

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

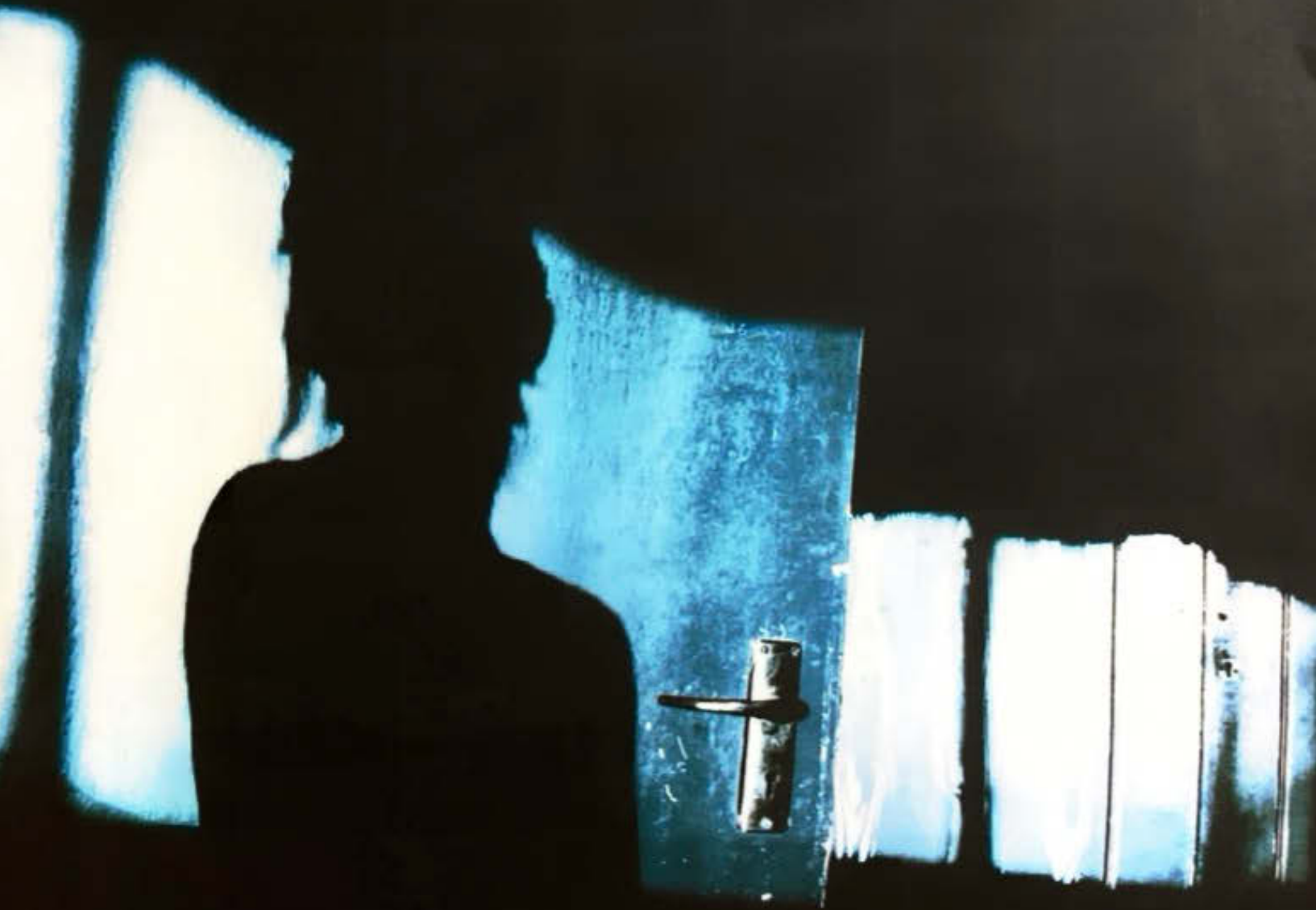
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEBASTIAN FITZEK

AMOK OYUNU

Psikolojik Gerilim

KİMSEYE GÜVENME! ÖLDÜĞÜME İNANMA! BENİ BUL!

Bugün onun hayattaki son günü olacaktı. Kriminal psikolog Ira Samin kendini nasıl öldüreceğini son detayına kadar tasarlamıştı çünkü kızının kaybının üstesinden gelemiyordu. Ancak Berlin'in en ünlü radyo istasyonlarından birinde canice bir rehin alma olayı patlak verince bu planını askıya almak zorunda kaldı. Bir psikopat radyo üzerinden tüm Alman halkıyla dehşet verici bir oyun oynuyordu: Canlı yayında rastgele aradığı bir numara, istediği parolayla cevap vermediği takdirde masum rehinelerinden birini öldürecekti. Adamın istediği şey imkânsız gibiydi: Polislin öldüğünü söylediği nişanlısının stüdyoya getirilmesini istiyordu. Ira'nın elinden ise kaybedeceği kesin olan bir müzakere sürecine girmekten başka bir şey gelmiyordu...

"Usta işi bir gerilim romanı."

Lippische Landeszeitung

"Başkente geçen bir kovalamaca avı ancak
Amok Oyunu kadar eğlenceli olabilirdi."

Focus Online

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-410-153-3

*C.F.'in sevgi dolu hatırasına...
O kadar emindin ki finali beklemedin bile!*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

“Planlı olmayan, görünürde kışkırtma etkisinde gerçekleşmeyen öldürücü ya da (bir başkasına yönelik) önemli ölçüde yıkıcı davranışlar dizisi.

Ayrıca bu şiddet eyleminin amok olarak tanımlanması için birden fazla insanı tehlikeye sokmalı, yaralamalı ya da öldürmelidir.”

Dünya Sağlık Örgütü’nün (WHO) “amok” tanımı

“Kartları kader karıştırır, biz oynarız.”

Arthur Schopenhauer

Giriş

Hayatını sonsuza dek değiştiren arama, saat tam 18.49'da gelmişti. Sonrasındaki sorgularda polisler, beceriksiz avukatı ve Federal İştiharar Servisi'nden olmalarına rağmen kendilerini gazeteci olarak tanıtıp arabasının bagajına kokain saklayan iki adam; yani herkes, saati tamı tamına aklında tutabilmesine şaşırmıştı. Herkes, sonrasında meydana gelecek şeylerle kıyaslandığında bu kadar önemsiz bir ayrıntı olarak kalan saati neden bu kadar net hatırlayabildiğini soruyordu. Cevap çok basitti: Telefon konuşması başlamadan az önce telesekreterinin ritmik bir şekilde yanıp sönen dijital saatine bakmıştı. Bunu konsantre olmak istediğinde hep yapardı. Gözleri takılıp kalacak bir yer arardı. Bu kimi zaman camdaki bir leke, kimi zaman da masa örtüsündeki bir kırışıklık ya da saatin göstergesi olurdu. Gözlerinin takılıp kaldığı şey âdeta bir çapa olurdu. Sanki bu sayede mantığı, limana sıkıca bağlanmış bir gemiye dönüşür, bu da daha iyi düşünebilmesini sağlardı. Eskiden, tüm bunlar olmadan çok önce, hastaları karmaşık psikolojik sorunlarıyla karşısına geçtiğinde gözlerinin takılıp kaldığı yer, muayenehanesinin heybetli kapısındaki rastgele bir odun damarı olurdu. Odun damarları ona, ışığın muayenehanesindeki renklendirilmiş camlardan sade terapi odasına süzölüşüne göre, bazen bir takımyıldızı ya da çocuk yüzünü, bazense bir nü resmi hatırlatırdı.

Saat 18.47'yi 52 saniye geçe telefonu eline aldığında düşünceleri olası bir felaketten çok uzaktaydı. Ve bu yüzden görüşmenin ilk saniyelerinde kendini konuşmaya verememişti. Bakışları durmaksızın, Gendarmenmarkt'taki dubleks dairesinin alt katında geziniyordu. Her şey mükemmeldi. Romanyalı yardımcısı Luisa tüm işleri bitirmişti. Geçen haftaya kadar, marifetli bir yatırım bankacısının ona kakaladığı Berlin'in merkezindeki tatil evinin para israfından başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Ancak bugün, talimat verdiği emlakıların bu lüks objesini hâlâ kimseye kiralayamamış olmalarından memnuniyet duyuyordu. Bu sayede bugün Leoni'ye, çatı terasında, ışıklandırılmış konser binası manzarasında tadını çıkaracakları mükellef sofrayla sürpriz yapacaktı. Yemek yerken de Leoni'nin bu zamana dek sormasını yasakladığı soruyu soracaktı.

“Alo?”

Telefon kulağında, diğerk tüm mobilyalar ve dekorasyon objeleri gibi, nakli ve montajı henüz iki gün önce tamamlanmış ferah mutfağadogru ilerledi. Aslında Berlin şehir merkezinin dışında, Potsdam ve Berlin arasındaki Glienic Köprüsü'nün yakınlarında, göl manzaralı küçük bir villada oturuyordu.

Bu hayatı yaşamasını mümkün kılan varlık, şaşırtıcıdır ki, üniversite öğreniminden önce elde ettiği sansasyonel tedavi başarısına dayanıyordu. Duyarlı konuşmalarıyla, lise bitirme sınavında başarısız olan ümitsiz bir arkadaşının intihar etmesine engel olmuştu. Arkadaşının iş insanı olan babası, o günlerde neredeyse hiçbir değeri olmayan yazılım şirketinin küçük bir hisse senedi paketiyle ona teşekkür etmişti. Birkaç ay sonra hisse senedinin değeri bir gecede olağanüstü bir biçimde fırlamıştı.

“Alo?” dedi tekrar. Aslında tam buzdolabından şampanyayı çıkaracaktı ancak şimdi duraksamış, hattın diğerk ucunda söylenen kelimelere konsantre olmaya çalışıyordu. Fakat nafile.

Arkadan gelen sesler o kadar yüksekti ki anlayabildiği tek şey kesik kesik hecelerdi.

“Hayatım, sen misin?”

“... yap ...üzg...”

“Ne diyorsun? Neredesin?”

Hızlı adımlarla oturma odasında, tiyatro binasına bakan büyük panoramik pencerenin hemen önündeki küçük masanın üzerinde duran telefonun şarj standına gitti.

“Şimdi daha iyi duyabiliyor musun beni?”

Tabii ki hayır. Telefonun çekim gücü binanın her yerinde aynı derecede iyiydi. Elinde telefonla asansöre binip yedi kat aşağı inebilir; yolun karşı tarafında, Hilton’un lobisinde bağlantısı kesilmeden kahve sipariş edebilirdi. Bağlantının kötü olmasının sebebi kesinlikle kendi telefonu değil, Leoni’nin telefonuydu.

“... bugün... bir daha asla...”

Devamındaki sözcükler; eski, analog bir modemın internete bağlanırken çıkardığı seslere benzer cızırtılar arasında kayboldu. Ardından bu sesler o kadar ani bir biçimde kesildi ki bağlantının koptuğunu düşündü. Ahizeyi kulağından kaldırıp yeşilimsi ışıklı ekrana baktı.

Aktif!

Telefonu tam vaktinde, rüzgâr ve cızırtıdan bir şey duyamayacak hale gelmeden önce, anlaşılır tek bir sözcük duyulabilirken tekrar kulağına götürdü. Tek bir kelime sayesinde kendisiyle konuşanın gerçekten Leoni olduğunu ve onun iyi olmadığını anlayabilmişti.

Onu gelecek sekiz ay boyunca her gün takip edecek olan dört harf, Leoni’nin dudaklarından mutluluk gözyaşları ile dökmemişti: “Öldü.”

Öldü mü? Leoni’ye, buluşmalarının iptal olduğunu mu söylemeye çalıştığını sorarak tüm bunlara bir anlam yüklemeye

çalışıyordu. Tam bu sırada içinde, yalnızca bilmediği yerlerde araba kullanırken duyumsadığı bir his belirdi. Bu his, kimsenin olmadığı bir trafik lambasında, bir yaya Saab marka arabasına yaklaştığında, içgüdüsel olarak arabasının kapılarını kilitleme isteği gibiydi.

Bunu kastetmiyorsun herhalde bebeğim?

Gebelik testinin boş paketini çöp kutusunda bulmasının üzerinden henüz bir ay geçmişti. Leoni her zamanki gibi ona bu durumdan bahsetmemişti. O, adamın başkalarına sevecen tavırlarla “sessiz” ve “sırlarla dolu” diye bahsettiği Leoni Gregor’dur. Daha az iyi niyetli insanlar onu “içine kapanık” ya da yalnızca “tuhaf” şeklinde tarif ederdi.

Dışarıdan bakıldığında o ve Leoni, yeni fotoğraf çerçevelerinin pazarlamalarında kullanılan fotoğraflardaki çiftlere benziyordu. Tema: “Yeni evli çiftin mutluluğu.” Leoni; bronz teni ve kıvrıkcık, koyu saçlarıyla duru güzelliği temsil ediyordu. Yanındaysa kusursuz saçları ve çocuksu görünüşüyle otuzlarının ortasında, yanında bu kadar güzel bir kadının olmasından duyduğu şaşkınlık muzır gözlerinden okunan bir adam... Dış görünüşleri uyum içindeydi. Ancak karakterleri açısından birbirlerinden çok farklıydılar.

O, hemen ilk buluşmalarında tüm hayatını anlatmışken Leoni, en önemli şeyleri bile güç bela anlatmıştı. Sadece Berlin’de yeni olduğundan, Güney Afrika’da büyüdüğünden ve ailesini orada, bir kimya fabrikasında çıkan bir yangında kaybettiğinden bahsetmişti. Bunlar haricinde Leoni’nin geçmişi, adama boş sayfaları olan parçalanmış bir günlük gibi geliyordu. Bazı sayfalar üstünkörü anlatılmıştı, bazı bölümler de tamamen eksikti. Ve o ne zaman bu konu (ortada olmayan çocukluk fotoğrafları ve en iyi arkadaşı ya da sol elmacık kemiğindeki belli belirsiz yara izi) hakkında konuşmak istese, Leoni ya hemen konuyu değiştiriyor

ya da hafifçe başını sallıyordu. Böyle anlarda adamın beyininde hep tehlike çanları çalsa da bu sır perdesinin Leoni'yle evlenmek istemesinin önüne geçemeyeceğini biliyordu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun tatlım?” Telefonu diğer kulağına götürdü. “Leoni, seni anlamıyorum. Ne için üzgünsün? ‘Bir daha asla’ ne demek?”

Adam, hattın diğer ucundaki Leoni'nin cevabını duyabileceğinden emin olmamasına rağmen *kimin ya da neyin öldüğünü* sormaya cesaret edemedi. Kararını vermişti.

“Dinle, sevgilim. Bağlantı çok kötü, beni duyabiliyorsan, telefonu lütfen kapat. Seni hemen tekrar arayacağım. Belki o zaman...”

“Hayır, yapma! HAYIR!”

Bağlantı aniden kusursuzlaşmıştı.

“Oh, sonunda...” Biraz gülüp duraksadı. “Sesin tuhaf geliyor. Ağlıyor musun?”

“Evet. Ağladım ama önemli değil. Sadece beni dinle. Lütfen.”

“Bir şey mi oldu?”

“Evet. Ama onların söylediklerine inanmaman lazım!”

“Nasıl yani?”

“Sana söylediklerine inanma! Tamam mı? Ne söylerlerse söylesinler, inanma! Kendini...” Cümlelerin geri kalanı yine cızırtılarla kesildi. Hemen sonrasında ürpererek arkasına döndü ve kapıya baktı.

“Leoni? Sen misin?”

Aynı anda hem telefonla konuşuyor hem de sertçe çalınan kapıya sesleniyordu. İçten içe sevgilisinin geldiğini, bağlantının kötü olmasının sebebinin yalnızca asansör olduğunu ümit ediyordu. Kesin böyle olmuştu. Böylesi mantıklı olurdu. “Üzgünüm hayatım, geciktim. İş çıkışı trafiği... *Bir daha asla* bu güzergâhı kullanmayacağım. Öldüm.”

Peki, neye inanmayayım? Neden ağlıyor? Ve neden kapıyı çalıyor?

Bugün öğleden önce, Leoni'nin geçici sekreter olarak çalıştığı vergi firmasına kurye aracılığıyla evin anahtarını yollamış, beraberinde yolladığı nota; *Frankfurter Allgemeine* gazetesinin yirmi dördüncü sayfasını açmasını yazmıştı. Gazeteye, dairesinin konumunu gösteren bir krokiyi ilan vermişti. Anahtarı yanına almayı unutmuş bile olsa, Leoni ya da herhangi biri, girişteki kapı görevlisi onu bilgilendirmeden nasıl yukarı çıkabilirdi?

Kapıyı açtı ve soruları cevapsız kaldı. Hatta sorularına bir yenisi daha eklendi çünkü karşısında yabancı bir adam duruyordu. Dış görünümüne bakılacak olursa spor salonlarına pek de ilgi duymuyor gibiydi. Göbeği beyaz, pamuklu gömleğini öyle şişiriyordu ki yıpranmış flanel pantolonunu tutan şeyin kemer mi, yoksa yağlı boğumlar mı olduğu anlaşılmıyordu. Kapıdaki adam, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," derken utangaç bir biçimde baş ve orta parmaklarıyla sanki bir migren atağı geçirmenin eşiğindeymiş gibi şakaklarına dokunuyordu.

İlerleyen zamanlarda kapıdaki adamın kendisini tanıtip tanıtmadığını hatta kimlik gösterip göstermediğini hatırlayamadı. Ancak adamın kulağa ustaca gelen ilk sözlerinden hemen anlamıştı: Bu adam hayatına mesleki sebeplerden dolayı girmişti, polisti. Ve bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

"Çok üzgünüm ancak..."

Aman Tanrım! Annem? Kardeşim? Lütfen yeğenlerime bir şey olmuş olmasın! Zihninde olası tüm kurbanları saydı.

"Leoni Gregor'u tanıyor musunuz?"

Polis kısa, şişman parmaklarıyla; neredeyse kel olan kafasıyla zıtlık içindeki gür kaşlarını ovaladı.

"Evet."

Gitgide artan korkusunu hissedemeyecek kadar şaşkındı. Tüm bunların sevgilisiyle ne ilgisi vardı? Telefon bağlantısının kopmadığını doğrulayan ekrana baktı. Telefonun son birkaç saniyede ağırlaştığı hissine kapıldı.

“Olanları Gece Programı’ndan öğrenmemeniz için olabildiğince hızlı bir biçimde geldim.”

“Neyi öğrenmeyeyim diye?”

“Sevgiliniz... bir saat önce büyük bir trafik kazası geçirdi.”

“Anlamadım?” Tüm bedeninde inanılmaz bir hafiflik hissetti ve içinde birikmiş olan korkuyu ancak şimdi fark etti. Demek ki insan doktor tarafından aranıp bir yanlışlık yapıldığı, her şeyin yolunda olduğu, HIV testi tüplerinin karıştırıldığı haberini alınca böyle hissediyordu.

“Bu bir şaka mı?” diye sordu hafifçe gülümseyerek. Polis suratına anlamsızca baktı.

Telefonu kulağına götürdü. “Hayatım, burada seninle konuşmak isteyen biri var,” dedi. Ancak telefonu polis memuruna uzatmadan önce bir kez daha duraksadı. Ters giden bir şey vardı. Bir tuhaflık vardı.

“Hayatım?”

Yanıt yoktu. Rahatsız edici cızırtı, görüşmenin başında olduğu gibi şiddetliydi. “Alo? Tatlım?” Arkasına döndü, diğer elinin işaret parmağını sol kulağına bastırdı ve hızlı adımlarla oturma odası boyunca ilerleyip pencereye yürüdü.

Kendini evin içinde takip eden polis memuruna, “Çekim gücü burada daha iyi,” dedi.

Ancak yanılmış gibi görünüyordu. Tam aksine artık hiçbir şey duymuyordu. Ne bir nefes ne anlamsız heceler ne hızla söylenen cümleler, ne de bir uğultu duyuyordu. Hiçbir ses yoktu.

Ve ilk kez, en büyük gürültünün yapamadığını sessizliğin yapabildiğini, sessizliğin acıya sebep olabildiğini anladı.

“Sizin adınıza çok ama çok üzgünüm.”

Adam, polis memurunun elinin ağırlığını omzunda hissetti. Panoramik pencerenin yansımasında adamın kendisine, aralarında birkaç santimetre mesafe kalıncaya kadar yaklaşmış olduğunu gördü. Gelen haberle yere yığılan insanlar konusunda tecrübe sahibi olmalıydı. Onu tutabilmek için bu kadar yakınında duruyordu. Tam anlamıyla en büyük çöküş için. Ancak iş o noktaya varmayacaktı. Bugün bu olmayacaktı. O, yere yığılmayacaktı.

“Beni dinleyin,” dedi ve arkasını döndü. “Leoni on dakika içinde akşam yemeğine gelecek. Onunla daha şimdi, siz kapımı çalmadan az önce konuştum. Aslında şu anda da onunla konuşuyorum ve...”

Son cümlesini söylerken, sözlerinin kulağa kim bilir nasıl geldiğini düşündü. Tarafsız bir psikolog olarak fikri sorulacak olsaydı tanısı şok olurdu. Ancak bugün tarafsız değildi. Şu an bu oyunun gönülsüz ana karakteriydi. Polis memurunun bakışları, konuşmaya devam etmesini sağlayacak gücü yok etti.

Sana söylediklerine inanma!..

“Üzülerek söylemek zorundayım ki sevgiliniz Leoni Gregor’un hâkimiyetindeki araç bir saat önce, sevgiliniz size gelirken yoldan çıktı. Şiddetle bir trafik lambasına ve bir evin duvarına çarptı. Henüz kesin bilgiye sahip değiliz ancak görünüşe göre araç hemen alev aldı. Üzgünüm. Doktorların elinden bir şey gelmedi. Sevgiliniz olay yerinde öldü.”

İlerleyen saatlerde sakinleştiricilerin etkisi geçmeye başladığında zihni, vaktiyle çocuk arabasını bir kozmetik mağazasının önünde bırakan eski bir hastasıyla uğraşıyordu. Kadın, ayak-kabısının gevşemiş topuğunu yapıştırmak için çabucak Japon yapıştırıcısı alıp gelecekti. Hava soğuk olduğu için beş aylık olan David’in üstünü mağazaya girmeden önce güzelce örtmüştü. Üç dakika sonra geri döndüğünde çocuk arabası hâlâ vitrinin

önünde duruyordu. Ancak içi boştu. David kaybolmuştu, hep de kayıp olarak kaldı.

Duygusal açıdan çökmüş olan anneyle gerçekleştirdiği seanslar sırasında, kendine sık sık aynı şeyi yaşamış olsaydı ne hissedeceğini sormuştu. Çocuk arabasındaki, altı tuhaf derecede sessiz olan battaniyeyi kaldıran kendisi olsaydı ne hissederdirdi? O zamanlar, kadının duyduğu acıyı hayatı boyunca hissedemeyeceğini düşünüyordu. Ancak sorunun cevabını bugün daha iyi biliyordu.

I. Bölüm

Sekiz ay sonra. Bugün.

“Oyun oynarken nasıl insanlar olduğumuzu
ele veririz.”

Ovid

I.

Tuzluydu. Ağzındaki tabancanın namlusu beklemediği kadar tuzluydu. *Tuhaf*, diye düşündü. *Daha önce beylik tabancamı ağzıma sokmak, şakasına bile olsa, hiç aklıma gelmemiştir.* Sara'ya olanlardan sonra sık sık bir görev sırasında siperini terk edip koşmayı düşünmüştü. Bir keresinde çelik yeleği olmadan, tamamen emniyetsiz biçimde bir amok koşucusunun¹ üzerine koşmuştu. Ancak daha önce hiç tabancasını ağzına sokup sağ elinin işaret parmağı tetiğin üzerinde titrerken namluyu küçük bir çocuk gibi emmemiştir. Öyleyse şimdi, burada, Kreuzberg'de, Katzenbach Caddesi'ndeki kirli evinin mutfağında bunun prömiyerini yapacaktı. Sabah boyu tüm zemini, tadilat yapılacakmışçasına eski gazetelerle kapladı. Gerçekteyse birinin kafatasını parçalayarak on dört metrekairelik bir alana kemik, beyin parçaları ve kan yayan bir merminin nasıl bir pisliğe sebep olabileceğini biliyordu. Olay yeri inceleme için muhtemelen tanıdığı birini gönderirlerdi. Belki seneler önce polis akademisinde birlikte okuduğu Tom Brauner'ı ya da Martin Maria Hellwig'i mesela. Fark etmezdi. Ira'nın duvarları kaplayacak gücü kalmamıştı. Ayrıca gazete sayfaları tükenmişti, plastik bir brandaya da sahip değildi. Gevşek tahta sandalyede sırtı lavaboya dönük şekilde oturuyordu.

1 İlk olarak Malezya'da çıkan ve kişide sebepsiz yere birçok kişiyi öldürme arzusu uyandıran bir rahatsızlık olan amoka yakalanan kişilere verilen isim. (ç. n.)

Lamine gömme dolap ve metal lavabo, deliller toplandıktan sonra hortumla kolayca yıkanabilirdi. Zaten sakınılacak pek de bir şey yoktu. Tüm iş arkadaşları, hayatına neden son verdiğini üç parmağıyla sayabilirdi. Mesele açıktı. Başına gelenlerden sonra hiç kimse burada bir suçun söz konusu olduğu fikrine kapılmazdı. Bu yüzden bir veda mektubu yazma zahmetinde bulunmuyordu. Hem yazsa bile o mektubu okuyup önemseyecek kimsesi yoktu. Hayatta hâlâ sevdiği tek insanın, olacıklardan herkesten çok haberi vardı ve bunu geçen yıl oldukça açık bir biçimde belli etmişti: susarak. O trajediden beri küçük kızı ne onu görmek ne onunla konuşmak ne de onu duymak istiyordu. Katharina, Ira'nın aramalarını ve mektuplarını cevapsız bırakıyordu, anesiyle karşılaşılsaydı muhtemelen yolun karşı tarafına geçerdi.

Sana bunun için bir kez bile kırılmadım, diye geçirdi içinden Ira. Yaptığım şeyden sonra...

Gözlerini açtı ve etrafına baktı. Dairesi Amerikan mutfaklı olduğu için, oturduğu yerden tüm oturma odasını görebiliyordu. Bahar güneşinin ışıltıları bu kadar neşeli şekilde kirli camlara çarpmasaydı, balkonu ve balkonun arkasındaki Viktoriapark'ı bile görebilirdi. Gözleri oturma odasındaki küçük kitaplığa takıldığında Ira Samin'in aklına aniden Hitler geldi. Hamburg Polis Merkezi'ndeki meslek eğitimi sırasında doktora tezini diktatör üzerine yazmıştı: "Kitlelerin Psikolojik Manipülasyonu." O *manyağın yaptığı doğru tek bir şey vardıysa, diye düşündü, o da sığınağında intihar etmesiydi.* O da kendini ağzından vurmuştu. Ancak yanlış bir şey yapıp sonunda müttefik kuvvetlerin eline yaralı olarak düşmekten korktuğu için, kendini vurmadan önce bir potasyum siyanür kapsülü ısırmıştı.

Ben de mi onun gibi yapsam? Ira tereddüde düştü. Ancak bu, intihar edecek birinin çevresine yönelttiği imdat çağrısındaki tereddüt gibi değildi. Tam aksine. Ira işini sağlama almak

istiyordu. Buzdolabının dondurucu bölümünde yeterli miktarda zehirli kapsül stoku vardı. Hayatının en önemli görevinde, küvetin yanında içi yüksek yoğunluklu digoxin ile dolu bir torba bulmuş ama delil dairesine teslim etmemişti. Haklı bir sebepten ötürü. Bu arada Ira namluyu neredeyse gırtlığına kadar sokmuş, dümdüz tutuyordu. *Merminin, hayati damarlarımı ıskalayıp yalnızca çeneme zarar vererek beynimin alakasız bölümlerine isabet etme olasılığı ne?*

Az, çok az. Fakat tamamen imkânsız değil!

Bir Hells Angels üyesi, henüz on gün önce hayvanat bahçesinin yakınlarındaki bir trafik lambasında başından vurulmuştu. Adam önümüzdeki ay hastaneden taburcu edilecekti bile.

Ancak böyle bir şeyin tekrarlanma ihtimali...

Pat!

Ira, aniden çıkan gürültüden o kadar korktu ki silahla damağını kanattı. *Kahretsin!* Namluyu tekrar ağzından çıkardı.

Saat yedi buçuk olmak üzereydi, her gün bu saatte inanılmaz bir gürültüyle çalan aptal radyolu çalar saatini unutmuştu. Tam o anda bir kadın, şu salak radyo oyunlarından birini kaybettiği için çılgınlar gibi ağlıyordu. Ira silahını mutfak masasının üzerine koydu ve ayaklarını ağır ağır sürüyerek tüm o feryadın yükseldiği yatak odasına ilerledi.

“... sizi telefon rehberinden tesadüfen seçtik. Telefona para parolasıyla cevap vermiş olsaydınız, şu an elli bin avronun sahibi olacaktınız Marina.”

“Zaten öyle yaptım; ‘101.5’i dinliyorum, parayı alayım.”

“Artık çok geç. Ne yazık ki önce isminizi söylediniz. Para parolasını telefonu açar açmaz söylemeniz gerekiyordu. Bu yüzden...”

Ira sinirleri bozuk bir biçimde radyonun fişini çekti. Kendini öldürecekse, bu kesinlikle büyük ödülü kaybeden ümitsiz bir ofis çalışanının histerik bağırışları arasında olmayacaktı.

Ira dağınık yatağa oturdu ve yarı dolu bir çamaşır makinesini andıran, kapakları açık gardırobuna baktı. Eski günlerden birinde, kırık askı çubuğunu artık değiştirmemeye karar vermişti.

Lanet olsun!

Hiçbir zaman iyi bir organizatör olamamıştı, özellikle de konu kendi hayatı olduğunda. Hele kendi ölümünde hiç... Bu sabah banyodaki fayansların üzerinde, klozetin yanında uyandığında o günün geldiğini; artık devam edemeyeceğini, artık devam etmek istemediğini biliyordu. Ancak onun için asıl önemli olan uyanmaktan ziyade, bir senedir gördüğü, sürekli aynı merdiveni çıkıp sonuncusu hariç her basamakta bir not bulduğu rüyaydı. *Son basamakta neden not olmuyordu?*

Ira düşünürken nefesini tuttuğunu fark etti ve güçlkle nefes verdi. Cızırtılı radyonun sesi kesildiğinden beri, sanki evdeki sesleri iki kat daha yüksek duyuyordu. Buzdolabının gürültülü vınlama sesi yatak odasına kadar geliyordu. Bir an miadı dolmuş buzdolabı, kendi soğutma suyunda boğulacakmış gibi bir ses duyuldu.

Bu bir işaret olmalı.

Ira ayağa kalktı.

Peki, tamam. O zaman kapsüllerle...

Ancak hapları benzinlikten aldığı ucuz votkayla yutmak istemiyordu. Hayatta tadına vardığı son şey, sadece etkisi için değil, tadı güzel olduğu için içtiği bir içecek olmalıydı. Light kola. Hatta iyisi mi şu yeni, limon aromalı olan.

Kesinlikle. Bu güzel bir son öğündü. Limonlu light kola, tatlı olarak da yüksek doz digoxin. Hole ilerledi. Anahtarı aldı ve sol üst köşesinin kaplaması pul pul olan büyük duvar aynasına baktı. *Kötü görünüyorsun, diye geçirdi içinden. Gözleri kırmızı ve şiş, saman nezleli bir pasaklıya benziyorsun.*

Olsun. Artık güzellik tacı kazanmaya niyeti yoktu. Bugün yoktu. Hayatının son gününde yoktu.

Askıdan, bir zamanlar dar kot pantolonla giymeyi çok sevdiği siyah deri ceketini aldı. Ona bakıldığında, derin ve koyu göz torbalarına rağmen, bir zamanlar polis teŗkilatı takvimine modellik yaptığı d ŗ n lebilirdi. Eskiden; tırnaklarının t rp l , belirgin elmacık kemiklerinin hafif makyajlı olduğu baŗka bir hayatta... Artık ayaklarını hafif yüksek bez ayakkabıların, ince bacaklarını da esnemiŗ, soluk yeŗil renkli kargo pantolonların içine saklıyordu. Aylardır kuaf re gitmiyordu ancak uzun siyah saçlarında tek bir tutam beyaz yoktu. Ve düz diŗleri, her gün içtiği sayısız sade kahveye rağmen bembeyazdı. Kriminal psikoloji uzmanlığı ile müzakereci olarak cumhuriyet tarihinin en tehlikeli özel tim görevlerini atlattığı halde, iŗi dıŗ görünümüne çok az zarar vermiŗti. Neredeyse görünmeyen tek yara izi, göbek deliğinin yaklaŗık on santimetre altındaki sezaryen iziydi. Bu izi ilk çocuğuna, kızı Sara'ya bor lıydu.

Ira'nın ŗansı belki de hiç sigara kullanmamıŗ olmasıydı, bu sayede cildini kırıŗmaktan korumuŗtu. Belki de bu ŗanssızlıđıydı çünkü sigara yerine alkol batağına saplanmıŗtı.

Artık alkol  bırakıyorum, diye d ŗ nd  alaycı bir ŗekilde. *Danıŗmanım görseydi benimle gurur duyardı. ŗu andan itibaren tek bir yudum bile içmeyeceğim ve alkol tüketme isteğime direneceğim. Artık hayatımda yalnızca light kola olacak. Hatta belki Hakan'ın elinde varsa limon aromalı içerim.*

Kapıyı arkasından kapattı, Berlin'deki eski evlerin merdivenlerinden düzenli olarak yayılan temizlik maddelerinin, yemeklerin ve sokaklardaki tozun tipik kokusunu içine çekti. Kokular, metro istasyonlarında insanın yüzüne vuran kir, sigara dumanı ve makine yağı karıŗımı gibi yoğundu.

İçinden, *bunu özleyeceğim*, diye geçirdi. *Özleyeceğim çok şey yok ancak bu kokuları özleyeceğim.*

Ölümünden değil, daha çok öldükten sonra sıkıntılarının sona ermeyeceğinden korkuyordu. Ölen kızının görüntüsünün, kendisini son kalp atışından sonra da takip etmeye devam edeceğinden, acılarının son bulmayacağından korkuyordu.

Sara'nın görüntüsü.

Ira, apartman boşluğunda dolup taşan alüminyum posta kutusunu görmezden gelip titreyerek sıcak ilkbahar güneşine çıktı. Cüzdanını aldı, içinden son parasını çıkardı ve cüzdanı; kimliği, ehliyeti, kredi kartları ve miadı dolmuş Alfa'sının ruhsatı ile birlikte yol kenarında duran bir şantiye konteynerine attı. Birkaç dakika sonra bunların hiçbirine ihtiyacı olmayacaktı.

2.

“Berlin’in en başarılı radyo istasyonu 101.5’teki geziye hoş geldiniz.”

Zarif gönüllü stajyer, gergin bir biçimde kot eteğinin pilişini çekiştiriyor, alnına düşen bir tutam sarı saç üflüyor ve beş basamak aşağıda durmuş, beklenti dolu gözlerle kendisine bakan ziyaretçi grubunu gülümseyerek selamlıyordu. Çekingen gülümsemesi üst dişleri arasındaki boşluğu görünür kılıyordu.

“Ben Kitty, radyo istasyonundaki beslenme zincirinin en alttaki elemanıyım,” diye espri yaptı. Üzerinde vücut hatlarını ortaya çıkaran, baskısı duruma uygun bir tişört vardı: “Başarısız.” Dinleyici kulübü üyelerinin gelecek yirmi dakika boyunca neler deneyimleyeceğini anlattı. “... ve son olarak Markus Timber ve sabah programının ekibiyle stüdyoda şahsen tanışacaksınız. Yirmi iki yaşındaki Markus, bir buçuk yıl önce 101.5’e geçtiğinden beri şehrin yalnızca en genç değil, aynı zamanda en başarılı sunucusu.”

Jan May, ağırlığını alüminyum koltuk değneklerine verip yerde duran ve içi birbirine sarılı ceset torbalarıyla ve mermiyle dolu olan ve üzerinde Aldi marketinin amblemi olan poşete doğru eğildi. Eğilirken de aşağılayıcı bakışlarla grup üyelerinin büyülenmiş yüzlerini süzdü. Yanında pençe gibi tırnaklarını renk renk boyamış, dandik bir elbise giymiş çocuksu bir kadın duruyordu. Elbisesi kesin gardırobunun en iyi parçalarından

biriydi. Kadının sevgilisi de radyo istasyonundaki tur için süslenip püslenmişti ve ütülü bir kumaş pantolon, altına da yeni spor ayakkabılar giymişti. Jan, içinden, *Doğu Bloku modası*, diye geçirdi alaycı bir tavırla.

Çiftin yanında pasaklı, saçları naldan bir tacı andıran göbekli bir muhasebeci duruyor; son beş dakikadır farklı şartlarda olduğu açıkça belli olan kızıl saçlı bir kadınla sohbet ediyordu. Hamile bir kadın, grubun biraz ötesinde, budalaca sırttan sunucunun insan boyundaki karton maketinin arkasında telefonla konuşuyordu.

Yedinci ay, diye tahmin yürüttü Jan. *Hatta muhtemelen daha fazla. Güzel. Her şey olabilecek en iyi şekilde. Her şey...* diye düşündü. Arkasındaki elektrikli giriş kapısı aniden açılınca boyun kasları kasıldı. Kitty gülümseyerek, “Ah, bakın, assolistimiz de geliyor,” dedi ve kuryeyi selamladı. Adam gecikmesinin sebebi Kitty’miş gibi bezgin bir şekilde başını salladı.

Kahretsin! Jan hummalı biçimde nasıl bir hata yapmış olabileceğini düşünüyordu. Bu kahverengi üniformalı herif, dinleyici kulübü talihlileri listesinde yoktu. Ya direkt işten çıkıp gelmişti ya da turu sabah vardiyasından önce aradan çıkarmak istiyordu. Jan dilini, gerginlikle hem yüzünü hem de sesini tamamen değiştiren takma dişlerinin üzerinde gezdirdi. Daha sonra, hazırlıklar sırasında sürekli tekrarladıkları temel kuralı hatırladı: “Her zaman beklenmedik bir şey olur.” Hatta bazen ilk dakikalarda... *Lanet olsun!* Tek sıkıntı adam hakkında bilgi sahibi olmaması değildi. Üstüne üstlük saçları sevimsiz bir şekilde jöleyle arkaya yatırılmış, sakallı UPS kuryesi tam bir baş belasına benziyordu. Gömleği ya yıkanırken çekmişti ya da halterle o kadar çok çalışmıştı ki, artık gömleğe sığmıyordu. Jan, bir an her şeyi iptal edip etmemesi gerektiğini düşündü. Ancak sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Hazırlıklar, hiçbir şeyi

iptal edemeyecek kadar yoğun geçmişti. *Hayır!* Beşinci kurban hesaba katılmamış olsa da artık geri dönüş yoktu.

Jan ellerini, içine yapma bir bira göbeği dikilmiş uzun kollu tişörtüne sildi. On dakika önce asansörde kılık değiştirdiğinden beri terliyordu.

Kitty'nin takma adını ziyaretçi listesinden yüksek sesle okuduğunu duydu: "... ve siz de Martin Kubichek beyefendi olmalısınız." Görünen oydu ki gruptaki herkesin tura başlamadan önce kendini tanıtmayı gerekiyordu.

"Evet. Siz de misafir davet etmeden önce engelli donanımlarınızı kontrol etmelisiniz," diye çıkıştı ve topallayarak basamaklara yaklaştı.

"Bu merdivenleri nasıl çıkayım ki?"

"Ah!" Kitty'nin dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren gülümsemesi daha da tereddütlü bir hal aldı.

"Haklısınız. Şey... Durumunuzdan haberdar değildik..."

Vücudumda iki kilo plastik patlayıcı taşıdığımdan da haberdar değilsiniz, diye ekledi içinden.

UPS şoförü, Jan'a küçümseyen gözlerle baktı ancak Jan, topallayarak ağır ağır ilerlerken kenara çekildi. Çift ve ofis elemanı, engelinin sebep olduğu rahatsız edici görünümünden ötürü özür dilemeliymiş gibi davrandı.

Jan, *muazzam,* diye düşündü. *Ucuz bir eşofman giy, uyduruk bir peruk al ve deli gibi davran, istediğin her şeye hemen sahip olursun. Berlin'in en başarılı radyo istasyonuna bile girersin.*

Ziyaretçiler, Jan'ın peşinden dar basamakları yavaşça çıkıyordu.

Kitty tüm grubun önünden editör odalarına ve stüdyolara doğru yürüyordu.

"Hayır, hayatım. Söz verdim ya, soracağım. Evet, ben de seni çok seviyorum..."

Kızıl saçlı hamile kadın, en arkada aceleyle yürüyor ve telefonunu pantolonunun cebine sokarken özür diliyordu.

“Arayan Anton’du,” diye açıkladı. “Oğlum.” Cüzdanını açtı, kanıtlamak istercesine dört yaşındaki cücesinin yıpranmış bir fotoğrafını gösterdi. Çocuğun çok bariz bir zihinsel engeli olmasına rağmen Jan, bu kadar mutlu çok az çocuk görmüştü.

“Oksijen yetmezliği. Göbek bağı onu neredeyse boğuyordu,” dedi; hem gülümsüyor hem de acı çekiyordu. Dile dökmeseler de herkes, hamileliğinin son dönemlerindeki kadının doğum travmasının tekrar etmesinden korku duyduğunu biliyordu. Alt dudağını sarkıtarak, “Anton’un babası bizi henüz doğumhane-deyken terk etti,” dedi. “Bu yüzden şimdi hayatta yaşayabileceği en güzel şeyi kaçırıyor.”

Kitty, “Bence de,” diye onayladı ve fotoğrafı kadına geri verdi. Gözleri parlıyordu, sanki inanılmaz güzel bir kitabın sonunu okuyormuş gibi görünüyordu.

“Aslında bugün küçük sevgilim buraya benimle gelecekti ama dün akşam yine nöbet geçirdi.”

Hamile kadın omuzlarını silkti. Görünüşe göre Anton’un nadiren yaşadığı bir şey değildi. “Onunla kalmak istedim tabii, ama kalmama izin vermedi. ‘Anne,’ dedi, ‘oraya benim için gidip Markus Timber’ya hangi arabayı kullandığını sorman lazım.’” Konuşmalarını anlatırken sevimli bir çocuk sesi taklidi yaptı.

Herkes duygulanmış, gülüyordu. Jan bile rolünü unutmamak için özel bir çaba sarf ediyordu.

Kitty, “Birazdan onun için bunun cevabını öğreneceğiz,” diye söz verdi. Gözüne kaçan kirpiği çıkarıp grubu birkaç metre daha ilerleterek yazı işlerinin büyük odasına soktu. Jan May, işten çıkarılan bekçinin çeyrek gram uyuşturucu ve bir şırınga karşılığında, hatırladığı şekliyle çizdiği kroki ile oda düzenlerinin örtüştüğünü görünce sakinleşti.

Radyo istasyonu, Potsdam Meydanı'ndaki camdan bir gökdelenin, Berlin Medya Merkezi'nin, on dokuzuncu katındaydı ve nefes kesen bir manzaraya sahipti. Yazı işleri genel merkezi için kattaki tüm ara duvarlar yıkılmış, bunların yerine paravanı andıran krem renkli dolaplar ve her ay değişen envai çeşit kiralık bitkiyle Kreuzberg tarzı bir çatı katı atmosferi oluşturulmuştu. Beyaz gri masif ağaç döşemeler ve klimaya karıştırılan hafif tarçın kokusu kanala ciddiyet katıyordu. Jan, *belki de bu, dikkatleri aşırı çığırtaan programdan başka yere çekmek için yapılmıştır*, diye düşündü ve bakışlarını katın sağ köşesine yöneltti. Bu kısım, içinde haber merkezinin ve iki stüdyonun bulunduğu “akvaryuma”, devasa camdan üçgene saklanmıştı.

“Şurada ne yapıyorlar?” diye sordu kilolu, at nalı saçlı muhasebeci ve stüdyo yakınındaki üç editörün olduğu bir grubu işaret etti. Alt kolunda kavuniçi bir yanan şeytan dövmesi olan bir adamın oturduğu çalışma masasının etrafında duruyorlardı.

“Amiral battı mı oynuyorlar?” diye espri yaptı.

Jan, *pekâlâ, demek ki bay idareci grubun palyaçoluğunu üstlendi*, diye düşündü. Kitty kibarca gülümsedi.

“Onlar şov yazarları. Bizzat yayın yönetmenimiz birkaç dakika içinde hazır olması gereken bir programın metnini yazıyor.”

“Yayın yönetmeniniz o mu?” diye sordu sevgililer neredeyse aynı anda. Bu sırada genç kadın, hiç çekinmeden uzun tırnaklarıyla Jan'ın, piromanik eğilimlerinden dolayı iş arkadaşları tarafından “Dizel” olarak anıldığını bildiği adamı işaret etti.

“Evet. Görünümü sizi yanıltmasın. Biraz aykırı görünüyor,” dedi Kitty. “Ancak bu alanın dâhilerinden biri olarak anılıyor ve on altı yaşından beri radyoda çalışıyor.”

“Demek öyle?” Tekrar hareketlenen gruptan, söylenenlere inanmakta zorluk çekmenin fısıltısı duyuldu. Jan, bombanın

Amok Oyunu

emniyet kilidini açmak için yavaşlayarak grubun arkasında kalırken, *daha önce hiç radyoda çalışmadım fakat birazdan ilk iş günümde size, Dünya Kupası final maçlarındaki gibi bir reyting armağan edeceğim, diye geçirdi içinden.*

3.

Köpeğin kopuk kafası, siyahımsı kırmızı bir kan birikintisinin içinde, buzdolabının yarım metre uzağında duruyordu. Ira'nın, küçük marketteki ölü pitbullun diğer kalıntılarına bakma fırsatı olmamıştı. Anlamanın mümkün olmadığı bir dilde birbirlerine bağırıp silah çeken iki adam tüm dikkatini dağıtıyordu. Bir anlığına, girişteki yeni yetmenin uyarısını ciddiye almış olmayı diledi.

“Hey fıstık, deli misin?” diye seslenmişti genç adam, Ira yanından geçip dükkâna girerken. “Seni mahvederler!”

“Etseler ne olur sanki?” diye cevap verip genci şaşkın bir biçimde ardında bırakmıştı. İki saniye sonra, meslek eğitiminin ilk günü eline tutuşturulan ve uzun süre kutsal kitap gibi gördüğü Gezici Harekât Komandosunun Eğitim Kitabı'ndaki gibi bir çatışmanın ortasında buldu kendini: Rekabet halindeki iki yabancı, birbirinin kafasını uçurmak üzereydi. Elinde silah olan, yüzü nefretle gerilmiş adamı tanıyordu. Bu adam Hakan'dı; dükkânın Türk sahibi. Diğer Rus dövüşçü klişesine benziyordu. İri kıyım vücut, yuvarlak bir surat, kavgada kırılmış bir burun, ayırık gözler ve en az yüz elli kiloluk bir dövüşçü cüssesi. Üzerinde banyo terliği, eşofman altı ve yoğun vücut kıllarını kısmen örten kumaşı fitilli kirli bir atlet vardı. Ancak bu adamda en dikkat çekici şey sol elindeki pala ve sağ elindeki tabancaydı.

Adamın, Berlin'deki Doğu Avrupalı organize suç örgütü lideri Marius Schuwalow'un elemanı olduğuna şüphe yoktu.

Ira, içinde meşrubatların olduğu cam soğutucuya yaslanıp kendi kendine silahını neden mutfak masasının üzerinde bıraktığını sordu. Sonra aklına, bugün bunun önemli olmadığı geldi.

Eğitim kitabına geri dönelim, diye düşündü. Bölüm: Gerilimi Düşürme, Paragraf 2: Kriz müdahalesi. Adamlar Ira'nın varlığını önemsemeden birbirlerine bağırmaya devam ederken Ira, hızlıca kontrol listesini gözden geçirdi.

Normal şartlarda gelecek otuz dakikayı durumu değerlendirmek, olay yerini geçişe kapattırmak, Rus'un etrafa kontrolsüz biçimde ateş ederek Viktoriapark'a koşmasını önlemek için dolayısıyla müdahale alanının sabit kalmaya devam etmesini sağlamaya çalışarak geçirmesi gerekirdi. *Normal şartlarda? Hah!*

Normal şartlarda buraya olmayacaktı bile. Öncesinde gergin şahıslarla güven kırıntısı dahi oluşturmada göz göze, oldukça yakın mesafeden etkileşime geçmek intihar komandoluğuydu. Ayrıca buradaki meselenin ne olduğunu bile bilmiyordu. Birbirlerine farklı dillerde kükreyen iki adam karşısında, acilen Eyalet Polis İdaresi'nin sunabileceği en iyi tercümana ihtiyacı vardı. Yerinin de derhal erkek bir müzakereciyle değiştirilmesi gerekiyordu. Psikoloji öğrenimini ve sonrasında polis akademisindeki öğrenimini dereceyle bitirmiş, o zamandan bu yana federal bölgede müzakere yöneticisi olarak özel harekât timinde pek çok göreve liderlik etmişti. Ancak şu an, burada, diplomaları ve belgeleri ancak dükkânın yerlerini silmesine yarardı. Ne Türk ne de Rus, bir kadına kulak vermezdi. Buna muhtemelen inançları ve güdüler engel oluyordu.

Bu bölgede mesele genelde maçoluk olurdu ancak bu olayda konu haraççılıkmış gibi görünmüyordu. Öyle olsaydı Rus yalnız gelmez; Hakan da çoktan yayılım ateşinde kevgire döner, kafası

da buzdolabındaki koyun peynirinin yanında olurdu. Ira, Rus'un toplu tabancasının horozunu çektiğini ve ateş edeceğinde iki elini de kullanabilmek için palayı yere bıraktığını anlayınca vitrinden dışarı baktı. Tam isabet. Demek mesele buydu. Dışarıda krom kaplı jantları olan beyaz spor bir BMW duruyordu, önemsiz bir hasarı vardı. Ön sağ farı kırılmış, tamponu aşağı inmişti. Ira, olay yerindeki bulguları hayali bir yazı tahtasına not etti.

Türk. Rus. Hasarlı bir pezevenk arabası. Ölü köpek.

Hakan'ın, Rus'un arabasına çarptığı, Rus'un da meseleyi kendi yöntemleriyle çözmek için burada olduğu ortadaydı. İlk iş, bir selamlaşma yöntemi olarak Hakan'ın köpeğini vurmıştu.

Ira *durum umutsuz*, diye düşündü. İyi olan tek şey birkaç saniye sonra silahların ateşlenmesi durumunda, kendisinden başka hiçbir müşterinin menzilde olmayacak olmasıydı. Olayın çatışmaya dönmesi işten bile değildi. En az sekiz yüz avroluk bir hasar söz konusuydu. Belirsiz olan tek şey, ilk kurşunu kimin sıkacağı ve seken bir merminin ona ne zaman isabet edecekti.

İyi bakalım. Adamların ikisi de kartları küçük oynayacağı benzemiyordu, böylesi ikisinin de yararına değildi. Silahını ilk indirenin kafasında dokuz milimetrelik bir mermi olacaktı ve onuru zedelenecekti. Ölen ateş etmediği için cenazesinde herkes onun bir ödleğ olduğunu düşünecekti. Aynı zamanda kimse onursuzluk edip ilk ateş eden olmak istemiyordu. Şu ana dek etrafı (yerde yatan pitbull sayılmazsa) çoktan kan gölüne çevirmemelerinin tek sebebi buydu.

Ira, buzdolabına doğru bir adım ilerleyip var gücüyle vurduğu köpeğin kafasında banyo terliklerinin izin verdiği ölçüde tepinen Rus'un tahrik edici tutumunu görünce, kendini onaylarcasına başını salladı. Hakan öfkeden çılgına dönmüştü, o kadar yüksek sesle bağırdı ki Ira'nın kulak zarı cızırdadı.

Belki on, bilemedin yirmi saniye daha, diye düşündü. *Kah-
retsin!* Ira intihar müzakerelerinden nefret ediyordu, uzmanlık
alanı rehin almalar ve insan kaçırmalardı. Yine de hayattan
bezmiş insanlar söz konusu olduğunda, en işe yarar yöntemin
dikkat dağıtmak olduğunu biliyordu. Kendi ölümünden sıyrılıp
daha az önemli, daha sıradan bir şeye yönelmek. Başarısızlık
durumunda çok fazla risk barındırmayan bir şeye...

Tabii ki, diye düşündü Ira ve buzdolabının kapağını açtı.
Dikkat dağıtma.

“Hey!” diye seslendi, sırtı düellooculara dönükken. Adamlar
onu görmezden gelir gibi davranırken, “Hey!” diye daha yüksek
sesle bağırdı.

“Bir kola alabilir miyim?” diye tekrar bağırdı ve arkasına
döndü. Başarmıştı. İki adam da silahını indirmeden ona bakı-
yordu. Bakışlarında şaşkınlıkla karışık öfke vardı.

Ne istiyordu bu manyak?

Ira gülümsedi.

“Light olsun lütfen. Hatta iyisi mi limonlu light kola.”

Kısa süreli bir ölüm sessizliği oldu. Ardından ilk kurşun
sıkıldı.

4.

Kitty aceleyle A stüdyosuna girdi; yerde bağdaş kurmuş, can sıkıntısıyla erkek dergisi karıştıran Markus Timber'ya takıldı. “Kahrolası, dikkat etsene!” diye tersledi kadını Markus ve bezginlikle ayağa kalktı.

Uzun boylu, beceriksiz yapımcısına, “Ne kadar kaldı Flummi?” diye azarlar gibi sordu.

Benjamin Flummer, reji masasının üzerindeki monitöre baktı, dijital göstergede Madonna şarkısının kalan oynatma süresi yazıyordu.

“Kırk saniye kaldı.”

“Tamam.” Timber uzun parmaklarını, küllü sarı saçlarının arasında gezdirdi.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

Her zamanki gibi yayın akışına hâkim değildi ve programındaki sıradaki bölümle ilgili bilgi veren yapımcısına gözü kapalı güveniyordu.

“Saat 7.28. *İlk cash-call* az önce gerçekleşti. Bir şarkı daha çalabiliriz, sonra kalplere dokunacak bir konumuz var: Üç yaşındaki Felix, kemik iliği donörü bulunamazsa dört hafta içinde ölecek.” Timber bezginlikle yüzünü buruştururken Flummi etkilanmeden devam etti: “Dinleyicilerin bağışçı olma ihtimallerini öğreneceksin. Her şeyi organize ettik: Büyük konferans salonuna

sedyeler konuldu; saat on ikiden sonra üç doktor, radyo istasyonuna gelen herkesten yarımşar litre kan alacak.”

Timber, “Hımmm,” diye isteksizce homurdandı. “Duyduğu minnetten dolayı deli gibi ağlayan velet de telefonda olacak mı bari?”

“Çocuk henüz üç yaşında ve kanser. Annesiyle konuşacaksın,” diye cevap verdi Flummi kısaca ve ön dinleme tuşuyla reklam bilgisayarının ilk spotunun doğru yerleştirilip yerleştirilmediğini kontrol etti.

Timber, “Ateşli mi?” diye sordu ve elindeki dergiyi çöpe attı.

“Kim?”

“Annesi!”

“Hayır.”

“O zaman Felix öldü bile.” Timber ayağa kalktı ve ahlak-sızlığına tek gülen kendisi oldu.

Kitty’nin hâlâ karşısında durduğunu görünce onu, “Bir sıkıntın mı var?” diye azarladı. “Kemik iliğı bağışı, hayat kurtarmak; bunlar kesin senin bayağı fikirlerindi, değil mi?”

Kitty, duydukları karşısında aptallaşmamak için büyük çaba harcıyordu.

“Hayır.”

“Peki, neden buradaki oksijeni ziyan ediyorsun?”

“Grupla ilgili bir konu vardı,” dedi Kitty.

“Neyle ilgili?”

“Sana bugün bir ziyaretçi grubunun geleceğini söylemeyi unuttum.”

“Kim gelecek?” Timber, Kitty’ye, ne saçmalıyorsun, der gibi bakıyordu.

“Dinleyici kulübü üyeleri?” Kitty cevabı soruymuş gibi söyledi, sanki artık kendisi bile yan stüdyoda kutsal bölgeye girmek için bekleyenlerin kim olduğundan emin değildi. Aslında bir

gün önceden Timber'yi bununla ilgili bilgilendirmek Kitty'nin işiydi. Ancak Kitty bunu yapmadığı için, Timber birazdan en sadık hayranlarının önüne yırtık kot pantolonla, tıraşsız halde çıkacaktı. Timber'nin, radyo istasyonunda çalışmaya başladığından beri çalışanları, bundan daha uyduruk nedenler yüzünden kovduğu olmuştu. Timber, Kitty'yi işe dekoltesinin hatırına almıştı, bu kez onu muhtemelen dekoltesi bile kurtaramayacaktı.

“Ne zaman geliyorlar?” diye sordu Timber, şaşkın bir yüz ifadesiyle.

“Şimdi!”

Koltuk değnekli adam, nihayet, tuvaletten çıkar çıkmaz. Olaya iyi tarafından bakılacak olursa, tuhaf adamın diğer ziyaretçileri oyalaması iyi oluyordu.

Sunucu, Kitty'nin yanından A stüdyosunu servis bölümünden ayıran boyalı, ses yalıtımlı camdan dışarı baktı. Gerçekten doğruydı. Dört kişilik bir dinleyici grubu, kendilerine bir şeyler söyleyen haber müdürünü alkışlıyordu.

“Yaklaşık üç dakika sonra burada olacaklar.”

Timber, “Çabuk imzalı fotoğraflarımı getir!” diye emretti ve başıyla sol tarafı, arşiv CD'lerinin olduğu rafın yanındaki kapıyı işaret etti.

Kitty koşarken, *içinde hâlâ profesyonellik kırıntısı var en azından*, diye şükretti. Misafirlerin karşısında küstahlaşsa şaşırmazdı. Kitty “yaşam alanı”nın kapısını açtı. Sunucular yemek yiyip sigara içtikleri ve kendilerini tazeledikleri bu küçük, penceresiz odaya bu ironik ismi vermişlerdi. Odanın envanterinde yalnızca mutfak dolabı ve sallanan bir yemek masası bulunuyordu. Buraya yalnızca A stüdyosundan girilebiliyordu. Odanın üst katında teknik kontrol dairesi ve yangın merdiveni bulunuyordu. Yangın merdiveni mimari bir felaketti. Ciddi bir durumda bu merdivene yönelmek, kapana kısılmak anlamına gelirdi. Kapının

ardında dış duvar boyunca ilerleyen alüminyum merdiven yarım kat aşağı ilerliyor, yeşillendirilmiş bir çatı sarkıtına çıkıyor ve tam orada da son buluyordu. Hiçlikte, on sekizinci kat ile on dokuzuncu kat arasında bir yerde...

Kitty etrafına baktı. Timber, tasarım sırt çantasını lavabonun yanına, küllük ile yarısına kadar dolu bir kahve bardağının arasına koymuştu. Kitty, lanet olası imzalı fotoğrafları bulmak için telaşla çantayı kurcalıyordu. Tam Timber'nin rötuşlu parlak yüzünün olduğu bir deste fotoğrafı rahatlamış şekilde çantadan çıkarırken korkuyla sıçradı.

“Hoş geldiniz!”

Arkasına döndü, kapının küçük cam şeridinden yaşam alanına baktı. Timber selamlaşmak için birine elini uzatıyordu. *Oh! Hayır!* Kubichek tuvaletten dönmüş olmalıydı ve haber şefi, grubu planlananın aksine stüdyoya şimdiden sokuyordu. Timber'nin çok kızacağı kesindi. Kovulma sebepleri listesine bir madde daha eklenmişti.

“Burada olmanız ne güzel!”

Stüdyoda konuşan yıldız sunucunun sesi Kitty'nin bulunduğu bölüme boğuk da olsa geliyordu. Yalnız dışa doğru açılan kapı, Kitty yaşam alanına girince kapanmıştı. Bu yüzden Kitty'nin şimdi kapıdaki tüm dinleyicilerin içeriye doluşup “tezgâh”ın arkasında yer almasını beklemesi gerekiyordu.

“Tezgâh”, büyük yayın masasının etrafında hafif U şeklinde, nal gibi kıvrılıyordu. Tezgâhın önünde stüdyoya gelen misafirlerin oturabilecekleri bar tabureleri vardı. Kitty tekrar kapıya yöneldi, gerginlikle stüdyoya baktı. Neredeyse tüm ziyaretçiler taburelerindeki yerlerini almıştı. Bir kişi hariç herkes oturuyordu.

O deli herif bu kadar zamandır girişte ne yapıyor, diye kendi kendine sordu. Neden diğerleri gibi içeri girmiyor? Hah, tamam!

Nihayet o da topallayarak içeri girdi. Stüdyonun ağır kapısını neden kapatmıştı ki? Küçük stüdyoda zaten güçlükle nefes alınıyordu.

Aman Tanrım. Kitty farkında olmadan ağzını eliyle kapattı. Ne yapmayı düşünüyor?

Adamın ne yapmayı düşündüğünü on saniye sonra gördü ve bağırmaya başladı.

5.

Jan'ın, bu kritik aşamada sürpriz unsurundan faydalanmak için tek şansı vardı: Birini olabilecek en hızlı ve sansasyonel biçimde yaralamalıydı. Etkileyici bir mizansene ihtiyacı vardı. Olaya müdâhil olmayanları etkisiz hale getirecek, şoke edici bir şey olmalıydı. Timber'ya selamlaşmak için elini uzattı ancak sunucu elini tutamadan Jan elini geri çekip koltuk değneğini kaldırdı ve sertçe Timber'nın burnuna vurdu.

Timber'nın burnundan reji masasına fışkıran kanlar ve sunucunun feci çığlığı, hedeflediği etkiyi yaratmıştı. Tam beklediği gibi, kimsenin çıtı çıkmıyordu. Jan, hepsinden önce program yapımcısının yüzünden, adamın beyninin olanları anlamak için nafile bir çaba sarf ettiğini okuyabiliyordu. Flummi, kendini yüzeysel bir konuşmanın olacağı, zararsız bir selamlaşma sahnesine hazırlamıştı. Ellerini sızlanarak yüzüne bastıran sunucunun görünümü, yapımcının beklentisiyle uyuşmuyordu. Jan, bu şaşkınlığı bile hesaplamıştı. Ona en az bir buçuk saniye zaman kazandırıyordu.

Bir el darbesiyle duvardaki acil durum butonunun küçük camını kırdı ve alarmı devreye soktu. Tiz bir siren sesi, U2'nun yeni hitinin son tınılarını bastırdı. Aynı anda stüdyo camına ağır, metal bir kepenk indi ve dış dünyanın A stüdyosundaki kaosu görmesini engelledi.

“Bu ne rezalet?!” Beklediği gibi, sesini ilk çıkaran UPS şoförü oldu. Tezgâhın sonunda, Jan’a en uzak yerde oturuyordu. Jan’la adamın arasında hamile kadın, genç çift ve şakacı şişman memur oturuyordu.

Jan, sol eliyle kafasındaki peruğu, sağ eliyle de eşofmanının cebindeki tabancayı çıkardı.

“Tanrı aşkına, lütfen?..” Kulakları sağır eden sesin içinde hamile kadının ona ne söylemeye çalıştığını yalnızca tahmin edebiliyordu. Ancak kadın cümlesini tamamlayamadı; Jan, silahını Timber’nın kanlı yüzüne doğrultup stüdyodaki saate bakarken donakaldı. 7.31.

On dakikası, yedi rehinesi ve üç kapısı vardı. Kapılardan biri B stüdyosuna, biri haber bölümüne, tam arkasındaki ise bir çeşit mutfağa açılıyordu. Aslında eroınman bekçi ona bu mutfaktan bahsetmemişti ancak binanın krokisini doğru hatırlıyorsa, mutfağın çıkış kapısı yoktu. Bununla sonra ilgilenecekti. Öncelikle rehinelerin diğer iki kapının birinden çıkmasını engellemesi gerekiyordu. Güvenlik görevlileri alarm yüzünden harekete geçmişti bile, altmış saniyeden kısa süre içinde dışarıda konuşlanırlardı. Fakat bunun için hiç endişelenmiyordu. Tam da bu yüzden içeri en son o girmiş, stüdyonun kapısındaki şifreli kilidi manipüle etmişti. Elektronik kilit güvenlik açısından tam bir şakaydı. Şifre üç kez art arda hatalı girildiğinde, kimse stüdyo bölümüne giremiyordu. Kapı otomatik olarak kilitleniyor, kronometre yeni bir denemenin mümkün olması için on dakika beklemeyi mecburi kılıyordu.

Güvenlik görevlileri bu bilgiyi onaylar gibi dışarıdan kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapalı kepenkler yüzünden stüdyoyu göremeyen kötü eğitilmiş geçici güvenlik görevlileri, şimdi ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Böyle bir duruma hazırlıklı değillerdi.

Jan, şu ana kadar her şeyin kontrolden çıkmak yerine, planladığı gibi ilerlemesine seviniyordu.

Tahmin etmişti: UPS şoförü! Jan, Berlin’de silah taşıyanın yalnız kendisi olmadığını düşünemediğı için kendini kınadı. Hele ki her gün kurye olarak bir sürü yabancınnın kapısını çalan biri, silah taşımanın sakinleştirici etkisinin değerini bilirdi. Jan’ın tezgâhın arkasına, yani reji masasının önüne geçmek için rehanelerine arkasını dönmek zorunda kaldığı kısacık anda kurye silahını çekmişti.

Tamam, demek kahramanı oynamak istiyorsun, diye geçirdi içinden Jan ve bu kadar erken safhada bir rehine kurban etmek zorunda olduğu için öfkelen-di.

Kurye, televizyondaki polisiye filmlerde gördüğü gibi, “İn-dir silahını!” diye bağırdı ancak Jan kafasının karışmasına izin vermek yerine, inlemekte olan Timber’ı yukarı çekti.

Jan, “Büyük bir hata yapıyorsunuz,” dedi ve Beretta’sını² Timber’nın şakağına dayadı. “Hatanızdan henüz dönebilirsiniz.”

Şoför terlemeye başladı. Sağ şakağını kahverengi üniformasının koluyla sildi.

Yedi dakika ya da dışarıdaki güvenlik görevlileri işlerinin ehliyse ve hızlı davranırlarsa belki de sadece altı dakika kalmıştı.

Peki, tamam. Jan, kuryenin korkulu, soluk gri gözlerindeki paniğı gördü; ateş etmeyeceğinden emindi. Ancak bu kadar erken bir safhada bu kadar büyük bir riski göze alamazdı. Tam emniyetli bir atış için yeterli hareket alanına sahip olmak amacıyla Timber’ı itecekken, reji masasındaki ana şalteri gördü. Aklına çok daha iyi bir fikir geldi. Timber’nın boynunu, kolunun altında daha fazla sıkıştırdı ve onu duvara doğru yarım metre geri çekti, silah hâlâ kafasına dayalıydı.

2 Bir silah markası. (ç. n.)

Şoför, “Tek bir adım daha atma!” diye telaşla bağırdı ancak Jan, bezginlikle gülümsemekle yetindi.

“Tamam, tamam. Olduğum yerde duruyorum ya işte.”

Arkasındaki duvardaki büyük şalteri indirerek şaşırtan yine Jan oldu. Işıklar aniden kapandı. Jan, rehinelerinin gözlerinin aniden loşlaşan ışığa alışmasına müsaade etmeden boştaki sol eliyle reji masasını ve dolayısıyla ona bağlı olan tüm monitörleri devre dışı bıraktı. Stüdyo neredeyse mutlak karanlığa gömüldü. Karanlığın içinde yalnızca iki acil durum ışığı yanıp sönüyor, ateş böcekleri gibi parıltıyordu.

Rehineler bu basit numara karşısında tam da düşünöldüğü gibi donup kaldılar. Artık UPS şoförü karşısındakini tam olarak göremiyor, hamle yapmak konusunda tereddüt ediyordu.

“Kahrolası piç! Bu da ne demek oluyor?!” diye kızdı.

Jan, “Sakin olun!” diye emretti karanlığın içine. “İsminiz ne?”

“Manfred ama bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Bakın, sesiniz titriyor. Korkuyorsunuz,” dedi Jan.

“Seni yere sereceğim! Neredesin?”

Yapay karanlık, kısacık bir an için bir çakmağın küçük, sarı aleviyle aydınlandı. Ardından bir sigaranın parıldayan kırmızı korunun havada süzöldüğü göröldü.

“Buradayım. Ancak siz iyisi mi bana doğru ateş etmeyin.”

“Kahretsin! Neden?”

“Ateş ederseniz mermiyi muhtemelen yalnızca üst gövdeme isabet ettirirsiniz.”

“E ne olmuş? Bunda sorun ne?”

“Hiç. Ama karnıma bağladığım o güzel plastik patlayıcıya zarar vermiş olursunuz.”

“Aman Tanrım!” diye aynı anda inledi memur ve hamile kadın. Jan, diğer rehinelerin yaşadıkları donukluk halinden gelecek birkaç saniye boyunca kurtulamamalarını umdu. Tek bir

isyancıyı muhtemelen kontrol altında tutabilirdi ancak grubun tamamını tutamazdı.

“Bizimle kafa buluyorsun!”

“Öyle mi dersiniz? Yerinizde olsam böyle bir riski göze almazdım.”

“Kahretsin!”

“Karar verecek olan sizsiniz. Şimdi silahınızı reji masasının üzerinden bana doğru atacaksınız. Ve bunu biraz çabuk yapacaksınız. Işıklar beş saniye içinde tekrar yandığında o aptal silahın hâlâ elinizde olduğunu görürsem yıldız sunucumuzu kafasından vururum. Anlaşıldı mı?”

Şoför cevap vermediği için kısa bir anlığına duyulan tek şey klimanın uğultusu oldu.

“Peki, o zaman başlıyoruz.” Jan, Timber’in omzuna vurdu. “Beşten geriye doğru sayın!” diye emretti.

Kısa, güçlü bir soluk alıp vermenin ve derin bir inlemenin ardından Timber, genizden gelen titrek bir sesle korkunç geri sayıma başladı: “Beş, dört, üç, iki, bir.”

Ardından bir gümbürtü duyuldu. Ve ışıklar tekrar açıldığında geri kalan rehineler, hayatları boyunca unutamayacakları bir şey gördüler.

Şoför, bilinçsiz bir şekilde tezgâhın üstünde sallanıyordu. Tamamıyla kendi kanına bulanmış olan Markus Timber, korkuyla yapımcısına sarılmıştı. Jan, Manfred’e bilincini kaybettirecek biçimde vurmak için, sükûnetle tezgâhın etrafından dolanmadan önce sigarasını yapımcının ağzına sokmuştu.

Jan, kurbanlarının yüzündeki dehşet ifadesini görmekten memnundu. Odadaki tek alfa karakteri devre dışı bırakmasının ve bunu yaparken diğer tüm rehinelerin hâlâ elinde olmasının ardından her şey yine plana göre ilerlemeye başladı. Flummi ve Timber’dan anahtarları aldı, önce haber bölümüne açılan

kapıyı, sonra B stüdyosuna açılan kapıyı kilitledi ve kilitteki anahtarı eğdi.

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu Timber korkuyla. Jan cevap vermek yerine silahıyla Timber’nın tezgâhın arkasındaki ziyaretçi koltuklarından birine geçmesini işaret etti. Flummi’yi yanına tuttu. Artık herkes onun canlı bir bomba olduğunu biliyorken kimse ona el kaldıramaz, o da teknik detaylara hâkim olan cılız fasulye sırtığını sorunsuzca yanına tutabilirdi. Yapımcıya, tekrar yayına bağlanabilmeleri için gereken her şeyi yapmasını emretti.

Timber bu kez reji masasının diğer tarafından, “Siz kimsiniz?” diye ikinci bir soru yöneltti. Ancak yine yanıt alamadı.

Jan, mutlulukla monitörlerin ve reji masasının yeniden çalıştığını fark etti ve ayaklı mikrofonu kendisine doğru çekti. Ardından önünde duran dokunmatik ekran klavyesindeki sinyal düğmesine, evdeki makette defalarca tekrarladığı gibi bastı. Hazırdı. Başlayabilirdi.

“Tanrı aşkına! Kimsiniz siz?” diye tekrar sordu Timber. Bu kez sesini tüm şehir duydu.

101.5 tekrar yayındaydı.

Jan, “Ben kim miyim?” diye yanıtladı sonunda silahı yeniden Timber’ya doğrulturken. Sonra sesi duygusuzlaştı ve ciddileşti. Doğrudan mikrofona konuştu:

“Merhaba Berlin. Saat 7.35 ve şu an en büyük kâbusunuzu dinliyorsunuz.”

6.

Ira grimsi desenli fayansların üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, yirmi dakikadan uzun süredir Rus'un silahına bakıyordu. İlk mermi Ira'nın metrelerce ötesinden geçmiş, buzdolabının plastik camında madenî para büyüklüğünde bir delik açmıştı. Rus, o andan beri Ira'nın göğsüne, Hakan ise dövüşçünün kafasına nişan alıyordu.

Hakan, "Onu rahat bırak!" dedi, Rus ise buna anlaşılamayan bir laf kalabalığıyla yanıt verdi. Durum kesinlikle umutsuzluğa sürükleniyordu. Ira'nın anlayabildiği kadarıyla Rus, artık intikam almaktansa Hakan'ın kasasındaki parayı almayı tercih ediyordu. Eğer Hakan parayı vermezse mermisi hedefine ulaşacaktı.

Ve öyle de oldu.

İlk kurşun kürek kemiğine saplandı, ikincisi diz kapağını menisküsüyle birlikte paramparça etti. Rus tezgâhın önünde iki büküm olurken bacağının ne kadar tuhaf bir şekilde büküldüğünü görüp bağırmaya başladı. Onun da tıpkı Ira gibi, değişen durumu gecikmeli olarak idrak ettiği çok açıktı.

Kapıdan bir ses Hakan'a, "Eller yukarı, silahları atın!" diye kükredi. Ira ayağa kalktı ve biraz uyuşuk bir şekilde üniformasıyla dükkânın kapısını âdeta dolduran iri yarı özel tim polisine döndü.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu şaşkınlıkla. Onu, titanyum alaşımı kaskının vizörünü elinin tersiyle kaldırışından

tanımıştı. Polis, parıldayan gözleriyle onu süzdü, bakışlarında o her zamanki tuhaf kararlılıkla karışık melankoli vardı.

“Aynısını ben de sana soracaktım tatlım.”

Oliver Götz, makineli silahını talimatına koşulsuz uyan ve silahsız ellerini dükkânın tavanına doğru uzatan Hakan’a doğru tutmaya devam ediyordu. Göğsündeki cepten iki tane plastik kelepçe çıkarıp kelepçeleri Ira’ya fırlattı.

“Nasıl yapıldığını biliyorsun zaten.”

Ira yerdeki silahları alıp Götz’e verdi. Ardından önce Hakan’ı sonra Rus’u ters kelepçeyle bağladı. Rus acıdan haykırıyordu.

“Diğerleri nerede peki?” Ira vitrinden dışarı baktı ancak kimseyi göremedi. Normalde Berlin Özel Tim Ekibi, diğer tüm özel tim ekipleri gibi takım halinde çalışıyordu. Bunun gibi bir görevde genelde yedi kişi aynı anda harekete geçerdi. Ancak Götz, karşısında bir başına duruyordu. Ayrıca özel timin olay yerine bu kadar çabuk gelebilmesini aklı almıyordu.

“Yalnızım,” diye cevap verdi Götz, Ira elinde olmadan gülümsedi. Eskiden Ira’nın geceyi yanında geçirmesini istediğinde onu arayıp hep bu cümleyi söylerdi. Götz’e kalsaydı hayatının geri kalanını da onunla geçirmesini isterdi. Ira bazen kendi kendine, bu ilişkiye sıradan bir ilişkiye yüklediği anlamdan fazlasını yükleyseydi her şey daha farklı olur muydu, diye soruyordu. Ancak sonra Sara’yı ölü bulmuştu ve kızıyla birlikte mutlu bir geleceğe dair tüm düşünceleri yok olmuştu. “Yalnız?” dedi Ira. “Görev üniformanla ve atışa hazır durumdaki ‘bebeğinle’ yalnız başına köşedeki dükkâna gidiyorsun?”

Yavaş yavaş kendisinden beş yaş büyük olan başkomiserin üzerine yürüdü, Berlin’de pek çok göreve birlikte katılmışlardı ve bazı geceleri birlikte geçirmişlerdi.

“Neden buraya geldin? Süt mü alacaktın?”

“Hayır,” diye yanıtladı kısaca. “Seni.”

“Beni mi?”

“Evet. Göreve gideceğiz. Ekibin geri kalanı parkta bekliyor bile. Seni evinden almaya gelirken buradan tesadüfen geçtim.”

Birlikte dışarı çıktılar; Ira sebep oldukları insan kalabalığını ancak şimdi fark ediyordu. Civarda oturan insanların yarısı, üstü ağır silahlarla dolu adamlarla tartışmasını izliyordu. Ira, yaklaşan bir ambulansın siren sesini duyuyordu.

“Artık sizin için çalışmıyorum,” dedi Götz’e.

“Biliyorum.”

“Hadi o zaman. Başka birini bul.”

“Ne olduğunu da mı duymak istemiyorsun?”

“Hayır,” diye yanıtladı Götz’ün yüzüne bakmadan. “Umu-
rumda bile değil. Bugün yapmam gereken daha önemli şeyler
var.” *Kendimi zehirlemek istiyorum. Sadece limonlu bir light kolaya
ihtiyacım kaldı.* Bu düşüncelerini kendine sakladı.

“Tepkinin böyle olacağını tahmin ettim,” diye yanıtladı Götz.

“Öyle mi? Peki buna rağmen neden geldin?”

“Çünkü seni ikna edeceğim.”

“Vay, merak ettim, nasıl olacak bu?”

“Böyle!” diye gülümseyerek yanıtladı ve Ira’yı ışık hızında
bir çelmeyle yere düşürdü, ardından bileklerine büyük bir hızla
bir çift çelik kelepçe geçirdi. İşi bittiğinde iki yeni yetme Götz’ü
alkışladı.

“Steuer, bana krizin kontrol altına alınabilmesi için gereken
her şeyi yapma yetkisi verdi.”

“Senden nefret ediyorum Götz,” diye homurdandı Ira. Götz
tarafından ayağa kaldırılırken etraflarındaki kalabalıktan ba-
zılarının cep telefonlarıyla kayıt yaptığını gördü. Bu arada am-
bulans olay yerine varmıştı ve bir grup polis arabası caddeden
aşağı doğru hızla ilerliyordu.

“Ayrıca Steuer’ya tüküreyim! O akıllı kıt, geri kafalı faşist herifle ilgili düşüncelerimi biliyorsun.”

“Biliyorum ancak o ‘akıllı kıt faşist herif’ bugün taktiksel operasyon yönetimine sahip.”

Ah, diye düşündü Ira, Götz tarafından caddenin karşısına âdeta sürüklenirken. Andreas Steuer, Emniyet Müdürü, operasyonun iplerini bizzat kendi elinde tutuyorsa büyük bir şey olmalıydı. Çok büyük bir şey...

“Nereye gidiyoruz?”

“Söyledim ya, parka.”

“Bu nasıl saçmalık? Operasyon arabasını parka mı bıraktınız? Daha fazla dikkat çekici olamadınız mı?”

“Arabadan bahseden kim?” Götz, Ira’yı daha hızlı çekiştirmeye başladı. “Gitmemiz gereken yere artık arabayla geçiş yok.”

“Demek öyle?”

Ira, olayın nerede olabileceğini düşünürken Götz, kask mikrofonunu göğsündeki konuşma tuşuna basarak etkinleştirdi.

Ardından helikopterin derhal çalıştırılmasını emretti.

7.

Viktoriapark'ın üzerinde dönerek yerden uzaklaşırlarken, olan biteni şaşkınlıkla izleyen yayaları; ağaç yaprakları, toprak ve uçuşan çöplerin meydana getirdiği bir bulutun içinde bıraktılar. Ira, Götz'ün kelepçelerini çözmek için hâlâ bir hamle yapmadığını fark edince, canı sıkkın biçimde, yeni olduğu belli olan helikopterin dar kabinine göz gezdirdi. Kabinde Götz ve pilot dışında dört özel tim polisi daha vardı. Her biri tim lideri gibi savaş üniformalarını kuşanmıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorarak sessizliği bozdu. Helikopter kıvrıldı ve güneye doğru ilerlemeye başladı.

“Potsdam Meydanı'na. MCB binasına.”

Götz'ün sesi biraz cızırtılı geliyordu ancak kask kulaklığındaki parazite rağmen oldukça anlaşılırdı.

“Kaş kişiler?” Ira, göreve uzmanlık alanı dolayısıyla çağrıldığını tahmin edebiliyordu: Rehin alma.

“Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı Götz ve sakızı ambalajından ayırabilmek için eldivenini çıkardı.

“Ama bunu belki bizzat şeften dinlemek istersin?” Götz, pilota işaret etti; Ira, kısa bir patırtıdan sonra çok iyi tanıdığı, kulak tırmalayan o sesi duyunca suratını astı:

“Helikopterde mi?” Andreas Steuer selamlaşmadan doğruca konuya girdi.

Götz, “Evet, o da dinlemede,” diye cevap verdi Berlin’deki tüm özel tim ekiplerinin, yani yüz seksenden fazla polis memurunun üstü olan adama.

“Güzel. Durum raporu şöyle: Yaklaşık otuz üç dakika önce kimliği bilinmeyen bir şahıs, 101.5 radyo istasyonundaki bir ziyaretçi grubunu ve sabah programının sunucusunu rehin aldı. Şahıs kurbanlarını henüz tam olarak tespit edilemeyen ateşli bir silahla kontrol altında tutuyor ve üzerinde, muhtemelen karın bölgesine yerleştirdiği plastik patlayıcı bulunduğunu söylüyor.”

“Ne istiyor?” diye sordu Ira.

“Bununla ilgili şu ana dek bir şey belirtmedi. Teknik ekip ilk durum özetini yaptı bile. Olay yeri görülemiyor. Stüdyo binanın doğu kanadının on dokuzuncu katında ve kepenklerle görüşe tamamen kapanmış durumda.”

“Yani şu an belirsizlik içinde, tamamen içgüdülerinizle ilerliyorsunuz.”

Steuer, “An itibariyle görev başında elli dört kişi var,” diye saldırgan bir tavırla çıkıştı. “Taktiksel operasyonu bizzat ben yönetiyorum. Başkomiser Götz de özel tim ekibinin radyo istasyonundaki operasyonunu kumanda ediyor. Bölgeyi ulaşım kapamakla ilgili geniş çaplı tüm önlemler alındı. Meydan geçişi tamamen kapatıldı, araç trafiği başka bir yere yönlendirildi. Her biri yedi kişiden oluşan iki keskin nişancı timi, binanın karşısındaki gökdelenlere yerleştirildi. ‘Cash-call’ özel komisyonu önlemlerini almaya başladı.”

“‘Cash-call’ mu?” diye sordu Ira. “Bu ne saçma bir isim böyle!”

“Belki düzeysiz fikirlerinizi bir kenara bırakıp 7.35’te yaptığımız kaydı dinleseniz daha iyi olur.”

Bir patırtı daha duyuldu, ardından patırtı yerini dijital kalitesi muazzam derecede net bir radyo kaydına bıraktı. Kayıt saldırganın cümlesinin orta yerinden başladı.

“... şu an en büyük kâbusunuzu dinliyorsunuz. Tam şu an radyo programını önemli bir duyuru yapmak için bölüyorum. Az önce Markus Timber’yi ve radyodaki diğer insanları rehin aldım. Ve bu istisnai olarak, 101.5’in esprili sabah ekibinin bir şakası değil. Bu konuda oldukça ciddiym. Markus, lütfen mikrofona gelip söylediğimi teyit eder misiniz?”

Kısa bir sessizliğin ardından Timber’nın sesi duyuldu ancak sesi her zaman olduğundan farklı geliyordu. Tedirgin. Korkulu. Ve genizden.

“Evet, doğru. Ben... yani biz, onun tarafından silahla tehdit ediliyoruz. Ve üzerinde plastik patlayıcı...”

Saldırgan, “Teşekkürler, başlangıç için bu kadarı yeterli,” diye ünlü sunucunun sözünü kesti. Mikrofonu Timber’nın elinden koparırcasına aldığı açıktı; konuşmasına devam etti. Sesi, eylemiyle çelişen biçimde oldukça huzurlu, neredeyse sevecendi. Buna rağmen üzerinde Timber’nın yaptığı kadar çok çalışmamıştı.

“Endişelenmeyin. Radyolarının başında oturan siz dinleyicilerin korkmasına gerek yok. Sırf birkaç insanı rehin aldım diye bu kanalda duymaya alıştığınız kötü müziklerin uyduruk karışımından, yavan esprilerden ve önemsiz haberlerden mahrum kalacak değilsiniz. Hatta bir yarışma da olacak. Yarışmaları seviyorsunuz, değil mi?”

Saldırgan, soruyu bir saniye boyunca havada bırakıp ellerini çırpı.

“Pekâlâ. Bu yüzden size şunların sözünü veriyorum: Sizinle *cash-call* oynamaya devam edeceğim. Söz. Berlin’de yaşayan rastgele birini arayacağım. Aradığım kişi siz olursanız ve aramama doğru parolayla yanıt vererseniz bir şey kazanacaksınız. Bu yarışmayı zaten bu şekliyle biliyorsunuz. İşte, aynen bu şekilde devam edecek. Ancak *cash-call* bugün iki küçük kural değişikliği ile oynanacak.”

Saldırgan, başlayacak olan oyuna sevinen küçük bir çocuk gibi kısa bir kahkaha attı. Sonra mikrofondan uzaklaşıp yanında durduğu açıkça belli olan birine döndü ve sesi alçaldı:

“Hey, siz. İsminiz nedir?”

“Bana Flummi derler,” diye yanıtladı genç bir adam çekinerek.

“Tamam Flummi. Gördüğüm kadarıyla program yapımcı-sısınız, yani reji masasından ve bilgisayar zimbirtısından anlı-yorsunuz. Doğru mu?”

“Evet.”

“Bu aletlerden birinden trampet sesi çıkıyor mu? Sirklerde fil görüldüğünde çalar ya hani? Tamam, birazdan size işaret ettiğimde onu duymak istiyorum. İşte...”

Saldırgan yine dinleyicilere sesleniyordu ve şu an sesinde etkili bir canlılık vardı, sanki helikopterde Ira'nın yanında otu-ruyordu.

“Değişen ilk kural: Normalde de olduğu gibi Berlin telefon defterinden rastgele birini arayacağım. Ancak kazanılacak elli bin avroluk bir ödül olmayacak. Ödül paradan daha değerli bir şey olacak. Buna birazdan değineceğim; öncelikle değişen ikinci kuralı anlamanız gerekiyor. En önemli kural o.”

Trampet sesi duyuldu, saldırganın sesi artık lunaparkta anons yapan birinin sesi gibi geliyordu:

“Değişen ikinci kural şu hanımlar, beyler: Para parolası de-ğişti. Şu andan itibaren yeni parola: ‘101.5 dinliyorum ve şimdi bir rehineyi özgür bırak!’” Trampet sesi aniden kesildi.

“Tekrar basit bir özet geçelim: Saat şu an 7.36. Bu andan itibaren bir saatlik aralıklarla kendi kurallarıma göre *cash-call* oynayacağım. İlk telefon, Berlin'in herhangi bir yerinde saat 8.35'te çalacak. Belki evinizin ya da ofisinizin telefonu çalacak. Aramama cevap verip yeni parolamızı söylerseniz buradaki re-

hinelerden birinin evine gitmesine izin vereceğim. Kulağa adil geliyor, değil mi?”

Ira, saldırgan son kelimelerini söylerken ses tonunda bir değişiklik fark etti. Devamında söyleyeceği şeyi tahmin edebiliyordu.

“Ancak doğru parolayı duymazsam yazık olur. Çünkü o zaman biri oyunu kaybeder.”

Aman Tanrım! Ira gözlerini kapadı.

“Tam olarak şunu söylüyorum: Aradığım kişi, telefonu açar açmaz ismini söyler, ‘Merhaba,’ der ya da ‘101.5 dinliyorum ve şimdi bir rehineyi özgür bırak,’ haricinde herhangi bir şey söylelse stüdyodakilerden birini vuracağım.”

8.

Kaskın hoparlöründe kısa bir cızırtı duyuldu. Ira, Steuer tekrar konuşmaya başlayınca gözlerini açtı: “Kayıt bu kadar. Saat şu an 8.06. Bu demek oluyor ki oyunun ilk turunun başlamasına otuz dakikadan kısa bir süre var. Öncelikle herifin söylediklerinde ciddi olduğunu varsaymalıyız. Simon von Herzberg yönetimindeki müzakere timi radyo istasyonundaki yerini aldı...”

Ira, “Radyo istasyonunda mı?” diye böldü özel tim şefini. “Ne zamandan beri tehlike bölgesinde müzakere yapıyoruz?”

Normalde bunun gibi kriz durumları için Tempelhof’ta teknik açıdan kusursuz şekilde düzenlenmiş sabit bir genel merkez vardı. Nadir durumlarda gezici bir görev aracıyla doğrudan binanın önüne gider ancak olay yerine katiyen ayak basmazlardı.

“MCB binası istisnai olarak kusursuz bir görev merkezi olma şartlarını sağlıyor. Altıncı kat henüz bomboş, burada müzakereler devam ederken harekete geçmeyi deneyebiliriz,” dedi Steuer sabırsızlıkla.

“Hımm, durum bu kadar mükemmel olamaz herhalde?” dedi Ira.

Steuer, “Neden?” diye sordu ve Ira ilk kez, arka plan seslerinden Steuer’nın boş bir odada ya da büyük bir depoda olduğunu fark etti. “Çünkü halihazırda bir müzakere yöneticiniz olsaydı beni çağırmazdınız. Simon von Herzberg deneyimsiz

bir çömez. Federal Suç Dairesi'nden bir çaylak her şeyin içine etti diye şimdi benim, tüm dünyanın gözleri önünde gülünç duruma düşmemeniz için kahvaltımı bırakıp duruma müdahale etmemi istiyorsunuz.”

“Yanılıyorsunuz,” diye çıkıştı Steuer. “Sorun hiç de Herzberg değil. O, sizin aksinize yalnızca psikolog değil aynı zamanda özel tim ekibimizin resmî bir üyesi.”

O bilindik mesele; kötü bir psikoloğa polislik mesleğinin öğretilmesindense, iyi bir polis memuruna müzakere tekniklerinin öğretilmesinin daha iyi olacağı önyargısı yine karşısındaydı. Steuer, Ira'nın bunların her ikisi birden, yani hem psikolog hem de polis memuru olduğunu kabul etmiyordu.

Ira'nın, Almanya'nın kadınları kabul eden tek özel timinde, yani Hamburg'daki Mobil Harekât Komandosusu'nda aldığı temel eğitim, Steuer'nın gözünde değersizdi. Çünkü Ira, aldığı eğitimden sonra yalnızca belli başlı olaylarda müzakereci adli psikolog olarak olay yerinde bulunmuş, bunun dışında polis okulunda uygulamalı psikoloji dersleri vermişti. Ira'nın, Zehlendorf'taki rehine dramındaki ve bunun gibi farklı olaylardaki sansasyonel başarısından dolayı Steuer, Ira'nın zaman zaman olay yerinde bulunmasına (sonrasında kimsenin her şeyi denemediğini ileri sürememesi için) katlanıyordu.

“Herzberg deneyimli bir adam. Yalnızca bilin diye söylüyorum, Bayan Samin: Benim için aile ilişkileri paramparça olan, iyi günleri çoktan geride kalmış derbeder bir alkoliksiniz. Belli olmayan tek şey, kişisel problemlerinizi olay yerine götürerek başkalarının hayatlarını, müzakerede bulduğunuz kafayı sıyırmış psikopatlardan çok daha fazla ne zaman tehlikeye atacağınız.”

“Evet, evet. Ben de sizi çok seviyorum,” dedi Ira ve tekrar limonlu light kolasını düşündü.

“Peki, o halde neden tam şu an evimde, ait olduğumu düşündüğünüz mutfakta, ocağımın başında değilim de MCB binasına doğru inişe geçen helikopterdeyim?”

“Bana bunu neden soruyorsunuz? Gerçekten bunun benim fikrim olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Steuer’ının sesi keyifli geliyordu. “Götz sizin gelmeniz konusunda tutturmuş olmasaydı, vaktimi sizinle harcıyor olmazdım.”

Ira, soran gözlerle Götz’e baktı; Götz, omuzlarını silkerek başını çevirdi.

Steuer, “Bana kalsa...” diye tekrar söze girdi, “...bana kalsa değil, zaten her şey benim takdirimde... Yerinize sizden daha donanımlı bir erkek geçecek, hem de mümkün olan en hızlı şekilde. O zamana kadar Herzberg’in görevini devralacaksınız çünkü o manyak, bir sebepten Herzberg ile konuşmayı reddediyor.”

Bu da onu bir kez daha sempatikleştiriyor, diye düşündü Ira ancak fikrini kendine sakladı.

“Karşılaştığımız zorluklardan bir diğeri de adamın yalnızca radyo üzerinden müzakere etmek istemesinden kaynaklanıyor. Herkesin her şeyi duymasını istiyor.”

Steuer soluğunu güçlkle verdi.

“Elektriği kesmemiz durumunda rehinelerden birini anında vuracak.”

9.

Dizel, çalışma masasının arkasına oturmuş, yarım litrelik kömür tutuşturucusunu çöp kovasına boşaltırken kapı aniden açıldı.

“Hâlâ burada ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı, katın bu kısmında kimseyle karşılaşmayı beklemediği açıkça belli olan kısa boylu adam.

MCB binası tamamen tahliye edileli yirmi dakika olmuştu. Dizel, nikel gözlüklü fiyakalı züppenin sorusunun retorik olduğunu biliyordu. Ancak yine de uslu bir biçimde yanıtladı:

“Ne mi yapıyorum? Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Programı yakıyorum.”

Çinko kaplama çöp kovasından yaklaşık bir buçuk metre boyunda parlak bir alev, aniden tavana doğru yükseldi ve bir anlığına Simon von Herzberg’in nefesini kesti.

“Kahretsin!”

“Hey, hey, hey!” Dizel, adamın sözünü kesti. “Benim içine edilmiş ofisimde lanet okuyamazsın pislik herif.”

Ardından büyük bir kahkaha patlattı çünkü kapıda duran çelimsiz memurun neye daha çok şaşıracağını bilemediği her halinden belliydi: Bulunduğu odanın bir ofisten çok oyuncak dükkânı gibi görünmesine mi yoksa kapıda ismi yazan kişinin, yani 101.5 radyo istasyonunun yayın yönetmeninin karşısında duran manyak olduğuna mı?

“Ellerinizi havaya kaldırın ve yavaşça ayağa kalkın!” diye kükredi Herzberg ve arkasında silahını çekmiş bekleyen iki memura işaret etti.

“Hop, hop, hop, yavaş!” diye karşılık verdi Dizel. Müzakere yöneticisinin emrine uymak yerine oturmaya devam etti ve iki eliyle uzun kollu gri kapüşonlu üstünü başının üzerinden çekerek çıkarmaya koyuldu.

“İnanılmaz sıcak oldu birden, değil mi?” Boğuk gülüşü kumaşın altından duyulurken üzerindeki hâlâ çekiştirerek çıkarmaya çalışıyordu. Ancak birden üstünü, platin sarısına boyanmış saçlarının üzerinden çekmekte sorun yaşamaya başladı.

“Kahretsin! Hızmama takıldı...”

Von Herzberg mesai arkadaşlarına döndü, aynı şeyi görüp görmediklerinden emin olmak istiyordu. Bu arada Dizel, ayağa kalkmış, odada sersem sersem yürüyordu.

“Bana bir yardım edebilir misiniz, lütfen? Yoksa... Hay sıçayım.”

Dizel hızla, normalde istasyon barlarında görmeye alışık olunan bir oyun otomatına çarptı. Almanya'nın en çılgın radyo programının şefi olan Dizel'e, sözleşme imzalarken bazı özgürlükler verilmişti. Dinlenme oranları yolunda gittiği sürece, çalışma alanını yetişkinler için bir Disneyland'e çevirebilirdi. En iyi fikirler, aklına muhtemelen böyle bir çalışma ortamında geliyordu. Hatta lakabını borçlu olduğu piromanik eğilimleri bile mazur görülüyordu; bu eğilimler yüzünden ofisindeki duman dedektörleri sökülüştü.

İki sivil polis ateşi söndürürken Herzberg, silahını çekerek odanın içine doğru iki adım ilerledi.

Dizel, “Neredeyim ben?” diye bağırdı neredeyse panikle ve kafasını tavandan sarkan bir kum torbasına çarptı. Şimdi kolları da kapüşonlu üstünün içinde umutsuzca sıkışmıştı. Neredeyse

boyu boyunca yere serilecekti. Düşmesine, odanın ortasında duran bilyeli Star Wars oyun otomatı engel olmuştu. Şimdi oyun otomatının üzerinde yüzükoyun yatıyordu.

“Ayağa kalkın!” diye bağırdı Herzberg, silahını hâlâ Dizel’e doğru tutuyordu. “Yavaş olun!”

“Tamam.” Dizel emre uydu; sesi, bir yastığın içinden geliyormuş gibi boğuktu.

“Sanırım nefes alamıyorum.”

Herzberg, yayın yönetmenine bir adım yaklaştı ve sol eliyle üzerinde silah olup olmadığını kontrol etti. “Ellerinizi havada tutun, arkanıza dönmeyin!”

Bu arada ofisin önüne daha fazla polis toplanmıştı. Ağızları açık biçimde camlardan, garip tiyatro oyununu izliyorlardı.

“Güzel.” Dizel silahsızdı; Herzberg sakinleşmişti.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Herzberg’in sesinden, yavaş yavaş sakin sulara döndüğü belli oluyordu. Federal Suç Dairesi’nin psikoloji eğitimi almış bir müzakere yöneticisi olarak (buradaki krizin hiçbir kitapta ele alınmadığı kesin olduğu halde) kriz müdahalesinde yeterince deneyim sahibiydi.

“Hızmam fermuarıma takıldı.”

“Tamam, anlıyorum. Ama hiç sorun değiiiiiii...”

Herzberg son kelimesini daireler çizen bir hız trenindeki bir ergen gibi bağırarak söyledi. Bu arada panikle geri çekildi çünkü Dizel aniden sağa sola koşuşturmaya başlamış, bir saniye içinde üstünü çıkarmıştı.

“Ohh!”

Herzberg’in bağıırışı başladığı gibi aniden kesildi. Şimdi hisleri salt korku ile dehşet arasında gelip gidiyordu çünkü Dizel kapüşonlu üstünün altına nasıl olduysa, düğmesine basıldığında çerçevesinden kanlı lastik gözler fırlatan bir şaka gözlüğü tak-

mayı becermişti. Gözler, Herzberg'in ayaklarının tam önünde yuvarlanıyordu.

"Nisan bir!" Dizel kahkaha attı ve ofisin önündeki diğer memurların gülmemek için kendilerini zorladıklarını görünce keyiflendi.

"Siz deli misiniz? Sizi... sizi öldürebilirdim!" dedi Herzberg zorlanarak. Daha net düşünebildiğindeyse, "Siz, siz... siz şu an hassas bir operasyona engel oluyorsunuz ve sorumsuzca davranıyorsunuz!" diye bağırdı. "Ben öfkeliyim!"

Yayın yönetmeni, "Güzel. Ben de Clemens Wagner'im," diyerek sırtıttı ve yine polislerin gülümsememek için çaba sarf eden hallerini gördü.

"Ama düşmanlarımın bana Dizel demesinde bir sakınca yok."

"Güzel. Şey, Bay Wagner. O halde bu sabah Markus Timber'yla birlikte istasyonun unvanı en yüksek çalışanı sizsiniz."

"Evet."

"Peki, o halde neden küçük bir çocukmuşsunuz gibi davranıyorsunuz? Neden diğerleri gibi binayı terk etmek yerine, burada şeyinizi..."

Herzberg etrafı küçümseyerek süzdü. "... ofisinizi tutuşturuyorsunuz?"

"Ah, siz bu yüzden mi bu kadar öfkelisiniz?" Dizel içinden hâlâ hafif duman yükselen çöp kutusuna baktı. "Bu benim öyle eski bir alışkanlığım sadece."

"Eski bir alışkanlık mı?"

"Evet. Program iyi geçmediğinde onunla ilgili tüm metinleri yazdırıp yakıyorum. Ritüel gibi bir şey."

Artık Dizel'in üzerinde bir şey olmadığı için, alt kollarındaki alev dövmeleeri görülebiliyordu. "Bugünkü de gerçekten berbat bir sabah programı, öyle değil mi?"

“Bir fikrim yok. Artık kaybedecek vaktim de yok. Bir memur size Sony Center’da kurduğumuz toplanma alanına kadar eşlik edecek, hem de hemen.”

Herzberg başıyla çıkışa işaret etti ancak Dizel öylece durmaya devam etti.

“Güzel ama bir yere gitmiyorum.”

“Yine ne demek istiyorsunuz?”

“Aynen söylediğim gibi. Burada kalıyorum.”

Dizel, normalden çok daha büyük bir Barbie bebeğe doğru ilerledi ve bebeğin sağ göğsüne bastı. Bebeğin dudakları hemen açıldı, ağzından radyo programının sesi gelmeye başladı. 101.5’te reklamlar oynuyordu.

“Saldırgan, her şeyin bu güne dek olduğu gibi ilerlemesini istiyor,” dedi Dizel. “Bu da demek oluyor ki iki saatte bir haberler, on beş dakikada bir hava ve yol durumu, aralarda da şakalar ve iyi müzik olacak.”

“Bu durum bana tanıdık geliyor.”

“Sizin adınıza sevindim. Ancak belki böyle bir programın arkasında kaç insanın çalıştığını bilmiyorsunuzdur. Tüm bunlar kendiliğinden hallolmuyor. Ve ben burada programın yayın yönetmeni olduğum için, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, varlığıma katlanmak zorunda olacaksınız. Yoksa ‘Bay Amok’ stüdyoda istediğine ulaşamaz. Bunun olmasını istemezsiniz.”

“Bu konuda haklı.”

Herkes kalın sesin geldiği kapıya doğru döndü. Dizel, Herzberg’in, ofise giren iki metre boyundaki cüsseli adama büyük saygı duyduğunu fark edince keyiflendi. Herzberg anında esas duruşa geçti.

“Burada ne oluyor?”

“Her şey yolunda müdürüm. Alt kattaki operasyon yönetim biriminden ayrılıp durumla ilgili genel bilgiyi yerinde edinmek

için ilerlerken koridorda aniden duman fark ettik. Durumu kontrol altına almak istediğimde, ıh...” Herzberg, Dizel’e aşağılayıcı bir bakış attı, “radyonun yayın yönetmeniyle karşılaştım. Clemens Wagner.”

“İsmi biliyorum,” dedi Steuer suratsız bir biçimde. “Onu kontrol ettik, temiz. Ve haklı. Burada kalıp yayın işleriyle ilgilenebilir.”

“Anlaşıldı.” Herzberg başını salladı, boğazına cayır cayır yanan bir patates kaçmış gibi görünüyordu. Dizel zafer kazanmışçasına sırıttı.

“Bu arada müzakere merkezinizi altıncı kattan buraya, yukarı taşıyoruz.”

“Buraya mı?”

“Evet. Stüdyoya ne kadar yakın olursanız o kadar iyi olur. Sonuçta sadece müzakerede bulunmayacak, ihtiyaç duyulması durumunda o kaçığın dikkatini dağıtacaksınız ki Götz’ün ekibi daha rahat harekete geçebilsin. Bu ofis bunun için ideal. Stüdyodan yeterince uzakta ancak olay yerine tam görüş imkânı sağlıyor. Hem burada, yukarıda, dikkatinizi dağıtan bir şey olmaz. Müdahalenin denemesini yapabilmek için şu an altıncı katta yayın bölümünün bir kopyasını kuruyoruz.”

“Anlıyorum,” diye homurdandı Herzberg. Gelecek saatler boyunca olası bir patlamanın etki alanı içinde çalışmak zorunda olmaktan dolayı oldukça mutsuz görünüyordu.

Steuer sağ elini soru sorar gibi kulağının arkasına götürünce, “Anlaşıldı!” diye ekledi biraz daha yüksek sesle.

“Güzel. Haydi, acele edelim. İlk aramaya kadar sadece on iki dakikamız kaldı. Ama önce sizi eski bir tanıdıkla tanıştırmam gerekiyor.”

Amok Oyunu

Dizel, hayret içerisinde devin, kendisinden beklenmeyecek bir hızla ofisten çıkışını izledi. Steuer kısa süre sonra keyifsiz görünen, siyah saçlı, ellerinde kelepçe olan bir kadınla geri döndü.

“Baylar, lütfen Bayan Ira Samin’e merhaba deyin.”

10.

Kimi seçeceğini düşünüyordu. İlk turun en zor tur olacağı kesindi. Tam şu an, yaklaşık üç yüz otuz bin insanın programı dinlediği varsayılacak olursa; stüdyoyu saldırarak ele geçirdiğini, rehineler aldığını ve *cash-call* oyun kurallarını değiştirdiğini bilmeyen üç milyondan fazla Berlinli vardı. Şüphe yoktu. İlk turu kazanmak diye bir şey mümkün değildi. Bu yüzden sorduğunda bir adım öne çıkan bir gönüllü de yoktu.

“Bu kadar coşkulu olmayın,” dedi Jan May stüdyodakilere ve bakışlarını tezgâhın etrafında oturan grupta gezdirdi. Sırayla burun kanaması nihayet duran Timber’ya, korkuyla birbirlerine yapışmış olan Cindy ve Maik’e, şakacı Theodor’a, şokta olduğu açıkça görünen ve espri anlayışını başka bir dünyada bırakmış olan muhasebeciye, baktı. UPS kahramanı Manfred, kısa süreli bilinç kaybının ardından hemşire olduğu sonradan ortaya çıkan kızıl saçlı hamile kadının yanında, stüdyonun gri kumaşla kaplanmış duvarına yaslanmış duruyordu. Jan, hemşirenin Timber’ya tamponla, Manfred’e de stüdyonun ilk yardım çantasındaki aspirinle müdahale etmesi için izin vermişti.

“Bayanlar, baylar, yaklaşık üç dakikamız var,” diye devam etti monoloğuna. “Duyduğunuz gibi, Queen’in ‘We are the Champions’ı başladı. Bu şarkı sona erer ermez... Affedersiniz...” Jan, müzik listesini yöneten şaşkın Flummi’ye döndü. “Böyle şarkıları nasıl adlandırıyorsunuz?”

“Mega hit,” diye yanıtladı Timber, Flummi’nin yerine. Kırılan burnu yüzünden sesi artık ağır bir grip geçiriyormuş gibi geliyordu.

“Teşekkürler. Queen’in bu mega hiti biter bitmez Flummi’den bana dışarıyla iletişim kurmamı sağlayacak bir telefon hattı temin etmesini rica edeceğim. Sonrasında yeni kuralları olan cash-call’un ilk turunu oynayacağız.”

Jan, yumruk yaptığı sol elini kaldırdı. Konuşurken saydığı şeyleri parmaklarıyla da saymaya başladı:

“Bir bakalım... Bir yapımcım, bir telefonum, bir de hattım var. Oyun kurallarım var. Harekete geçince her şey tamamlanacak. Hattın diğer ucundan doğru yanıt geldiğinde kimi özgür bırakayım?”

Kimse onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. Herkes konunun, birini özgür bırakmak olmadığını biliyordu. Yalnız Sandra başını kısa bir süreliğine kaldırdı. Jan, onun parlak gözlerindeki sonsuz nefreti görebiliyordu. Yaşadığı şokun etkisiyle bir otistik gibi kafasını sallayan Theodor’un aksine Sandra, tehlikenin gözlerinin içine bakma cesaretini gösterebilen tek insan oluşuyla yürekli bir anne olduğunu gösteriyordu. Jan, tek bir bakışın neler ifade edebildiğine şaşırdı. Ardından kendini yeniden sonraki adımına konsantre olmaya zorladı ve alçakça düşünülmüş seçme yöntemini devreye soktu:

“Evet, evet, biliyorum. Hepiniz ilk olmak istiyorsunuz. Ancak kendi aranızda karar veremediğiniz için belli ki kimin seçileceğine ben karar vermek zorunda kalacağım.”

“Aman Tanrım...” Cindy hüngür hüngür ağlamaya başladı ve yüzünü kocasının göğsüne gömdü.

“Lütfen...” Jan kadını yatıştırmak istercesine iki elini kaldırdı. Silahı hâlâ hafif açılı şekilde sağ elindeydi.

“Bu kadar erken sevinmeyin. Henüz karar vermedim ki. Kararımı oyunun ilk turu geride kaldıktan sonra açıklayacağım.”

Stüdyodaki iki kadın gözlerini kapattı. Diğerleri tepki vermemeye çalışıyor, böylece daha da gergin görünüyorlardı.

“Tekrar hatırlatayım,” dedi Jan, yüksek sesle. “Şimdi Berlin’den herhangi bir telefon numarasını tuşlayacağım. Sonra hepimiz merakla yarışmacının doğru parolayı söyleyip söylemeyeceğini bekleyeceğiz. Parola neydi?”

Jan silahını yüzü bembeyaz olan Maik’e doğrulttu. Maik kekelemeye başladı: “101... ımm... nokta... ımm... beş dinliyorum. Ve şim... şimdi...”

“... ve şimdi bir rehineyi serbest bırak. Doğru,” diye tamamladı Jan, Maik’inkinin iki katı bir konuşma hızıyla. “Sonra hemen kimi serbest bırakacağıma karar vereceğim ya da yarışmacının parolayı beklenenin aksine yanlış söylemesi durumunda kimi...” Cümlesini tamamlamaması daha endişe verici bir etki yarattı.

Jan bir kez daha göz ucuyla saate baktı ve kalan süreyi müzik bilgisayarının göstergesindekiyle kıyasladı. Bir dakika otuz saniye kalmıştı. Queen son nakaratları söylemeye başlamıştı.

“Manfred?” Az önce CD rafının yanındaki evrak düzenleyicisinde bulduğu telefon defterinin ilk cildini eline alırken Manfred’e kısa bir bakış attı.

“Evet?”

“Susuzluktan ölmek üzereyim. O arkadaki mutfak, değil mi?”

“Evet.” Timber kafa salladı.

“Lütfen ben burada telefonla görüşürken hepimiz için büyük bir demlikte filtre kahve demleyin. Çok uzun bir program olabilir. Henüz oyunumuzun birinci turuna bile başlamadık.”

Jan, konuşurken telefon defterinin ince sayfalarını başparmağıyla hızla çeviriyor, Timber’ya soran gözlerle bakıyordu.

Amok Oyunu

“Oyun turu; bunun için radyo jargonunda bir teriminiz vardır kesin. Değil mi?”

“*Pay off.*” Bu kez cevap veren Flummi’ydi.

“*Pay off,*” diye tekrarladı Jan, aynı anda kalın defteri açıp avuç içiyle sağdaki sayfaya vurdu.

“Hah!” Stüdyodaki herkes irkildi.

“Altmış saniye sonra Berlin telefon defterinin birinci cildinin ‘H’ harfinden rastgele seçilmiş bir numarayla *pay off*’u başlatıyoruz. Bakalım şanslı kişi kim olacak?”

II.

Ira, on dokuzuncu kattaki geçici müzakere merkezinin penceresine yaklaştığında trafiğin şimdiden Batı'da Bülow Caddesi'ne, Doğu'daysa belediyeye kadar dayandığını görebiliyordu. Halihazırda altmış yedi polis memuru, yaklaşık yetmiş futbol sahası büyüklüğünde bir alanı, yaya yolları dâhil trafiğe tamamen kapatmakla meşguldü. Kimsenin MCB binasının çevresindeki tehlikeli bölgeye girmesine izin verilmiyordu. Saat sekiz buçuğa geliyordu, kırk dakikadan az bir süre sonra Arkaden adlı alışveriş merkezindeki mağazalar açılacak; yetmiş bin Berlinli, her gün olduğu gibi, bu cam sarayda alışveriş etmek için yola koyulacaktı. Alışveriş merkezine doğru yola koyulanlar, tıpkı şehrin iki yakasındaki iş yerlerine gitmek isteyen yüksek mevkili memurlar ve Federal Konsey toplantılarına ya da meclise beklenen politikacılar gibi bugün amaçlarına ulaşamayacaklardı. Bugüne kadar "toplanma yasağı" deyişi, yönetim binalarının yoğunlukla bulunduğu bu bölge için bu kadar isabetli olmamıştı.

"Manzaranın tadını çıkarmak yerine çalışmaya başlasanız nasıl olur?"

Ira, kapı eşiğinde durmuş, altındaki memurların çalışmalarını izleyen Steuer'ya döndü. Von Herzberg, Dizel'in ofisinde gözetleme donanımlarının dâhil olduğu mobil görev bilgisayarı, standart görev bavulu ve yazı tahtaları gibi temel ekipmanlara yer açabilmek için kum torbasını söktürmek ve tilt masasını kenara

kaldırtmak zorunda kalmıştı. Herzberg şu an kayıt cihazını telefon tesisatına bağlıyordu. Bu işte ona saçları bembeyaz bir asistan yardım ediyordu. Ira daha önce bu asistanla hiç çalışmamıştı ve onun zabıt kâtibi olmasını umuyordu.

Ira, “Üçüncü adam nerede?” diye sordu. Müzakere ekiplerinin üç kişilik gruplar halinde çalışması yazılı olmayan bir kuraldı. Biri konuşur, biri zabıt tutardı. Üçüncü kişi ise, dışarıdan objektif bir gözlem yapar, müzakerecinin yorulması durumunda onun yerine geçerdi. Kaçıranlarla ya da rehin tutanlarla yapılan konuşmalar uzun saatlere hatta bazen günlere yayılabilirdi. Tek başına o psikolojik sorumluluk bile bir memur için katlanılmazdı.

“Üçüncü adam sizsiniz,” diye yanıtladı Herzberg.

“Saldırgan, müzakere ekibimizle kuracağı her türlü bağlantıyı reddetmeye devam ediyor.”

Ira’nın nabızı sanki koşu bandından henüz inmiş gibi aniden hızlandı, Herzberg’in sözlerine bu yüzden cevap veremiyordu. İlk kan dolaşımı yetersizliği, biri içmesi için bir kokteyl hazırlamadığı sürece buraya ne kadar ait olmadığının göstergesiydi.

Herzberg, mobil görev bilgisayarının başında otururken ahizeyi eline aldı ve Ira’ya döndü. “Bağlantı yok. Artık stüdyo telefonuna cevap vermiyor.”

Steuer, “Kahretsın!” diye homurdandı ve bir sigara çıkardı.

Dizel, “Hey, burada sigara içmek yasak!” diye takılınca Ira sıırttı. Çöp kovasından çıkan yanık kâğıt kokusu havada asılı kalmıştı.

“Denemeye devam edin Herzberg. Bayan Samin’in ilk süre sonuna kadar onunla konuşması gerekiyor.”

“Söz konusu bile olamaz,” dedi Ira sakın ancak kararlı bir ses tonuyla.

“Bugün kesinlikle müzakerede bulunmayacağım. Çünkü...” Boğazındaki kaşıntı hissini bastırmak için hafifçe öksürdü.

“Neden?” diye sordu Steuer.

... çünkü konuşmaya biraz daha devam edersek, alıkoyma nasıl olurmuş, bizzat deneyimleyeceksin, demek istedi. Ancak bunun yerine onu kışkırttı: “Çünkü müzakereler, bu gibi durumlarda operasyonu başarıya ulaştıramaz.”

Steuer’nın gözlerinde şimşekler çakıyordu. Bunu hesaba katmamıştı.

“Müzakere edilmeyecek öyle mi? Harekete mi geçelim? Bu gerçekten sizin ağzınızdan mı dökülüyor Bayan Samin?”

“Saçmalık. Böyle olmasını ister gibi bir haliniz var.”

Ira, Steuer’nın ağır suçlularla psikolojik müzakereler hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Steuer’ya göre Ira gibi müzakere yöneticileri, krizi silah gücüyle çözme cesareti olmayan kibar ana kuzularıydı. Bir suçluya yalnızca parmağının ucuyla dokunmak hele hele (karşılığında bir rehine kurtarılabilecek bile olsa) suçluya pizza ya da sigara götürmek midesini bulandırıyordu.

“Peki, psikolog hanım, ilk *cash-call*’un başlamasına beş dakika kaldı. Müzakere etmek istemiyorsunuz. Harekete geçmek istemiyorsunuz. Sormamın mahzuru yoksa planınız nedir?”

“Planın ne olduğunu bilmiyor musunuz?” dedi Ira, şaşırmış gibi. Sonra tavana bakıp gözlerini devirdi.

“Ah, doğru. Sizin konumunuzdakiler olay yerlerini yalnız çalışma masalarında gördükleri kadarıyla bilirler. Hadi, o zaman gerçeğe geçişinizde size yardımcı olayım: Şu an kusursuz bir ders kitabı durumuyla karşı karşıyayız. Bunu oradaki bile halledebilir.” Ira, başıyla Herzberg’i işaret etti. “Çünkü hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Öylece bekleyeceğiz.”

“Hiçbir şey yapılmayacak mı?” diye sordu, konuşmalarını odanın diğer köşesinden dinleyen Dizel. “Normalde bunu gün

boyu seve seve yapıyorum. Ancak bu, bugün kulağa ortada rehinelere varken saçma bir fikirmiş gibi geliyor, değil mi?”

“Evet, ne yazık ki öyle geliyor. Stüdyodaki insanlar ölecek, hem de hepsi.”

Ira, alnına düşen bir tutam saçını geriye atmak için ellerini kaldırdı. Steuer’ının, Ira’nın kelepçelerini saldırganla görüşme gerçekleştirmeden açmayı düşünmediği açıktı.

“Kulağa çok üzücü ve acımasızca geliyor ancak bu tip müzakerelerde konu aslında hiçbir zaman rehinelere hayatı değildir.”

“O zaman konu nedir?” Steuer tamamen afallamıştı.

“Konu diğer binlerce kişinin hayatıdır.”

“Diğer binlerce kişinin mi? Saçmalık. Stüdyodaki o kaçık diğer binlerce kişinin hayatını nasıl tehlikeye sokabilir ki? Daha neler!” diye söylendi Steuer, Herzberg yine onlara dönerken.

“Hâlâ cevap yok.”

Steuer, “Denemeye devam edin!” diye bağırdı, ardından Ira’ya döndü.

“Konuşlanmış iki keskin nişancı birliğimiz var, Götz de kriz durumlarında oldukça tecrübeli bir komando timini yönetiyor.”

“Sizin adınıza sevindim. Ancak saldırgan bir helikopter isteyip bir gökdelene ya da bu akşam tıklım tıklım olacak Olimpiyat Stadyumu’na uçarsa tüm bunlar bir işe yaramaz. Şu an altı kişinin hayatını tehdit ediyor...”

“Yedi,” diye düzeltti Steuer. “İki radyo çalışanı, beş ziyaretçi.”

“Tamam. Önemi yok. Durum şu an en azından sabit. Stüdyo kilitli, dışarı çıkmanın bir yolu yok. Bina tahliye edildi. Böylesi bir durum için kurban sayısı önemsiz. Hem rehinelere sırayla öldürmek istediği için bu dramın ne zaman son bulacağı da tahmin edilebilir. Yani yapmamız gereken tek şey, bu sabit durumun geçmişte Gladbeck’te olduğu gibi şekil değiştirmesini engellemek. Eğer adamlarınızı harekete geçirirseniz Steuer, ya-

pabileceğiniz en aptalca şeyi yapmış olursunuz. Sadece kurban sayısını yükseltme riskini artırmış olursunuz.”

“Peki, ama o zaman neden müzakerede bulunmak istemiyorsunuz?” diye sordu Herzberg. Ayağa kalkmıştı ve işaret parmağıyla ince bileğine oldukça büyük gelen kol saatine vuruyordu.

“Tanrı aşkına, sadece üç dakikamız kaldı ve burada durmuş çene çalıyorsunuz!”

“Peki, sizce ne yapayım Bay Einstein? Daha konuşmam için saldırganı telefona bile bağlayamıyorsunuz. Ayrıca...”

Ira, “*Cash-call*” özel komisyonundan bir memurunun kordondan Steuer’ya yaklaştığını ve ona fısıltıyla birtakım soruşturma sonuçlarını ilettiğini memnuniyetsizlikle gördü.

“...ayrıca hiç pazarlık maddemiz yok,” diye ekledi Ira, kısa bir aranın ardından. “Ona teklif edebileceğiniz bir anlaşma yok çünkü ona karşılığında sunabileceğiniz bir şey yok. Elde etmek istediği en önemli şeye sahip oldu bile.”

“Neymiş o?” diye sordu Steuer, başı hâlâ polis memuruna doğru eğilirken.

“Dikkat. Kamunun dikkati. Bir sürü iletişim aracı. Muhabitimiz bir psikopat değil, bu eylem bir psikopata göre fazla iyi planlanmış. Çok açık ki siyasi motivasyonlu bir saldırıyla da karşı karşıya değiliz; öyle olsaydı isteklerini çoktan sıralamış olurdu. Saldırganımız maalesef her ne pahasına olursa olsun spot ışıkları için yanıp tutuşan; çok ama çok zeki bir insan.”

“Yani öldürecek mi?” diye sordu Dizel.

“Evet. Daha fazla dikkat çekmek için. Ne yazık ki... Bunun önüne geçmek için bir şey yapamayız.”

“Hayır yapabiliriz,” dedi Steuer ve Ira’ya doğru bir adım yaklaşıp kelepçelerini açabilmesi için sol eline küçük bir anahatar verdi.

“Stüdyodan gelen aramaları yönlendireceğiz.”

Demek buydu! Ira'nın yüzü asıldı. Demek memur Steuer'ya fısıldayarak bunu söylemişti.

Arama yönlendirme!

“Siz isterseniz burada boş boş durup aptalca çene çalmaya devam edebilirsiniz. Benim yönetmem gereken bir operasyon var. İyi günler.”

Bu sözlerden sonra Steuer öfkeyle Dizel'in metal çöp kovasına tekme attı ve odayı hızlı adımlarla terk etti.

Ira bir anlığına tereddüt ettikten sonra hızla Steuer'nın peşinden gitti.

12.

Sonunda onu asansörün açık kapısının orada yakaladı. “Stüdyodan yapılacak aramaları manipüle etmek mi istiyorsunuz?”

Ira, Emniyet Müdürü’yle asansöre bindi, aynı zamanda elindeki küçücük anahtarla kelepçelerden kurtulmaya çalışıyordu. Steuer cevap vermedi.

“Bu konuda gerçekten ciddi misiniz?”

Operasyon yöneticisi tuhaf bir gülümsemeyle başını çevirdi ve yukarıdan Ira’ya baktı.

“Bunu kendiniz akıl edemediğiniz için kızdınız mı yoksa?”

Asansör sarsıntısız bir şekilde harekete geçti. Ira sonunda bir elini kelepçenin bağından kurtarabilmişti.

“Çağrı merkezindeki memurlar, telefona nasıl yanıt verecekleri konusunda en iyi şekilde bilgilendirildiler. Parolayı biliyorlar.”

“Ciddi değilsiniz, değil mi?” Ira, gözlerini Emniyet Müdürü’nün şiş suratına dikmiş bakıyordu. Kuşkusuz, çok sayıda yağlı ara öğün ve gereksiz ofis atıştırmalıkları Steuer’nın yüzünde izlerini bırakmıştı.

“Oldukça ciddiylim. Maalesef stüdyo sistemi oldukça karmaşık. Teknikerler, stüdyodan gerçekleşecek tüm aramaların yönlendirileceğinin garantisini henüz veremiyorlar. Önce bir deneme görüşmesi yapmaları gerekiyor.”

“Bu çok büyük bir hata olur,” diye karşı çıktı Ira ancak Steuer onu yine duymazdan geldi. Altıncı kata ulaşan asansör

operasyon yönetimi bölümüne, Steuer'ın kontrol merkezine, ulaşmıştı. Müzakere ekibi yukarıda, on dokuzuncu katta, sadece orta büyüklükte bir ofisi kullanıyordu. Steuer burada, aşağıda, MCB binasının koca bir ofis katını kendi merkezi için işgal etmişti. Aslında burada gelecek ay bir anket şirketinin şubesi açılacaktı. Katın yüzde doksanı açılışa hazırды. Kat, bir fuar açılışının gerçekleşmesinden bir gün önce fuar alanı nasıl görünürse öyle görünüyordu. Koliler, birbirlerine kaynaklanmış ofis mobilyaları ve sarılmış halılar, gelecekteki çalışma alanları ile büyük ofis alanının arasında öylece duruyordu. Birkaç gün sonra burada herhangi bir niteliği olmayan yarı zamanlı çalışanlar, rastgele seçilmiş insanları arayıp onlara, Alman Hükümeti'nin itibarı ile ilgili fikirlerini soracaklardı. Bu iş için kullanılacak telefon ve bilgisayarlar kullanıma hazırды bile. Bazılarının başına memurlar oturmuş, telefon görüşmeleri gerçekleştiriyordu.

“Haydi Ira, kararınızı verin. Ya asansörle tekrar yukarı çıkıp çalışmaya başlarsınız ya da şimdi, burada bizlerle vedalaşırsınız. Yalnız beni işimden daha fazla alıkoymayın.”

Steuer yönetim bölümüne doğru aceleyle yürürken Ira asansörde donakaldı. Steuer'ın bir konuda hakkı verilmeliydi: Özel tim şefi kısa sürede büyük iş başarmıştı. Sağ arka köşedeki tüm ara duvarlar, on dokuzuncu kattaki stüdyo kompleksinin bire bir kopyasının yapılması için yıkılmıştı. Şu ana dek yalnızca bir alçı panel yapılmıştı. Cam levhalar henüz tamamlanmamıştı. Levhaların biri tam şu an iki adam tarafından odaya taşınıyordu.

Ira, sersemliğinden sıyrılıp büyük ofis bölümüne geçti. Zeminde, şirket amblemleri yollukların sonraki hafta döşemeciler tarafından yerleştirileceği yerleri gösteren beyaz etiketler vardı. Ira etiketleri takip etti ve katın sol kanadındaki şef ofisine ulaştı. Ağır, ahşap kapı açıktı; Ira, Götz ve Steuer'ın devasa, oval bir çalışma masasında duran monitöre baktıklarını gördü. Steuer

siyah, deri bir koltukta oturuyordu; Götz ayakta idi, Steuer'ın omzunun üstünden masaya doğru eğiliyordu.

Steuer, Ira'nın odaya girdiği sırada, "Buradan on ikinci güvenlik kamerasına geçebilir miyiz?" diye sordu. İkisi de kafasını kaldırdı. Götz, Ira'ya onu yüreklendirircesine selam verdi, Steuer'ın bakışlarındaysa bariz bir küçümseme vardı. Steuer bir şey söylemeye niyetlendsiyse de vakitsizlik sebebiyle sessiz kaldı. Çalışma masasındaki bilgisayarın yanında dijital göstergeli, taşınabilir küçük bir radyo duruyordu. Saat 8.34'tü. Oyunun ilk turunun başlamasına otuz üç saniye vardı. Götz, Steuer'ın omzunun üzerinden eğildi ve mobil görev bilgisayara bir şeyler yazdı. Plazma ekranda radyo istasyonunun girişinin görüntüsü belirmeye başladı. Ira, her şeyi, muhtemelen Steuer'ın asistanlarından birine ait olan çalışma masasının kendisine dönük kısmındaki monitörden yüksek çözünürlükte görebiliyordu. Monitör, önünde metal bir merdiven olan, on dokuzuncu kattaki karşılama masasını gösteriyordu. Karşılama masasının yanında üniformasını çıkarmak üzere olan cılız bir polis memuru duruyordu.

Götz, "Her şey emrettiğiniz gibi," dedi, Steuer kafa salladı. "Şansımıza Onassis o kadar zayıf ki havalandırma boşluğundan geçebiliyor."

Onassis adamın gerçek adı değildi tabii ki ancak özel tim memurları ilkesel olarak anonim şekilde ve kod adlarıyla çalışıyordu.

"Sorunsuzca geçecektir. Gördüğünüz gibi şu an harekete geçiyor."

"Ancak stüdyoya ulaşmasına en az elli metre var," diye iç geçirdi Steuer ve radyonun saatine baktı. "Sadece birkaç saniyemiz kaldı."

“Stüdyoya ilk aramadan önce giremese bile saldırganı rehinelere birine hamle yapmadan vurabilir.”

“Ki bu çok daha büyük bir hata olur,” dedi Ira. Ancak ne Götz ne de Steuer onu dinliyordu. Neredeyse çırılçıplak şekilde 9 mm’lik bir silahla merdivenleri tırmanan polis memurunu monitörden izlemeye devam ediyorlardı.

Arama yönlendirme! Havalandırma boşluğunda bir keskin nişancı, diye düşündü Ira. *Nasıl bir felakete sebep olmak üzere olduklarını bilmiyorlar mı?*

13.

Manfred Stuck yaşam alanına kahve yapması için gönderilmediğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden de haznesi beş litre olan krom rengi makineye su koymak ve kahve filtresi aramakla zaman kaybetmedi. Odanın sonundaki yangın merdiveninin küçük kapısını açtı ve bir anlığına özgürlüğüne kavuşacağı için sevindi. Ancak kapana kısıldığını anlayınca hafiflik hissi kısa sürdü. Potsdam Caddesi'nden on dokuz kat, yani doksan metre yükseklikteydi. Yeşillendirilmiş teras hiçbir yere çıkmıyordu. Buradan çıkarsa kendini yarım kat aşağıda vurulmaya açık hale getirmiş olacaktı. *Kahretsın!*

Manfred'in kafası yine, o manyak, stüdyoda ona aniden vurduğunda olduğu gibi çılgınca zonkluyordu.

Kendime neden hâkim olamadım? Şimdi tabii ki önce benden kurtulmak istiyor.

Yeniden harekete geçip “yaşam alanına” döndü. Mutfak tezgâhının diğer tarafındaki kapı da kapalıydı. Manfred kapının plastik kolunu zorladı ancak nafile. Kapının ardında her ne varsa bu yol da çıkmazdı.

Bir anahtar bulma umuduyla lavabonun üzerindeki asma dolapları açtı. Ancak durumunun umutsuz olduğunu biliyordu. Biri neden kapıyı kilitleyip sonra anahtarı birinin bulabileceği bir yere bırakma zahmetine girsindi ki? Kapı direkt açık kalsaydı, daha iyiydi.

Yine de eğildi, lavabonun tam altındaki beyaz dolabın kapaklarını açtı ve korkudan tezgâhın kenarına kafasını vurdu.

“Yüce Tanrım!..”

“Hiştt!” Lavabonun altında, çöp kovasının yanında küçük, sarışın bir kadın çömelmişti ve işaret parmağıyla dudaklarına bastırıyordu.

“Tanrı aşkına siz de kimsiniz?” diye fısıldadı Manfred. Telaşla stüdyonun kapısına baktığında yeni bir ağrı dalgası, başının diğer tarafına doğru harekete geçti. Saldırgan hâlâ reji masasına eğilmiş, Flummi’ye telefonun işleyişini anlattırıyordu. Kimsenin onu ya da bu genç kadını görmediği açıktı.

“Adım Kitty, burada çalışıyorum.”

“Güzel! Bana yardım etmeniz lazım. Buradan nasıl çıkabilirim?”

“Çıkamazsınız. Tek çıkış yolu yayın stüdyosundan geçiyor.”

“Peki, bu kapı neyin nesi?”

“Onun arkasında teknik oda var, anahtarı da sadece Timber’da. Ancak orası da ne olursa olsun bir çıkmaz yol.”

Manfred kapıdaki küçük camdan tekrar stüdyoya baktı. Saldırgan eline telefonu almış, bir numara çevirmeye başlamıştı. Başlıyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı Manfred, paniği yüzünden okunuyordu.

“Gerçekten benim için yapabileceğiniz bir şey yok mu?”

“Bu da ne?”

“Ne?”

“Pantolonunuzun arkasındaki.”

Manfred dizlerinin üzerine çökünce kahverengi gömleği, geniş kalçalarından yukarı sıyrılmıştı.

“Cep telefonu mu o?”

Manfred kemerindeki kılıfı çıkardı.

“Bu şey mi? Yüce Tanrım, hayır. Bu bizim kahrolası şirket telsizimiz. Bununla ne yapacaksınız?” Telsizi kılıftan çıkardı ve Kitty’nin eline verdi.

“Bununla yardım mı çağıracaksınız? Kahretsin, sizce neden üzerimizi cep telefonu var mı diye aramadı? Çünkü tüm dünya olanları nasılsa bu aptal radyo istasyonu üzerinden dinliyor.”

14.

→ *Doğrudan görüş alanımda.*

Ira hayretle ekrana bakıyordu. Keskin nişancı hareket ettiğinde görüntü hafifçe sallanıyordu. Tereddüt yoktu. Adam hedefine yaklaşmıştı. Beklenenden daha hızlı şekilde tozlu havalandırma boşluğundan A stüdyosuna kadar ilerlemişti. Dizleri kanıyordu, avuçlarının bileklerine yakın kısımları sıyrılmıştı. Ancak emeğine değmişti. An itibarıyla havalandırma pervanesinin yanında, reji masasının tam üzerinde yatıyordu. Keskin nişancının alnındaki telsiz kumandalı mikroliften endoskopi kamerası, saldırganın kafasını arkadan yakın çekim görüntülüyordu. Bu açıdan, odada bulunan diğer insanlar ne yazık ki görülemiyordu. Bunun için polisin, havalandırma plakasını kaldırması gerekirdi. Tavan havalandırmasının metal rotor kanatları arasındaki ince aralık, ancak Heckler & Koch'un namlu ağzını doğrultmaya yetiyordu.

Kısa bir sinyal sesi duyuldu, ardından ekranın sağ üst köşesinde Götz, Steuer ve Ira'nın gözleri önünde yeni bir mesaj belirdi. Polis, mesajlaşmaya yarayan küçük bir bilgisayar kullanıyordu. Telsiz bağlantısı çok gürültülü olurdu.

→ *Emirleri bekliyorum.*

"Hazır," dedi Götz.

Steuer, "Güzel," diye yanıtladı.

"Güzel falan değil!" diye çıkıştı Ira şiddetle. "Hiçbir şekilde ateş etmemelisiniz."

“Kapayın çenenizi!” Steuer ayağa kalktı ve elini Götz’ün omzuna koydu. “Adam, sizin adamınız.”

Götz yerine oturdu ve kablosuz klavyeyi kendine çekti. Parmakları tuşların üzerinde hızla geziniyordu:

“Silahın emniyet kilidi açılsın.”

Yanıt hızlı geldi: *Emniyet kilidi açıldı.*

“Onu vurmamalısınız,” diye tekrarladı Ira.

“Hedef ne yapıyor?”

→ *Telefon numarası tuşluyor.*

“Hangi numarayı?”

Mobil kameranın çözünürlüğü, rakamların sırasını stüdyodaki telefon bilgisayarından okumak için fazla kötüydü.

→ *788 ile başlıyor.*

Kreuzberg’in telefon kodu. Benim semtim, diye düşündü Ira ancak bir şey söylemedi. Taşınırken telefon numarası da nakledebiliyordu, yani artık arayanın konumunu ilk rakamlardan belirlemek zaten mümkün değildi.

“Beklemede kal,” yazdı Götz ve ardından Ira’ya dönerek, “Neden ateş edemeyiz?” diye sordu.

Steuer; sakallı, bitişik kaşlı, romantik şövalye tıraşlı bir asistanın getirip masaya koyduğu karton bardaktaki kahveyi alırken, “Vaktinizi bu deliyle harcamayın,” diye söylendi. Asistan sessizce monitörün başına, Götz’ün ve Emniyet Müdürü’nün karşısına oturdu.

“Ona ateş ederseniz neyle karşılaşacağınızı bilmediğiniz için,” diye sözüne devam etti Ira. “Adamın üzerinde bu gökdelendeki tüm kolonları yerle bir edecek kadar patlayıcı var.”

“Öyle olduğunu adam söylüyor. Hem öyle bile olsa beynini havaya uçurduğumuzda bırak bombanın fitilini çekmeyi, osurmaya dahi vakti olmayacak.”

Şimdi Steuer'yı duymazdan gelme sırası Ira'daydı. Ona kulak vermek yerine, programı daha iyi duyabilmek için radyonun sesini açtı.

Saldırgan son rakamı tuşluyordu. Çevirme sesi duyuldu ve tüm ofisi sardı. Bir kez.

Ira, Götz'e baktı ve kafasını salladı.

"Ateş etmeyin," dedi sessizce dudaklarını oynatarak. İki kez.

Steuer kahve bardağını bıraktı ve ekrana kilitlendi. Keskin nişancı yerinden bir milimetre bile kıpırdamıyordu. Kamera-nın görüş açısı o noktaya vidalanmış gibi saldırganın kafasının arkasına odaklanmıştı.

Üç kez.

Ira, derin bir nefes aldı ve tuttu.

Dört kez.

Telefonun beşinci çalışından sonra aramaya yanıt verildi.

15.

Sonya Hannemann yirmi dört yaşındaydı; 101.5'in tutkulu, devamlı bir dinleyicisiydi ve derin bir uykundaydı. Sonya, saat 8.29'da rüyasında Hertha-See'de Jugendstil³ akımına ait bir villa görürken halihazırda dört radyo istasyonu, en sevdiği kanaldaki ölümcül oyunla ilgili halkı bilgilendirmek için birbirleriyle yarışıyordu. Sonya, saat 8.32'de rüyasında gördüğü villanın yer altı havuzundaki gün ışığı projektörünü çalıştırdı. O, olimpiik yüzme havuzunda yüzerken, tekrarını izlediği diyet yemek programını yerel bir televizyon kanalının son dakika haberleri böldü. İzleyiciler, her beş dakikada bir kötü bir senaryonun önüne geçilebilmesi için telefona nasıl cevap vermeleri gerektiği konusunda bilgilendiriliyordu. Bu sırada 101.5'in ana sayfası aşırı yüklenmeden çökmüştü bile. On binlerce kullanıcı aynı anda, saldırganın eylemin başlamasından kısa süre sonra devre dışı bıraktığı stüdyo web kamerasına tıklamaya çalışıyordu.

Saat 8.34'te Sonya iki tur yüzmüş, havuzun bitişiğindeki *wellness* bölümüne geçmişti. Bu sırada Alexanderplatz ve Federal Şansölyelik Dairesi çevresindeki pek çok elektronik reklam panosu, Berlinlileri derhal radyolarını açıp 101.5 frekansına ayarlamaya çağırıyordu.

3 On dokuzuncu yüzyıl sonunda Almanya'da ortaya çıkan bir sanat akımı. (ç. n.)

Sonya saat 8.35'te, kendisine buharlı Fin hamamının kapısını açan tenis hocasının karşısında çıplak biçimde dururken komodininin üzerindeki telefonu çaldı. Telefon dört kez çaldıktan sonra Sonya nihayet cevap verdi. Biraz çekinerek, biraz kızgınlıkla, biraz da şaşkınlıkla... Az önce bir testosteron harikasının kaslı kollarında yatarken telefonun dünyevi sesi, lüks bir hayatta bir milyonerin eşi olduğu muazzam rüyayı yerle bir etmişti. Telefonun sesi Sonya'yı üç saat önce, dünyada henüz her şey yolundayken zor bir gece vardiyasından çıkmış, Kreuzberg'deki sosyal konutunda uykuya yatan yorgun bir garsonun sert gerçekliğine fırlattı.

16.

“**A**lo?” Normal şartlarda uykulu kadın sesi kulağa sempatik gelirdi. Ancak 101.5’in A stüdyosundaki insanlar için Sonya’nın sesi, makineli bir silahın erotik sesine benziyordu. “Kiminle görüşüyorum?”

“Sonya Hannemann. Neden? Ne oldu ki?”

Jan ayaklı mikrofonu kendine yaklaştırdı. “101.5’ten arıyorum, şu an *cash-call* oynuyoruz.” Jan, hattın diğer ucundan önce kısa bir hışırtı, ardından kısık sesli bir küfür duydu.

“Pardon. Uyuyordum da. Şimdi bir şey mi kazandım?”

“Hayır. Maalesef doğru para parolasıyla cevap vermediniz.”

“Hayır, hayır...” Sonya’nın sesi birden canlı gelmeye başlamıştı. “Sizi her sabah dinliyorum. Sen Markus Timber’sın değil mi?”

“Değilim. Ancak kendisi şu an karşımda oturuyor.”

“Ben, hımmm, yani... 101.5 dinliyorum, parayı alayım,” dedi Sonya aceleyle, sesi neredeyse her kelimedede çatallaşıyordu. “Parolayı biliyorum. Elli bin avroluk kazananlar kulübüne de kayıtlıyım, lütfen...”

“Hayır.” Jan kafasını salladı.

Sonya, “Ama gece vardiyasından çıktım,” diye yakardı. “Biraz uyudum sadece, o paraya ihtiyacım var.”

“Hayır Sonya. Bugün konu para değil. Kuralları değiştirdik.” Hattın ucundaki kadın duraksadı.

“Bu da ne demek oluyor?” Hafif bir esnemeye direnmeye çalıştığı sesinden belli oluyordu.

“Doğru para parolası şöyle olacaktı: 101.5 dinliyorum ve şimdi bir rehineyi serbest bırak!”

“Rehine mi?”

“Evet.”

“Peki sonra?”

“Telefonu doğru şekilde açmış olsaydın bir rehineyi serbest bırakacaktım.”

“Bir saniye, kiminle görüşüyorum?” Genç kadının sesi yine konuşmanın başındaki gibi şaşkın geliyordu.

“101.5. İsmimi ne yazık ki söyleyemem ancak şu an özel bir canlı yayındasınız. Bir saattir stüdyodaki pek çok kişiyi rehine olarak kontrolüm altında tutuyorum.”

“Şaka mı bu?”

“Hayır.”

“Peki... şimdi ne olacak?”

“Maalesef şimdi telefonu kapatıp birini vurmam gerekiyor.”

17.

Ira, kimse uyarılarına kulak asmadığı için yıkılmıştı. Ancak korktuğu şey gerçekleşince daha da karamsarlaşacağını biliyordu. Çünkü stüdyonun elektronik kilidini hesaba katan birinin, havalandırma boşluğunu gözden kaçırmaması mümkün değildi.

→ *Hedef hareket ediyor. Emir?*

İmleç, hâlâ Onassis'in son mesajının sonunda yanıp sönüyordu. İlk *cash-call*'un beklendiği üzere başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra, herkes olabilecek en kötü şeyi düşünüyordu. Özellikle saldırgan ayağa kalkıp elinde silahla yavaşça harekete geçtikten sonra...

Götz, işaret parmağıyla ekranın sol dış kenarına dokundu ve Steuer'ya döndü.

“Dolabın yanındaki bu kapı ne?”

Steuer'nın yerine asistanı cevap verdi: “Oradan yaşam alanına geçiliyor.”

“Nereye?” Götz arkasına döndü.

“Stüdyo mutfağına.”

“Kahretsin! Muhtemelen vurmak istediği ilk rehineyi oraya yolladı bile.”

Götz tekrar ekrana baktı ve sonraki cümlesini aceleyle yazdı:

“Hedef odadan çıkacak. Görüş alanından çıkar çıkmaz ateş et!”

“Tamam, bu kadar yeter, gerizekâlılar,” dedi Ira. “Siz kendinizi seve seve havaya uçurabilirsiniz ama benim sizinle ölmeye niyetim yok.” Götz telaşlandığında Ira, Steuer’ının ofisinin çıkışına henüz ulaşmıştı.

“Hey, hey, hey!” diye bağırdı Götz. “Bir şey oluyor.”

Steuer, “Ne oldu? Görüş alanından mı çıktı?” diye sordu.

“Hayır. Saldırgan mutfak kapısının kolunu tutmuştu. Ama sonra... Kendiniz de görüyorsunuz ya...” Ira kapının eşiğinde durdu ve arkasına döndü. Nefesi kesildi çünkü ekrandan saldırganın aniden yukarı, stüdyo tavanındaki havalandırma pervanesine baktığını gördü. Doğrudan keskin nişancının kamerasına baktı, ardından onlarla konuşmaya başladı.

“Ses!” diye kükredi Götz, romantik şövalye saçlı asistan radyonun sesini sonuna kadar açtı. A stüdyosundaki mikrofonlar hâlâ yayındaydı ve radyo üzerinden saldırganın sesini hafifçe duyabiliyorlardı:

“... şayet beni bir hedef tahtasıyla karıştırıyorsanız, beni güç kullanarak durduramazsınız. Bu güzel tişörtün altında taşıdığım patlayıcı, şahdamarıma yerleştirdiğim bir nabız aletine bağlı. Nabzım sekiz saniyeden uzun süre durursa, üzerimdeki tüm patlayıcı anında infilak edecek. Emin değilim ancak sanıyorum ki patlamanın yaratacağı basınç dalgası panorama camın karşısındaki Beisheim Center’a ulaşacak. Burada bundan kimse sağ kurtulamaz. Yani mutfağa gitmemi engellemek isteyip istemediğinizi iyi düşünün. Beni etkisiz hale getirmek için yalnızca sekiz saniyeniz olacak.”

Adam güldü, ardından yavaşça geri geri yaşam alanının kapısına ilerledi.

“Ah, bir şey daha,” dedi alaycı bir ifadeyle sırıtarak. “Yukarıdaki o keskin nişancı üç dediğimde silahını aşağıya atmazsa, iki rehine birden vururum.”

“Bu bir blöf,” dedi Steuer ancak söylediğini kimse dikkate almadı.

→ Emir?

Ira, bu açıdan yaşam alanında olanları aktaran ekranın sadece kısıtlı bir kısmını görebiliyordu. Ancak görebildiği kadarı, her şeyin kontrolden çıktığını anlamak için yeterliydi. Götz’le pek çok göreve katılmıştı ancak onu nadiren bu kadar gergin görmüştü. Parmaklarını klavyenin yarım santim üzerinde, harflere dokunmadan hareket ettiriyordu.

“Bir!” Saldırgan saymaya başladı.

Götz’ün havalandırma boşluğundaki adamına ne emredeceğini hâlâ bilmediği açıktı, Steuer da pek yardımcı oluyor sayılmazdı. Ortalıkta görev yöneticisi olarak dolaşıyor ancak yaşanacak bir durumda ölüm vuruşunun sorumluluğunu almak istemiyordu.

“İki!”

Tavan hoparlörleri, saldırganın sesini radyo üzerinden yüksek ve anlaşılır şekilde aktarıyordu.

Ira, son kez, “Ateş etmeyin! Silahı aşağı atın!” diye nasihatte bulundu.

Steuer, “Blöf yapıyor,” diye ısrar etti ve odada etrafına baktı. Ancak ne tıraşsız asistanı ne Götz ne de Ira bakışlarını ekrandan alabiliyordu. Saldırgan mutfak kapısının eşiğindeydi, işaret ve yüzük parmaklarıyla şah damarına hafifçe dokunuyordu.

→ Emri?

Keskin nişancı bu kargaşanın içinde ilk kez yazım yanlışı yapmıştı. Götz, alnındaki teri sildi ve son kez tereddüt etti.

“Üç!”

Ve kritik kelimeyi yazdı: “İPTAL!” Hemen ardından, “Silahını aşağı bırak!”

Silah kısa süre sonra takırtıyla stüdyo zeminine düşünce Ira rahat bir nefes aldı. Yalnızca Steuer açık açık lanet okuyordu.

Keskin nişancı, geri çekilmeden önce kamerasını tekrar ayarlayacak kadar kendindeydi. Ancak artık ekranda görünen hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kapının eşiğinde kimse yoktu. Hedef, görüş alanından çıkıp bitişikteki odanın karanlığında kaybolmuştu. Ve Ira, Jan May'ın yanında neyi götürdüğünü biliyordu: keskin nişancının dolu silahını. Artık saldırganın fazladan bir silahı vardı. Ve silahlarını kullanmak için stüdyo mutfağına doğru yola koyulmuştu.

Ira görev yönetim ofisini terk etti. Eğer doğru hatırlıyorsa binadan çıkarken, fuaye alanında bir içecek otomatının yanından geçecekti.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

18.

Kitty, lavabonun altındaki kirli çöp kovasının yanında diz çökmüş saklanıyor, dolap kapağındaki metal plakaların arasından iki adamın bacaklarını görebiliyordu. Sağda kahverengi üniformalı UPS şoförü, solda şimdi güçlkle tanınan saldırgan duruyordu. Takma dişleri, keçeleşmiş peruğu ve hatta bira göbeği bile yok olmuştu, Kitty bu duruma neredeyse sinir oluyordu. Çünkü bu canice hareketler, az önceki asosyal herife, neredeyse sempatik görünen saldırgana olduğundan daha çok yakışıyordu. Kısa kahverengi saçlı psikopat, kasada ürünleri az olduğu için öne geçmesine memnuniyetle izin verilen sevecen, soylu bir adam gibi görünüyordu. Yakışıklı diyebilmek için ilk bakışta biraz fazla zayıf, uzun ve solgun görünen biriydi. Ancak Kitty bu tipleri biliyordu: Böyle biriyle ne kadar sık görüşürsen onu o kadar çekici bulurdun. Kitty salt dehşetle Jan'ın Aldi poşetinden çıkardığı bir şeyi yere bıraktığını gördü. Yere bıraktığı şeyin ne olduğunu anladığında, çılgılık atmamak için elini ısırması gerekti. *Ceset torbaları.*

Saldırgan, “Üzgünüm,” dedi ve Kitty saldırganın sesinin, kanalın her yerinde olduğu gibi mutfakta da açık olan radyoda duyulduğundan daha güvensiz olduğunu düşündü.

UPS şoförü çatlak bir ses tonuyla, “Bir saniye!” diye yakardı. “Korkmayın, canınız yanmayacak.”

“Lütfen!” İri yapılı adam tüm vücuduyla titriyordu; Kitty adamın sesinden ağladığını anladı.

“Çok üzgünüm. Ancak endişelenmeyin.”

“Ölmek istemiyorum!”

“Ölmeyeceksiniz.”

“Ölmeyecek miyim?!”

“Hayır.”

Kitty kulaklarına inanamıyordu. Saldırgan gerçekten de adamı vurmak yerine lavaboya yaklaştı ve bir bardak su doldurdu. “Alın.”

“Bu ne?”

“Ağrı kesici. Az önce o kadar sert vurduğum için özür dilerim.”

Saldırganın sesi aniden bambaşka gelmeye başladı. Alaycı değil, neredeyse sevecendi. Kitty’nin kafası karışmıştı. Burada ne oluyordu?

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu UPS şoförü.

“Uzun hikâye. Size anlatmayı çok isterdim ancak stüdyodakileri daha fazla bekletmem.”

Saldırgan, şoföre yaklaştı. Adamdan bir kafa boyu daha uzun olduğu için ona doğru eğilmesi gerekti. Kitty nefesini tuttu. Ancak kalbi o kadar güçlü çarpıyordu ki saldırganın adamın kulağına ne fısıldadığını duyamadı.

Birkaç saniye sonra sessizliği delen gürültü, kulakları sağır eden cinstendi. Kitty korkudan sıçrayıp kafasını tezgâha vurdu. Saklandığının anlaşılmasından korktu ancak A stüdyosundan gelen çığlık sesleri, Kitty’nin lavabonun altında çıkardığı tüm sesleri bastırdı.

UPS kuryesi yere yığılıp gözlerinin önünde ölmeden önce sendelerken Kitty, hâlâ bağırpı bağırmadığından emin değildi.

19.

Uyuşukluk içinde korku. Ira, insanın gece vakti karanlık evinde bilinmeyen bir ses tarafından derin uykusundan koparılınca içinde bulunulan durumu, bundan daha iyi ifade edecek bir kelime bulamıyordu. Nabız insanın damarlarını yırtar, kalp bozuk bir gemi motoru gibi çarpar, kalan tüm duyarlar gece körlüğü yaşayan gözleri ayıltmaya çalışır. Uyuşukluk içinde korku. Silah ateş alıp sesi radyo aracılığıyla tüm Berlin ve Brandenburg'a yayıldığında, Ira buna benzer bir şeyin bin kat daha güçlüsünü hissetti.

Bir rehine ölmüştü. Saldırgan eyleme geçmişti ve Ira'nın olacakları tahmin etmiş olması, canının daha az yanmasını sağlamıyordu. Tam aksine.

Ira, yirmi sentlik bozukluklarını radyo istasyonunun girişindeki içecek otomatına attı ve serzenişlerini bastırmaya çalıştı. Durumu doğru değerlendirmişti, olay müzakereye açık değildi. En azından hayatını çoktan gözden çıkarmış bir alkolik için...

"Hey!"

Götz'e dönme isteğini bastırdı, ona dönmek yerine otomata para atmaya devam etti. Yanılmamıştı; içecek otomatı, birkaç metre ötedeki çıkış kapısı korunan fuaye alanındaydı. Ancak ağır silahlı polisler, insanların yalnızca güvenlik çemberine alınan bölgeye girmesini önlemeye çalışıyordu. Dışarı sorunsuzca çıkılabilirdi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Götz.

Ira, alaycı bir ses tonuyla, “Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye yanıtladı.

“Kaçıyor gibi görünüyorsun.”

Ira, üst kolunda Götz’ün elini hissetti ve bedeninin, onca zaman sonra hâlâ onun dokunuşuna kayıtsız kalamamasına öfkelen-di.

“Beni dinle, kötü bir psikoloğa ihtiyacım olursa kendimi ararım.” Son parayı da otomata attı.

“Sen kötü bir psikolog değilsin. Bunu biliyorsun. Sırf...”

“... Sırf ne? Sırf kendi kızımın intihar etmesine engel olamamış olmam, psikolog olarak yeterliliklerim hakkında bilgi vermiyor mu? Tabii öyle...” Ira küçümsercesine güldü. “Belki de bu konuyla ilgili bir kılavuz yazmalıyım.”

Limonlu light kolanın düğmesine bastı, dolaptaki yarım litrelik son cam şişe patırtıyla düştü.

“Daha iyi bir fikrim var: Kontrolü eline alıp kendine acıma haline bir son versen nasıl olur?”

“Sonra?” diye bağırdı Ira. “Sonra ne yapayım?”

“Kahrolası işini!” diye bağırdı Götz de. Girişteki iki polis Ira ve Götz’e bakınca Götz sesini alçalttı:

“İçeride yedi rehine var ve rehinelerden birinin özellikle senin yardımına ihtiyacı var.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Ne demek oluyor gibi duruyor?” Götz de sesini Ira’nın yaptığı gibi değiştirdi.

Ira eğildi, içeceğini aldı ancak Götz kolayı hemen Ira’nın elinden aldı.

“Ne yapmayı düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Demek sen de kâhin oldun, öyle mi?”

“Kahretsin ki dünyada yalnız yaşamıyorsun. Sara öldü. Tamam. İlişkimize ondan sonra hiç şans vermedin. Güzel. Sana yakın olan herkesten uzaklaştın, en çok da kendinden. O da güzel. Ama belki de şu an en azından diğer kızını düşünmelisin.”

“Katharina başının çaresine bensiz çok iyi bakar.” Ira öfkeyle şişeyi yeniden tuttu ve Götz’ün iri ellerinden söküp aldı.

“Yerinde olsaydım, bundan bu kadar emin olmazdım.”

“Yok, inan bana. Bir yıldır benimle konuşmak istemiyor. Saranın ölümüyle ilgili beni suçluyor.” *Pek de haksız sayılmaz.*

“Olabilir,” dedi Götz. “Ancak bazı şeyler biraz değişti. Onunla konuşuyorum.”

“Ne zamandır?”

“Yirmi dakikadır.”

“O mu seni aradı?”

“Beni değil. Kısa süre önce UPS merkezine bir imdat çağrısı ulaştı. Vurulan ilk rehine orada çalışıyordu. Radyo istasyonunda çalışan biri bir şekilde adamın telsizini ele geçirmiş.”

“Kim?”

“Kızın!”

Ira ağır cam şişeyi elinden düşürdü. Şişe yere çarpınca çatladı ve kahverengi sıvı köpürerek yere saçılmaya başladı.

“Ama... ama bu mümkün değil...”

“Mümkün. Seni neden ısrarla burada istedim sanıyorsun? Başlangıçta sadece bir kuşkuydu. Katharina bir aydır dinleyici servisinin çağrı merkezinde çalışıyor. Çalışan listesini kontrol ederken onun eksik olduğunu tespit ettik. Katharina açıkça görünüyor ki mutfak lavabosunun altında saklanıyor.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Neden yalan söyleyeyim?”

“Çünkü o hukuk okuyor.”

“Okulu bıraktı.”

“Ama neden, neden bana bunu bu kadar geç söyledin?”

“Çünkü telsiz bağlantısına kadar emin değildim. Personel listesine babasının soyadıyla kayıtlı, yalnızca lakabını kullanıyor: Kitty. Steuer’ya bir şey çaktırmadım. Durumdan şahsen etkilendiğini olabildiğince geç öğrenmeli. Zaten görevde olmandan memnun değil.”

“Sen bir götsün!” diye bağırdı Ira, ardından elinin tersiyle elmacık kemiğindeki gözyaşını sildi. “Kahrolası, lanet bir götsün!”

“Sen de kızını kurtarabilecek tek kişisin.” Götz, Ira’ya sarıldı ve onu sıkıca göğsüne bastırdı. Eskiden, başka bir zamanda Götz’ün bu anlayış dolu hareketi, kendini güvende hissetmesini sağlayabilirdi. Ancak bugün hissettiği tek şey, kızının kaybolduğu gerçeğinin korkunçluğu.

Umutsuz, diye düşündü Ira. Katharina’nın kaderi kafayı sıyırmış bir psikopatın ve intihara meyilli bir alkoliğin ellerinde.

Götz’ün kollarında ağladıkça acı gerçek daha belirgin şekilde gün yüzüne çıkıyordu: Kızının bu sabah bir *cash-call* turunu kazanması, Ira’nın bu ümitsiz müzakereyi yönetebilmesinden daha olası görünüyordu.

II. Bölüm

“İşimin bana sürekli en ilginç gelen kısmı şu: Bizim
giremediğimiz deneyim dünyalarında yaşayan
insanlarla doğrudan sohbet etmek.”

Thomas Müller, *Bestie Mensch*

“Bir insanı bir saatlik oyunda, bir yıl süren sohbette
tanıyabileceğinizden daha iyi tanırırsınız.”

Platon

I.

“**H**ımm.”

Ira, zayıf bir umutla tüm vücuduna hükmeden bir panik atağa karşı koymak için karnını dolduran derin bir nefes aldı.

Katharina – Kitty – Katharina – Kitty! Önündeki bilgisayar ekranında güvenlik videolarının son kareleri oynarken, beyninde küçük kızının ismi ve lakabı sırayla yankılanıyordu. Dizel’in ofisine henüz birkaç dakika önce dönmüştü ancak Igor, yani teknisyen ona ana bilgisayara bağlanabileceği doğrudan bir internet erişimi sağlamıştı bile.

Ira, “Hımm,” diye tekrar inledi ve kaydı, saldırgan koltuk değnekleriyle on dokuzuncu katın koridorunda yaptığı bir hareketin tam ortasındaiken donakalacak şekilde durdurdu. Görüntüleri üçüncü değerlendirişiydi ancak yine tam olarak göremiyordu.

Ira, hissetmeyi ertelediği pek çok duygunun bedenini nasıl sarstığını hissediyordu. Önce öfke, sonra tereddüt ve ardından uzun süredir hissetmediği bir duygu: korku. Reinhold Messner, Everest Dağı’ndan inişi sırasında yaşadığı ölüm sonrası deneyim için, ölme seyrinin en kolayı olduğunu söylemişti. Ondan öncesi, insan ümit sahibi olduğu sürece daha zordu. Ancak ölmek konusunda kesin karara varıldığında, her şey çok kolay olurdu.

Ira bu sabah hayatla vedalaşmıştı ve bu ana dek korku hissetmemişti. Odadakiler, Herzberg ve Igor, neyse ki onu için için yakan şeyi fark etmemişlerdi. Ancak derinlerde bir yerde

bağırılan, kendisine vurulmasından korktuğu için odanın en dip köşesinde büzülen küçük bir kız çocuğu gibiydi. “Sen bir enkazsın! Paramparça olmuş bir alkoliksin! BAŞARAMAZSIN!”

Ira iç sesine hak verdi. Birkaç saat önce geri dönüşü olmayan bir eşiği geçmek istiyordu. Şimdiyse *son* kızını kontrolü altında tutan potansiyel bir kitle katili ile konuşmak üzereydi. Katharina ya da artık kendine taktığı ismiyle Kitty. *Anlaşılan yalnızca annesini değil, ismini de istemiyor,* diye düşündü Ira. *Kahretsin. O kadar dipteyim ki bu işi asla kabul etmemem gerekirdi.*

“Asansörlerde de kameramız var mı?” diye sordu, yalnızca zekice bir şey söylemiş olmak için.

“Hayır.” Herzberg yanında duruyordu, kafa salladı. “Saldırgan az önce Onassis’in tavanda bıraktığı endoskopi kamerasını fark etti ve kamerayı boyayla kullanılamaz hale getirdi.”

“Tamam, zaten tahmin edilebilir bir şeydi.” Ira bilgisayarındaki video penceresini kapattı, onun yerine “Saldırgan” ismini verdiği bir Word belgesi açtı. Üzerinde fazla durmadan yaptığı el hareketleri dalga gibi gelen paniği bastırmasında bir nebze yardımcı oluyordu. İki belge daha açıp bunlara “Rehineler” ve “Ben” isimlerini verdi.

Birkaç saniye sonra işi bittiğinde, “O zaman saldırganla ilgili bildiklerimizi bir özetleyelim bakalım,” dedi. Üç belge de ekranda yan yana duruyordu.

“Çok şey bilmiyoruz, ne yazık ki.” Herzberg omuzlarını silkti.

“Peki, şöyle yapsak...” Ira ayağa kalktı, eline bir keçeli kalem aldı ve Potsdam Caddesi’ne bakan camın hemen önündeki bilgisayar masasının yanında duran yazı tahtasına ilerleyerek video kayıtlarının değerlendirilmesinden kalan şeyleri hatırlamaya çalıştı.

“Yaşı otuz, otuz beş arasında, zayıf, aşağı yukarı 1.85 boyunda, fiziksel olarak iyi durumda. Alman, eğitilmiş, akademisyen, muhtemelen beşeri bilimler ya da tıp mezunu.”

Konuşurken saydığı olguların en önemlilerini tahtaya not ediyor, kendi kendine bugün kendi yazısını daha ne kadar okuyabileceğini soruyordu. Elleri hafif terlemişti bile. Kanındaki alkol düzeyini ihmal etmeye devam ederse, elleri titremeye başlayacaktı.

“Güzel,” diye geveledi Herzberg ve ayağa kalktı. Video sayesinde saldırganın eşkâline sahibiz. Şu an polis bilgisayarlarında bu eşkâle uyan birini arıyoruz.” Tarayıcıdan renkli çıktıyı aldı ve tahtaya yapıştırdı. “Peki ama mesleğini nereden biliyorsunuz?”

Ira, mekanik bir sesle, “Konuşma tarzındaki karakteristik özelliklerden,” diye yanıtladı. “Fark edilecek derecede gelişmiş bir üslubu var. Yabancı kelimeler kullanıyor, cümleleri altıdan fazla kelimeden meydana geliyor. Günlük kelimeler, şive ve küfür gibi şeyleri, muazzam kelime seçimlerine tezat oluştursun diye kasıtlı olarak kullanıyor. Adam, kendini nasıl ifade edeceği üzerine eğitim almış, muhtemelen insanlarla çok ve sık konuşmak zorunda olduğu bir mesleğe sahip. Sesi eğitilmiş, hoş bir tınısı var. Keyifle dinlendiğini biliyor. Ayrıca mesleği gereği sanatçılarla sık sık münasebeti oluyor olabilir, özel hayatında zaten öyle olduğuna şüphe yok.”

“Bunu nereden bilebilirsiniz ki?”

“Alın.” Ira, Herzberg’in eline keçeli kalemi verdi ve yeniden güvenlik kamerası görüntülerinin olduğu dosyayı açtı.

Aradığı kısmı bulunca işaret parmağıyla hafifçe ekrana dokundu.

“Peruk, takma diş, eşofman altı, bira göbeği, koltuk değnekleri. Adam kusursuz şekilde kılık değiştirmiş. Yürüyüşünü görüyor musunuz?” Ira fareyi oynattı, videonun son karelerinde adamın merdivenlere nasıl ayaklarını sürüyerek ilerlediği görülüyordu.

“Şahane rol yapıyor. Bir aceminin yürüme engelli bir adamı taklit ederken yapacağı gibi abartılı değil. Aksayan bacağını nasıl hareket ettiriyor, görüyor musunuz? Ya aktör ya makyaj sanatçısı ya da, ki en yüksek ihtimallisi, bu bunlarla bir bağlantısı var ve biri ona ders verdi.”

“Sizce de biraz abartmadınız mı?” Herzberg, Ira’ya tereddütle baktı.

“Eylemin kendisini gözden kaçırmayın. Rehin alma eylemi neredeyse askerî bir tavırla gerçekleştirildi, *cash-call* fikri de saldırganın normalin üzerinde bir yaratıcılığı olduğuna işaret ediyor.”

“Güzel. Videodan anladığınız başka bir şey var mı?”

“Çok şey var. Ancak kıymetli vaktimizi boş konuşmalarla harcamak istemiyorum. O yüzden en önemlisini söyleyeceğim: Saldırgan bu radyo istasyonunda çalışan birini tanıyor.”

Herzberg ağzını açtı ancak kelimeler dilinden, şaşkınlığın etkisiyle kısa bir duraksamadan sonra döküldü: “Peki, bunu yine nereden anladınız?”

“Bir düşünsenize: Adam neden kılık değiştirdi? Neden bununla uğraştı?”

“Tanınmamak için.”

“Güzel. Tanınmamak için. Peki, kimin tanımaması için?”

“Demek istiyorsunuz ki...”

“Aynen öyle. Güvenlik kameraları adamın üzerini asansörde değiştirdiğini gösteriyor. Demek ki onu tanımaması gereken kişi girişte değildi. Radyo istasyonundaki biri söz konusu olmalı. Doğru mu?”

“İlginç,” diye itiraf etti Herzberg. “Ama neden MCB binasına girmeden önce kılık değiştirmede? Asansördeki telaş neden? Sonuçta evinde huzur içinde giyinebilirdi.”

“Bunlar bugün sorduğunuz ilk mantıklı sorular. Ve tüm bu soruların çok basit bir cevabı var: Adamımız yalnızca yaratıcı değil, aynı zamanda iyi plan yapıyor. Şuna bakın.”

Ira, üç tıkla kamera kaydını geriye aldı ve videoyu sabah 7.00'deki kayıtlardan yeniden başlattı.

“UPS şoförü hariç tüm stüdyo misafirleri radyo istasyonuna saldırgandan önce geldi ve neredeyse hepsinin çantasını göstermesi gerekti.” Ira, Herzberg'e döndü ve dikkatle dinleyip dinlemediğini kontrol etti.

“Diğerlerinin aksine dostumuz, radyoya 7.24'te avukat çantasıyla geliyor ve tipik bir avukat gibi görünüyor. Problemsiz şekilde içeri giriyor. Ciddi görünmek istediğine şüphe yok. Doğrudan kılık değiştirerek gelmiş olsaydı, işgüzar bir güvenlik görevlisi onu ararsa yakalanacağını hesaba katması gerekirdi. Bu riski almak istemedi.”

“Bunlar pek de iyi haberler değil,” dedi Herzberg ve tekrar yerine, Ira'nın karşısına oturdu.

“Hayır. Bunlar bize yalnız saldırganla değil, aynı zamanda eylemin ilerleyişi ile de ilgili bilgi veriyor: Saldırgan zeki, yaratıcı ve havalandırma boşluğu meselesinde de gördüğümüz gibi hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Her davranışının ardında bir yöntem var. Rehineleri infaz ediş şeklinde bile. Bu onda muhtemelen en dikkat çeken şey. Çünkü hepimizin bildiği gibi, sistematik biçimde öldürmesi fazlasıyla sıra dışı.”

Herzberg sessizce başını salladı; Ira, ona temel kuralların en azından birini anlatmak zorunda kalmadığına şükretti. Saldırganlar için rehineler en iyi sigortaydı. Rehineler hayatta oldukları sürece saldırganları müdahaleden koruyan ve onların özgürlüğe giden yolu satın almalarını sağlayan güvencelerdi. Bu yüzden suç dizilerinden beslenen yaygın fikrin aksine, ölümle sonuç-

lanan rehin almalar oldukça nadir görülürdü. Ölü bir rehine saldırganın işine yaramazdı.

“Oyunun dikkatimizi dağıtmasına izin vermemeliyiz,” diye devam etti Ira. “Tüm bunlar, ilk bakışta akıl hastası birinin eylemleri gibi görünebilir ancak böyle olması için her şey fazla iyi planlanmış. Muhtemelen politik motivasyonlu bir saldırı söz konusu. Bu, eylem için bir radyo istasyonunun seçilmesini açıklar. Teröristler medya araçlarının gücünü sık sık amaçları için kullanır. Ancak saldırganın taleplerini hemen açıklamamış olması bu fikri çürütüyor. Tutsakların serbest bırakılması, rehine takası, kriz bölgelerinden çekilme... Radikaller normal şartlarda ne istediklerini hemen söyler ve ültimatom verirler. Ne kadar evirip çevirsek de henüz kesin olarak bildiğimiz tek bir şey var!”

“O ne?”

“Öldürmeye devam edecek, hem de amacına ulaşınca dek. O amaç neyse artık...”

“Yani bu haklı olduğunuz anlamına geliyor?” Herzberg’in kırıştırdığı gözlerinde ilk kez tereddüdün yanında korku parıldıyordu. Ira, kısa süreliğine Herzberg’in gösterişli hareketlerinden etkilenen kadınların olduğunu düşündü. Ancak Ira, kesinlikle onlardan biri değildi.

Adam, “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok yani?” diye sormaya devam etti.

Telefon çaldı. Telefon Ira ve Herzberg’in karşısındaki bilgisayar ekranlarının ortasında, şarj istasyonunda duruyordu. Igor, ana stüdyonun numarasını bu hattan aktarmıştı.

“Var,” dedi Ira ve elini telefonun üzerine koydu. “Saldırganla ve eylemiyle ilgili daha çok bilgiye ulaşmalıyız.” Ira, oluşturduğu “Saldırgan” başlıklı Word belgesini gösterdi.

Telefon ikinci kez çaldı. Sesi ucuz bir cep telefonu ya da radyolu alarm gibi tizdi.

“İlgi istediğini biliyoruz ama neden? Neden bugün? Neden burada, radyo istasyonunda?” Telefon üçüncü kez çaldı.

“Gerekçesini öğrenmemiz lazım.”

Ira telefonun bir kez daha çalmasına izin verdi. “Gerekçesini,” dedi sessizce. Ardından telefonu açtı.

2.

“**M**erhaba, ben Ira Samin, bugünkü ara bulucunuzum. Kiminle görüşüyorum?”

“Güzel, çok güzel.”

Ira, ofisteki herkes saldırganın derin ve kalın sesini duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtı. Yine de adamı daha iyi anlayabilmek için telefonu sol kulağına tutuyordu. Saldırganın sesi, hat hafif parazitli olduğu halde duruma hiç uymayan biçimde sempatikti.

“Herzberg’e profilimden bahsettiniz mi?”

Ira başını kaldırıp cam ofis duvarlarından stüdyo bölümüne baktı. A stüdyosundaki kepenkler hâlâ kapalı olduğu için birkaç metre uzağındaki yayın stüdyosunda ne olduğunu göremiyordu. *Bir de yan odada. Lavabonun altında.*

Bulunduğu yerden yalnızca ön kısımdaki haber ve servis bölümlerini görüyordu. Normalde orada bu saatlerde dönüşümlü olarak haberleri okuyup hava durumunu hazırlayan ya da trafik durumunu gözlemlemekten sorumlu helikoptere bağlanan iki kişi olurdu. Şimdi tüm alan boştu.

“Evet, az önce sizden bahsettik,” dedi Ira ve aniden gitgide yükselen bir ıslık sesi duyunca yüzünü astı. Ofisin karşı köşesindeki sapsarı minderlere yayılmaya hazırlanan Dizel, aniden ayağa fırlayıp kapının yanındaki düğmeden tavan hoparlörünün

sesini kıstı. Ardından devasa boyutlardaki sarı saçlı bebeğin göğsüne basarak radyoyu kapattı.

“Çaylak hatası,” diye geveleyerek neşeyle başını salladı.

“Yayındayız,” diye belirtti saldırgan. “Bizi herkes duyabiliyor. Yani lütfen radyonuzun sesini kısın Ira. Hatta iyisi mi tamamen kapatın ki yeniden yankı yapmasın.”

“Tamamdır.”

“Teşekkür ederim. O halde başlayabiliriz.”

“Size nasıl hitap edebileceğimi bilmem için bana isminizi söyler misiniz?”

“Konu ben değilim Ira. Ancak eğitim kitabına uygun davranmanız güzel. Eski okulunuzun güzel bilgileri: Saldırgana ismini söyle ancak rütbenden bahsetme ki senin üstünle görüşmek istemesin. Ardından ona kendi adını sor ki olabildiğince hızlı kişisel bağ kurabil.”

“İşimi oldukça iyi biliyorsunuz. Pekâlâ, size nasıl hitap edeyim?”

“Tekrar söylüyorum: İsmimin konuya etkisi yok.”

“Ama konuşmaya devam edeceksek size bir isim vermem gerekir.”

“İyi, tamam. Jan’a ne dersiniz?”

Ira, başlığı “Saldırgan” olan Word belgesine adamın adını yazdı.

“Tamam Jan. Size yardım etmeyi çok isterim ancak her saat başı bir rehine öldürerek işimi zorlaştırıyorsunuz.”

“Ah, ‘rehine’ dediniz. Normalde bunu yapmamak daha iyi değil mi? Dikkatimi yanımdaki insanlardan uzaklaştırıp beni zararsız bir konuşmaya çekmek daha güvenli olmaz mıydı?”

“Normal şartlarda evet,” diye onayladı Ira. “Rehine” kelimesi gerçekten de “hayır”, “pes etmek”, “ceza”, “suç”, “öldürmek” gibi kelimelerle birlikte yasaklı kelimeler listesindeydi. Ancak

değerlendirmelerine göre buradaki durum farklıydı. Ira kısa bir süreliğine Jan ile stratejileri hakkında konuşup konuşamayacağını düşündü, ardından bu riski almaya degeceğine karar verdi. Jan, müzakere teorileri ile ilgili piyasada bulunan tüm kaynakları muhtemelen okumuştı. Onun güvenini kazanmasının tek yolu mutlak dürüstlüktü.

“İkimiz de burada bir oyun oynadığınızı biliyoruz. Bu yüzden rehineleri bahis konusu yapıyorum. Çünkü onları bu sayede insanlaştırıyorum.”

“Benim için birer oyuncak olmaktan çıkmaları için mi?” Adam kısa bir kahkaha patlattı, sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu.

“Güzel konuştunuz Ira. İyi ki şu işe yaramaz Herzberg’in yerine getirildiniz. Alanızda iyisiniz gibi görünüyor.”

“Teşekkürler Jan.”

Ira, ofise gelen Götz’ün yüreklendiren bakışını görünce hafifledi. Tokatlanmış gibi görünen Herzberg’in tam aksine, Götz’ün bakışıyla Ira’nın alışılmışın dışındaki yöntemini onayladığı açıktı.

“Artık stüdyodaki patron sizsiniz gibi görünüyor,” dedi Ira, olası bir suç ortağının varlığından haberdar olabilme umuduyla.

Jan lafı dolandırmadan malumat verince Ira daha da şaşırdı:

“Gelin vaktimizi önemsiz şeylerle harcamayalım. Yalnızım, bir suç ortağım yok. Henüz sormadığınız soruya da cevap vereyim: Evet, hepimiz iyiyiz. En azından kalan yedi kişi. Bu yedi kişiye ben de dâhilim.”

Ira, “Rehineler” başlıklı belgeye “Yedi rehine = altısı hayatta / biri ölü,” yazdı ve cümlenin sonuna hayalî bir tik attı. Bu bilgi, Götz’ün verdiği sabah programının çalışma planı ve istasyon gezisinin davetli listesiyle örtüşüyordu. Jan; Timber ve prodüktörü Flummi’nin yanı sıra hamile bir kadını, genç bir çifti

ve orta yaşlı bir idare memurunu kontrolü altında tutuyordu. Yedinci rehine olan UPS şoförü ölmüştü. Ira, Kitty'nin hâlâ lavabonun altında fark edilmeden saklanıyor oluşuna ve Jan'ın verdiği sayıya dâhil olmayışına şükreliyordu.

“Dinleyin Jan. Manfred Stuck'ı stüdyodan almak istiyoruz.”

“Neden? O öldü.”

“Size onun karşılığında ihtiyacınız olan bir şey getirebiliriz. Yiyecek ya da ilaç mesela. Sandra Marwinski nasıl?”

“Müstakbel annemizin hiçbir şeye ihtiyacı yok,” dedi Jan. “Ayrıca teşekkürler, hayır. Hepimiz kahvaltıda yeterince yedik. Bir şeye ihtiyacımız yok.”

“Tam olarak ne istiyorsunuz o halde?” diye sordu Ira, net bir cevap alabilme umuduyla.

“Ne istediğimi bilmiyor musunuz Ira?”

“Hayır. Sizinle ilgili fikir belirtemem, zihninizi de okuyamam. Sizi tanımıyorum ama daha yakından tanımak isterim.”

“Güzel. Çok güzel...” Saldırgan kahkaha attı ve devam etti. “Saldırgana yalan söylememenin, müzakere yöneticileri için yazılı olmayan bir kural olduğunu sanıyordum.”

“Evet öyle.” Ira bir keresinde bu konuyla ilgili bir konuşma yapmıştı. Saldırganla müzakere, duygusal bir ilişkiye eş değerd. Her ikisi de bir güven temeline dayanırsa başarıyla ilerliyordu ve hiçbir şey bu güvene, müzakerecinin söylediği yalanı saldırganın anlamasından fazla zarar veremezdi.

“Henüz iki dakikadır konuşuyoruz ve ben yalanınızı yakaladım bile,” diye devam etti Jan.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu sabah istediğiniz son şey benimle konuşmak, değil mi? Ancak size kızınız Sara ile ilgili bir şey anlatmam durumunda fikriniz değişir, doğru mu?”

Ira, Dizel'in çalışma masasının altındaki tekerlekli dolaba baktı ve kendi kendine, içinde içecek bir Şey olup olmadığını sordu.

Ardından konsantre olmak için bilgisayarın yanındaki açık mavi fare altlığına odaklandı.

“Sara'yı nereden tanıyorsunuz?” diye sordu, sert bir ses tonuyla.

“Tanımıyorum. Sadece sizinle konuşurken internette isminizi arattım. ‘Kriminal psikoloğın kızı küvette boğuldu.’ Bir sene önce Sara'nın ‘kazası’ *Berliner Zeitung*'da tam altı satırlık değeri görmüş.” “Kaza” kelimesini vurgulayışından gereğeri anladığı belliydi. Epilepsi nöbeti hikâyesi, intihar kurbanlarına otomatik olarak yapılan otopsinin Sara'ya yapılmasını önlemek için uydurulmuştu. Ira, tamamen yabancı bir patoloğın, Sara'yı kesip her bir organını tek tek tartması fikrine katlanamamıştı. Götz, gerçek ölüm sebebini belgelerde gizlemek için tüm bağlantılarını kullanmıştı. “Demek ki insanın sevdiği birini aniden, sonsuza dek kaybetmesinin nasıl bir Şey olduğunu biliyorsunuz.”

Jan, bu cümlesiyle Ira'ya gerçekten canı yanmış biri gibi geldi. Ira kendi kendine, *o bir aktör*, diye hatırlattı.

“Evet,” dedi. İçten içe kasılıyordu. Saldırganla bu kadar hızlı bir Şekilde ortak bir payda yaratması iyiydi. Diğer yandan konu ölü kızıydı. Bugün her Şeye son vermek istemiş olmasının sebebiydi. *Her Şeye son vermek istememin sebebi!* Şimdiyse ne yapacağı belli olmayan ve bilmeden Kitty'yi kontrolü altında bulunduran bir psikopatla en ağır duygusal yaraları hakkında konuşuyordu.

“Tekrar soruyorum: Ne talep ediyorsunuz?” diye kısa bir Şekilde sordu Ira ve kendini konsantre olmaya zorladı. Şu cevabı almayı beklemiyordu:

“Lütfen söyleyeceğim internet sayfasını aın: <http://leo-ni1X2dD.net>.”

Ira, telefonu elinden bırakmadan fareyi aldı, ekran koruyucu kayboldu. Ardından tarayıcıyı açtı ve birkaç saniye sonra tarayıcı, yazdığı sayfayı aramaya başladı.

Çekici, genç bir kadının fotoğrafı açıldı. Gür, kıvrırcık saçlarıyla uyumlu koyu kahverengi gözleri vardı. Kısa bir bakış Ira'da kıskançlık ve hüznün karışımı bir duygu uyandırmaya yetti. O da bir zamanlar böyle görünüyordu. Üstelik üzerinden hiç de o kadar uzun bir süre geçmemişti ancak itiraf etmesi gerekirse, o hiç bu kadar kusursuz olmamıştı.

Kadın, elmacık kemiğinin üzerindeki küçük yara izi sayılmazsa neredeyse kusursuz bir yüze sahipti. Yüz hatları biraz Avrasyalıları andırıyordu; asil kıvrımlı kaşları ve dolgun dudakları vardı. Fotoğrafta görünmeyen dişlerinin güzel şekilli ve düz olduğu tahmin edilebiliyordu. Kadın kameraya oldukça ciddi bir ifadeyle baktığı için gülmemişti. Yine de çekici olduğunun bilincinde olan kadınların bazen yaydığı o yaklaşılmaz soğukluğu yaymıyordu. Ciddi, aynı zamanda hassas görünüyordu. Güçlü ancak yardım arıyor gibi... Pek çok erkeğin muhtemelen karşı konulamaz bulduğu bir karışımdı bu çünkü hem koruma içgüdüsü uyandırıyor hem de duyguları ön plana çıkarıyordu. Fotoğraf, kadının beyaz ipek bluzunun dökümlü yakasının sardığı ince boynunun altından kesilmişti. "Bu kim?" diye sordu Ira.

"Leoni Gregor!"

"Güzel isim."

"Ve güzel bir kadın."

"Evet, haklısınız. Kim bu kadın?"

"Nişanlım. Leoni'yi bulun."

"Tamam. Onu arayacağız. Ancak onun hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor. Bana ne gibi bilgiler verebilirsiniz?"

"O, evleneceğim kadın. Leoni Gregor. Tam sekiz ay önce bugün kaçırıldı. Nereye kaçırıldığını bilmek istiyorum."

Ira, Herzberg'in tüm önemli bilgileri not ettiğini görmekten memnuniyet duydu. Konuşma bilgisayara kaydoluyordu ancak Ira buna güvenmek istemiyordu. Sonra muhtemelen ses dosyalarını tekrar dinlemeye vakti olmayacaktı.

“Kaçırıldı dediniz. Tam olarak ne oldu?”

“Sizden tam da bunu öğrenmek istiyorum işte. Bu yüzden buradayım.”

Ira kafasını kaldırdı ve korkuyla geri sıçradı. Steuer tam karşısında duruyordu. Götz'ün odadan çıktığını, onun yerine operasyon yöneticisinin odaya girdiğini fark etmemişti. Steuer öfkeden gerilmiş suratıyla ona dik dik bakıyor, tehditkâr biçimde kalın işaret parmağını sağa sola sallıyor, diğer eliyle de anlamlı bir hareket yapıyordu.

Telefonu kapat.

Nesi vardı bunun?

Ira öfkeyle başını salladı ve tekrar müzakereye odaklandı.

“Peki Jan. Ne yapabileceğime bakacağım. Ama bunun için zamana ihtiyacım var.”

“Sorun değil. Dünyanın tüm vakitleri sizin. Ben de bu arada yeni radyo programımı sunmaya devam ederim. Canım sıkılmaz, endişelenmeyin.”

“O halde *cash-call*'a ara veriyorsunuz değil mi?” dedi Ira umutla.

“Siz tüm bunları ne sanıyorsunuz? Sonraki tur kırk beş dakika sonra başlayacak.”

“Jan, size böyle yardım edemem.”

“Edersiniz; Leoni'yi bulabilirsiniz. Siz onu buluncaya kadar oynamaya devam edeceğim. Tur tur, saat saat... Nişanlımı nihayet tekrar görene kadar...”

“Lütfen Jan. Bu böyle yürümez. Ya bana adım atarsınız ya da...”

“Ya da ne?”

“Ya da telefonu kapatıp eve giderim.”

“Hayır, gitmezsiniz.”

“Gitmeme engel olacak tek bir sebep söyleyin.”

Ira kızmaya başlıyordu. Buraya ait değildi. Kendini Kitty yüzünden berbat hissediyordu. Üstelik yalnız kızını değil, bir yudum alkolü de kızını düşündüğü sıklıkta düşündüğü için kendini daha da berbat hissediyordu.

“Güzel!” diye bağırdı. “Başlayın bakalım Jan. Tur tur, sırayla tüm rehinelerinizi vurun. Bunun için dinleyici kitleniz yeterince büyük. Ancak burada benim beleşçi dinleyiciniz olmama ihtiyacınız yok. Ya şimdi bir anlaşma yaparız ya da müzakereye Herzberg’le devam edersiniz. Çünkü kesin olan bir şey var; bana hareket özgürlüğü tanımazsanız er ya da geç görevden alınacağım. Hiçbir politikacı, koca bir ulusun naklen yayınlanan infazları dinlemesine uzun süre müsaade etmez. Operasyon yöneticimiz de iyi bir politikacı. Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Mola. Huzursuz bir sessizlik havada asılı kaldı. Ira saldırganın yüzünü hayal etmeyi denerken nefesini tuttuğunu fark etmedi. Hararetle düşünüyor muydu? Sükûnetle seçeneklerini mi değerlendiriyordu? Yoksa Ira’nın söylediklerine alaycı bir ifadeyle sırıtıyor muydu?

Aniden, “Peki,” diye Ira’nın düşüncelerini böldü. “Size bir saat ek süre veriyorum. Sonraki *cash-call* 10.35’te oynanacak. Bu süreyi iyi değerlendirin.”

“Teşekkürler ancak bu...”

Ira, cümlesi Phil Collins’in “In the Air Tonight” şarkısındaki tipik bateri solosuyla bölününce sıçradı. Konuşma sonlanmış, saldırgan sonraki şarkıyı başlatmıştı. Şov devam ediyordu.

3.

Ira telefonu kapatır kapatmaz, “Sizi aşığıya, yönetim birimine bekliyorum; hem de hemen!” diye bağırdı Steuer. Ira, iki eliyle çalışma masasına dayanan Steuer’nın ağız kokusunun daha da kötüleştığını fark etti. Soğanlı sosis kokusu.

Ira, “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Siz inanılmaz büyük bir...” diye patladı.

Steuer, “Söyleyin, söyleyin,” dedi.

“Bana bir sebep söyleyin.” Ira iğneleyici yanıtını yutmuştu ancak öfkesini değil.

“Bu da ne demek oluyor? Neden müzakeremin ortasında gelip ilk temas girişimimde dikkatimi dağıtıyorsunuz; şimdi de değerli vaktimi harcatıp benimle konuşun diye beni peşinizden koşturuyorsunuz? Kendiniz de duydunuz. Yalnızca bir turluk ek sürem var. Yüz dakikanın ardından bir sonraki *cash-call*’u başlatacak.”

“Evet. Az önceki acemi temsiliniz sağ olsun.”

“Acemi mi?”

“Aynen öyle!” Steuer neredeyse kükrüyordu ancak sonra sesini alçaltıp eve geç gelen sarhoş oğlunu azarlayan kızgın bir babanın ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Saldırgan tüm müzakere taktiklerinizi biliyor. Bu yetmiyormuş gibi bir de ona özel ders veriyorsunuz. Kahretsin! An itibarıyla Berlin ve Brandenburg’daki tüm radyo istasyonlarının

halkı, telefonu doğru parola ile açmaları konusunda uyarmak için 101.5'in programını canlı olarak yayınladığının farkında mısınız?"

"Çok güzel."

"Hiçbir şey güzel falan değil! Tüm özel timi gülünç duruma düşürüyorsunuz. Kendinizi rezil ediyorsunuz. Hangi şeytana uyup Götz'ün beni ikna etmesine izin verdim, bilmiyorum. Götz sizi bu sabah buraya yaka paça getirdiğinde zaten tadım kaçmıştı ancak hemen kusacağımı tahmin edemedim. Keskin nişancıyla başarısız olduktan sonra size ikinci bir şans verdim. Siz de az önce onu berbat ettiniz. Kesin olan şey şu: Çuvalladınız Ira. Ültimatomu yalnız bir saat erteleyebildiniz. Adam işine devam ediyor, onunla ne kadar çene çaldığınızın önemi yok. Çünkü yayında olduğunu biliyor. Bir rehineyi öldürdü bile manyak herif. Böylece çektiğimiz set yok oldu, öldürmeye giden yoldaki çekingenlik sınırı aşıldı. Şimdi ne yapacaksınız? Artık ona ucu açık bir ceza infazı ya da denetimli serbestlik sunamazsınız. Mahkûm olacak, hem de ömür boyu. Üstelik bunu biliyor."

Ira, Steuer'nın söz tufanına cevap vermeden önce ona kadar saydı. Düşünmek için zaman kazanmaktan çok, sakinleşmek istiyordu. *Burada ne oluyor? Steuer'nın gizli bir planı mı var?* Güzel. Başından beri Ira'ya, onu burada istemediğini söylemişti. Az önce çıkışa gittiğinde, Steuer onu erdemli kararından ötürü alaycı bir şekilde tebrik etmişti. Ancak sonra Götz onu kola otomatının orada, işine devam etmesi için ikna etmişti. Steuer, Ira'nın aniden fikir değiştirmesine kızmış ancak sonunda yine de saldırganla temasa geçmesine (muhtemelen sonra her yolu denediğini söyleyebilmek için) izin vermişti. Ancak ilk müzakere görüşmesinden sonra yine aptallaşmıştı. *Neden? Ne oldu da?* Ira'nın düşünceleri hızla akıp gidiyordu. Steuer'nın müzakere yöntemine yönelttiği eleştirinin yalnızca bir bahane olduğunu

düşünüyordu. Böyle yapmasının, Jan'ın ölmüş kızından bahsetmesiyle ilgisi olabilir miydi? Steuer, Kitty'den haberdar mıydı? Götz, ona bu konudan kimseye bahsetmeyeceğini açıkça garanti etmişti.

Kitty meselesi bir şekilde yayılmış olabilir mi? Hayır. Öyle olsaydı Steuer beni havada karada parçalardı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Ira, içinden sayarken sekize ulaştığı sırada, “Bir şeyi gözden kaçırıyorsunuz,” dedi. “Az önce yanıldım. Bu adamı durdurabiliriz. Müzakere ilk dakikasından itibaren oldukça başarılıydı.”

“Peh!”

“Gerçekten. Önce dikkat çekmek istediğini düşündüm. Ancak niyeti bu değil. Yanıldım. Adamın bir gerekçesi var ve artık bunu biliyoruz. Sevgilisini arıyor. Çok basit. Bu kadını bulup ona getirmemiz gerekiyor sadece.”

Ira başıyla hâlâ Leoni'nin fotoğrafının olduğu ekranı işaret etti. Herzberg, fotoğrafın çıktısını alıp Jan'ın yazı tahtasındaki fotoğrafının yanına asmıştı bile.

“Eh, bu biraz zor olabilir tatlım,” dedi Steuer alaycı bir üslupla. Ardından eliyle alnındaki teri sildi.

“Neden?”

“Çok basit. Çünkü bu kadın sekiz aydır ölü.”

Ira yıkıldı ve sessizce, “Ah!” dedi.

“Neden bir şey başaramayacağımızı anlıyor musunuz şimdi? Şu an psikopat bir katliamcı ile müzakere ediyorsunuz. O başka bir dünyada yaşıyor ve sizinkinden farklı bir dil konuşuyor Ira.”

Ira, ağzını açabilmesinin tek yolu buymuşçasına paslı dilini dişlerine bastırdı.

“O halde ne yapacaksınız?”

“En iyi yaptığım şeyi. Meseleyi hızla halledeceğim.”

Steuer'nın telsizinden, sözlerini destekleyen bir yansımaymışçasına anlaşılamayan cızırtılı bir ses yükseldi.

“Evet?”

Ira, “... en iyisi ... bir bakın,” diyen çalımllı bir özel komisyon memurunun kesik cümlelerini duydu. Sonra ses netleşti: “Sanırım bir şey bulduk.”

“Ne buldunuz?”

Steuer sabırsızlıkla gelecek cevabı bekliyordu, kısa birkaç soru sorduktan sonra müzakere merkezinden ayrıldı. Ira ofiste yalnız kaldı. Yalnızlık duygusu içini kapladı, bir süre sonra gerçekte ne duyduğunu idrak etti:

“Bir tutarsızlık var.”

“Tutarsızlık mı?”

“Evet, personel listesinde.”

4.

“**B**urada ne oluyor?”

Başsavcının, Reinickendorf’taki çalışma odasında ağzından çıkan her kelimedede tiksinti ve şaşkınlık karışımı vardı.

“Efendim?” Telaşla odaya gelen Hırvat yardımcısının huzursuz bakışlarını zarifçe döşenmiş odada korkuyla gezdirmesi, Johannes Faust’u daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Aptal karı. Tabii ki yine hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

“Çalışma odama kim girdi?”

Faust kadının tepesine dikilmiş, yüzüne bakıyordu. Maria, uzun boylu, zayıf “Doktor Bey”in yanında beli önlüklü, eli paspaslı bir bahçe cücesi gibi kalıyordu.

“Ben burada değilken çalışma odama girmenizi size net bir şekilde yasaklamadım mı?” diye sordu tehditkâr bir biçimde. Faust, kırışmış kaşlarını o kadar güçlü çatıyordu ki normalde de oldukça kemikli olan alnı tamamen kırışık içinde kalıyordu. Gerçekten de Maria’nın, bu odada yalnızca Faust yanındayken temizlik yapmasına izin vardı ve Maria, bu zamana kadar Faust’un talimatlarına harfi harfine uymuştu. Faust, kadın için bir “temizlik planı” hazırlamıştı ve kadın, bu planın işleyişine titizlikle uymak zorundaydı. Önce döşemeleri siliyor (paspas ıslak değil, nemli olacak!), sonra çöpü boşaltıyor, ardından duvarları, tavanı ve çalışma masasını siliyordu.

“Buraya kim girdi? Dökül bakalım!” dedi tekrar Faust. Sesinde, normalde sadece mahkeme salonundaki davalıları korkutan tüm gaddarlık unsurları vardı. Başını, ceza dilekçesini sunarken tuttuğu gibi tutuyordu, çerçevesiz gözlüğü burnundan kayacak gibiydi.

“O buradaydı,” diye itiraf etti yardımcı. “İzni olduğunu söyledi.”

“O kim?”

“Hanımefendi.”

Tabii ki. Ancak Regina bu kadar densiz olabilirdi. Faust duvar rafına doğru gitti ve başını salladı. Düzensizlikten nefret ediyordu, özellikle de kariyerinin en büyük davasına hazırlık aşamasındayken çalışma masasında tek bir dosya bile yoktu. Şimdi de bu! Tüm kaynak hukuk kitaplarının baskı sayılarına göre cilt cilt sıralanmasına (en önemlisi buydu) özen gösteriyordu. Eski eşi, bunun onu öfkeden delirteceğini bildiğinden, tabii bir de ona burada bulunduğunu göstermek istediğinden; NJW-1989 I’i öylece üç santimetre geriye itme cüretini göstermişti.

“Ne istedi?”

“Bir şey söylemedi. Bekledi ama siz gelmeyince gitti.”

“Hımm.” Faust iki büyük adımla çalışma masasına yaklaşıırken parke, çivili ayakkabılarının altında gıcırdadı. Bakır işlemeli üst çekmeceyi açtı ve kısa bir göz gezdirmenin ardından para destesinin hâlâ küçük ziynet kutusunda olduğunu gördü. Regina’nın gelişi onu maddi açıdan vurmuş olmasındı da. Bir süredir gereğinden fazla parası vardı. Ancak bu, prensip meselesiydi. Son defasında Regina, zor günler için sakladığı parayı öylece alıp beş bin avro ile yok olmuştu. Bir mektup kâğıdına da “Evliliğimiz için küçük bir tazminat” diye karalamıştı. Adi karı! Tüm o aylık ödemeler, Regina’yla on dört yıllık evliliği

boyunca uğruna dilenerek elde ettiği az sayıdaki mutlu saat için gereğinden fazla değildi sanki.

Maria çekinerek, “Kalayım mı?” diye sorduğu sırada Faust’un cep telefonu çaldı. Faust, cep telefonunu bu zamana dek yalnızca bir kez kullanmak zorunda kalmıştı. O da telefonun fonksiyonlarını kavrayıp kavramadığını denemek içindi. Faust, modern iletişim tekniklerinden nefret ediyor; internet, e-posta ya da telsiz telefon gibi her şeyden uzak duruyordu. Ancak tam da şu an ulaşılabilir olması gerekiyordu. Bunun için bir dizüstü bilgisayar bile almıştı. Davaya bu kadar az süre kala, tehlikede olan çok fazla şey vardı. Faust sabırsızca bir hareketle yardımcısını yolladı. Kadın, kanatlı kapıları ardından kapatırken oldukça hafiflemiş görünüyordu. Faust özenle katlanır telefonu açtı ve kendini içten içe en kötüsüne hazırladı. Telefonun diğer ucundaki adam, bu numarayı yalnızca acil bir durumda arayacağına söz vermişti.

“Bir sorunumuz var!”

“Rehin alım vakası mı?”

“Tam olarak o değil.”

“Ne peki?”

“Saldırganın talebi. ‘Onu’ istiyor.”

Faust, köklenmiş bir ağaç gibi çalışma odasının orta yerinde kalakaldı.

Onu!

İsminin açıkça söylenmesine gerek yoktu, kimsen bahsedildiğini hemen anlamıştı.

Leoni!

Bunun kendisi için ne anlama geldiğini biliyordu. “Bu nasıl olabilir?”

“Size şu an için başka bilgi veremem.”

Doğru. Hat güvenli değildi. Faust, korku bedenini ıslak bir bornoz gibi sarmış olsa da sakinliğini korumak ve dikkatsiz davranmamak konusunda kendini telkin etti.

“Ne zamana hallolur?”

“Bir yolunu bulacağım. Önce olay yerindeki mesele çözülsün. Yirmi dakika içinde tekrar konuşuruz.”

Faust, kendi kendine, “Yirmi dakika içinde,” diye fısıldadı ve telefonu veda etmeden kapattı. Kitaplığa baktı ve içinden, *bu sabahki en büyük derdimin arkaya kaymış ciltli bir kitap olmasını dilerdim*, dedi.

Yirmi dakika, diye düşündü. *Yirmi dakika mı? Belki yirmi dakika sonra her şey için çok geç olur. Belki o zamana kadar ölmüş olurum.*

5.

Ira, Dizel'in artık hafiften sıyırmış bir ekzantriğin oyun odası gibi değil de neredeyse tam bir müzakere ofisi gibi görünen odasındaki duvara yorgunlukla yaslandı. Igor ve Herzberg'in de görev yönetimine dâhil edilmelerinden sonra, Götz odaya geldi ve pencerelere katların planlarını ve önemli teknik hatların kopyalarını astı.

"Kitty meselesini öğrendi mi?" diye sordu Götz, son planı asarken. Dizel kahve almaya gittiği için kısa süreliğine yalnızlardı.

"Kim?"

"Steuer. Adamları personel listesinde bir şey fark etmiş."

"Biliyorum. Ama bu sorun değil, kasten yaptım. Az önce onlara eski bir liste verdim. Karşılaştırma yaparken sorun yaşamalarına şaşmamalı."

Götz, Ira'ya endişeli gözlerle baktı. "Sen kendin için endişelensen daha iyi olur."

"Neden, neyim var?"

"Kendine hâkim olamıyorsun. Steuer'ya insanların içinde öyle saldırıp durma."

"Neden, kaybedecek neyim var ki?"

"Kızın," diye hatırlattı. "Steuer çabuk öfkelenen biri. Senin müzakere etmene izin vermesi için onunla tatlı dille konuştum. Onu tanıyorsun. Takım elbise giymesi ve silah taşımaması onu daha az tehlikeli yapmıyor. Tam aksine. Neden bilmiyorum ama

ne pahasına olursa olsun baskın düzenlememizi istiyor. Yani ona, müzakereleri vaktinden önce bitirmesi için bahane verme. Çünkü beni adamlarımla içeri yollarsa itiraz edemem.” Götz, Ira’nın gözlerine derin derin bakınca Ira gözlerini kaçırdı. Sanki tek başına derin, cam mavisi gözleri bile göz bebeklerini baştan çıkarıyordu.

“O zaman sana ve Kitty’ye yardım edemem,” diye ekledi ve eline kırmızı bir dosya tutuşturdu. “Al.”

“Bu ne?”

“Memurların kısa sürede Leoni Gregor hakkımda bulabildikleri her şey.”

Ira dosyayı açtı ve pek çok haber kupürüyle karşılaştı. Manşetlere göz gezdirdi: “Ölümle sonuçlanan feci kaza.” “Genç kadın olay yerinde öldü.” “Benzin deposu patladı. Otomobil servisi hatalı bulundu. Sigorta ödeme yapacak.”

Sondan bir önceki sayfaya geldi. Çift katlı bir A3 kâğıdı. Solda Leoni’nin muhtemelen son fotoğrafı. Akış oluklu alüminyum bir masada, tamamen kömüre dönmüş bir vücut. Sağda faks fotokopisi. Muhtemelen ince bir kopyanın fotokopisi olduğu için biraz okunaksız. Ancak yine de anlaşılır: otopsi raporu.

Leoni Gregor, 26, kadın, Alman, 1.72 m, 56 kg.

Ölüm sebebi: araba kazası sonrası kafa tabanı kırıklı boyun kırılması ve beyin zedelenmesi; post mortem yanıklar.

“İtibarlı bir firmada sekreterdi,” dedi Götz. “Steuer haklı. O manyak, onu bir ölüyle buluşturmamızı istiyor.”

“Kaza nasıl olmuş?” diye sordu Ira.

“Otomobil servisinin hatası. Yaz lastikleri değiştirilirken somunlar düzgün sıkılmamış. Altı ay dayanmış, sonra cıvatalar yerinden çıkmış ve iki lastik aynı anda yerinden çıkmış. Leoni ilk şokun etkisiyle gaz ile frenin yerini karıştırmış olmalı ki yüksek hızla trafik lambasına çarpmış. Sonra da şiddetle bir

evin duvarına çarpmış. Zincirleme bir reaksiyon olmuş. Arabası tamamen yanmış.”

Götz, dosyayı aldı ve ona, bakarken atladığı yeni bir fotoğraf uzattı.

“Ahh!” Ira, acı bir öksürük şurubu içmiş gibi dudağının kenarını büzüştürdü.

BMW bir tankerle çarpışmış gibi görünüyordu. Kömüre dönmüş araç hem yandan hem tavandan ezilmişti. Neredeyse tüm camları yerinden fırlamış ya da parçalanmıştı. Aracın arka kısmı ve kaportası dışarı çıkarılmış bir dil gibi göğe doğru bükülmüştü.

Ira ensesini tuttu ve başını dikkatli esneme hareketleriyle oynatarak omuzundaki bir kasılmayı açmaya çalıştı. Bunu yaparken büyük hayallere kapılmadı. Artan baş ağrılarının ortopedik bir sebebi yoktu. Devam etmek istiyorsa er ya da geç bir şeyler içmesi gerekecekti.

“Jan ile ilgili hangi bilgilere sahibiz?”

“Bir soruşturma ekibi şu an Leoni Gregor’un çevresini araştırıyor. Saldırgan konusundaysa biraz şüpheliyim, şu ana dek yalnızca ismine ulaşabildik. Bu isim gerçek ismi mi emin değilim.”

“Peki, rehinelere ilgili ne biliyoruz?”

“Ne olsun ki? Tesadüfen bir araya gelmiş bir grup insan. Radyo istasyonu gezisini bir çekilişle kazanmışlar. Şu an yakınlarını tespit ediyoruz.”

“Güzel.” Ira, konuşmaya kısa bir ara verdi, ardından uzun süredir dilinin ucunda olan ancak korktuğu için dile getirmekten çekindiği soruyu sordu: “Katharina’yla ilgili yeni bir şey var mı?”

Bu kez konuşmasına ara veren Götz’tü. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

“Hayır, Kitty tekrar iletişime geçmedi.” Siyah eldivenli güçlü sağ elini kaldırdı, bir anlığına beyzbol maçındaki bir yakalayıcıyı andırdı. “Ama bu iyiye işaret,” diye ekledi.

“Belki de değildir. Onunla konuşmam lazım.”

Götz, “Buna izin veremem,” dedi ve hararetle kafasını salladı.

“Onunla konuşmama izin vermen için ne yapmam lazım?”

Götz kalın eldivenini çıkardı, tam Ira’nın yüzüne düşen bir tutam saçı çekecekken telefonun çalmasıyla irkildi. “Önce Jan’la konuş.”

6.

Neden bu kadar uzun sürüyor?

Saldırgan, gergin bir şekilde sol elinin parmaklarını reji masasının kenarına vuruyor, parmakları siyah köpük kaplamanın üzerinde belirgin izler bırakıyordu.

Jan hafifçe öksürdü. Ira, telefona dördüncü çalışından sonra nihayet cevap verdi. Jan, Ira'nın onu formaliteden selamlamasını beklemedi bile.

“Bir şey buldunuz mu?”

“Evet, az önce otopsi raporuna ulaştım.”

“Leoni'nin mi? Demek size cömertçe tanıdığım kıymetli süreyi ziyan etmekten başka bir şey yapmıyorsunuz.”

Jan askıyla tavandan sarkan büyük televizyona baktı. Normalde sunucular bu televizyonu kullanarak teletekstten en güncel haberleri takip ediyordu. Jan, şimdi bir kumandayla saniye başı kanal değiştiriyor, elli yedi kablolu kanalın neredeyse hepsinde ana konu olduğunu görmekten memnuniyet duyuyordu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Ira.

“Size söyledim ya: Leoni'yi bana getirirseniz duracağım sadece. Buraya. Stüdyoya.” Jan'ın gözü bir haber kanalına takıldı.

Altyazıda halkın telefonlara nasıl cevap vermesi gerektiği yazıyordu. Bir de İç İşleri Bakanı'nın durumla ilgili açıklama yapacağı bir basın toplantısının duyurusu yapılıyordu.

Güzel. Çok güzel.

“Leoni’yi canlı bir şekilde kollarımda tutar tutmaz eylemime son vereceğim,” diye devam etti.

“Biliyorum,” dedi Ira, çaresiz bir tonlamayla. “Ancak bunu nasıl başaracağımdan emin değilim Jan. Şu an elimde tuttuğum belgelere göre nişanlınız bir araba kazasında ölmüş. 19 Eylül’de. Saat 17.55’te.”

“Evet, evet. O raporu biliyorum. Ben de gördüm. Hatta bir kopyası evimde duruyor. Ancak o rapor bir saçmalık. Tamamen saçmalık!”

“Neden?”

“Çünkü Leoni hâlâ hayatta!”

“Bundan bu kadar emin olmanızın sebebi ne?”

Jan silahıyla ensesini kaşdı.

“Radyoda Leoni hakkında konuştuğumdan beri, özellikle son yarım saat içinde gelişen, tüm bu çılgınlığı bir kenara bırakıyorum Ira. Burada ne olduğunu tahmin bile edemezsiniz.”

Jan, reji masasının yanındaki, aynı anda ritmik bir şekilde yanıp sönen telefon istasyonunun şarap kırmızısı otuz üç lambasına baktı. Program yapımcısının gözlerine inanamayan haline bakılacak olursa, onun gibi bir radyo ustası bile daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.

“Tüm hatlar meşgul. Aralıksız. İnanabiliyor musunuz Ira? Şehirdeki, pardon ülkedeki tüm insanlar benimle konuşmak istiyor. Sözüm ona her iki kişiden biri Leoni’nin nerede olduğuyla ilgili bilgi sahibi.”

Jan tekrar televizyona baktı. Haber spikerinin yanında nişanlısının fotoğrafı görölüyordu. Ardından hafif tozlu ekranı, MCB binasının görüntüsü kapladı. Bunlar muhtemelen arşiv kayıtlarıydı ya da gökdelen şu an bir helikopter tarafından görüntüleniyordu.

“Tübingenli kırk dört yaşındaki bir kadın, Leoni’yi dün otostop çekerken görüp aldığını söyledi,” diye devam etti Jan. “Kladow’dan yaşlı bir adam, beni Leoni’ye götürmesi karşılığında benden para istedi. Hatta biri de çıplak fotoğraflarını yollamayı teklif etti.”

“Başınıza iş açtınız.”

“Hayır!” diye yanıtladı Jan öfkeyle. “Tüm bunlar benim suçum değil! Meselenin buraya gelmemesi gerekirdi. Dışarıda birisi benimle oynamaması gereken bir oyun oynuyor. Etkisi yüksek, gücü fazla olan biri. Bugün ya onu ortaya çıkaracağım ya da çok insan ölecek.”

Ira’nın, “Dürüst olmam gerekirse sizi anlayamıyorum,” dediğini duydu. Kafasının oldukça karışık olduğu sesinden belli oluyordu.

“Pekâlâ Ira.” Jan stüdyodaki büyük saate baktı. “Sonraki tur için yaklaşık kırk dakikamız var. Ancak o kadar uzun sürmeyecek. Şimdi size bir hikâye anlatacağım. Kendi hikâyemi.”

7.

Dizel nerede?

Ira sessizce dudaklarını oynatırken, telefonlaşırken odada hareket edebilmek için stüdyo aramalarını yönlendirdiği kulaklığı taktı. Herzberg omuzlarını silkmekle yetinip bilgisayarda bir şey yazmaya devam etti. Igor da Ira'ya soran gözlerle bakıyordu. Her ikisi de müzakere merkezine, Steuer onlara kim bilir hangi talimatları verdikten sonra, birkaç saniye önce dönmüştü. Odaya henüz tek dönmeyen, kahve almaya giden yayın yönetmeniydi.

Jan'ın, "Ayrıcalıklı olduğumun her zaman bilincindeydim Ira. Tüm yaşamım boyunca şans benden yanaydı," dediğini duydu; sesinde hüznün vardı. "Bir insanın sahip olmayı dileyebileceği her şeye sahiptim; itibarlı bir mesleğe, yeterince paraya ve büyüleyici güzellikte bir kadına. Ancak bir gün, birden bire her şey elimden teker teker alındı. Sevgilim kaçırıldı, kaçırılışını araştırmak istedim ve o andan itibaren tüm hayatım değersiz bir yıkıntıya dönüştü."

Ira, "Bir saniye! Neden birinin Leoni'yi kaçırdığını düşünüyorsunuz?" diye araya girdi.

"Birinin değil. Devletin."

"Bu kulağa biraz..."

"Çılgınca geliyor. Biliyorum. Ancak bana yapılanı yapmaya yalnız devletin gücü yeter."

"Size ne yapıldı?"

“Karşı soru: Sevgiyi bir kenara bırakalım; bir insanı ne var eder? Var olmak için neye ihtiyaç duyarsınız? Nefes almak için, sabahları sıcak yorganı kaldırıp ayağınızı soğuk dünyaya basmak için?”

Çocuklarıma, diye geçti Ira’nın aklından ilk olarak. Ancak *sevgiyi* bir kenara bırakmıştı.

“Demek istediğim, neden gerçekten vazgeçemezsiniz? Sizden ne alınırsa bir gölgeden ibaret olurdunuz?”

Tereddütle, “Bilmiyorum,” dedi Ira. “Belki müziğim.” Cümlesi biter bitmez söylediğini geri alabilmeyi istedi. Bunu neden söylediği hakkında gerçekten bir fikri yoktu. Eskiden, bir başka hayatta çok fazla müzik yapmıştı. Bateria çalmıştı. Uzun yıllar ders almıştı ve daha da uzun yıllar özverisiyle pek çok grubu bir arada tutmuştu. Berlin’in üçüncü sınıf avlu arkası barlarında sahne aldığı zamanların ne kadar güzel olduğunu unutmuş olmaktan ve bunu, bir saldırgan ve katil tarafından kendisine sorulduktan sonra hatırlamış olmaktan neredeyse utanç duyuyordu.

“Müzik güzel bir cevap,” dedi Jan. “Bu bazıları için seks, bazıları için spor oluyor. Benim içinse mesleğimdi. Psikologdum. Çok iyiydim. Kendi muayenehanemi işletiyordum, para konusunda endişelenmeme hiç gerek yoktu. Ancak mesele bu değil. İş ve meslek arasındaki farkı biliyor musunuz? Hekimlik benim için bir iş değil, meslekti çünkü meslek kelimesi bana göre ‘yetkinlik’ kelimesinden geliyor. Mesleğim olmadan var olamam. Ve onlar benden mesleğimi aldılar.”

“Onlar kim? Ve onlar bunu nasıl yaptı?”

“Sorularımı ilk sormaya başladığımda henüz dostça davranıyorlardı. Bölge müdürlüğündeki adam bana ölüm belgesini gösterdi, polis otopsi fotoğrafını verdi. Ancak Leoni’nin cesedini görmek istediğimde yan çizdiler. Cesedi görmem mümkün de-

ğildi. Sonra sözde kaza ile ilgili soruşturma belgelerine bakmak istedim. Araba ne de olsa patlamıştı ya!”

“Patlamış mıydı?” Ira, Götz’ün gösterdiği gazete fotoğraflarını hatırladı.

“Evet. İki lastiğin aynı anda aniden yerinden çıkmış olması tuhaf. Ama şarj dinamosundaki kısa devreye ilk sebep olan buydu. Sözde benim yerleştirdiğimi söyledikleri yanlış bir yedek parçanın sebep olduğu bir kablo yanması. Benim! Ben yağ durumuna bakarken bile neredeyse ellerimi kırıyorum. Asla kendi isteğimle bir şarj dinamosunu kurcalayamam. Ancak böylesi daha kolay, öyle değil mi?”

“Nasıl yani?”

“E işte, üretici şanslı durumda çünkü onun hatası değildi. Ve ben hiçbir yere şikâyetle bulunamıyorum çünkü oto tamirhane sigortası tüm hasarı karşıladı.”

Ira, dinlerken son yapışkanlı not kâğıdına bir şeyler yazdı ve kâğıdı otopsi raporunun olduğu dosyanın üstüne yapıştırdı.

Soruşturma belgeleri nerede?

“Arabayı görmek istedim. Tabii ki çoktan hurdaya çıkmıştı. Düşünebiliyor musunuz? Benzin deposu havaya uçuyor, sevgilim yanıyor ancak taksirle adam öldürme nedeniyle işlem yapılmıyor. Bunun yerine hesabıma sigortadan yüz yirmi beş bin, üreticiden yüz bin avro para aktarılıyor. Hiçbir mahkeme kararı ve yargılama olmadan. Resmî olarak ben suçlu görüldüğüm halde.”

“Kulağa inanılmaz geliyor.”

“Dahası da var: Olayı kamuoyuna duyurmak istedim ve bildiğim tüm gazete, televizyon ve radyoların yazı işleri birimlerine yazdım. Hatta buraya, 101.5’e bile. Ancak kimse bana cevap vermedi. Bunun yerine, muhtemelen Federal İstihbarat Servisi’nden iki beyefendi beni ziyaret etti. Araştırmalarımı

derhal sonlandırmazsam başıma neler geleceğini oldukça net biçimde anlamamı sağladılar.”

“Ancak vazgeçmediniz.”

“Hayır. Ve siyah takım elbiseli o iki adam, söylediklerini yaptı. İlk olarak bir hız kontrolünde aracımın bagajında uyuşturucu bulundu. Mahkeme ifademi almadan muayenehane ruhsatımı elimden aldı. Böylece Leoni’nin yası dışında kalan tek şeyi de ellerimden almış oldu. Mesleğimi.”

“Bakın...”

Ira, Herzberg’in uzattığı karton bardağa uzandı ve minnetle bir yudum aldı. Ya kuru dudaklarını ve alnındaki ince ter katmanını görmüştü ya da sesinin çatallaştığını fark etmişti. Belki de süt bebesi suretinin altında dikkatli bir centilmen vardı.

“Bunların hepsi kulağa korkunç geliyor Jan. Anlattıklarınız neredeyse inanılmaz. Ve son haftalarda başa çıkmak zorunda kaldığınız şeyleri biraz bile olsun anlayamam, farkındayım. Bana anlattığınız her şey şüphesiz adaletsiz, acımasız ve korkunç. Belki de devletimizin keyfiliğinin, bazı insanların diğerlerinden daha fazla hak sahibi olduğunun bir kanıtı. Ancak bu, Leoni’nin hala hayatta olduğunun bir kanıtı *değil*.”

Ira ikinci yudumunu aldı. Su soğuktu. Ancak Jan’ın bağlantıya tekrar son vermeden önce söyledikleri kadar soğuk değildi:

“Boşa zaman harcadığımızı düşünüyorum Ira. İyisi mi konuşmayalım, burada ne için bulunuyorsak onu yapalım. Siz Leoni’yi bulun. Ben de *cash-call* oynayayım.”

8.

Küçük radyo stüdyosu havasızdı. Kepenkli kabin, bu kadar çok insanın sürekli bulunması için tasarlanmamıştı ve altı rehine havalandırma tarafından oldukça yavaş çekilen; korkuyla artan ter, adrenalın ve vücut ısısı karışımı ürettiyordu. Jan, peruğu çıkarmış ve vücudunu biçimsiz gösteren kostümünün büyük kısmından çoktan kurtulmuş olsa da eşofmanının içinde terliyor, belirli aralıklarla alnını silmek zorunda kalıyordu. Ancak sonuncusunun sebebi, radyo istasyonuna geliş yolunda aldığı sakinleştiricilerin etkisinin geçiyor olması olabilirdi. Etkisi dört saat sürecektir ilaç almıştı. Daha uzun süreceğini düşünmemişti. *Bir rehinenin ölümünden uzun...* Ancak üçüncü saate girilmişti bile, ikinci *cash-call*'a az kalmıştı. Ira, iş birlikçi ve önyargısız bir tavır sergiliyordu. Ancak dışarıda, Ira için gerçekten önemli olan bilgileri toplayan birinin olmadığı belliydi. Daha fazla baskı yapmalıydı. Ve bunun anlamı şuydu: Bir şeyler ters gitmişti!

Jan, tam mutfaktan bir bardak su almaya gidecekken oğlu engelli olan kızıl saçlı, hamile kadın sandalyeden kaydı ve bağırarak söylendi: "Tuvalete gitmem lazım."

Jan, kadını baştan aşağı süzdü, ardından başıyla mutfak işareti etti.

"İçeride bir lavabo var. Size daha fazlasını sunamam."

“Peki, nasıl olacak? Çişi olan bir hokkabaz değilim ya!” dedi, ancak yine de ona doğru ilerledi. UPS şoförünü bertaraf ettiğinden beri hâlâ Jan ile konuşma cesareti gösteren tek rehine oydu. Timber, tıpkı muhasebeci gibi korkuyla yere bakıyordu, Marzahnlı çift birbirine kenetlenmişti, Flummi ise soğukkanlılıkla birbiri ardına müzik dosyaları sıralıyordu. Jan, Flummi’nin bunu yaparken Timber’ya danışmasına izin veriyordu. Normalde tüm müzikleri bir bilgisayar planlıyordu ancak Timber’nın sabah programı için bir çalma listesi yoktu. Kanalda, kendi şarkılarını seçmesine izin verilen tek kişi yıldız sunucuydu. Reytingler yolunda olduğu sürece ayrıcalıklıydı.

“Planınızı yaparken bunu atladınız herhalde?” dedi hemşire, âdeta öfkeyle tıslayarak. “Rehinelerin arada bir tuvalete gitmesi gerekir.”

Jan şaşırmıştı. Herkes, bir sonraki turda öldürülmemek için dikkat çekmemeye çalışıyor gibiydi. Herkes, Jan için olabildiğince görünmez olmaya çabalıyordu. Sandra dışında herkes.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı, mutfağa gitmek için Jan’ın yanından geçerken. “Neden bu kadar uzun sürüyor?”

Jan, öfkeyle ve neredeyse refleksle parmağını dudağına götürdü.

Fısıltıyla, “Endişelenme. Her şey kontrol altında,” diye cevap verdi ve kadını mutfağa doğru itti.

Kapıyı Sandra’nın arkasından kapatırken, “Gelirken lütfen bana da bir bardak su getirin!” diye seslendi.

Tekrar reji masasına doğru döndüğünde göz ucuyla muhasebecinin de bir anlığına kendini kaybettiğini gördü. Ondan yalnız iki adım ötede, stüdyo tezgâhında oturuyordu ve vücudu, sessiz bir baygınlık ile gözle görülür bir sinir krizi geçirmek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu. Ancak aniden titremesi kesildi. Nefes alıp verışı normale döndü ve karşıdaki, gri

kumaşla kaplı yalıtımlı duvardaki büyük saate baktı. Sonraki tura yalnızca otuz dakika kalmıştı.

Theodor Wildenau, kafasını yana doğru çevirdiğinde Jan'ın midesi beklenmeyen derecede soğuk bir duşta vücudun kasıldığı gibi kasıldı. Jan korkuyordu. Delicesine korkuyordu. Adam bir şey söyleyecekti. Şimdiden. Henüz bu kadar erkenken!

Ancak muhasebeci sessiz kaldı. Belli belirsiz biçimde neredeyse tamamen kel olan kafasını salladı. Ardından yere, haliya baktı. Ve bir süre sonra titremeye başladı.

Jan stüdyoda etrafına bakındı. Hafiflemiş şekilde soluk verdi. Diğerleri bir şey fark etmemişti.

9.

Dizel bir kat aşağıda, 101.5'in muhasebesinde neşeyle şarkı söylüyor, kaynak lambası yardımıyla evrak kasasında bir delik açmaya çalışıyordu. Resmî bir izin de isteyebilirdi tabii. İsteseydi, istasyonun yönetim amiri ona muhtemelen kasayı açacak anahtarlarla eşlik bile ederdi. Fakat kaynak lambası ile kuşkulandığı şeyi daha kesin ve daha hızlı kontrol edebilirdi. Hem Dizel bu şeyi uzun süredir denemek istiyordu. Aleti iki hafta önce depoda bulduğundan beri, onu kullanacak iyi bir fırsatın doğmasını diliyordu. Ve o fırsat doğmuştu.

Stones klasığı “Angie”yi “Sandy ...” diye bozuk bir melodiyle söylüyordu. “Saaandieeee ... evrakın acaba burada mıııı?”

Üçüncü nakarattan sonra kilidin etrafındaki biçimsiz daireyi tamamlayan Dizel, kasanın kapısının sessizce açılmasıyla âdeta hayal kırıklığına uğradı. Gardırop büyüklüğündeki kasada yüklü miktarda para değil, sadece dinleyici dosyalarının olduğu bir kartoteks saklanıyordu. Bunların kilitli bir bölmede saklanması tek sebebi Veri Koruma Kanunu’nun hükümleriydi. Daha önce hiç kimse bu dosyaları çalmaya kalkışmamıştı. Bugüne dek.

Dizel’in yüzü, sırtları özenle isimlendirilmiş gri renkli elli klasörü görünce asıldı. Dizel için bu görüntü, akılsız bir can sıkıntısının maddeye dönüşmüş haliydi. Bir insan nasıl olurdu da geçimini kâğıtları delip klasörleyerek kazanabilirdi? Bu in-

sanların nesi vardı? Dizel burada, aşağıda, yönetim personeli olarak çalışmaya yirmi saniye bile dayanamazdı.

Dizel, pantolonunun arka cebinden bugünkü kanal gezisine katılmaya hak kazanan dinleyici kulübü üyelerinin isimlerinin yazılı olduğu listeyi çıkardı:

Martin Kubichek

Sandra Marwinski

Cindy ve Maik Petereit

Manfred Stuck

Theodor Wildenau

“K” harfi için iki, “M” harfi için üç klasör vardı, Dizel, her iki harfin de ilk klasörünü aldı. Kısa süre sonra şüphelerinde haklı çıktı. “P” harfinde de çabucak bir şeyler buldu. “S” harfine geldiğinde keyfi kaçtı. Listede önce “Stuck” soy ismini bulamadı. 101.5 Berlin, şehrin diğer istasyonlarına kıyasla dinleyici kulübü kurmaya oldukça geç başlamıştı, bu yüzden de veri tabanında yalnızca yetmiş bin civarı kayıtlı üyesi vardı. Bu yüzden kanalın tüm kartoteksi hâlâ tek bir kasaya sığıyordu. Dizel başlangıçta UPS şoförünü “S” harfli dört klasörün hiçbirinde bulamadı. Sonra iki kâğıdın birbirine yapışmış olduğunu fark etti. Kâğıdı bulduğunda yaşadığı sevinç, Manfred ile ilgili kişisel bilgileri içeren A4 kâğıdını okuduğunda hızla yok oldu. Kâğıtta ikamet adresinden yaşına, telefon numarasından müzik zevkine, doğum tarihinden e-posta adresine ve kazananlar kulübüne giriş tarihine kadar her şey yazıyordu. Manfred Stuck’ın bilgilerini kontrol ederken, *kahretsin*, diye düşündü. *Her şey normal, acaba yanıldım mı?*

Dördüncü isim Theodor Wildenau yine tam isabetti. Duruma uymayan tek kişi UPS çalışanı Stuck’tı.

Dizel, sırtıyla kaynak lambasıyla açtığı dolaba yaslandı ve arka cebinden buruşuk bir sakız paketi çıkardı. Dört aydır sigara

kullanmıyordu ve alışkanlığından kurtulmak için aroması güçlü naneli sakız çiğniyordu.

Düşün! Lanet olsun, düşün!

Saldırgan az önce sevgilisinin adını ilk kez söylediğinde, aylar önce Potsdam Meydanı'ndaki Starbucks'ta gerçekleştirdiği bir konuşmayı hatırladı. Konuştuğu kişi, bir hafta boyunca aynı kıyafetlerle yatıp kalkmış gibi görünen bir herifti. Adam, pasta çatalıyla bir *latte macchiato*'yu eşleyip durmuş, konuşma boyunca da içeceğinden tek bir yudum almamış, Leoni isminde biriyle ilgili çılgınca bir hikâye anlatmıştı.

Adamın adı neydi?

Dizel içindeki sesi takip etti ve arkasında biri hafifçe öksürürken tekrar "M" harfli klasörü aldı. Korkuyla yerinde öyle sıçradı ki yanlışlıkla sakızını yuttu. Kendisini neyin beklediğinden habersiz, yavaşça kapıya döndü. Ardından makineli silahlarını ona doğrultan adamlardan birinin bakışını yakalamaya çalıştı ancak başaramadı. Üç Özel Tim görevlisi de film kaplama vizörlü koruyucu kask takıyordu.

"Bugün ölmek falan mı istiyorsunuz?" diye sordu Dizel'e doğru bir adım atan tim lideri. Adamın sesi Dizel'e tanıdık geldi.

"Yukarıda olup yayının aksamamasını sağlamanız gerekiyor. Burada ne arıyorsunuz?"

"Bir tahminim var."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"M." Dizel başıyla evrak dolabını işaret etti.

"Ne 'M'si?" diye sordu Götz. Götz'ün görünmeyen bir işaretiyle diğer iki özel tim polisi Dizel'i kenara itip ilgili harfin klasörünü aldı.

"May'ın 'M'si. Rehinelerin isimlerini kontrol ettim ve bir şeyle karşılaştım."

Götz, Dizel'e kuşkuyla baktı.

“Dinliyorum?”

“İra, saldırganın istasyondan birini tanıdığını söylemişti ya? Kılık değiştirmesinin sebebi bu olmalıydı.”

“Ee?” Götz sabırsızlıkla öne eğildi.

“Sanırım o, benim.”

10.

ince karton dosyalara Götz'ün tıraş sonrası losyonunun kokusu sinmişti. Ira, bir anlığına kendi kendine “radyo katili” ile konuştuğu tüm süre boyunca otopsi raporunu elinde tutmasının sebebinin bu olup olmadığını sordu. Özel televizyon kanalları saldırgana bu ismi vermişti bile. Hepsi normal programlarını bir özel yayınlı bölmüştü. Bir haber kanalının yayınında büyük harflerle “Radyoda Amok Oyunu” sloganı parlıyordu. Ekranın alt kısmındaki bantta rehine parolası sabitlenmişti: “Lütfen telefonlarınıza şu şekilde cevap verin: ‘101.5 dinliyorum ve şimdi bir rehineyi serbest bırak.’” Buna ek olarak arada bir Leoni'nin fotoğrafı gösteriliyordu.

“Sizce nişanlınız böyle olmasını ister miydi?” Ira otopsi raporunu açtı ve ilk sayfadaki kıvrılmış bir köşeyi düzeltti.

“İster mi?”

“Efendim?”

“Böyle olmasını ister miydi?’ dediniz, dedi Jan. “Ancak şöyle söylemeniz lazım: ‘Sizce Leoni böyle olmasını ister mi?’ Sonuçta ölü değil ya. Yani lütfen ondan bahsederken geçmiş zaman kipi kullanmayın.”

Ira omuzlarını silkti, hata listesine bir not yazdı ve şöyle dedi:

“Bağışlayın. Peki, sizce Leoni burada olan şeyi doğru bulur mu?”

Sessizlik. Sessizlik, çok kısa bir anlığına da olsa uzun sürmüştü; Ira, Jan'ın stüdyoda bu sorunun cevabını, sanki bu ana dek hiç düşünmemişçesine düşündüğünü neredeyse görebiliyordu.

Sonunda, “Hayır,” dedi. “Sanmıyorum.”

“Tüm bunlar sona erdiğinde nasıl bir tepki verecek?”

“Yeter ki bir tepki versin, her şeye razıyım. Tepki vermesi, ona ne olduğunu sonunda öğreneceğim anlamına gelir.”

Ira sayfayı çevirdi. Arabanın kazadan sonra çekilen fotoğrafını çıkardı.

“Bırakın sizinle açık konuşayım Jan. Korkarım öyle ya da böyle Leoni'ye kavuşamayacaksınız. Ya yanıldığınız için size hiç dönmeyecek ya da ...”

“Yanılmıyorum.”

“... ya da bugün burada yaptıklarınızdan dolayı sizden nefret ettiği için size dönmek istemeyecek. Hedefinize ulaşamayacaksınız. Her şey daha kötü olmadan, daha fazla insan ölmeden buna neden bir son vermiyorsunuz?”

Ira, konuşurken çevresine, Dizel'in ofisindeki müzakere merkezine göz gezdirdi. Mobil görev bilgisayarında çalışan Herzberg'e, telefon görüşmesinin kaydedilip edilmediğini yüzüncü kez kontrol eden Igor'a baktı. Gitgide artan susuzluğunu bastırıyor, onu dindirmek için önündeki bardakta soğuyan kahveden daha sert bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Kızı Kitty'yle ve onun şu an katlanmakta olduğu ölüm korkusu ile ilgili yakıcı düşünceleri bile bastırıyordu. Bunun yerine bugün her şeyin ellerinde olduğu tek insana konsantre oluyordu. Yaşam ve ölüm. Gelecek ve geçmiş. Gözlerini kapatıp Jan'ın şu ana dek yalnızca güvenlik kamerası görüntülerinden tanıdığı yüzünü hayal etti. Peruklu ve peruksuz. Ardından tekrar sordu:

“Buna neden bir son vermiyorsunuz?”

Hattın diğeri ucundan bir hışırtı duyuldu. Sonra Jan, cevap vermeden önce sessizce öksürdü.

“Ben de size bir soru sorayım: Bir evlat kaybettiniz, değil mi?”

Ira, içinden, *bu sizi hiç ilgilendirmez*, diye bağırdı.

“Evet,” dedi fısıldarcasına.

“Gazetelerde iki kız çocuğu annesi olduğunuz yazıyor. Diğer kızınızın adı ne?”

“Katharina.”

Ira gözlerini açtı ve çevresini bir anlığına ışıklandırılmış bir film setiymiş gibi gördü. Sonra ani aydınlığa alıştı. *Acaba Kitty’yi mi fark etti?*

“Güzel. Bana bir iyilik yapın ve Katharina’yla bir gemi seyahati yaptığınızı hayal edin.”

“Tamam.”

“Gemi bir kaza yaptı ve battı. Katharina gözlerinizin önünde dalgalarla boğuşuyor. Onu rahatlıkla kurtarabilirsiniz. Yapmanız gereken tek şey ona kolunuzu uzatıp onu içinde oturduğunuz sandala çekmek. Bunu yapar mıydınız?”

“Şüphesiz.”

“Güzel. O halde Katharina kurtuldu. Şimdi Katharina’dan başka bir kız daha görüyorsunuz. Sara.”

“Ah Tanrım,” diye inledi Ira. Sağ eliyle otopsi raporunu sıkıca sıktı.

“Kaderin, size zamanı geri almak için bir şans verdiğini hayal edin. Kızınızı kurtarabilirsiniz. Ancak iki çocuğunuzu birden sandala çekemezsiniz. Yeterince yer yok ve batacak. Katharina’yı denize itip Sara’yı sandala çeker miydiniz?”

“Hayır!”

“Sara’nın ölmesine göz mü yumardınız?”

“Hayır, tabii ki yummazdım.” Ira kesik kesik soluyordu. “Bu da ne böyle?”

“Üzgünüm, size eziyet etmek istemiyorum Ira. Sadece sorunuzu cevaplıyorum. Leoni benden nefret bile edecek olsa neden böyle yapmak zorunda olduğumu anlatıyorum. Bazen hepimiz, aslında hiç istemediğimiz şeyleri üstlenmek zorunda kalırız. Başkalarına acı veren şeyleri. Ve iyilik yaptığımız insanları reddederiz. Sadece sandalı düşünün. Eminim Katharina, sizden Sara’yı kurtarmadığınız için nefret ederdi. Çünkü Katharina’nın kurtuluşunun bedeli, yalnızca kız kardeşinin hayatı pahasına yaşamaya devam edebilecek olmanın ebedî gerçekliği olurdu.”

Ira’nın eline aniden bir acı saplandı; aynı zamanda Jan kötü düşüncelerini onun beynine enjekte etmek için gözüne bir iğne sokuyormuş gibi hissediyordu.

Biri hayatta kaldı ve annesinden nefret ediyor. Gerçeğin ne kadar yakınında olduğunu bir bilebilseydin, diye düşündü Ira ve otopsi raporunun özetindeki kan lekesini gördü. Jan’ı dinlerken kâğıdın kenarıyla elini kesmişti. Tam başparmağı ile işaret parmağı arasındaki kırıksık deriyi.

“Anladınız mı Ira? Başka seçeneğim yok. Buna devam etmek zorundayım. Leoni bununla ilgili ne düşünürse düşünsün.”

“Ama onun hâlâ hayatta olduğundan bu kadar emin olmanızın sebebi ne? Bir kanıtınız var mı?”

Ira, elinin kesilen bölgesini, tekila içmeden önce ağza götürülen limon dilimi gibi ağzına götürdü; kanın tadı metalikti ve ona, sabah mutfakta ağzına soktuğu silahı hatırlatıyordu.

“Evet. Pek çok kanıtım var.”

“Ne gibi?”

“Beni aradı.”

“Ne zaman?”

“Yarım saat sonra.”

“Neden yarım saat sonra?” Ira, konuşmanın hiçbir şekilde kesilmemesini sağlamak için sorularını ışık hızında soruyordu.

“Sözde kazadan sonra. Terastaki masayı henüz hazırlamıştım. Akşam yemeği yiyecektik. Özel bir gün olacaktı.”

“Ama o gelmedi?”

“Gelmedi. Her şey hazırды. Yemek, şampanya, yüzük... Tıpkı filmlerdeki gibi, anlıyor musunuz? Sonra beni aradı.”

“Ne dedi?”

“Onu güçlkle anlayabildim. Bağlantı sürekli kopuyordu. Ancak arayan kesinlikle Leoni’ydi. Sonra aniden kapı çaldı, açtım ve bir polis bana sevgilimin öldüğünü söyledi. Şimdi bana söyleyin: Bu nasıl olabilir? Arabası söylendiği gibi çoktan yanmış olsaydı onunla nasıl konuşabilirdim?”

“Telefonda duyduğunuzun bir ses kaydı olmadığını nereden biliyorsunuz?”

“Bana kim bu kadar korkunç bir oyun oynasın ki? Hem bu ihtimaller dâhilinde bile değil. Sorularıma cevap verdi.”

“Hangi sorularınıza?”

“Ona, ‘Ağladın mı?’ diye sordum, ‘Evet,’ dedi.”

Tuhaf, diye düşündü, Ira. Ya Jan tamamen delirmiş ya da duyduğu gerçekten bir ses kaydı değildi. Ancak ilk seçenek daha mümkün görünüyor.

“Konuşma nasıl devam etti?”

“Ne olduğunu bilmek istiyordum tabii ki. Telefon kapanmadan önce yalnız bir kelimeyi anlayabildim: ‘Öldü.’”

“‘Öldü’ mü?”

“Evet. Ancak kelimeyi tekrarlamadı. Onun yerine hiçbir şeye inanmamam gerektiğini söyledi.”

“Ne demek istedi?”

“Bilmiyorum. ‘Sana söylenenlere inanma,’ bunlar son sözleriydi. O andan sonra ondan bir daha haber alamadım. Telefonun kapanmasından bir saniye sonra bir polis gelip beni Leoni’nin öldüğüne inandırmaya çalıştı.”

“Ama siz buna inanmadınız?”

“Ne düşündüğünüzü biliyorum. Travmatize olduğumu, ölüm haberini aldıktan sonra kendi hayal dünyama sığındığımı düşünüyorsunuz. Ancak durum böyle değil.”

Ira, “Bu kadar emin olmanızın sebebi ne?” diye sordu.

“Her şey. Otopsi raporu mesela.”

Ira, önünde duran klasöre baktı. Kenardaki kan lekesi, parmak izi şeklini almıştı.

“Ne olmuş otopsi raporuna?”

“Sahte. Aşağıya, ‘özel gözlemler’ kısmına bakın bir.”

Ira dosyayı açtı ve Jan’ın bahsettiği kısma baktı.

“Burası boş.”

“İşte kanıtım bu.”

“Neden?”

“Cenazeden bir hafta sonra Leoni’nin dolabıma astığı bir cekette ne buldum biliyor musunuz? İçinde not olan bir zarf.”

“Notta ne yazıyordu?”

“‘Doğum gününden önce açma.’ Bir hediye idi. Açmak için tabii ki doğum günümü beklemedim. Zarfı açtım, içinden bir test çubuğu çıktı.”

“Yani o...”

“Hamileydi,” diye ekledi Jan. “Kesinlikle. Kahrolası bir hamilelik testi bunu söylerken, bu otopsi doktorunun gözünden nasıl kaçabildi?”

II.

Ira kapağı kapalı klozetin üzerinde otururken ilaç ambalajındaki son tableti çıkardı. *Umarım en azından birini yutabilirim*, diye düşündü ve mavi tableti dilinin üzerine yerleştirdi. Sakinleştiriciyi, kargo pantolonunun çok sayıdaki ceplerinden birinde bulmuştu. Jan'la son konuşmasından hemen sonra kusmak için tuvalete gitmişti. Ancak safradan başka bir şey çıkaramamıştı. Sebebini tam olarak bilmediği ancak içinde taşıdığı bulantı da yok olmamıştı. Bulantısının sebebi ölü UPS şoförü müydü? Stüdyoda geçmişini kurcalayan deli yüzünden mi yoksa hâlâ iletişime geçemediği Kitty yüzünden miydi?

Ira yutkundu, gırtlığı paslı bir bisiklet zinciri gibi gıcırdaydı şaşırmazdı. Tableti yutamadı.

Tanrım! Ira, titrememeye çalışarak sağ elini göz hizasında öne doğru uzattı. Nafile. Burada öylece oturup Jan'ın kendi iradesiyle pes etmesini bekleyemezdi.

Bir yudum alkole ya da en azından şu sakinleştiriciye ihtiyacı vardı. Yoksa kızını kurtarmak şöyle dursun, psikopatla sonraki görüşmeyi bile gerçekleştiremeyecekti.

Ira kafasını tuvaletin kapısının koluna dayadı ve önce sessizce, sonra giderek artan bir sesle gülmeye başladı. İçinde bulunduğu durum çılgıncaydı. Aksi gibi dilinin üzerinde duran bir sakinleştirici aptallaşmasına sebep olmuştu. Ira artık neredeyse haykırıyor, bir yandan da ayaklarıyla delice kapıya vuruyordu.

Tüm vücudu sarsılıyordu, gülüşünün çoktan histerik bir bağrışa dönüştüğünün farkında bile değildi. Birden, tam da tükürüğü boğazına kaçtığı için histerik gülüşüne ara verip nefes almaya çalıştığı sırada, birinin yüksek sesle ve anlaşılır biçimde ismini söylediğini duydu.

“Merhaba? Ira? Burada mısınız?”

“Kadınlar tuvaletinde ne işin var?” Ira öksürdü ve hapın nihayet gidip gitmediğini anlamak için ağzının içini diliyle ve damağıyla kontrol etti. Olumsuz haber.

Götz lavaboların olduğu bölümden, “Beni Steuer yolladı,” diye seslendi. “Seni arıyor.”

“Ne istiyor?”

“Seni önemli bir görüşmeye götürmesi gerekiyormuş.”

“Kiminle?” Ira burnunu çekti.

“Söylemedi.”

“Delirdi mi bu iyice? Birazdan yine Jan’la konuşmam gerekiyor. Sonraki tura çok az kaldı.”

Ira umutsuzca ağzında yumuşayan tableti çıkardı; musluktan gelen ses sinirini bozuyordu. Götz’e açıklama yapmak zorunda kalmamak için sifonu çekti, ardından kapıyı açtı.

“Geri dönmem...” Duraksadı. “Bu ne?”

Götz, Ira’ya bir bardak su uzatıyordu.

“Yığılıp kalmamak için her ne içmen gerekiyorsa yutabil diye. Hadi, iç. Sonra da acele et. Steuer merdivenlerde bekliyor.”

“Orada ne işi var ki?” Ira’nın sesi, az önce kendini zorladığı için ağır nezleymiş gibi çıkıyordu.

“Seni radyo istasyonunun çatısındaki toplantıya götürecek.”

12.

Ira, grimsi yeşil beton basamakları hızla çıkarken deri ceketinde bir titreşim hissetti. Arayanın yine Jan olmasından korktu, ancak ekrandaki numara stüdyonun değildi.

“Benim. Hiçbir şey söylemeyin.”

Dizel.

“Sizinle dinleyici kartoteksinde bulduğum birkaç bilgiyi paylaşmam lazım. Ama bundan kimseye bahsetmeyin. Götz ve ben, şu an yanınızda olan Big Mac’e güvenmiyoruz.”

Ira, Dizel’in isabetli Steuer betimlemesine gülmeden edemedi. Ira, Steuer ile az önce yirmi dördüncü katta buluşmuştu ve birlikte dört basamak çıkmışlardı.

“Saldırganın adı May. Jan May. A ve Y ile yazılıyor.”

Ira, hem soluksuz kaldığı hem de Dizel’i fark ettirmeden konuşmaya devam ettirmek istediği için burnunu çekti.

“Şimdi polis bilgisayarına sızdığımı ya da kâhince yeteneklerim olduğunu söyleyebilirdim. Ancak gerçek, her zamanki gibi daha basit. Dinleyici klasörlerini önüme koydum. Aslında niyetim rehineleri kontrol etmektir. Ne yazık ki arkadaşınız Götz, beni o sırada yakaladı. Önce beni parçalara ayıracağını düşündüm. Ancak sonra ona ne bulduğumu gösterdim. Sıkı durun: Saldırganımız veri tabanımıza kayıtlı. Onu sisteme geçen yıl bizzat kaydettim. May, bana Noel’den kısa süre önce bir e-posta

yazmıştı. Önce hatırlayamadım ancak Jan, sevgilisinin adını ilk söylediğinde hatırladım.”

Ira tekrar burnunu çekti. Bu kez daha yüksek sesle.

“E-postasına cevap verdikten sonra May beni aradı ve bir kafede buluşmak için sözleştik. Beni, kayıp ilanını radyo üzerinden yayınlamamız için ikna etmeye çalıştı. Timber bu fikre karşıydı çünkü...”

Ira, “*Daha* hızlı gidemiyor musunuz?” diye sordu ironik şekilde ve Steuer arkasına dönüp orta parmağını gösterdiği için kısa süreliğine telefonu sakladı. Ancak Dizel, Ira’nın demek istediğini anladı ve bilgileri daha hızlı sıralamaya başladı:

“Tamam, May’la ilgili bilgilere geliyorum: Otuz yedi yaşında, orta halli bir aileden geliyor, doğma büyüme Berlinli, Berlin Özgür Üniversitesi’ndeki psikoloji öğrenimini normalden kısa sürede sene birincisi olarak tamamlamış. Sonra bu öğrenimini doktora öğrenimi, ardından Charité’de işe başlaması takip etmiş. Henüz yirmili yaşlarının sonlarında Ku’damm’da kendine ait muayenehanesini açmış. Hiç evlenmemiş, çocuğu yok, sekiz aydır ruhen tamamen çökük durumda. Muayenehane ruhsatına mal olan bir yargılama geçirmiş. Eski bir hastasını taciz etmiş. Muhtemelen kokain etkisindeymiş. Bu tabii ki bizdeki dosyada yazmıyor ama ben haber veri tabanımızı iyice taradım. Bu arada May, yalnızca basit kafa üşütmelerini tedavi etmiyor, o gerçek bir profesyonel. Doktora tezini psikolojik müzakere yöntemleri üzerine yazmış. Konunun tüm püf noktalarını biliyor.”

“Kahretsin!” diye homurdandı Ira. Ira’nın önünden yürüyen Steuer omuzlarını silkti, homurdanmasının sebebinin çıkmak zorunda oldukları basamaklar olduğunu düşünmüştü.

“Bilmeniz gereken bir şey daha var.”

“Ne?” diye fısıldadı Ira. Birkaç adım sonra çatıya varacak, telefonu kapatması gerekecekti.

“Rehinelerle ilgili yolunda olmayan bir şey var.”

Ira, “Devam edemiyorum,” dedi boğuk bir sesle ve Kitty’yi düşündü. Steuer oralı olmadı ancak Dizel, Ira’nın ne demek istediğini anlamıştı.

“Peki, sonra söylerim. Götz, ona yardım etmemi rica etti ve...”

Ira, daha fazla dinleyemedi ve telefonu kapattı. Çatıya varmışlardı; Ira’nın kafasının içi, şehir otoyolunun cuma öğleden sonraki hali gibiydi. Bunu, çatıda onları karşılayan güçlü, ferah rüzgâr bile değiştirememişti. Beynindeki sayısız düşünce oradan oraya savruluyor, bazıları da kendi kendini geçmeye çalışıyordu: Otopsi raporunda Leoni’nin hamileliğinden neden bahsedilmemişti? Normalde yalnız çalışmayı seven Götz, neden bir sivilden yardım istemişti? Steuer onunla neden çatıda konuşmak istemişti? Ve sadece televizyondan tanıdığı, şu an Steuer’nın elini sıkıran iri yarı adam burada ne halt ediyordu?

13.

“**G**eldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Faust; Ira başsavcının kemikli elini sıkmadan önce bir an tereddüt etti. Üzerinde yüksek voltaj tehlikesine karşı dört farklı renkte uyarının bulunduğu küçük bir alüminyum kulübenin önünde duruyor, rüzgârdan az da olsa korunuyorlardı. Kulübenin arkada, bünyesinde üç uydu antenini ve telefon direği büyüklüğünde bir anten tesisini barındıran iletişim ormanına dâhil olduğu açıktı.

“Adım...”

Ira, “... Dr. Johannes Faust, biliyorum. Organize Suç Dairesi Başkanı’sınız,” dedi. Ardından sigarasını yakmak üzere olan Steuer’ya baktı.

“Tüm bunlar ne demek oluyor? Ne oluyor burada?”

Faust, Ira’yı baştan aşağı süzerken ince dudaklarıyla röportajlarda kullanılmak için üzerinde çalışılmış bir gülümsemeyle sırttı.

“Başlamadan önce, Bay Steuer’nın size karşı davranışından dolayı sizden özür diliyorum Bayan Samin.”

Ira, şüpheli bir ifadeyle Faust’un gözlerine baktı. Adam hakkında pek bir şey bilmiyordu ancak onun hakkında duydukları, adamın yabancılardan özür dilemek konusunda deneyimli olduğu yönünde değildi.

“Bay Steuer’nın sizi ekipte istemiyor oluşunun sizin için bir sır olmadığına eminim. Ancak bu durumun kişisel sebeplere

dayanmadığı konusunda sizi temin ederim. Kendisinin önyargıları tamamen mesleki.”

“Hadi canım!”

“Evet. Büyük kızınızın başına gelenlerin akabinde siz, nasıl söylesem, biraz keyifsiz olduğunuzdan beri, görevlendirilmeye pek uygun olmadığınızı düşünüyor.”

“İşimin hele ki ailemin sizi alakadar ettiğinden haberim yoktu.”

“Maalesef bu konu beni oldukça alakadar ediyor. Ve inanın bana, kendimi kişisel menfaatlerinizin dışında tutabilmeyi çok isterdim. Ancak saldırgan, oyuna ölmüş kızınızı dâhil etti. Siz de biliyorsunuz ki kimyasal açıdan müzakereleri bir dakika daha sürdüremezsiniz.”

“Tanrı biliyor ki bu görevi ben istemedim.”

“Tanrı olmasam da biliyorum.” Başsavcının tatsız şakasına tek gülen Steuer’ydı.

“Size bir soru sormama müsaade edin Bayan Samin. Terlemeye mi başladınız?”

“Anlamadım?”

“Evet, bence terlemeye başladınız bile. Az önce elimi sıkıttığınızda hissettim. Son yudumdan bu yana ne kadar zaman geçti?”

“Bana bunu yapmanıza göz yummak zorunda değilim.”

“Korkarım zorundasınız. Ve korkarım yakında titremeye başlayacaksınız. Eşiğiniz gitgide düşecek ve dikkatlerin üzerinizde olmadığı bir an, alkol aramak için radyo istasyonunun mutfağına gideceksiniz. Çünkü gitmezseniz, kanınızdaki alkol oranı çok düşük olacak. Haklı mıyım?”

Ira, adamın sağ omzunu sıkıca tuttuğunu hissetti. Bu hareket, Ira’nın planladığı gibi dönüp gitmesini imkânsız kılıyordu.

“Burada kaldınız.” Faust’un sesi buz gibiydi, sırtışı da yanan bir kibritin havayla temas edip sönmesi gibi yok oldu. “Peki.

Şimdi beni iyi dinleyin: Hakkınızda her şeyi bilmeme rağmen; mesela bir yıldan uzun bir zaman önce kızınız Sara'yı banyoda ölü bulduğunuzu ve diğer kızınızın bununla ilgili sizi suçluyor oluşunu... Ya da o günden beri her akşam iki şişe Lambrusco'nun yanına bir pizza sipariş ediyor oluşunuzu... Birkaç kez kızınızın yaptığını yapma fikrini aklınızdan geçirdiğinizi ve hatta muhtemelen küvetinizin yanında keskin bir jiletin durduğunu bilmeme rağmen bugün zahmete girip sizi, operasyonda yer alıyor olmanızın benim için ne kadar önemli olduğuna ikna etmek için helikopterle buraya uçtum. Bunu anladınız mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Ira dürüstlükle. "Artık hiçbir şeyi anlamıyorum. Bahsettiğiniz kadar önemliysem oradaki o aptal herif beni rahat bıraksın da işimi yapayım!"

"Oradaki o aptal herif," Faust, sigarasından derin bir nefes alan Steuer'yı işaret etti, "sizi burada istemeyip yolunuza taş koyarak işini en iyi şekilde yapıyor. Sizinle oldukça açık konuşacağım: Siz bir enkazsınız Ira Samin ve bunu görmek için dosyanızı okumaya gerek bile yok, gözbebeklerinize bakmak yeterli."

Tak. İşte çıkmıştı. Faust, gerçeğin kırbacını Ira'nın suratına indirmiş, onu ruhsal bir enkaz olarak nitelendirmişti ve Ira şimdi Potsdam Meydanı'ndan yüz kırk metre yükseklikte durmuş, bu sözlerin ona ne kadar az acı verdiğine şaşırıyordu. Canının yanmamasının sebebi belki de Faust'un söylediklerinin doğru oluşuydu. En ağır doğru, hâlâ en şefkatli yalandan daha katlanılırdı.

"Burada kalıp," diye devam etti başsavcı, "hemen şimdi aşağı dönerek müzakerelere devam etmenizi isteyen tek kişi benim."

Ira kaşlarını kaldırdı.

"Buraya gelmenizin gerçek sebebi ne?"

Ira'nın bakışları Faust ve Steuer arasında mekik dokuyordu. Ürperdi. Üşümeye başlıyordu ve üşümesinin sebebinin hava mı yoksa etrafındakiler mi olduğunu bilmiyordu.

“Size dürüst davranmak istiyorum,” dedi Faust; sesi, morali bozuk bir otobüs şoförünün anonsunu andırıyordu.

“Saldırganın pes etmesini sağlama şansınızın ya da ikinci bir ek süre alma ihtimalinizin çok düşük olduğunu düşünüyorum. Yine de elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız çünkü her saniyeye ihtiyacımız var. Steuer'nın özel timi, şu an bir uyuşturma atışı denemek üzere.”

“Onu bayıltmak mı istiyorsunuz?”

“Aynen öyle. Tek şansımız bu,” diye söze girdi Steuer. Sigarasını ayakkabısıyla söndürüp dağılan saçlarını düzeltti.

“Alttan stüdyoya yaklaşmak için bir yol bulduk ve şu an altıncı katta, stüdyo maketi üzerinde zemin plakasını delip geçecek bir kurtarma vuruşu yapmayı deniyoruz. Jan May'ın nabız ölçer taşıdığından yola çıktığımız için, onu ilk vuruşta öyle etkisiz hale getirmeliyiz ki patlayıcının fitilini çekmek için parmağını dahi oynatamasın. Ancak bir yandan da hayatta kalmasını sağlamalıyız yoksa nabzının durmasıyla her şey havaya uçar.”

“Ben de özel tim ekibinin denemesi bitene kadar telefonda kalıp psikolojik destek vereceğim, öyle mi?”

“Aynen öyle. Saldırganın konuştuğu tek kişi sizsiniz. Sizi şimdi görevden alırsak ani bir duygusal tepkinin riskini almış oluruz. Onu oyalayın. Onu Leoni'nin öldüğüne ikna edin. İsterseniz kendi kızınız hakkında da konuşun. Ne yaparsanız yapın, onu oyalayın. Ancak Tanrı aşkına onun hayal dünyasına girip bir hayaleti aramakla zamanı boşa harcamayın. Otopsi raporunu unutun. Leoni hamile değildi. Anlıyor musunuz? Bu onun sanrısız düşüncelerinin bir parçası. Onun çılgınca düşüncelerini bir kez daha desteklemeyin. Leoni öldü. Anlaşıldı mı?”

“Bunu bu kadar net biçimde vurgulamanız bana neden kendimi kötü hissettiriyor?”

Faust kabanının cebinden keten bir mendil çıkardı ve yavaş, yapmacık hareketlerle yanaklarını sildi. Ira, kendi kendine başsavcının gizli gizli ruj sürüp sürmediğini sordu. Başsavcı kendini dostça gülümsemeye zorlarken bakışlarını unutuyordu. Ira, samimi bir gülümseme ile sırttan bir reklam modelinin boş surat ifadesi arasındaki farkın yalnızca bakışlar olduğunu biliyordu. Faust gülümsüyordu ancak gözlüklerinin ardındaki gözleri buz gibiydi. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi: Az sonra söyleyecekleri yalandan ibaret olacaktı.

“Leoni öldü, bu konuda bana inanmanız lazım. Ve evet şu an ne düşündüğünüzü biliyorum. Burada bir şeylerin şüpheli olduğunu düşünüyorsunuz. Ben de böyle düşünürdüm. Bir gökdelenin çatısına çağrılıp cevapsız sorularla baş başa bırakılan ortalama bir zekâyâ sahip herkes böyle düşünürdü. Ama tekrar söylüyorum: Başsavcı olarak burada bulunmamın oldukça açık bir sebebi var. Size bu sebebi, çok istememe rağmen, devletimizin güvenliği ile alakalı nedenler yüzünden söyleyemem. Size gerçeği söyleyemem. Ancak şu kadarını söyleyebilirim: Kamuoyuna Leoni Gregor’un ölümüne dair en ufak bir şüphenin tohumunu bile ekseniz, sayısız insanın hayatını tehlikeye atarsınız. Sizi şu an kimin dinlediğini tahmin bile edemezsiniz! Yani?”

“Yani ne?”

“Bana, bize yardım edeceğinize dair söz veriyor musunuz? Size güvenebilir miyim?”

Faust’un son cümlesinin ortasında Ira, yine deri ceketinde titreşim hissetti. Telefonu çıkarıp Faust’un sorusuna hemen cevap vermek zorunda olmadığına sevindi. Ancak sevinci kısa sürdü. Stüdyodan aranıyordu. Igor aramayı yönlendirmişti. Jan May, derhal onunla konuşmak istiyordu.

14.

Dizel'in eski Porsche Targa'sının radyosu, yalnızca yağmur yağdığında çalışıyordu. Arabanın anteni, geçen hafta, her cumartesi sonraki Hertha maçına bahis oynadığı bahisçinin hemen önünde çalınmıştı. Artık Ira ve Jan arasındaki konuşmayı, havaalanı yolunda kesintilerle takip edebiliyordu. Neyse ki, hava durumu tahmini ilerleyen saatlerde yağmur yağacağını bildiriyor; siyah, yalnız bir bulut halihazırda Schönefeld'e giden şehir otoyolunun üstünde süzülüyordu. Nedense sinyal kötü havalarda daha iyiydi. Sanki eski radyo alıcısı, parlak güneş ışığında tatile giriyordu.

"Açık konuşalım. Kızınız Sara'nın bir talihsizlik sonucu ölmediğini biliyorum. Epilepsisi yoktu, intihar etti. Neden?" diye sordu saldırgan. Dizel, Jan May'ın neden sürekli bu hassas konu hakkında konuşma eğiliminde olduğunu merak ediyordu. Sanki müzakereci oydu da Ira'nın dikkatini dağıtması gerekiyordu. Ancak Dizel'in bundan da fazla merak ettiği şey, Ira'nın bu psikolojik teröre neden müsaade ettiğiydi. Saldırganla ne pa-hasına olursa olsun kişisel bir ilişki kurmak zorunda olduğunu biliyordu. Ama bunun bedeli, kendi ruh sağlığı olmamalıydı.

Dizel için daha da büyük bir muamma ise şuydu: Bu sorularla neden ilgileniyordu?

Ira'nın hüznünlü bakışlarındaki bir şeyler, yardım etme sendromunu harekete geçirmiş olmalıydı, içten içe bu cesur kadınla farklı şartlar altında tanışmış olmayı diliyordu.

“Dürüst olmam gerekirse Sara'nın bunu kendine neden yaptığını bilmiyorum.” Ira'nın aynı zamanda bir itiraf olan yanıtı, boğuk bir sesle duyuldu. “Son birkaç aydır...” Ira kısa süre duraksadı, “... ölümünden önce neredeyse hiç iletişimde değildik. Sorunları vardı. Ancak güvendiği kişi ben değildim.”

“Güvendiği kişi, kız kardeşi Katharina'ydı, değil mi?”

“Evet, bazen. Leoni'nin en iyi arkadaşı kimdi?” Ira konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Peki ya ailesi?”

“Leoni öksüz ve yetimdi. Ailesi çok fazla saç spreyi yüzünden ölmüş.”

“Anlamadım?”

“Güney Afrika'da olmuş. Leoni'nin ebeveyni, saç spreyi gibi tüketim ürünleri de üreten orta ölçekli bir anonim şirket olan Wackmo'nun endüstriyel üretiminde kimyager olarak çalışıyormuş. Fabrikada meydana gelen patlamada kırk dört çalışan hayatını kaybetmiş. Altısı tanınmayacak biçimde yanmış. Leoni'nin anne babası da buna dâhil. Leoni o zamanlar dört yaşındaymış. Teyzesi onu Avrupa'ya götürmüştü. İtalya'da büyümüş, Paris'te okumuş, kısa süredir de Berlin'de yaşıyordu.”

“Yani burada sizin dışınızda yakın arkadaşı yoktu?”

“Evet, yoktu. Peki, Sara'nın durumu neydi?” Konuşmayı yine Jan şekillendirmeye başlamıştı.

Dizel, Ira ve Jan arasında dile getirilmemiş bir anlaşma olduğunu hissediyordu, sanki konuşmalarını bu anlaşmanın kurallarına göre ilerletiyorlardı. *Do ut des*⁴.

4 (Lat.) Veriyorum ki veresin. (ç. n.)

“Doğruluk mu, cesaret mi” oyununda olduğu gibi; biri, diğerine soru sormadan önce itiraflarda bulunmak zorundaydı. Ancak bu normal bir parti oyunu değildi, burada olanlar ölüme ciddiye.

“Sara kesin Berlin’de doğup büyü müştür, değil mi?”

“Evet.”

“Bir erkek arkadaşı var mıydı?”

“Bir mi?”

Dizel duraksadı. Ira’nın tonlaması, erkeklerin sürü halinde güzel kızının peşinde koşmasından gurur duyan bir anne gibi gelmiyordu.

“Hayranı çoktu yani?”

“Hayır. Öyle diyemeyiz.”

“Nasıl diyebiliriz peki?”

“Şöyle anlatayım: Sara, ona ‘hayranlık’ duyulmasını istemiyordu. Sevgi ve cinsellikle ilgili geleneksel bir tavır içerisinde değildi.”

“Çok eşli miydi?”

“Evet.”

Dizel, çıkışa yaklaşırken Ira’nın milyonlarca insan onu dinlerken daha ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu. Tüm bunları neden açık açık konuşuyordu? Bu zoraki dürüstlük nedendi? Ira, Dizel’in sessiz sorularını cevaplamaya başladı.

“Biliyor musunuz, size şu an herhangi bir şey anlatabilirim Jan. Ve gerçeği söylemek gerekirse, bu konu hakkında konuşurken kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Ama sizi şu ana dek tanıdığım kadarıyla, kızım ile ilgili bu boktan haberi internette uzun zaman önce buldunuz.”

“Seks kulüpleriyle ilgili olanı mı kastediyorsunuz?”

“Evet, onu.”

“Peki, bu haber doğru mu?”

“Bir hastanın sizi cinsel saldırı sebebiyle dava ettiği doğru mu Jan?” Ira, Jan’a kendi silahıyla saldırdı. Dizel neredeyse utanıyordu ama Ira’nın ona verdiği bilgileri kullanmasıyla gurur duyuyordu.

“Evet. Ona ilaç verip tecavüz ettiğimi iddia ediyor. Ancak bu doğru değil. Ona dokunmadım.”

“Manfred Stuck’a dokunmadığınız gibi mi?” diye sordu Ira öfkeyle. Dizel, Ira’nın yayı germek üzere olduğunu hissediyordu. *Arabayı sağa mı çeksem*, diye düşündü, kendisi gibi yolda olan pek çok dinleyicinin, aklından aynı şeyi geçirdiğini biliyordu.

Konuşma ne kadar sapkınca olursa olsun, Ira ve Jan arasındaki bu oyunun öldürücü bir cazibesi vardı.

“Bu farklı bir konu,” dedi Jan. “Bu zamana kadar hiçbir hastaya yaklaşmadım. Hepsi planın bir parçası.”

“Ne planı? Kimin planı?”

“Hükümetin. Devletin planı. Nereden bileyim? Beni öldürmek istiyorlar. Size hayatımı sistematik olarak mahvettiklerini söyledim. Benden, önce Leoni’yi aldılar. Ardından çalışma ruhsatımı. Son olarak da onurumu. Bu yüzden buradayız ya Ira. Bu yüzden insanları rehin almak zorunda kaldım.”

“Ve öldürmek?”

“Daima bir sebep vardır,” dedi, Jan sessizce. Tüm dinleyiciler, her ikisini de kastettiğini biliyordu; hem stüdyodaki infazı, hem de Ira’nın kızının intiharını.

Seyahat tipi ucuz bir çalar saatin elektronik alarm sesi gibi bir ses duyuldu. Dizel, sesin radyodan geldiğini anlayana dek gösterge paneline baktı.

“Vakit geldi Ira. Sıradaki tur.”

“Jan ...” dedi Ira fakat saldırgan devam etmesine izin vermedi.

“Sözlerinizi kendinize saklayın. Size ek süre tanıdım. Ama onu pek de mantıklı kullanmadınız.”

“Haklısınız. Pek mesafe kat edemedim. Ama aynı anda hem sizinle konuşup hem de araştırma yapamam. Bilgilere ancak parça parça ulaşabiliyorum. Bana biraz daha süre verin.”

“Hayır.”

“Şu an neden öylece konuşmaya devam edemiyoruz? Bu oyun turunu iptal edin. Hayatınızın nasıl mahvedildiği hakkında konuşuyoruz. Ve Sara hakkında. Bırakın birlikte her şeyin neden böyle olduğu ile ilgili bir cevap bulalım. Size, Sara’ya ve bana olanlarla ilgili. Tamam mı? Sadece şimdi telefonu kapatmayın. Konuşmamızı bölmeyelim; sizce de şu an çok iyi gitmiyor muyuz?”

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü Dizel. Bu işe yaramayacak, fazla yalvarıyorsun. Ahşap kaplama direksiyona avuç içi ile vururken başını kuvvetlice sallıyordu.

“Size güvenebilir miyim?” diye sordu Jan May stüdyodaki uzun bir duraksamadan sonra. Dizel, konuşmayı anlamakta zorluk çekmemesine rağmen, radyonun sesini biraz daha açtı. “Bunu neden soruyorsunuz? Şu ana dek size karşı hep açık ve dürüst davrandım. Havalandırma boşluğundan bir keskin nişancının yollanmasının sorumlusu ben değilim.”

“Evet, biliyorum.”

“O halde bu turu iptal edin. Bırakın, konuşmaya devam edelim.”

“Bunu ben de çok isterdim.”

“Tamam o zaman...”

“Ama önce test etmem gereken bir şey daha var.”

“Ne demek istiyorsunuz? Neyi test edeceksiniz?”

“Şimdi görürsünüz.”

Jan telefonu kapattı.

15.

“**T**est etmekle neyi kastediyor? Operasyonla ilgili benim bilmediğim bir şey mi oluyor?”

Ira, Jan'ın diğer hattan ulaşabilmesi için (Jan'ın onu birkaç dakika içinde arayacağı konusunda endişeye gerek olmasa da) Götz ile şahsi telefonu üzerinden konuşuyordu.

Birkaç saniye içinde başlayacak olan yeni *cash-call* turu Jan'ın tüm dikkatini çekecekti. “Hiçbir şey yapmıyorum,” dedi Götz. Sesi telefona mendil koyup konuşuyormuş gibi geliyordu. Donuk ve hafif genizden. “Ekip henüz hazır değil. Zeminden geçerken gürültü olmasını nasıl engelleyeceğimizi bilmiyoruz.”

“Güzel.” Ira, asansörün aşağı yönündeki düğmesine bastı ancak sonra bağlantının kopmaması için merdivenleri kullanmaya karar verdi.

Ira, saldırganı etkisiz hale getirecek müdahalenin henüz yapılamayacağını duyunca hafif bir rahatlama hissetti. Başarısız bir müdahaleden korkuyordu. Bugün hayatına son verecekse bu, ikinci kızı için de vicdan azabı çekmeden olmalıydı.

“Katharina ile konuşmam lazım. Hemen.”

“Bu iyi bir fikir değil Ira.”

“Bunların hiçbiri iyi fikir değil, bu yüzden saçmalamayı kes,” dedi, basamakları ikişer ikişer inerken. “Dizel’in rehineler hakkında bulduğu ama senin bana söylemek istemediğin şeyi

çok iyi biliyorum. Rehineler Jan May'ın ortağı, değil mi? Kurban değil, failler.”

“Bunu henüz bilmiyoruz. Evet, Jan'ın içeride bir suç ortağı olma ihtimali var.”

“Ya da birden fazla. Bu, Katharina'nın daha de büyük bir tehlike altında olduğu anlamına geliyor. Bana bu yüzden mi bir şey söylemedin?” Ira, Götz'ün uzun süren sessizliğini onaylama olarak değerlendirdi. “Seni piç kurusu! Kaçık bir yayın yönetmenine benden daha çok güveniyorsun. Birlikte ne kadar çok operasyona katıldık, unuttun mu?” *Ve kaç kez aynı yatağı paylaştık*, diye ekleyecekti neredeyse.

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adamı sağ kolun yaptın. Tanrım, sen aklını mı kaçırdın?”

“Bunun hakkında konuşamam.”

“Efendim? Bu ne anlama geliyor? Onu nereye gönderdin?”

Götz, “Şu an gerçekten konuşamam,” dedi bir kez daha. Bu sefer tıslayan fısıltısında bariz bir öfke duyuluyordu. Ira'nın ayak-kabısının lastik tabanları püskürtme beton zeminde gıcırdıyordu.

“Öyle olsun. Birazdan yanında olacağım. Bana bir açıklama borçlusun. Yanına gelene kadar bağlantıyı kur. Katharina ile konuşmak istiyorum.”

“Peki, ya o seninle konuşmak istemiyorsa?”

Ira sekizinci katta durdu ve iç çekti. Formdan düşmesinin sebebi spora verdiği bir yıllık ara değildi. Tekrar yukarı çıkacak olsa nasıl hissedeceğini hayal etmek zordu.

“Bunu o mu söyledi?”

“Dinle Ira. Seni anlıyorum ama şimdi kızın için bir şey yapamazsın,” dedi Götz, soruyu geçiştirmek istercesine. “Ayrıca, konuşmak için uygun bir zaman değil. Sıradaki *cash-call* her an başlayabilir.”

“*En iyi zaman bu,*” dedi ve öksürdü Ira. Ağzı, kâğıt ile ovalanmış gibi kupkuruydu. “*Cash- call* Jan’ı oyalayacak. Kızım la hemen konuşmalı ve onu uyarmalıyım. Ayrıca Kitty belki müzakere için ihtiyacım olan bilgileri verebilir. Belki de bizim burada duyamadığımız bir şey görmüştür.”

Altıncı katın ana koridorundaki kapı açılıp Ira’nın içeri hücum etmesiyle acil çıkış kapısının önünde duran polis korkudan sıçradı. Ira, operasyon merkezine giden koridora döndü ve henüz dört adım ilerleyemeden Götz’e çarptı. Götz, Ira’yı bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi yakaladı, kolunu bir mahkûmmuş gibi çevirip onu beklediği küçük odaya itti.

“Artık aklını tamamen kaçırdın!” diye bağırdı Ira, Götz kapıyı kilitleyip ışığı açarken.

Ira öfkeyle etrafına baktı. Oda, modern ofis komplekslerinde sıklıkla görülen penceresiz odalardan biriydi. Mantık sahibi olan her insan, bir mimarın yapı planına böyle bir odayı dâhil ederken gerçekten ne düşünmüş olabileceğini sorgulardı. Oda, depo olmak için fazla küçük, ardiye olmak için fazla büyüktü ve ortadan kaldırılrsa kimsenin fark etmeyeceği işe yaramaz bir sürü ıvır zıvırla doluydu.

Götz, plastik kapıya Ira’nın geçip gidemeyeceği şekilde yaslandı.

“Bu maskaralık da ne?..”

Götz, parmaklarını kendi dudaklarına götürdü, Ira duraksadı; şaşkınlıkla çelik yeleğinin üzerine giydiği siyah deri ceketin iç cebinden küçük bir radyo çıkarışını izledi. Radyonun sesini sonuna kadar açtı. No Doubt’tan “Don’t Speak” beton duvarlarda yankılanıyordu. Götz, Ira’nın bedenini kendine o kadar yaklaştırdı ki Ira, bir anlığına Götz’ün bu durumu küçük bir macera yaşamak için kullanmak istediğini düşündü.

Götz, Ira’nın kulağına, “Dikkatli olmamız lazım,” diye fısıldadı. “Yolumuza taş koymak isteyen biri var.”

“Kim?” Ira’nın Götze duyduğu öfke, yerini bir saniye içinde en son polislik sınavında duyduğu hisse; bol adrenalini korku, maceraperestlik ve bulantı karışımına bıraktı. Tek fark, sınavda bu hissin çok daha hafif olmasıydı.

“Bilmiyorum,” dedi Götz. Dudakları Ira’nın neredeyse kulak memesine değiyordu. “Çok yakınımızda olan biri. Bir köstebek. Kim bilir, belki de Steuer?”

“Ama bunu neden yapsın? Bunu nereden çıkarıyorsun?”

“İşe yarar neredeyse hiçbir bilgiye erişemiyorum. Mesela Jan’ın dosyası. Steuer öyle bir dosyanın olmadığını söylüyordu. Ancak Dizel, hakkında uyuşturucu bulundurmaktan ve cinsel tacizden açılmış bir davanın olduğunu buldu. Şimdi Steuer bana bunun pek önemli olmadığını söylüyor. Ne pahasına olursa olsun saldırmamızı istiyor. Ve sanırım bir şeyi örtbas etmeye çalışıyor.”

“Rehinelerden ne çıktı? Dizel, Faust ile buluşmamdan önce beni arayıp bir şeyler ima etti.”

“Evet, doğru.” Götz gözlerini gözüne bir şey kaçmış gibi kırıştırdı. “Dizel’in bir tahmini var. Dinleyici veri tabanını kontrol etti. Beş kişiden dördünün radyo gezisini kazanmamış olması gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü bu stüdyo ziyareti ödülleri büyük rağbet görüyor ve sadece sisteme uzun yıllardır kayıtlı olan devamlı dinleyicilere veriliyor. Ancak rehinerin büyük kısmı bu veri tabanına çok kısa süre önce kaydolmuş. Bir kontrol etmesini istedim ve Dizel’i radyo istasyonundan gönderdim.”

“Neden?”

“Çünkü fazla zeki. Şimdiden çok fazla şey buldu bile. Kitty’nin stüdyoda saklandığını öğrenmesi an meselesi. Bu bilgiyi Steuer’ya verirse operasyondan çıkarılırsın. Bu yüzden ona, onu

bir süre meşgul edecek bir görev verdim. Bu sırada benim çocuklar, Jan'ın ve diğer rehinelerin geçmişini araştırıyor.”

“Sonuç?”

“Hâlâ haber bekliyorum. Bu konuda da oyalanıyorum. Buruma pis kokular geliyor ve bu koku sadece Steuer'nın ağzının kokusu değil.”

Ira düşünceli biçimde başını salladı, sanki migreni vardı da hızlı hareket etmemesi gerekiyordu. Gwen Stefani son nakarata girdi, ardından şarkının sesi gitgide azalmaya başladı.

“Başlıyor,” dedi Götz. “*Cash-call.*”

“O zaman beni hemen Katharina'yla görüştür.” Götz'e meydan okurcasına baktı. Götz kafasını salladı ve elini sırtına attı. Ira, “Bu oyuna bir son ver!” dedi yüksek sesle. “Kızımla konuşmak istiyorum.”

Ira, kanalın kısa tanıtım müziğinin ardından yeni bir şarkının çalmaya başladığını duyunca şaşırdı. Aslında telefonun çevirme sesini bir sonraki turda duymayı bekliyordu. Jan vakti geçirmişti. Şimdi, Shania Twain'in ismini hatırlamadığı country pop en iyiler listesine giren bir şarkısının çaldığını duyuyordu. Jan fikrini mi değiştirmişti? Bu turu da mı pas geçiyordu? Her neyse. Stüdyoda şu an her ne oluyorsa Ira'ya kızını kurtarmak için zaman kazandırıyordu. “Katharina'yı artık hatta bağla, seni lanet piç kurusu yoksa...”

Ira uygun bir tehdit ararken Götz, arkasındaki kemer çantasını açtı ve telsizi çıkardı.

“Ne dediğine dikkat et.” Telsizi Ira'ya uzattı. Başparmağını konuşma tuşuna sıkıca bastırdı. “Şu an seni duyabiliyor.”

16.

“**N**e istiyorsun?”

Ira'nın elinden bir şey gelmedi. Tüm duygularını bastırmaya kararlıydı. Ancak gözleri aniden yaşla doldu. Bu kadar düşmanca bir sesi duyduğu için daha önce hiç bu kadar sevinmemiştir.

“İyi misin?” diye sordu, uzun süre sonra çocuğuyla ilk konuşmasında bu soruyu soran her anne gibi. Bu konuşmanın diğerlerinden farkı, Katharina'nın Noel'de gönülsüz ancak mecburi bir arama yapıyor olmayışındı. Ira'nın birkaç yüz metre uzağındaki bir lavabonun altındaydı ve hayatı tehlikedeydi.

“O iğrenç şeyler hakkında ne diye konuşuyorsun anne?”

Ira'nın bir an kafası karışmıştı, sonra aniden hatırladı ve gözlerini kapattı. *Sara! Tabii!* Söylediği her şeyi Kitty de duymuştu.

“Sara'ya yardım edememen yetmedi mi? Onu bir de bir seks delisi olarak yerin dibine sokmak zorunda mısın?”

Bilemezsin, diye cevap vermek istedi Ira. *Onu takip etmedin. Peşinden sinemalara, parklara gitmedin. Ve neden Jan'la bu konuda konuşmam gerektiğine dair hiçbir fikrin yok. Çünkü ona ulaşabilmemin ve seni kurtarmamın tek yolu bu.*

“Şimdi bunun için vaktimiz yok,” diye cevapladı, bu sözlerin ne kadar boş olduğuna şaşırarak. “Lütfen fazla konuşma.

Telsizin sesini mümkün olduğu kadar kıs. Ve bana sadece müzik çalarken ya da bir şey sorduğumda cevap ver.”

“Tabii. Suçlamalarımı duymak zorunda kalma diye, değil mi? Gerçekleri kaldıramıyorsun.”

Ira yutkundu. “Hayır. Çünkü telsizin pili bitmemeli ve orada olduğun anlaşılmamalı.”

Bir cızırtı duyuldu. Katharina kısa süreliğine konuşma düğmesine basmıştı fakat Ira bu sesi alaycı bir nefes veriş gibi duydu.

“Şimdi beni iyi dinle. Sizi kurtarabilmek için yardımına ihtiyacım var.”

“Bizi kurtarmak mı istiyorsun? Birini kurtarmayı, söz konusu olan Sara iken bile başaramadın. Üstelik o bir manyak tarafından tehdit edilmiyordu. Seni ölmeden önce aradı bile.” Katharina fısıldıyordu ancak bir megafonla bağırırsa yeri ydi. Her söylediği Ira’nın kulak zarına bir jilet gibi çarpıyordu.

Ama haklı, diye düşündü Ira. O gün telefonu ilk kez Wolfsburg’dayken çalmıştı. Bağlantı o kadar kötüydü ki Ira’nın Sara’yı birkaç kez geri araması gerekmişti.

Koşullar, kendi kızınıızı intihardan vazgeçirmeye çabaladığınız bir müzakere için iyi değildi.

İlaç almayacaksın değil mi, yavrum, diye sormuştu.

Sara’nın cevabı, *hayır, anne,* olmuştu; yalan söylemişti.

Ira, “Lütfen,” diyerek tekrar araya girmeye çalıştı. “Benden ne kadar nefret ettiğini kısa süreliğine unutmanı ve tek bir soruma cevap vermeni istiyorum.”

Hattın diğer ucunda sessizlik hâkimdi.

Shaina Twain, “Get a life, get a grip, get away somewhere, take a trip,” diyordu; şarkının aptal ismi tam da o an aklına geldi: “Come on Over.”

Götz, kolundaki dalgıç saatine baktı ancak Ira'nın nazik bir imaya ihtiyacı yoktu. Zaman baskısından haberdardı. "UPS şoförünün cesedi nerede?" diye sordu.

Sessizlik bir çatırtıyla bozuldu, ardından kısa bir sessizlik daha oldu. Nihayet Katharina cevap verdi:

"Küçük MEO'da."

Katharina nihayet cevap verene kadar.

Götz, Ira'nın kaşlarının kalktığını görünce, "Merkezî ekipman odası," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Stüdyoda mutfığa açılan bir kapı var. Mutfaktan sırayla terasa, oradan da yayın teçhizatlarının bulunduğu küçük bir odaya geçiliyor. Burada modemler, ses düzenleyiciler, acil durum jeneratörü gibi şeyler bulunuyor."

"Cesedi görebiliyor musun?" Ira sorusunu iki kez sormak zorunda kaldı çünkü ilk soruşunda konuşma düğmesine basmayı unutmuştu.

"Hayır ama onu öldürdüğünü gördüm." Katharina'nın sesi artık farklı geliyordu. Ancak bu, belki de kendine duyulan saf nefretle dolu bir ses yerine, korku gibi insani bir duyguyu duymayı tercih eden bir annenin düşüncesi idi.

"Onu bir ceset torbasına koydu ve..."

Aniden bir patırtı duyuldu, ardından bağlantı koptu.

"Neler oluyor?" diye beklediğinden daha yüksek sesle bağırdı Ira, Götz'e bakarak. Götz, Ira'yı sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırdı.

"Kahretsin, neler oluyor?.." Ira neredeyse haykırıyordu. Kendini viraja çok hızlı giren ve kask takmanın aslında iyi bir fikir olduğunu geç fark eden bir motosiklet sürücüsü gibi hissediyordu. Kontrolünü kaybediyordu ve bu his onu boğmak üzereydi. Sonsuzluk kadar uzun gelen iki saniyenin sonunda telsizden duyulan cızırtı hafiflemesini sağladı.

“Devam ediyor,” diye fısıldadı Katharina, o kadar alçak sesle konuştu ki söylediğini ne Ira ne de Götz anlayabildi. Ancak anlamaları gerekmiyordu. Ira, başladığını radyodan duyuyordu. Shaina Twain’in sesi, telefonun karakteristik çevir sesinin duyulmasıyla kaybolmuştu.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

17.

Jan, Rus ruletinin sapkın bir çeşidi olan oyunun sonraki turu için seçtiği telefon numarasının ilk rakamlarını tuşlarken Kitty, telsizi sessize aldı ve saklandığı yerden olabildiğince yavaş şekilde sürünerek çıktı. Sararmış plastik dolap kapağı hafifçe çarptı ancak çıkan sesi, Kitty'nin parmak uçlarında yaklaştığı stüdyonun kalın kapısı yutmuş olmalıydı. Kitty annesiyle yaptığı konuşmaya kızıyordu. Keşke onunla hiç konuşmasaydı ya da ona gerçeği söyleseydi!

Dehşetle stüdyo kapısının camının çok yakın durduğu için buğulandığını fark etti. Nefesinin onu ele vermemesi için geri çekildi. Camdaki buğu yavaşça kayboluyor, Kitty, Jan'ın tam şu an mutfak kapısına bakmaması için dua ediyordu. Hızla bir bakış atma riskini göze aldı ve ardından sakinleşti. Jan, başını öne eğmiş, telefonla uğraşıyordu. Son rakamı tuşladı, kısa süre bir şey olmadı. Sanki bir yurtdışı numarasını tuşlamış gibi bir sessizlik vardı. Ancak bir süre sonra müzakere bilgisayarı harekete geçti. Kumanda merkezi doğru bağlantıyı kurdu. Tiz bir ses duyuldu.

Gerçek. Ya onunla bir daha konuşamazsan ve ona Sara ile ilgili gerçeği asla söylememiş olursan?

Kitty düşüncelerini bastırdı ve telefonun kaç kez çaldığını saymaya başladı.

Bir.

İki.

Bir yerde tereddütlü bir şekilde telefonuna uzanan birini hayal etti. Belki bir erkek. Belki arabada veya ofisinde. İş arkadaşları masasının etrafında duruyor. Belki de çalan, bir ev hanımının telefonu. Kocasına ona doğru parolayı bir kez daha hatırlatırken oturma odasında oturuyor.

Ya biri telefonu açar ve yanlış cevaplarsa? Kendine bu kez seçtiği kurban hangisi? Kitty konsantre olmaya çalıştı ancak neye konsantre olmaya çalıştığını bilmiyordu, bu yüzden düşüncelerini yeniden serbest bıraktı.

Ya bu sefer doğru parolayla cevap verilirse? Kimi serbest bırakacak? Hamile olan kadını mı? Ya bir telesekreter cevap verirse ne olacak? Telesekreter bir rehinenin ölüm fermanı mı? Peki anneme gerçeği neden söylemedim?

Düşüncelerinde savruluşu telefonun beşinci kez çalmasıyla sona erdi. Telefona cevap verildi. Hattın diğer ucundan ilk kelimeler duyuldu.

18.

Ira ve Götz, operasyon merkezindeki stüdyo kopyasının önünde duruyor, nefes almaya cesaret edemiyordu. Her ikisinin de kulağında görüşmeyi takip edebilmek için birer kulaklık vardı. Kattaki hoparlörlerin tümü kapalıydı. *Çevirme – arama – yanıtlama*. Bu banal sesler, birkaç saat öncesine kadar herkes için, modern günlük hayatın zararsız arka plan sesleriydi. Artık masum anlamlarını kaybedip korkunç ölüm habercilerine dönüşmüşlerdi. Aramaya nihayet cevap verildiğinde kulaklıklarla çok daha büyük, neredeyse fiziksel olarak hissedilebilen, ölçülmesi mümkün olmayan bir yoğunluk hissediyorlardı.

“Ben, 11, 101.5 dinliyorum ve şimdi bir rehineyi serbest bırak.”
Sonsuz bir rahatlama.

Operasyon merkezinde sevinç çılgınlıkları yükseldiği sırada Ira, vücudunda neredeyse hiç tanımadığı bir mutluluk duyumsadı. Buna benzer, bu kadar canlı bir duyguyu kızlarının doğumlarından sonra hissetmişti. Hissettiği duyguyu muhafaza etmek istiyordu.

Götz’ün yüzündeki gülüş, ofisteki memurların havaya kaldırdıkları yumrukları ve kendi sevinç gözyaşları... bu anı kafasının içindeki bir fotoğraf makinesi ile sonsuza uzun süreli hafızasında tutmak istedi. Ancak saldırganın ağzından dökülen üç basit kelime onu gerçeğe geri döndürdü:

“Bu bir testti.”

Ira'nın gülüşü soldu. Umutları, konservelerden oluşturulmuş bir piramitten yanlış konservenin çekilmesinde olduğu gibi çöktü.

Bir test!

Şimdi Jan'ın az önce ne demek istediğini, ona güvenip güvenemeyeceğini neden sorduğunu anlıyordu. Ve şimdi hoparlörlerin neden kapatıldığını, neden herkesin kulaklık taktığını anladı.

Yankı!

Saat yönünde yavaşça yüz yirmi derece döndü. Bakışları, bazıları hâlâ plastik örtü ile kaplı olan masaların üzerinde dolaştı. Masalarda hâlâ yüzleri tanıdık olmayan pek çok kişi oturuyordu. Açık bilgisayarlarının önünde oturuyor, kendininkinden daha küçük kulaklıklar takıyorlardı. Çok daha küçük. Şu kulak üstü olanlardan. Hem konuşup hem dinlenebilenlerden.

“Kahretsin Götz! Aramalara ne yaptınız?”

Bir meslektaşına sarılmak üzere olan ekip lideri, sanki bir siniri sıkışmış gibi sıçradı.

“Ben... bilmiyorum. Sorumlusu ben...”

Ira, cevabın tamamını beklemeden Steuer'nın ofisine doğru harekete geçti.

Masalardan birinin yanından geçerken göz ucuyla en büyük korkusunu doğrulayan bir şey gördü. Monitörde gördüğü şey bir giriş ekranıydı. Burada oturan tüm çalışanlar çağrılarının gelmesini bekliyordu.

Kapı açıktı ve Ira uzaktan bile Steuer'nın sırttan suratını seçebiliyordu.

“Aramayı siz mi yönlendirdiniz?” dedi.

Lanet olsun! Lütfen bunun doğru olmadığını söyle! Ira'nın zihni, bedeni kadar hızlı koşuyordu.

“Ortalığı ne diye velveleye veriyorsunuz?” Steuer ofisine adeta uçarken güldü. “Bunu size az önce şahsen söylemiştim.”

“Seni gerizekâlı budala!” diye cevap verdi. Sesinin boğukluğuna kendi de şaşırdı. Gözlerine dolan yaşlar, Steuer’ın ağzındaki pis sırıtışı adi bir surat ifadesi olarak bulanıklaştırırken tekrar ağladığını fark etti. Hakaretini yineledi, ancak Steuer rahatsız olmuş görünmüyordu. Aksine. Hakareti, yoğun haz yaşadığını belli eden yüz ifadesini daha da belirginleştirdi.

“Bunu şahitlerin önünde açıkça söylediğiniz için teşekkür ederim. Böylece basit bir soruşturmayla kalm...”

İlk silah sesi sözünü kesti.

İkinci silah sesi, Steuer’ın alaycı gülüşünü söküp alarak soydu ve o gülüş yerini, gözlerindeki şaşkın ifadeye bıraktı.

Ira iki eliyle yüzünü kapattı.

Steuer, uzaktan kumandayı titrek parmaklarıyla tuttu ve masasının üzerindeki radyoyu açtı.

Tam o anda Jan, “Bu bir testti,” diye tekrar ediyordu, sert bir ses tonuyla.

“Ve siz bu testi geçemediniz.”

19.

Ne büyük delilik. Jan, birkaç saat önce UPS şoföründen aldığı Glock'u sıkıca tuttu ve silahın kabzasını reji masasına vurdu. *Delilik!*

Tabanca ona çok hafif gelmişti. Neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu. Daha birkaç hafta önce silahın maket olduğunu düşünürdü. Metal detektörü bezginlikle ötmeden havaalanının içinden kolayca geçebileceği bir oyuncak tabanca gibiydi. Bugün, bağımlı bekçinin ayık olduğu zamanlarda verdiği yoğunlaştırılmış silah kursundan üç hafta sonra, silahlardan daha iyi anlıyordu. Silah hafifti ancak hafifliği daha az ölümcül olduğu anlamına gelmiyordu.

“Sizin sorunuz ne?”

Jan başını kaldırdı. Markus Timber'nin şu anda içinde bulundukları durum karşısında sorduğu saçma sapan soruya gülümsemeden edemedi.

Benim neyim mi var? Hiçbir şeyim yok. Küçük bir sinir krizi. Bazen insanları rehin aldığımda biraz gergin oluyorum ve birkaç kişiyi vurmaya başlıyorum. Özür dilerim. Aptal bir alışkanlık.

“Demek istediğim, cevabın nesi yanlıştı?” diye tekrar sordu yıldız sunucu. Burnundaki kurumuş kanlar yüzünden, eğlence olsun diye yüzüne çilek reçelli bir havlu bastırmış bir deli gibi görünüyordu. Kıvrıp tampon haline getirdiği ve burun delik-

lerine soktuğu kan içindeki iki mendil, söylediği her kelimedede sallanıyordu.

“Cevap doğruydu ancak cevabı veren değil.”

Jan, yeni bir şarkı başlatması için Flummi’nin omzuna hafifçe vurdu, Flummi işareti anladı. Sıkılan iki el silahtan sonra yapımcı, yerinden bir milimetre bile kıınıldamamış, bilgisayar ekranında rastgele bir noktaya kilitlenmişti. Bu yüzden stüdyoda Jan’ın kimi vurduğunu bilmeyen tek kişi oydu.

Kate Bush’un en meşhur hiti “Running Up That Hill”in karakteristik davulu başlarken, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Timber.

“Bu, kurallarda ne zamandır var? Biri doğru parolayla cevap verirse bir rehineyi serbest bırakacağınızı söylediniz. Az önce olan da buydu.”

“Evet.” Jan, olumlu yanıtını olumsuz bir tonlamayla söylemeyi bir şekilde başardı.

“O zaman?” Yıldız sunucu Jan’a cevap bekleyen gözlerle baktı; Jan tekrar gülümsedi. Stüdyodaki herkesin onu yanlış anlayıp ona alaycı bir pislik gözüyle bakacağını biliyordu. Ancak şiş burnu artık dolgun yüzüne daha çok yakışan Timber’nin öfkeli hali çok komikti. Belki de değildi ve Jan gerçekten yavaş yavaş delirmeye başlamıştı. Belki de acil durumlar için eşofman altının cebine koyduğu oval haplardan almalıydı. Üzerinde kostümünden kalan son parça eşofman altıydı. En geç şimdi, devasa bir fotoğrafının operasyon merkezindeki bir projektörle yansıtıldığını ve onlarca memurun Potsdam’daki villasının altını üstüne getirdiğini varsayıyordu. Artık bir kamuflaja gerek yoktu.

Timber, “Cash-call’un nesi yanııştı?” diye sordu. Her bir kelimeyi, stüdyo telefonunun yanıp sönen LED göstergesindeki kırmızı ışığın ritminde vurgulamıştı.

Ira!

Jan, bir anlığına Ira'yı görmezden gelip gelmemeyi düşündü. Ancak ardından Flummi'ye bir işaret verdi. Flummi müziğin sesini kıstı ve hattı bağladı.

20.

“İşe yaramamış gibi görünüyor.”

Jan, telefonun yirmi birinci çalışından sonra nihayet cevap verdiğinde Ira, merdiven boşluğunun kapısını açmak üzereydi.

“Kaç kişi yaralandı?” Doğruca konuya girdi.

Jan, “Kaç kez ateş ettim?” diye cevapladı ketum şekilde.

“İki kez. Yani iki kurban mı var? Yardıma ihtiyacı olan biri var mı?”

“Evet. Ben! Bana derhal Leoni’yi bulmam için yardım edecek birine ihtiyacım var.”

Ira basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı ancak bu çabayı kalan on üç kat boyunca gösteremeyeceğini hemen fark edip vites düşürdü.

“Biliyorum. Bunun için uğraşıyorum. Ancak önce kime ateş ettiğinizi öğrenmem gerekiyor.”

“Hımm, bunu size belki az önce nasıl bir aldatmaca yaptığınızı söylerseniz söylerim.”

Ira bir anlığına bir bahane uydurmayı düşündü ancak sonra gerçeği söylemeye karar verdi:

“Stüdyodan gelen aramalar yönlendirildi.”

“Nereye?”

“Bir çağrı merkezine. Doğru cevap vermeleri konusunda talimat almış memurlara.”

“Aha! Peki, ben bunu nasıl anladım?”

Ira, nefesinin hızlandığını fark etti. Konuşurken nefes nefese olduğunu belli etmemek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

“Kendi cep telefonunuzu aradınız.”

Meşgul çalması gerekirdi. Aramaya hiçbir şekilde cevap verilmemesi gerekirdi. Steuer bir gerizekâlıydı. Bu ihtimali nasıl gözden kaçırmış olabilirdi?

“Doğru tahmin. Beş yüz bin avroluk soruyu nasıl bildiniz Ira? Telefon jokeriniz mi vardı?”

“Öfkeli olmanızı anlıyorum. Size yalan söylediğimi düşündüğünüzü biliyorum. Ancak bu durumla hiçbir ilgim yok. Aramalar benim bilgim olmadan aktarıldı.”

“Farz edelim size inanıyorum. Zamanımı neden sizinle harcayayım ki? Anlaşılan orada hiçbir etkiniz yok. Operasyon taktiklerine bile dâhil edilmiyorsunuz.”

Ira, “Bana, kime ateş ettiğinizi söyleyecektiniz,” diyerek serzenişlerini duymazdan geldi. Bilgiye ihtiyacı vardı.

“Hiç kimseye.” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi: “Henüz hiç kimseye.”

“Güzel.” Ira kısa bir süre durdu. Merdivenin korkuluğuna tutunup öne doğru, beton basamaklara kusması gerekiyormuş gibi eğildi.

“Çok güzel.”

Rahatlatan iyi haberin etkisi kısa sürdü.

Jan, “Ama bunu telafi edeceğim,” diye tısladı. “Hemen, şimdi. Kararımı verdim bile. Bu kez tek bir kurbanla yetinmeyeceğim.”

Tabii ki, seni piç kurusu. Beni cezalandırmak istiyorsun. Hamile kadınla.

Ira’nın nefes alıp verışı henüz düzene girmemişti. Yine de devam etti. Ruhsuz, püskürtme betonun üzerinde iki adam boyundaki sayı, henüz on ikinci kata ulaştığını söylüyordu.

“Sizi anlıyorum,” diye yalan söyledi Ira. “Ancak Sandra Marwinski hamile bir anne. Onun ve bebeğinin, şu an içinde bulunduğumuz kötü durumla bir ilgisi yok.”

“Ha!”

Ira, sanki Jan telefonda suratına tükürmüştü gibi sıçradı.

“Şu soytarılığa bir son verin. *Anne, bebek*; bu kelimeleri söylemenizin beni bundan alıkoyacağına inanıyor musunuz? Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı Ira.”

Benim de, diye düşündü Ira, neredeyse düşüyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan keten ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü, okullu sakar bir kız gibi tökezledi.

“Söylediğim gibi, sizinle devam edecek herhangi bir müzakerе zaman kaybı olur.”

On üçüncü kat. Sayılar koridor duvarlarına öyle özensiz boyanmıştı ki sanki iç mimar, bir gün birinin, MCB binasının gösterişli iç bölümünden çıkıp bu cansız merdiven boşluğuna gideceğini tahmin edememişti. Ira zayıf bir karşı saldırı denedi:

“Telefonu şimdi kapatırsanız burada, dışarıda size asla bir şey yapmamış olan birini kaybedeceksiniz.”

“Sorun da tam olarak bu ya, Ira. Hiçbir şey yapmadınız. Tıpkı zamanında Sara’yla olduğu gibi. Haksız mıyım?”

Profesyonel açıdan Jan’ın öfkeli olduğunun ve canını yakmak istediğinin farkında olmalıydı. Ancak Ira, şu an duruma profesyonelce yaklaşamıyordu. Kendisi de öfkeliydi; en iyisi, agresif duygularının sırayla birbirini kamçılarlamaması için bir şey söylememekti.

“Konuşmamızın tek sebebi bu mu Ira? Travmalarınızın üstesinden gelmek istediğiniz için? Kızınızın başına gelen felaketi önleyemediğiniz için? O zaman yaşananları şimdi telafi etmek

mi istiyorsunuz? Evet, sanırım sebebi bu.” Jan güldü. Ira’nın öfkesi büyümeye devam ediyordu.

“Benimle sadece tek bir sebepten müzakere ediyorsunuz. Sizin için, acınızı dindirmeye çalıştığınız bir ilaçtan başka bir şey değilim.”

Jan, sadece gerçekleri söylediği halde sözleri, Ira’yı on dördüncü ve on beşinci katlar arasında bir yerde, seken bir mermi gibi vurmuştu. Artık içinde tutamayacaktı. Durmak yerine basamakları yeniden ikişer ikişer çıkmaya başladı. Vücudunun buna tepkisi hâlâ aynıydı. Öfkesi onu kamçılıyordu. Hem on dokuzuncu katta nefes nefese yere yığılsa ne olurdu ki? Psikolojik olarak arka planda durmayı telkin eden müzakere taktikleri hakkında öğrendiği her şeyi kasıtlı olarak görmezden geldi. Açık konuştu:

“Bu saçmalık, Jan. Ve bunu biliyorsunuz. Bugün bir kusur işlemedim. Aramaların yönlendirilmesinin sorumlusu ben değilim. Ama ne var biliyor musunuz? Ne düşündüğünüz asla umurumda değil. Artık benimle konuşmak istemiyorsanız buyurun, size başka bir müzakereci bulayım. Eminim Herzberg’in canı sıkılıyordur. Ancak şundan emin olun: Sizinle en ufak hatanızda kafanıza sıkamak için bekleyen Özel Harekât timi arasında duran tek kişi benim. O mermi er ya da geç gelecek. Erken gelmesi daha muhtemel. Rehineleriniz tükenir tükenmez.”

Son kelimeleri söylediğinde öksürük krizini daha fazla bastıramadı. Ancak on dokuzuncu katın asansör bölümüne ulaştığında kendine gelebildi. Ciğeri yanıyordu, uyluk kasları gerginlikten uyuşmuştu. Ancak canını en çok yakan şey Jan’ın sözleriydi: “Bugün hiçbir hata yapmadığınızı söylediniz. Peki, 12 Nisan’da nasıldı?”

Ira, tükenmiş vaziyette radyo kanalının girişine, müzakere merkezine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Etrafındaki her şey dönüyordu.

“Bunu neden özellikle de size anlatacaktım ki?” diye sordu aniden. *Neden ısrarla 12 Nisan’la ilgili konuşmak istiyorsun? Kızımın ölümünün bununla ne ilgisi var?*

Karşı soru geldi: “Neden yeniden, özellikle de size güvenecektim?”

“Tamam...” Ira, kanalın girişinde duran üniformalı iki memurun yanından onları fark etmeden geçti. “... o zaman bir anlaşma yapalım. Ben size, kızımın kendine ne yaptığını anlatayım, siz de Sandra Marwinski’yi rahat bırakın.”

“Kârlı bir anlaşma değil. Sizin nasılsa Sara hakkında konuşabileceğiniz birine ihtiyacınız var. Bunda benim çıkarım ne?”

“Fazladan bir rehineye sahip olacaksınız. Kendi koyduğunuz kurallara uyup bir rehineyi serbest bırakmanızı istemiyorum. Bu turu saymayacağız, hepsi bu. Böylece biz Leoni’yi aramak için zaman kazanmış olacağız, sizin de yedekte bir rehineniz olacak.” Ira, Dizel’in ofisine varmıştı. Müzakere merkezinde kimse yoktu.

“Peki, tamam.”

“Anlaştık mı?”

“Hayır, henüz değil. Önce Sara ile ilgili konuşacağız. Sonra size hâlâ güvenip güvenemeyeceğime karar vereceğim.”

Ira pencereden aşağıya, Potsdam Caddesi’ne baktı: Yeşillendirilmiş refüjde, üç afişin döndüğü cam bir vitrin vardı. Biri sigarayla ilgiliydi. Büyük harflerle yazılmış uyarı, yukarıdan bile okunuyordu: *Sigara içmek öldürür.*

“Ira?”

Bu kadar bitkin ve yorgun olmasa bile. İhtiyacı olan güce sahip olmuş olsa bile. Olmuyordu. Bununla ilgili konuşmak is-

temiyordu. Sara'yı kısmen de olsa anlamak için gizlice günlü-
ğünü okuduğu o gece hakkında konuşmak istemiyordu. Erkekler.
Şiddet. Sara'nın arzuları.

“Orada mısınız?” diye sordu Jan, şefkatsiz bir ses tonuyla.
Hayır. Bunlar hakkında konuşmak istemiyordu.
Ancak başka seçeneğinin olmadığı açıktı.

21.

Ona pilot havası katan tek şey adıydı. Habicht'in karnında yağ halkaları, David Copperfield'a yakışan bir boyun (sihirle yok edilmişti) ve ensesinde, lastikle bağladığı resim fırçasına benzeyen bir tutam tüy vardı.

"Burada, Pampa'da ne yapıyorsun?" deyip güldü. Bu onun bir tür tikiydi. Habicht aslında her zaman gülerdi. Çoğunlukla sebepsiz yere. Dizel, Habicht'in sivil uçağıyla oksijen yetersizliği içinde çok sık uçtuğundan şüpheleniyordu. Belki de sadece bir deliydi. İkisi de Habicht'in Schönefeld Havaalanı'ndaki ofisinde oturuyordu. Pilot, fazlasıyla dağınık olan bir çalışma masasının arkasında, Dizel ise bir alışveriş sepeti kadar konforlu olan metal bir katlanır sandalyede oturuyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum. Yardımına ihtiyacım var."

Aslında Götz, onu kaza yerine ilk gelen ambulansın sürücüsünü ziyaret etmesi için görevlendirmişti. Ancak sürücünün şu an çalıştığı Waldfriede Hastanesi'ndeki kimse ona bilgi vermeye yanaşmadı. Bay Waschinsky, Warwinsky ya da Wanninsky; ismi her ne ise, okunaksız el yazısıyla kaza raporunu imzalayan adamın yanına gitmesine bile izin verilmedi.

"Ama senin için sınırın üstünden kokain uçurmam!" Habicht güldü ve çalışma masasında bir şey ararken bir fincan kahveyi

devirdi. “Kahretsin! Sanırım bu senin içeceğindi!” Daha yüksek sesle güldü.

Dizel, Götz’ün emirlerine kulak asmayıp kendi başına havaalanına gelmenin, gerçekten zekice olup olmadığını düşündü. Ama ona yardım edebilecek biri varsa o da önünde oturan bu deliydi.

“Yeni radyo oyununuzla mı ilgili? Bektan kanalınızda uzun zamandır duyduğum en berbat şey bu. Şimdiye kadar kaçını öldürdü?” Yedi yıldan uzun süredir neredeyse her gün, trafiğin durumunu havadan sunduğu halde, 101.5 ile kendini özleştirmek istemiyordu. Asla “bizim” kanalımız demiyor, “sizin” kanalınız diyordu.

“On dokuz eylülde uçtun mu?” Dizel doğruca konuya girdi.

“Evet.”

“Geçen yılı kastediyorum.”

“Evet, evet.”

“Takvimine bakmana ya da sekreterine sormana gerek yok mu?”

“Neden?” Habicht, Dizel’e burnundan sümük sarkıyormuş gibi baktı. “On dokuz eylül doğum günüm. Doğum günlerimde hep uçuyorum.”

İyi. Hatta çok iyi.

Dizel, yıpranmış deri ceketinin iç cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı ters çevirip masanın üzerine koydu ve düzleştirdi.

“O gün Schöneberg’de meydana gelen bir kazanın haritası var mı?”

Habicht ağzını yayarak sırtıttı, genel görünümüne kıyasla insanı hayrete düşürecek derecede bakımlı dişleri göründü.

“Doğum haritam mı?” Habicht, bayağı şakasına yüksek sesle güldü.

Dizel başını salladı.

“Harita” Habicht’in en sevdiği kelimeydi. O ve diğer kaçıklardan birkaçı, kaza fotoğrafları biriktirirdi: Şehir sınırlarında devrilmiş bir kamyon, zincirleme bir kaza neticesinde tamamen yanmış bir Golf marka araba ya da tramvay altında kalan bir bisikletçi. Ne kadar korkunç, o kadar iyi. Fotoğrafların çoğunu kaza mahallindeki sağlık görevlileri çekerdi. Hepsi Habicht’in arkadaşlarıydı, kaza yerine ilk onlar ulaşırdı çünkü yukarıdan, Cessna’sından kazaları ilk Habicht görürdü. Ödül olarak genelde teşekkür yerine bir fırt alırdı. Habicht, bu fotoğrafları diğer insanların futbolcu kartları biriktirmesi gibi biriktirir, klasörlerdi. Bazen elindeki fotoğrafları Almanya’nın farklı yerlerindeki trafik muhabirlerindeki fotoğraflarla takas ederdi. Çılgınlıklarını insanların gözleri önünde yaşayan tek radyo çalışanı o değildi.

“Araba hareket halindeyken bir gerizekâlinin, silecekleri çalışmadığı için yağmurdan bir şey göremeyip kafasını camdan çıkardığı gün değil miydi o?”

Habicht raftaki klasörleri birbiri ardına çıkarırken “I’m Singing in the Rain” şarkısını mırıldanıyordu.

“Bunu biliyordum.” Geri döndü, geniş ellerinde bir defter tutuyordu. Ortasını açtı. Dizel deftere yapıştırılmış fotoğrafa tiksintiyle baktı. Bir sağlık görevlisi ellerini kanlı bir göğüs kafesine nafile bastırıyordu. Fotoğraftaki adam zaten ölmüştü.

“Bunu kastetmiyorum. Siyah bir BMW arıyorum.”

Dizel, kazayı Leoni’nin otopsi raporunda yazdığı şekilde kısaca açıkladı.

Habicht kısa süreliğine Dizel’e baktı ve gülerek yumruğunu masaya vurdu.

“Sen hastasın Dizel, bunu biliyor musun?” Gülmeye devam etti, Dizel de gülmeye başladı. Olanlar çok acayıpti. Karşısında davranış bozukluğuna sahip olduğu aşikâr, tutkusu yakın çekim

iğrenç fotoğraflar olan bir pilot oturuyor, ona hasta olduğunu söylüyordu.

“Çarpışma mı? Trafik ışığında mı? Pert mi oldu? Tamamen yandı mı? Ölü var mı?”

Dizel, Habicht rafına geri dönerken her soruda başını salladı. Dosyalar birbiri ardına çıkarılıp açılmaya ve öfkeyle yerine konulmaya devam etti.

“Yook,” Habicht sonunda başını salladı.

“Yok mu?”

“Benim şehrimde, benim sokaklarımda olsaydı, bilirdim.”

“Gazeteye çıktı.”

“Gazetede her iki kadından birinin bir yabancıyla seks yapmak istediği de yazıyor ancak bunu bana henüz kimse teklif etmedi.”

“Peki, o zaman *bu duruma* ne diyorsun?”

Dizel, ceketinden bir kâğıt çıkarıp Habicht’e doğru uzattı. Uzattığı, az önce radyoda dosyadan çıkarıp renkli fotokopisini aldığı kaza fotoğrafıydı.

“Mükemmel, bunun için ne istiyorsun?”

“Bu bir hatıra kartı değil Habicht. Bana bu kaza hakkında ne söyleyebileceğini bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum.” Pilot tekrar hayranlıkla ellerinde tuttuğu fotoğrafa baktı. Fotoğrafı muhtemelen zihninde yeni bir koleksiyon klasörüne koymuştu bile.

“Bilmiyorum. Gerçekten. Ama istersen bir araştırabilirim.”

Şimdi Dizel gülüyordu. “Araştırmak” arkadaşlarına fotoğrafla hava atacağı anlamına geliyordu. Neyse. Arkadaşlarına fotoğrafı e-postayla yollaması denemeye değerdi.

“Ama sana şimdiden şunu söyleyebilirim.”

“Neyi?”

Amok Oyunu

“Bu kaza asla on dokuz eylölde olmadı. Ve kesinlikle bu konumda da olmadı.”

“Neden bu kadar eminsin?”

“Benimle gel. Sana göstereyim...”

Ayağa kalktı, Dizel onun çıkışa ilerleyişini izledi. Piste doğru gidiyordu.

22.

Ira, sade bir gerçeğe tam anlamıyla ikna olmuştu: İnsan, duygularını bastırabildiği kadar mutluydu. Talihsizliği, kızının belirtileri fazlasıyla belirgin hale geldiğinde ve Ira'nın duygularını bastırma mekanizması başarısız olduğunda başlamıştı.

“On dört yaşındaydı. Onu yatakta yakaladım.”

Ira müzakere merkezinde yalnız olmasına rağmen çok kısık sesle konuşuyordu. Bu iki kat paradoksaldı çünkü şu an kendince nereye saklanırsa saklansın yaklaşık on dokuz milyon insan onu duyabiliyordu.

Neredeyse ülkedeki bütün büyük radyo istasyonları, 101.5'in radyo programını kendi frekansında naklen yayınlıyordu. Çok sayıda internet sitesi, ana sayfalarında okuyuculara doğru sloganı öğrenmeleri için çağrıda bulunuyordu. Mallorca'daki Alman ada radyosu bile güneşlenmekte olan dinleyicilerini bilgilendiriyordu. Ira, Jan ile sarf ettiği her bir kelimenin kısa süre sonra çok sayıda yabancı medya organına yayılacağı konusundaki tatsız düşünceyi görmezden geldi.

“Tamam. On dört biraz erken olabilir. Ama bu, ilk seks deneyimi için büyük şehirlerde ortalama bir yaş değil mi?” diye sordu Jan.

“Üç kişilik bir seks için de mi?”

Ira'nın kısa beyanı üzerine yaptığı yorum erkeklerin açık bir kaputun önünde dururken sorunun nerede olduğu hakkında

en ufak bir fikirlerinin olmadığını itiraf etmek istemediklerinde çıkardıkları homurdanma sesine benziyordu.

“Her zaman, nasıl denir, ‘açık fikirli olduğumu’ düşünmüştümdür,” dedi Ira. “Karmaşık olmayan tutumumla bayağı iftihar ediyordum. Ailem beni oldukça özgür ve açık fikirli bir şekilde büyüttü. İlk erkek arkadaşımın ilk günden bizde kalmasına izin verdiler. Annemle orgazm sorunları hakkında bile konuşurdum.” Ira ses tonunu değiştirdi ve ağzından çıkan her kelimeyle daha da hızlı konuşmaya başladı: “Babamın ağzında esrarla yabancıları içeri almak için kapıya çıplak yürüdüğü alternatif bir hippie ailesinden geldiğimi düşünmeyin. Öyle değildi. Sadece her şey doğaldı; doğaldan kastım ilanlarda gördüğümüz bayağı anlamda bir doğallık değil. Örneğin, on yedi yaşında deneyimleme dönemimi yaşarken bir arkadaşımı gece eve getirmekte özgürdüm. O zamanlar, çocuğum olduğunda ona da bu şekilde davranmaya yemin ettim. Ve Sara ergenliğe girdiğinde içten içe kendimi her şeye hazırlıklı hissediyordum. Doğum kontrol haplarına, belki bir lezbiyen olarak açılmasına ya da kendinden yaşça büyük bir sevgilisinin olmasına... Her şeyi anlayışla karşılayabileceğimi düşünüyordum.”

“Yanıldınız?”

“Evet.” *Daha önce hiç yanılmadığım kadar.*

Ira, Jan’ın güvenini kazanmak için tam olarak ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Sara’nın sürekli değişen seks partnerleri... Bir genç kızın yatağının altında kesinlikle olmaması gereken “oyuncaklar”... Kahvaltıda, sadece acı çekerek orgazm olabildiğine dair samimi itirafı...

Ayrıntıları atlarsa onu genel şeylerle geçiştirdiğini fark ederdi. Daha da kötüsü, onu anlamazdı. Ve her şey biterdi.

Sonunda biri tarafından anlaşılmayı ne kadar çok istediğini canı yanarak fark etti.

En iyisi ona belli başlı şeylerden bahsedeyim, diye düşündü. Sara'nın, ellerimin arasından geri döndürülemez bir biçimde kayıp gittiğini fark ettiğim o anı...

“Teufelsberg'deki büyük otoparkı biliyor musunuz?”

“Evet. Oraya arada bir Leoni'yle gidiyordum. Grunewald'da yürüyüşe çıktığımızda bazen arabayı oraya park ediyorduk. Çok güzel bir yer.”

“Gündüz saatlerinde belki. Oradan bir de gece on birden sonra geçin.”

Ira gözlerini kapattı, hatıraları yavaşça belirginleşmeye başlıyordu. Karanlık odada banyosu yapılan filmler gibi korkunç konturları oluşmaya başlıyordu.

Gece karanlığındaki arabalar. O kadar geç saatler için sayıları çok fazla olan arabalar. Arabası engebeli otoparka girerken farının vurduğu arabalar. Direksiyonların arkasındaki karanlık, belirsiz insanlar. Parlayan çakmaklar. Bagajı açık, steysin bir arabanın etrafındaki küçük kalabalıktan az uzakta... Arabanın kasasında...

Jan, “Bu buluşma noktaları hakkında bir şeyler okudum,” dedi.

“Modern bir efsane olmadıklarından emin olmak için bir keresinde oraya gittim bile. Aslında böyle yerlerden Berlin'de birkaç tane var. Genellikle Tegel ve Teufelsberg gibi göllere yakın yerlerde oluyorlar. Ya da otobanlar üzerindeki belli başlı birkaç dinlenme yerinde. İnternette, ücret karşılığında en yeni buluşma yerlerini bulabileceğiniz bir sayfa bile var. Oralardaki kurallar ve ritüeller her yerde aynı: Arabanızı park ediyorsunuz. Biri geldiğinde, karanlıkta çakmağınızı yakıyorsunuz. Er ya da geç biri arabanıza biniyor. Orada seks hızlı, sert ve sözsüz. İsim yok. Vedalaşma yok. Doğrusu oraya sadece...”

“Ne? Sadece erkeklerin gittiğini mi düşünüyordunuz?” Ira tereddütle güldü. “Öyle sanıyordum. Ta ki, on yedi yaşındaki kızımı takip edinceye kadar. Belki de orası eşcinsellerin buluşma yeri idi. Olabilir. Ama o gün orada bulunan herkes eşcinseldiyse, aralarından en azından onu, o gece bir istisna yaşadı. Aslında sayıları muhtemelen ondan fazlaydı. Elleri sayamadım. O kadar çoklardı ki kızımı sadece ince bacaklarından ve dizlerine kadar uzanan deri çizmelerinden seçebiliyordum.” Ira son sözlerini adeta tiksintiyle tükürdü. “Bacakları kırık bir kürdan gibi bagajdan aşağı sarkıyordu. Vücudunun geri kalanı, bir grup azgın sivrisineğin arasında kalmış bir ampul gibi kaybolmuştu.”

İkisinin de sessiz kaldığı kısa bir aradan sonra Jan, “Ne yaptınız?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Önce arabadan inmek istedim. Ancak sonra korktum.”

“Adamlardan mı?”

“Hayır. Sara’dan. Arabada kalıp yüzünü görmediğim sürece kendimi...” yine uzun bir ara verdi. Cümlesini Jan tamamladı: “... zevk almadığına ikna edebilirdiniz.”

Ira bilincini kaybetmişçesine başını salladı. Jan onu anlıyordu. Travması yüzünden bir suçluya dönüşmeden önce, mesleğinde ne kadar iyi olduğunu ilk fark ettiği değildi. Hiçbir anne, kızının kendisini ucuz bir et parçası gibi bir köpek sürüsünün önüne atışını izlemek istemez. Kendi iradesiyle? Kendi zevki için? Bu, Ira için hayal bile edilemezdi. O gece park yerinden kaçarcasına uzaklaşmıştı. Çamurluğundaki göçüğü ancak eve vardığında fark etmişti. Öyle bir şoktaydı ki park yerinden çıkarken başka bir arabaya çarpmış olabileceğini fark etmemişti. O gün dış hasarı pek umursamamıştı; neticede arabasına çarptığı azgın adam, polise haber vermezdi. Ancak içindeki yaralar ağırdı. Çaresizdi. İnsan ruhuna dair sahip olduğu tüm bilgiler, kızının

somut uygulamasında başarısız olmuştu. Açabileceği bir ders kitabı, danışabileceği bir uzman yoktu. Ira, öyle zor durumdaydı ki eski sevgilisini aramayı bile düşünmüştü. Ancak onun hakkında bildiği şeylerden sonra, şu an onun da karanlık bir park yerinde çakmağını yakmadığından emin olamıyordu. Neticede eski sevgilisi onu, Kitty'ye hamileyken reşit olmayan biri için terk etmişti.

“Bununla ilgili Sara'yla konuştunuz mu?”

“Evet. Ama çok geç olduğunda.”

“Ne dedi?”

“Çok şey söylemedi. Konuya yanlış girdim. Yanlış sorular sordum.”

Tıpkı son telefon konuşmamızda olduğu gibi, diye düşündü Ira.

“İlaç içmeyeceksin değil mi?”

“Hayır, anneciğim!”

“Hangi soruları kastediyorsunuz?”

“Doğal olarak davranışlarını açıklayacak bir sebep arıyordum. Bir anne olarak mantıklı bir açıklama istiyordum. İstismara uğramış olma ihtimali daha ağır basıyordu. Aklıma gelen herkesi saydım. Ama o her şeyi reddetti. Hatta gülümseyip şöyle dedi: ‘Hayır anneciğim, tecavüze uğramadım. Ama evet, doğru. Bana bir şey yapan biri var. Onu tanıyorsun. Hem de çok yakından.’”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Beni çıldırtan da bu ya zaten.” *Öyle çıldırıyorum ki buzluğumdaki hapları sonunda yutmak için sadece limonlu light bir kola istiyorum. Ama bunu yapmadan önce hayatta kalan son kızımı kendi rızası dışında kurtarmam gerekiyor.*

“Kim olduğunu öğreneceğimi bile söyledi.”

“Bunu tam olarak nasıl ifade etti?”

Ira, bir anlığına soruya şaşırdı. Ancak sonra Jan'a bunu söylememek için bir sebep göremedi.

“Ne? Sadece erkeklerin gittiğini mi düşünüyordunuz?” Ira tereddütle güldü. “Öyle sanıyordum. Ta ki, on yedi yaşındaki kızımı takip edinceye kadar. Belki de orası eşcinsellerin buluşma yeri idi. Olabilir. Ama o gün orada bulunan herkes eşcinseldiyse, aralarından en azından onu, o gece bir istisna yaşadı. Aslında sayıları muhtemelen ondan fazlaydı. Elleri sayamadım. O kadar çoklardı ki kızımı sadece ince bacaklarından ve dizlerine kadar uzanan deri çizmelerinden seçebiliyordum.” Ira son sözlerini adeta tiksintiyle tükürdü. “Bacakları kırık bir kürdan gibi bagajdan aşağı sarkıyordu. Vücudunun geri kalanı, bir grup azgın sivrisineğin arasında kalmış bir ampul gibi kaybolmuştu.”

İkisinin de sessiz kaldığı kısa bir aradan sonra Jan, “Ne yaptınız?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Önce arabadan inmek istedim. Ancak sonra korktum.”

“Adamlardan mı?”

“Hayır. Sara’dan. Arabada kalıp yüzünü görmediğim sürece kendimi...” yine uzun bir ara verdi. Cümlesini Jan tamamladı: “... zevk almadığına ikna edebilirdiniz.”

Ira bilincini kaybetmişçesine başını salladı. Jan onu anlıyordu. Travması yüzünden bir suçluya dönüşmeden önce, mesleğinde ne kadar iyi olduğunu ilk fark edişi değildi. Hiçbir anne, kızının kendisini ucuz bir et parçası gibi bir köpek sürüsünün önüne atışını izlemek istemez. Kendi iradesiyle? Kendi zevki için? Bu, Ira için hayal bile edilemezdi. O gece park yerinden kaçarcasına uzaklaşmıştı. Çamurluğundaki göçüğü ancak eve vardığında fark ermişti. Öyle bir şoktaydı ki park yerinden çıkarken başka bir arabaya çarpmış olabileceğini fark etmemişti. O gün dış hasarı pek umursamamıştı; neticede arabasına çarptığı azgın adam, polise haber vermezdi. Ancak içindeki yaralar ağırdı. Çaresizdi. İnsan ruhuna dair sahip olduğu tüm bilgiler, kızının

somut uygulamasında başarısız olmuştu. Açabileceği bir ders kitabı, danışabileceği bir uzman yoktu. Ira, öyle zor durumdaydı ki eski sevgilisini aramayı bile düşünmüştü. Ancak onun hakkında bildiği şeylerden sonra, şu an onun da karanlık bir park yerinde çakmağını yakmadığından emin olamıyordu. Neticede eski sevgilisi onu, Kitty'ye hamileyken reşit olmayan biri için terk etmişti.

“Bununla ilgili Sara’yla konuştunuz mu?”

“Evet. Ama çok geç olduğunda.”

“Ne dedi?”

“Çok şey söylemedi. Konuya yanlış girdim. Yanlış sorular sordum.”

Tıpkı son telefon konuşmamızda olduğu gibi, diye düşündü Ira.

“İlaç içmeyeceksin değil mi?”

“Hayır, anneciğim!”

“Hangi soruları kastediyorsunuz?”

“Doğal olarak davranışlarını açıklayacak bir sebep arıyordum. Bir anne olarak mantıklı bir açıklama istiyordum. İstismara uğramış olma ihtimali daha ağır basıyordu. Aklıma gelen herkesi saydım. Ama o her şeyi reddetti. Hatta gülümseyip şöyle dedi: ‘Hayır anneciğim, tecavüze uğramadım. Ama evet, doğru. Bana bir şey yapan biri var. Onu tanıyorsun. Hem de çok yakından.’”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Beni çıldırtan da bu ya zaten.” *Öyle çıldırıyorum ki buzluğumdaki hapları sonunda yutmak için sadece limonlu light bir kola istiyorum. Ama bunu yapmadan önce hayatta kalan son kızımı kendi rızası dışında kurtarmam gerekiyor.*

“Kim olduğunu öğreneceğimi bile söyledi.”

“Bunu tam olarak nasıl ifade etti?”

Ira, bir anlığına soruya şaşırdı. Ancak sonra Jan’a bunu söylememek için bir sebep göremedi.

“Şey, sanırım Sara şuna benzer bir şey söyledi: ‘Endişelenme anne. Yakında bana bunu kimin yaptığını öğreneceksin. Sonra her şey yine yoluna girecek.’” Ira yutkundu. “Ama asla yoluna girmedi. Gitgide kötüleşti. Asla öğrenemedim, anlıyor musunuz?”

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

Sessizlik uzun sürmedi ama Ira’nın bayılmanın eşiğinde olduğunu fark etmesine yetti. Elleri bir Parkinson hastası gibi titriyordu. Alnındaki ter tabakası, boncuk büyüklüğünde damlalara dönüşmüştü.

“Bizim için en büyük gizem, en çok sevdiklerimizdir,” dedi Jan; Ira, Götz ona bir içki getirir mi diye düşünürken. *Sağlam bir içki.*

Ira, Jan’ın sesindeki çaresizlikten o kadar rahatsız olmuştu ki son on beş dakikadır hiç yapmadığı bir şey yaptı. Gözlerini açtı.

“Artık kızım hakkında konuşmayacağız, değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Jan usulca. Ira biliyordu.

Az önce bunun için büyük bir bedel ödemek zorunda kalmıştı. Ancak başarmıştı.

Jan, bu turda bir rehineyi vurmayacaktı.

“Haklısınız,” dedi. Ardından daha yüksek bir sesle, “Şimdi Leoni hakkında konuşacağız,” diye ekledi.

23.

Müzakere merkezi hâlâ boştu. Herzberg ve albino teknisyen kısa bir süreliğine uğradı ancak Ira onları öfkeli kol hareketleriyle sepetledi. Şu an onu kaç kişi dinlerse dinlesin telefonla konuşurken yalnız olmalıydı. Bu her zaman böyle olmuştu. Odada birilerinin olmasını istemiyordu. Ara bulucu olarak işini pek de kolaylaştırmayan bir alışkanlıktı bu. Görevlerde öyle ya da böyle bütün bir ekibin varlığına uyum sağlaması gerekiyordu. Ancak biri aradığında kapıyı kapatmaktan hiçbir zaman vazgeçemiyordu. Hem bu özel bir konuşmaydı. Bu zamana kadar gerçekleştirdiği en samimi konuşmaydı.

Ira'nın gözü Dizel'in masasının altındaki tekerlekli etajere takıldı. Jan'ı hoparlör üzerinden dinlemeye devam ederken odada gezinmeye başladı.

“Bizim için hayatta bir şey ifade eden herkes, en azından bir noktada da olsa bize bilinmez kalıyor Ira.” Sesi düşünceli ve içe dönük geliyordu. Bir problemin çözümünü bulmak için kendi kendine konuşan bir bilim insanını andırıyordu. “Size şimdi anlatacağım şeyi anlayabilerseniz, Leoni'yi daha çabuk bulabilecek ve belki de kızınızın size bıraktığı son bulmacayı çözebileceksiniz.”

Ira, Jan'ın konuşmasını bölmek için tüm yorumlarını kendine sakladı. Bir anlığına da dikkati dağıldı. Açık çekme-

cede, bir boks eldiveniyle “Miss Wet-T-Shirt” kupasının arasında kapağı açık bir şişe single malt viski duruyordu.

Belki de burada kimsenin olmamasından bu yüzden memnunum, diye geçirdi aklından. *Dizel’in çalışma masasında benim için ne sakladığını bildiğimden.*

“Mesela evliliği ele alalım,” diye devam etti Jan. “Seanslarım sırasında hep şunu gözlemledim: Bir birliktelik ne kadar mutluysa aşklarının sırrı o kadar güçlü olur. Hiçbir şey, sonunu zaten bildiğimiz bir hikâye kadar yorucu olamaz. Ve hiçbir şey büyük bir soru işareti kadar birleştirici olamaz. Partnerim gerçekte ne düşünüyor? Bana sonsuza dek sadık kalacak mı? Onunla tüm hislerimi paylaşıyor muyum ya da benden sakladığı duygular var mı? Dürüst olmamız gerekirse büyük aşkımızı hiçbir zaman tam anlamıyla tanımak istemiyoruz. Sadece sırları sayesinde bizi asla sıklmıyorlar...”

Jan boğazını temizledi. “Bu yüzden Leoni’yle ilişkimin harika gideceğini düşündüm ya zaten.”

Ira, şişeyi açmakla o kadar meşguldü ki Jan’ın söylediği en belirleyici cümleyi az kalsın duymayacaktı. “Leoni’nin sırrı neydi ki?” diye sordu.

“Asla öğrenemedim. Bu yüzden bugün buradayız diye düşünüyorum.” Yapmacık bir biçimde güldü.

“Hiç denemedim değil. Leoni ortadan kaybolmadan kısa süre önce ben de onu bir kez takip ettim. Tıpkı sizin park yerlerinde kızınızın peşinden gittiğiniz gibi ben de Berlin sokaklarında sevgilimin peşinde dolandım. Bir gün öğleyin beni muayenehanemde ziyaret etti ve benimle yemeğe gitmek istedi. Çok tuhaftı çünkü Leoni asla spontane hareket etmez. Yanlış anlamayın. Sıkıcı ya da kuralcı biri değil. Bir keresinde Potsdam’daki evimin yatak odasını tamamen köpüğe buladı çünkü bulutların üzerindeymişiz gibi hissetmek istiyordu. Kendi dört duvarı-

mızın dışına çıkmadığımız sürece olağanüstü ve sürprizlerle doluydu. Dışarıya ya da dışarıdaki bir şey onu korkutuyordu. Çok korkutuyordu. Buluşmak için sözleştiğimizde sürekli tam olarak nerede buluşacağımızı ve hangi güzergâhı kullanacağımızı bilmek istiyordu. Her yolculuğumuzda sonu olmayan bir gerginlikle dikiz aynasına bakıyordu.”

“Tüm bunlara rağmen birden muayenehanenizde belirip sizinle yemeğe gitmek mi istedi?” diye sordu Ira.

“Evet. O gün içim acıdı. Çünkü tam da o gün spontane olamazdım. Tam da Leoni geldiğinde on üç yaşındaki bir hastanın annesini bekliyordum. Kızın sorunu yalnızca psikolojik değildi, çocuk aynı zamanda AIDS hastasıydı.”

“Tanrım!” diye iç çekti Ira. Gözünün önüne Sara’nın yüzü geldi; aşırı pozlanmış bir fotoğraf gibiydi.

“Kısa keseyim; çocuğun annesi arayıp randevuyu ertelediğinde Leoni muayenehaneden gideli henüz iki dakika olmuştu. Leoni’nin peşinden koştum ve ona aşağıda Ku’damm’ın orada yetişmek üzereyken ...” Jan kısa süre tereddüt etti, “... diğerlerini fark ettim.”

“Kimleri?”

“Leoni’nin peşindekileri.”

Ira, önünde duran viski şişesinin bronz vidalı kapağına baktı. İki şey kesindi: Titreyen elleri, şişeyi ağzına götürür götürmez sek içkinin bir kısmını dökmesine neden olacaktı. Ve Jan, ona Leoni’nin ölümüyle ilgili şüphelerini daha da artıracak bir şey anlatmak üzereydi.

24.

“**K**amuflaj aslında kusursuzdu. Bir elinde köpek, diğer elinde küçük bir çocuk olan bir kadının birini gözetlediğini kim düşünürdü?”

“Onu neden takip ettiniz ki?”

“Başlangıçta niyetim onu takip etmek değildi. Sonra Leoni’nin hangi yolu kullandığı konusunda kafam karıştı. Onu eve bırakmama hiç izin vermiyordu. Ben Potsdam’da bir villada yaşarken kendisinin Charlottenburg’daki tek odalı bir daire yaşamamasından utandığını söylüyordu. Her ne kadar bunun benim için bir öneminin olmadığını söylesem de ilk buluşmamızdan itibaren onu daima bölge mahkemesinin orada bırakmak zorunda kaldım. Zaten daha sonra neredeyse bana taşındı, kendi evinde neredeyse hiç kalmıyordu.”

“Yani Leoni’nin dairesini hiç görmediniz?”

“O güne kadar hiç görmedim. Ama yerini aşağı yukarı biliyordum. Leoni önce Lietzenburg Caddesi’ne yönelince önce orada halletmesi gereken bir şey olduğunu düşündüm. Ancak sonra aniden yolun karşısına geçti. Fazla kilolular için kıyafetler satan bir butiğe girdi; bu, Leoni’nin kilosundaki biri için tuhaftı. Uzak mesafeden butiğin arka kapısından çıktığını gördüm. Tek amacı yine caddenin karşı tarafına geçmekti. Ardından tekrar karşıya geçti. Hareketleri garipti, özellikle koşmaya başladığında daha da garipleşti. İşte tam o anda fark ettim.”

“Neyi?”

“Kadın köpekle çocuğu oracıkta bırakıp cep telefonuyla konuşarak Leoni’nin peşinden koşmaya başladı. Şaşkınlıktan donakaldım, o sırada kaldırıma bir minibüs yaklaştı. Bir adam indi ve on saniyeden kısa sürede çocuğu ve köpeği alıp minibüsle gözden kayboldu.”

“Ne yaptınız?”

“Önce tereddüt ettim. Ne olduğunu bilmek istiyordum. Öğle kalabalığında Leoni’yi ve peşindeki kadını gözden kaybettim. Ancak Stuttgart Meydanı’na çıkan kestirme bir yol biliyordum. Leoni’nin eve gittiğini ve yollarımızın er ya da geç kesişeceğini umuyordum.”

“Ve öyle de oldu.”

“Evet. Tamamen tesadüftü. Onu aramaya son vermiştim, Stuttgart Meydanı’nın nezh kesimindeki bir kafeye oturdum.” Ira hafifçe gülümsedi. “Stutti” Berlin’e has bir fenomendi. Harika kafelerin ve çocuk parklarının olduğu, ailelerin yaşadığı eski bir yerleşim alanı ile en ucuz genelevleri, masa dansı yapılan barları birbirinden sadece birkaç yüz metre ayırıyordu. “Öğle aram çoktan bitmişti ve bir sonraki hastam uzun süredir beni bekliyordu. Leoni’yi aradım ve beynimden vurulmuşa döndüm.”

“Ne oldu?”

“Tam önümde sırtı bana dönük şekilde oturan tamamen yabancı, kızıl saçlı bir kadın telefonu açtı. Telefonun tam yanımda, sadece bir masa ötemde çaldığını ancak o zaman fark ettim. Telefonu hemen kapattım. Kadın ekrana baktı, numaramı tanımış olmalıydı ki birden endişeli tavırlara büründü. Masaya aceleyle bir miktar para bıraktı ve kafeyi arkasına bakmadan terk etti. Bu arada bir şey gördüm tabii.”

“Ne gördünüz?” diye sordu Ira gerginlikle.

“Peruk taktığını. İçeri girdiğimde onu bu yüzden tanımamıştım. Leoni de beni görmemişti muhtemelen. Yeniden onu takip etmeye başladım. Ancak takibim bu kez uzun sürmedi. Sadece birkaç yüz metre sonra Friedberg Sokağı'na döndü ve aceleyle gök mavisi renginde bir apartmana girdi.”

“Yaşadığı apartmana mı?”

“Evet.”

“Kapıyı açtığında gözlerinde beliren ifadeyi asla unutmayacağım. Bir insan aynı anda hem aşkı hem şaşkınlığı hem de sonsuz korkuyu nasıl ifade edebilir?”

Ira, Jan'ın sorusuna cevap beklemediğini biliyordu ancak yine de sormaya devam etti: “Ne dedi?”

“Önce bir şey söylemedi. Neyse ki kızmadı. Sonuçta onu evinde ziyaret etmeyeceğime dair verdiğim sözü tutmamıştım. Bu yüzden Leoni'nin kapıyı suratıma çarpmadığına bile şükrediyordum. Beni içeri davet etti. Ben henüz bir şey söylemeden beni kendine çekti, bana sarıldı ve fısıldadı: ‘Lütfen bir şey sorma. Bir gün sana her şeyi anlatacağım. Ama burada değil. Şimdi değil.’”

“Bu cevap da size yetti öyle mi?” *Sonuçta o kadınla evlenmek istiyordunuz*, diye ekledi içinden.

“Tabii ki yetmedi. Ama neticede sözünü almıştım. Bir gün bana her şeyi anlatacaktı. Hem az önce bizi bağlayan şeylerin sırlar olduğunu söylememiş miydim?”

“Leoni'yi bulmamızı kolaylaştıracak bir şey duyacağımı da söylemiştiniz.”

“Muayenehaneme dönmeden önce banyoda ellerimi yıkadım. Leoni misafir beklemediği için ne temiz bir havlu koyma ne de lavabonun üzerindeki şarj istasyonunda duran yedek cep telefonunu alma fırsatı olmuştu.”

“Mesajları mı okudunuz?”

“Bu bugünlerde millî bir spor değil mi? Tabii ki mesajları, karısının sevgilisinden gelen mesajları görmek isteyen kıskanç bir koca gibi okudum.”

“Sonuç?”

“Hiç.”

“Nasıl hiç?”

“Telefon mesaj doluydu. Ancak okuyabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bir kelime bile anlamadım. Tüm mesajlar Kiril alfabesiyle yazılmıştı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“O telefon gerçekten Leoni’ninse, bir Rus’u aramanız gerektiği anlamına geliyor.”

25.

Telefon üçüncü kez çalıyordu. Burada, Ostbahnhof'taki kilitli dolapların orada ses, normalden iki kat yüksek sesle yankılanıyordu. Faust, telefonun ekranına sanki telefon bulaşıcı bir hastalık yayıyormuş gibi baktı. *Numara*, diye düşündü ve endişeyle şah damarına dokundu. Gözle görülür şekilde atıyordu. Çenesi ve boynu arasındaki lenf düğümüyse ağır bir soğuk algınlığı öncesi olduğu gibi ağrıyor, şiş gibi geliyordu.

Bu numaraya nasıl ulaşabildiler? Hem de şimdiden?

Başsavcı, en son bu kadar büyük bir korkuyu, bir onkoloji kliniğinde kanser tarama testinden sonra doktorun odasına girerken hissetmişti.

Plan nasıl bu kadar kontrolden çıkabilirdi? Sona bu kadar yaklaşmışken?

Posta kutusu, yeni bir sesli mesajın geldiğini işaret ediyordu ve Faust, telefonu istasyonun fayans duvarına çarpmak için büyük bir istek duyuyordu. Şu an mesajı dinleyecek güce sahip değildi. Eğer haberler, beklediğinin yarısı kadar bile kötü olsaydı, kilitli dolabının içindeki şeyi bugün ilk kez kullanmak zorunda kalacaktı.

Muhtemelen haberler, doktorumun o zamanlar koyduğu teşhisten bile daha kötü, diye düşündü Faust. *Bana sadece on beş ay ömrümün kaldığını söylemişti.*

Gürültülü bir grup genç yanından geçip gidene kadar bekledi. Görüş mesafesinde kimse kalmadığında kilitli dolabı hafifçe açtı. Normalde tüm dolaplar yetmiş iki saatte bir istasyon personeli tarafından boşaltılıyordu. Ancak 729 numaralı dolaba dokunulmuyordu. En üst sıranın soldan üçüncü dolabı, polisler tarafından muhbirlere ya da benzer kişilere para ulaştırmak için kullanılıyordu. Ancak Faust, dolabı bir yılı aşkın süredir kendi işleri için kullanıyordu. Uzun boyu sayesinde dolap göz hizasına denk geliyordu. Başsavcı, “arızalı” tabelasını kenara itip, anahtarı çevirip dolabı açtıktan sonra derin bir nefes aldı. Beklediği gibi her şey yerli yerindeydi. Neden olmayacaktı ki? Kilidi değiştirmişti. Burada ne saklandığını ondan başka kimse bilmiyordu. Parayı ve pasaportları kim alacaktı ki? Ancak böyle bir günde her şey olabilirdi. Bu nedenle önlem olarak dolapta bulunan her şeyi, yanında getirdiği spor çantaya doldurdu. Tabancayı da.

Faust, dolabın kapağını açık bıraktı ve hızlı adımlarla tuvalete atıldı. Yalnız olduğundan emin olduktan sonra kapının yanındaki temizlik planını kontrol etti. *Güzel!* Temizlik ekibi henüz ayrılmıştı ve en az iki saat boyunca tekrar gelmeyeceklerdi.

Faust, temizlik planını metal çerçeveden çıkardı ve arkasına büyük harflerle “Kullanım Dışı” yazdı. Çantadan bir rulo bant çıkardı ve dişleriyle bir parça kopardı. Yazdığı eğreti notu kapıya yapıştırdı. Sonra kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı anahtarlığında asılı olan dört köşe anahtarla kilitledi.

Böylece ilk hazırlıkları tamamlamış oldu. Yalnızdı, bir aynanın karşısında duruyordu. Geriye sadece soyunmak kalmıştı. Kolalı beyaz gömleğini ve atletini lavabonun yanına koydu. Ardından çantasından ilk para demetini çıkardı, bir parça daha bant kopardı ve para demetini çelimsiz vücudunun kasık bölgesine yapıştırdı. İkinci desteyi de aynı şekilde vücuduna yapıştıracakken yine telefonu çaldı. Bu kez arayan tehlike arz etmiyordu.

“Kahretsin Steuer! Orada ne oluyor?” diye azarladı selamlaşma niyetine.

“Jan May. Leoni’nin nereli olduğunu biliyor.”

“Bunu ben de duydum. Net biçimde. Radyodan!”

Faust üçüncü desteye uzandı. Çantadaki her şeyi bu şekilde saklayacaksa acele etmeliydi. Tek yol buydu. İstasyondan bu dikkat çekici çantayla ayrılırken şoför tarafından hiçbir şekilde izlenmek istemiyordu. Hem kim bilir, belki de limuzinine dönmezdi. Belki hemen şimdi bir trene binmesi gerekirdi. Bu tamamen az önce arayanın bıraktığı sesli mesaja bağlıydı.

“Yine de henüz endişelenmemize gerek olmadığını düşünüyorum,” dedi Özel Tim Şefi. “Tüm araştırmaları durdurdum. Elemanlarım bir şey araştırmıyor, araştırıyorsa da yanlış yerde araştırıyor. Şu ana kadar hiçbir olgu yok, sadece kuşku ve tahminler var.”

“Beni saf yerine koymayın,” diye tersledi onu Faust. “Stüdyodaki deli şüphe tohumları ekiyor. Bu, sonun başlangıcı. Bahsettiğim tek şey süreç değil Steuer.”

“Evet. Farkındayım. Ama yine de...”

“Yine de bunun nasıl olabildiğini anlayamıyorum. Az önce o ayyaş müzakereciye söylemedim mi: Leoni hakkında konuşmak yok.”

Faust, vücudunun cılız üst gövdesine baktı ve inanılmaz bir baskı hissetti. Nasıl bir duruma düşmüştü? Hastalıktan yorgun düşmüş bedeniyle yarı çıplak biçimde dikiliyor, bir uyuşturucu bağımlısı gibi kokuşmuş bir istasyon tuvaletinde saklanıyordu. Kaçış hazırlıklarının tam ortasıdaydı. Böyle olmasının tek sebebi Steuer’nın olay yerinde başarısızlığa uğramasıydı. Gülünç dış görünümü onu daha da öfkeliendirmekten başka bir şeye yaramıyordu. Faust hiddetleniyor, diğer zamanlarda yaptığı gibi afili sözler sarf etmeye özen göstermiyordu:

“O Ira Samin’in tüm şehri kızının orospuluk hikâyeleriyle tahrik etmesi umurumda değil. Sürtüğü ay ışığında bir köpek kulübesine sürükleyen şey de öyle. Lütfen! Her şeyi anlatsın, benim için hava hoş! Ama Leoni Gregor hakkında sarf edeceği her söz fazla Steuer. Nedenini biliyorsunuz!”

“Evet.”

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bir saat içinde harekete geçeceğimizi umuyorum.”

“O kadar vakit yok. Daha erken hücum etmelisiniz.”

“Ben ... ben...” Steuer duraksadı. Güçlkle nefes aldı. “Ne yapabileceğime bakacağım. Saldırımı tam olarak tasarlamadan içeri öylece girmek istemiyorum. Az önceki gibi bir başarısızlık yaşanırsa biterim.”

Faust, biri kapıyı açmaya çalışınca sıçradı. Son demetleri aceleyle yerleştirmeye başladı. Neyse ki üç çeyrek milyon avroyu yerleştirmek için büyük bir bedene gerek yoktu.

“Seçim sizin Steuer. Ya Ira ya da Jan. Birini seçin.” Atletini tekrar giydi.

“İkisinden biri. Hangisi, fark etmez. Nasıl olduğu, fark etmez. Ancak Jan’ı susturun.”

26.

Deneme saldırısı iyi geçmişti ancak Götz'ün içinde hâlâ kötü bir his vardı. Gerçek ateş altında olmadan kuru kuruya bir deneme yapmak farklı bir şeydi, yer döşemesini alttan kırıp uyuşturucu bir bombayı rehinelerle dolu bir stüdyoya fırlatarak silahlı bir katili boyun omurgasından tek seferde vurup etkisiz hale getirmek farklı. Kauçuk mermi ne öldürmeli ne de ıskalamalıydı. Onu sadece etkisiz hale getirmeliydi. Aksi halde saldırganın ya duran nabızı ya da kendisi bir felakete sebep olurdu. Ayrıca hâlâ gürültü sorunu vardı. Matkap sesinin nasıl bastırılacağı belirsizdi. Sonuçta on sekizinci katta, stüdyonun altında önce yarım metre kalınlığındaki betonarme, ardından tüm stüdyonun üzerine kurulduğu tahtadan sütun delinmeliydi. Ve bunun gürültüsüz olmasına imkân yoktu. Götz, tam da bu sorunu konuşmak için Steuer'nın operasyon merkezindeki ofisinin önündekeyken telefonu titredi.

“Şu an vaktim yok Dizel.”

“Kapatma... agâh, şimdi kusacağım...”

“Anlamadım?” Götz şaşkıındı. Hem Dizel'in sesi oldukça garip, sanki hasta gibi, geldiği için hem de arka planda bir de pervane sesi olduğu için.

“Neredesiniz?”

“Bir Cessna’da, Berlin’den yedi yüz metre yüksekteyim. Ama bu şu an pek de önemli değil. Çok daha önemli olan ... Aman Taaaanrım!”

Götz, arka planda çılgınca bir kahkaha ve “looping” diye bağırarak birinin sesini duydu. Ardından Dizel’in gerçekten kustuğuna yemin edebilirdi.

Birkaç saniye sonra, “Buradayım,” diyen hırıltılı bir ses duyuldu.

“Tamam, ne oldu?” diye sordu Götz sinirle. Çalışma masasında Steuer’nın oldukça ciddi bir surat ifadesiyle telefonla konuştuğunu gördü, Dizel’i dinlemektense şu an şefini meşgul eden şeyi öğrenmek istiyordu. Ancak belki de beklenenin aksine Dizel bir şey bulmuştu.

“Size şunun garantisini verebilirim: Leoni Gregor 19 Eylül’de ne bir trafik kazası geçirdi ne de dosyada fotoğrafı olan BMW’nin içinde bulundu.”

“Bunu nereden biliyorsunuz? Ambulanstaki sağlık görevlisiyle mi konuştunuz?”

“Hayır. Onunla görüşmedim.”

“Sesiniz pek görüşmüş gibi gelmiyor zaten,” diye kızdı. Görünen o ki kimse yapması gereken şeyi yapmıyordu.

Dizel, “Arabanın fotoğrafını hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

“Bir saniye.”

Götz, boş bir çalışma masasına gitti ve şifresiyle soruşturmanın mevcut durumunu gösteren klasörü açtı. Son saatlerde klasöre ne kadar az veri eklendiğini şaşkınlıkla fark etti. Özel komisyon bu kadar süredir ne yapıyordu ki?

“Fotoğrafı açıyorum.”

“Güzel. Yol kenarına dikkatli bakın. Fotoğrafın en önünde. Ne görüyorsunuz?”

“Park halinde arabalar mı?”

“Doğru. İşte kanıt tam da bu.”

“Neyin kanıtı?”

“Fotoğrafın fotomontaj olduğunun. 19 Eylül bir çarşamba günüydü. Tıpkı bugün olduğu gibi. Şu an kazanın olduğu cad-denin üzerinde uçuyorum, Habicht beni ikna etti: Burada her çarşamba bir şey kuruluyor. Şu an görebiliyorum.”

“Habicht kim? Ve ne kuruluyor?”

“Habicht 101.5’in trafik muhabiri, pilot. Bahsettiğim şey de pazar tezgâhları. Çarşamba günleri pazar kuruluyor. Fotoğrafı her kim düzenlediyse bunu gözden kaçırmış. Hata yapmış, anlıyor musunuz? Fotoğraftaki arabalar o saatte buraya park etmiş olamazlar. Arşiv fotoğraflarını montajlamış olmalılar.”

27.

Dört dakika gecikmişlerdi. Ira ve Götz, Steuer'nın öfkeli bakışları altında operasyon yönetiminin acil özel durum toplantısının yapılacağı konferans salonuna girdi.

İnanılmazdı! Götz'ün Ira'ya, Dizel'in ulaştığı bilgilerle ilgili anlattıkları akıl almazdı.

“Bugün hepimizin, tıpkı ekip lideri gibi acelesi var; o yüzden hemen başlayalım beyler.”

Ira, Steuer'nın hitabında kendisini kasıtlı olarak görmezden geldiğini fark etti. Ira, loş ışıklı konferans salonundaki tek kadındı. Salonda Ira ve Götz dışında, Steuer'nın tıraşsız asistanı, kadro dışı kalmış müzakereci von Herzberg ve iki memur daha vardı. Steuer, buzlu camdan uzun masanın başında, büyük uluslararası bir şirketin CEO'suymuş gibi duruyordu.

“Sizi soruşturmaya eklenen son bulgular hakkında bilgi vermek istiyorum. Sonra hepinizi atacağımız sonraki mantıklı adımlarda görevlendireceğim.”

Steuer, kıllı pençesinde minyatür bir çakmağı andıran bir kumanda tutuyordu. Tavanın altına yerleştirilmiş projektör, hafif bir vınlamayla duvara afiş boyutlarında bir fotoğraf yansıtı. Jan May. Psikoloğun iyi günlerinden kalma resmî bir basın fotoğrafı.

“Soruşturmalarımız başından itibaren iki konuya odaklandı: saldırgan ve rehineler. Özel komisyon harika bir iş çıkardı.” Ira'nın ilk kez gördüğü memurları işaret etti. Masanın en so-

nunda, Steuer'nın yanında oturuyorlardı. Projektörün duvardan yansıyan ışığı, memurların ifadesiz suratlarını kırmızı mavi renklerle kaplıyordu. Ira'ya çizgi film karakterlerini hatırlatıyorlardı. Şimdilik adamlara "Tom" ve "Jerry" lakaplarını taktı.

Ira, "Ya Leoni?" diye sordu. "Onunla ilgili bir şey bulamadınız mı?"

"Bakın," Steuer gözlerini devirdi, sözünün kesilmesine sinirlenmişti. "Bunun size en yüksek mevkiden açıklandığını sanıyordum. Siz durumunuz gereği belki ölümden sonra yaşam olduğu düşüncesine tutunuyor olabilirsiniz..."

Tom ve Jerry bıyık altından gülümsedi.

"... Ancak biz, değerli vaktimizi ölü birinin hayatta olup olmadığını kontrol ederek harcamadık."

Soruşturmayı yürüten memurlar başlarını şiddetle salladı ve daha geniş sırtıtmaya başladı. Ira, lakaplarını "göt" ve "piç" olarak değiştirdi.

"Öyleyse neden..." Götz elini Ira'nın dizine koyarak onu susturdu. Haklıydı. Steuer, Dizel'in kazayla ilgili bulduklarını umursamayacaktı. Steuer sorgulayan bakışlarla kaşlarını kaldırıırken Ira sözüne devam etmedi.

"Güzel, Bayan Samin'in başka nitelikli itirazı yoksa nihayet devam edebilirim."

Götz, elini Ira'nın dizinde gereğinden uzun tuttu, hafifçe dizini sıktı ve elini yavaşça çekti.

Steuer kumandanın bir düğmesine bastı. Jan'ın fotoğrafı küçülüp sol üst köşeye yerleşerek yedi fotoğrafa daha yer açtı.

"Bunlar rehineler. Bu..." Steuer kızılötesi bir kalemle kurye Manfred Stuck'ı işaret etti, "... ilk kurbandı. Radyo çalışanlarını saymazsak ziyaretçi grubundaki muhtemelen tek gerçek rehinneydi." Son iki kelimeyi manidar bakışlarıyla vurguladı.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Götz.

“Muhtemelen hepsi suç ortağı.”

Steuer, ağzından çıkan her madde için bir parmağını kullanarak saymaya başladı:

“Hepsi işsiz. Hepsi aynı eğitime sahip: oyuncular. Hepsi birbirini Kreuzberg’de bulunan ve amatör sanatçılar için bir performans mekânı olan ‘Scheinbar’dan tanıyor. En dikkat çekici olansa şu: Hepsi 101.5’in dinleyici kulübüne henüz birkaç hafta önce girmiş. Bu...” Steuer seyrek saçlı, iri yapılı bir adamı gösteriyordu, “... Theodor Wildenau. Bilgisayar tamiri yaparak geçiniyor. Bugün herkesin kanal gezisine aynı anda katılabilmesi için veri tabanını manipüle ettiğini varsayıyoruz.”

“Bu bizim için ne anlama geliyor?” diye sordu von Herzberg oldukça şaşkın bir ifadeyle.

“Burada bir blöfle uğraştığımız anlamına geliyor. Bir oyun. Bir senaryo. Jan May ve rehineler birlikte çalışıyor.”

“Bundan kuşkulaniyorsunuz öyle mi?” diye sordu Ira, yüksek sesle. Dile getirdiği bir sorudan çok tespitti.

“Evet. Böyle olduğundan kuşkulananmak için iyi nedenlerimiz var: Tüm rehinelerin dolaylı olarak da olsa saldırganla önceden bir bağlantısı vardı. Jan May uzun süre ‘Scheinbar’ın sahibini tedavi etti. Bir başka bağlantıyı da banka hesapları gösteriyor. May, üç hafta önce birkaç tasarruf fonunu iptal etmiş. Toplamda iki yüz bin avro nakit çekmiş. Dört rehine. Kişi başı ellişer bin avro eder.”

“Bir saniye. O dört kişinin sabıka kaydı var mı?” Götz ilk kez konuşuyordu.

“Bahse değer sabıkaları yok.” Projektörün ışığı, Steuer toplantı masasının önünde sağa sola yürürken geniş suratını aydınlatıyordu.

“Çift, bir keresinde 1 Mayıs yürüyüşünde ellerinde taşlarla yakalanmış. Hamile kadının araba kullanırken ot içtiği olmuş. Kayıtlarda yalnızca uyarı aldıkları var.”

Ira iç çekti. *Ciddi olamaz, değil mi?*

“Bir saniye,” diyerek Steuer’ın sözünü kesti. “ Bize gerçekten sıradan dört Berlinlinin, Jan May onlara ellişer bin avro teklif etti diye aniden ağır suçlular olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Steuer kafa salladı.

“Benim düşüncem şu şekilde: May kafayı yemiş ancak tehlikeli değil. Saf ve boğazına kadar borca batmış amatör oyuncular, kendisine yardım etmeleri için ikna etmiş. Leoni’nin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor. Tembel arkadaşlarımız, devletle araları zaten iyi olmadığı için Jan’ın komplo teorisini kabul ediyorlar. Belki sadece parayı istiyorlardır. Her neyse. Onlara şiddet içermeyen bir süreç garanti edip adam başı elli bin avro verdiyse her şey tamam. Hayatlarının rolünü oynuyor, rehine taklidi yapıyorlar.”

“Peki, ölü UPS şoförü bu senaryoda nasıl konumlandırılıyor?” Herzberg yine araya girdi.

“O, senaryoya uymuyor. Ama tam da bu varsayımlarımızın doğru olduğunun bir başka kanıtı. Çünkü bilgisayar analizine göre Manfred Stuck bu radyo gezisi için öngörülmemiştir. Son dakika davet edildi, o da yanlışlıkla oldu. Aslında Stuck sinema bileti kazanacaktı. Stajyerlerden biri formları karıştırdı ve yanlış bir ödül bildirimini yaptı.”

Ira, Steuer’ın bürokrat kafasında ne döndüğünü çok iyi biliyordu. Sadece ekiple değil, kendiyle de konuşuyordu. Sarf ettiği her kelimeyle az önce masa başında tasarladıklarına daha fazla inanıyordu.

“Jan yabancı birini görünce muhtemelen panikledi. Plana bir şekilde sadık kalmadı. Her şeyi berbat etme ihtimali olan tek adamı saf dışı bıraktı. Bu arada Stuck’ın UPS’teki iş arka-

daşları, onun çabuk öfkelenen ve silah tutkunu biri olduğunu söyledi. Adam ilk andan itibaren saldırganın planları için tehdit oluşturunuyordu.”

“Bu, Jan’ın gayet tehlikeli biri olduğu anlamına gelir,” dedi Ira. “Onu ve yarattığı tehdidi küçümseyemeyiz.”

Steuer, küçümser bir tavırla elini salladı ve Ira’ya kahvesine düşmüş bir sinekmişçesine baktı.

“Ancak düşünülmesi gereken bir ihtimal daha var. Çok daha güçlü bir ihtimal: Stuck ölmedi. Radyoda sadece bir oyun oynandı. Cinayetin tanığı yok.”

Var, diye düşündü Ira. Kızım.

“Bu tezi destekleyen ne?” diye sordu Herzberg.

“Jan’ın son aylardaki e-posta hareketlerini kontrol ettik. İspanyol ordu mağazalarından silah ve patlayıcı maketleri satın almış. Satın aldıklarından biri şok tabancası. Oradaki en iyi aktörün Jan olması şaşırtıcı olmaz. Stuck’ı yan odaya sokmasının bir sebebi vardı.”

Götz, “Katılmıyorum!” dedi ve ayağa kalktı. Ira, Götz’ün kızgın suratını görünce neredeyse korktu. Götz’ün tüm vücudu kasılmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

“Saygısızlık etmek istemem ama bunlar sadece birer varsayım, gerçek değil. Ya rehinelerin birbirleriyle bağlantısı yoksa? Tıpkı Stuck’ta olduğu gibi, sıradan tesadüfler onları yanlış zamanda yanlış stüdyoya götürdüyse? Dünyadaki her insanın, bir başka insanla maksimum altı arkadaş aracılığıyla bağlantılı olduğu söyleniyor. Bu şehirde, bir odadaki yedi kişiden dördünün ortak bir arkadaşına sahip olması bu yüzden oldukça normal. Mesela bir arkadaşım Berlin’in uyuşturucu kralıyla poker oynuyor diyelim. Bu beni organize bir suç örgütünün üyesi mi yapar?”

Steuer bir şey söyleyecek oldu ancak Götz konuşmasına fırsat vermedi.

“Bu kanıtlara rağmen Jan May’ı çok tehlikeli olarak sınıflandırmaya devam etmemiz gerekiyor. Adamlarımı oraya, o manyağın üzerinin havaya uçurulmak üzere olan bir bina gibi kablolarla dolu olduğu konusunda bilgilendirmeden yollamayacağım.”

“Bunda yanlış bir şey yok,” dedi Steuer. “Dikkat her zaman iyidir. Ancak ben Jan’ı tehlikesiz bir deli olarak görüyorum. Sunucuyu ve yapımcıyı muhtemelen bir su tabancasıyla kontrol altında tutuyor.”

“Stuck’ın silahını ve Onassis’in havalandırma boşluğundaki başarısız teşebbüsten sonra aşağı atmak zorunda kaldığı silahı unutuyorsunuz. Üzgünüm ama sizinle aynı fikirde değilim.”

“Farkındayım. Ancak bu benim kararımı değiştirmiyor.”

“Kararınız ne?”

“İçeri gireceğiz. On beş dakika sonra.”

28.

Götz, konferans salonundan hızla fırlayan Ira'nın arkasından aceleyle koştu.

“Ira, bekle!”

Ira'nın asansöre koşarken içinde kopan fırtınaları tahmin edebiliyordu. Stuck ölüydü ve bunu ilk ağızdan biliyordu. Ancak kimseye görgü tanığı hakkında bir şey söyleyemiyordu. Ira'nın, aynı zamanda kızı olan sekizinci bir rehinenin varlığını gizlediği ortaya çıkarsa Steuer onu tutuklayabilirdi bile. Bu çıkmaz onu içten içe bitiriyor olmalıydı. Özel tim harekete geçerken işini yapıp Jan'ın dikkatini dağıtmalı mıydı? Yoksa kartları açıp operasyonu engellemeli miydi? Ancak ondan sonra Kitty'ye yardım etmek için bir şey yapamazdı. Her iki durumda da kızının hayatını tehlikeye atmış olacaktı.

“Nereye koşuyorsun?” Götz Ira'yı neredeyse yakalamıştı.

“Benimle gel!” diye yanıtladı arkasına dönmeden.

Götz, Ira'ya yaklaştı ve işaret parmağıyla nazikçe ensesine dokundu. Ira, görünmez bir dur düğmesine basılmış gibi aniden durdu. Götz, dokunduğu yere aşinaydı. Ensesine daha önce kaç kez dokunmuş, onu kaç kez okşayıp öpmüştü. Hiçbiri bunun gibi zorlayıcı koşullar altında değildi.

“Çok üzgünüm, Ira,” dedi. “Steuer hata yapıyor. Muhtemelen yukarıdan baskı görüyor. Ama fikrini nasıl değiştirebileceğimi

bilmiyorum. Üstelik bu kadar kısa sürede. Ekibime çoktan talimat vermiş olmalıydım.”

Ira, Götz’e döndü. Koyu gözlerinin altında, yanaklarındaki çillerle tuhaf bir uyum sağlayan, gözlerinden de koyu halkalar vardı.

“O zaman git. Ama telsizi bana bırak.” Götz’ün telsizi koyduğu kamuflajlı pantolonunun şişkin yan cebini işaret etti.

“Ne yapacaksın?”

Ira, kargo pantolonunun içine soktuğu tişörtünü çıkardı ve alnındaki teri sildi. Götz, durumun tamamen uygunsuz olmasına rağmen Ira’nın göbek deliğine dokunabilmeyi diledi.

“Onunla konuşmam lazım,” dedi Ira. “Kitty’yle.”

“Bunun ne faydası olacak?”

“Doğru kararı vermemize yardım edebilecek tek kişi o.”

29.

“**Y**ine neler oluyor?”

Kitty'nin sesi, çok uzun bir süredir konuşmadığı ve şu an fısıldamak zorunda olduğu için çatlak geliyordu. Sesi, içinde bulunduğu duruma uygundu. Lavabonun altındaki rahatsız oturma pozisyonu, tüm kaslarının iç içe geçerek kramp düğümlerine dönüşmesine sebep olmuştu. Ayrıca susamıştı. Baş zonkluyordu ve kötü bir soğuk algınlığına yakalanmasına ramak kalmış gibi hissediyordu. Telsizin pil göstergesindeki ışık bile titriyordu. Sinyalin kesilmesi uzun sürmezdi.

“Bana yardım etmelisin tatlım.” Annesi de onun gibi fısıldayarak konuşuyordu.

Sözlerinin sıcaklığı, Kitty'yi hiç alışkın olmadığı bir şekilde etkiledi. Hoş bir masaj gibiydi. Kendisine dahi itiraf etmek istemiyordu. Ancak dışarıda onu seven, onun için endişelenen ve onu kurtarmak isteyen birisinin olduğunu bilmek, hissettiği baskıyı hafifletiyordu. Bu kişi ilişkisini sonsuza dek kesmek istediği kişi olsa bile.

“Nasıl?”

“Seni az önce doğru anladıysam saldırgan cesedi ekipman odasına götürdü.”

“Evet. MEO'ya.”

“Oraya girebilir misin?”

“Bilmiyorum. Anahtarım yok.”

“Kendini tehlikeye atmadan deneyebilir misin?”

Kitty dolabın kapağını aralayıp temkinli bir şekilde dışarıya baktı.

“Olabilir. O stüdyoda telefonla konuşurken güvendeyim.”

“Güzel. O zaman ben onun dikkatini dağıtırım. Bunu senden hiç istemeyerek rica ediyorum küçüğüm. Ancak fark edilmeden MEO’ya girmenin güvenli bir yolunu bulursan lütfen oraya gizlice gir.”

“Neden?”

Bunu yapabileceğini biliyordu. Jan ilk infazdan sonra ekipman odasının kapısını tekrar kilitlememişti.

“Bizim için UPS şoförünün gerçekten ölüp ölmediğine bakman gerekiyor.”

“Onu nasıl vurduğunu net bir şekilde gördüm.”

“Evet, sana inanıyorum. Ancak bazen işler ilk bakışta göründüklerinden farklı olabilir.”

“Adam hareket etmeyi kesti anne. Onu bir ceset torbasına tıktı. Burada üç ceset torbası daha var!”

“Dikkatli olman çok önemli.”

30.

Diesel, arabayı Kant Caddesi boyunca Asliye Hukuk Mahkemesi'ne doğru hızla sürdü. Şimdi mobese kameralarına yakalanırsa Flensburg'da üç ceza puanı alırdı. O kadardan bir şey olmazdı. Ancak telefonu hoparlöre almadan konuştuğu için fazladan para cezası ödemesi gerekirdi. *Öyle olsa ne olur ki?*

Friedberg Caddesi'ndeki açık mavi renkli eve ulaşmadan önce, Götz'e mutlaka bir şey daha söylemek istiyordu.

Ekip lideri, Dizel'i selamlamak yerine ona, "Radyoya çoktan dönmüş olmanız gerekirdi, neden dönmediniz?" diye sordu. Dizel, arka planda operasyon merkezindeki koşuşturmayı duyuyordu.

"Evlendik mi tatlım, bu tonlama da ne?" diye yanıtladı.

"Çok komik. Dinleyin. Pazarla ilgili ipucu altın değerindeydi. Ama şimdi, umarım beni yine önemli bir şey için aramışsınızdır. Çünkü burası şu an mahşer yeri gibi."

"Radyodaki müzikle ilgili dikkatimi çeken bir şey var."

"Her zaman aynı şeyi döndürmeniz mi?"

"Evet, varmak istediğim nokta tam olarak bu."

"Bu bir şaka mı?"

"Hayır. Haklısınız, genelde hep aynı şarkıları tekrar ederiz. Ama bugün farklı. Son bir saat içinde çalan şarkılara dikkat ettiniz mi?"

"Hayır. Yapacak daha önemli işlerim vardı."

“Buna inanıyorum. Ama hadi son saatin bir aircheck’ini yaptırın.”

“Air neyini?”

”Kaydın kontrolünü.”

Dizel Friedberg Caddesi’ne ulaşmıştı. Çıkmaz sokakta her zamanki gibi park yeri yoktu. Targa’sını bir inşaat konteynerinin yanına koydu ve arabadan fırladı.

“Son birkaç saatte, normalde asla çalmayacağımız şarkıların çalındığını göreceksiniz.”

“O şarkıları normalde neden çalmıyorsunuz?”

“Çünkü negatif geri dönüşleri var. Çok kötü. Fazlasıyla bilinmeyen şarkılar. Hedef kitlemiz böyle şarkılar dinlemek istemiyor. Her şarkıyı pazar araştırmasıyla tek tek seçiyoruz.”

Dizel, evin açık kapısından girip koridora geçti.

Yaşlıca bir kadın, yeni temizlenmiş rugan ayakkabılarıyla posta kutularının önünde duruyordu. Titreyen parmaklarıyla paslı kutudan postasını çıkarmakta zorlanıyordu. Bir mektup yere düşmüştü bile. Dizel mektubu yerden alınca kadın minnetle gülümsedi. Ardından Dizel arka avluya geçti.

“Son yarım saatte çalınan hiçbir halt, sıradan çalma listelerimizde yok.” Dizel serin avluya girdi ve merdivenleri çıktı. Leoni’nin dairesini bulmak bir gazetecilik mücadelesi olmamıştı. Habicht uçuş boyunca radyoyu açık bırakmıştı ve Jan önce caddeyi, sonra mavi evi tarif ettikten sonra Dizel, Jan’ın nereden bahsettiğini anlamıştı. O bölgeyi biliyordu. O civarda büyümüştü. Daire de sorun yaratmamıştı. Leoni Gregor. İsmi hâlâ zilin üzerinde yazıyordu.

“Peki, tüm bunlar ne demek oluyor Sherlock?” Götz’ün sesi gitgide daha da sinirli geliyordu, Dizel duraksadı. Dairenin kapısının aralık oluşunun şaşkınlığını yaşıyordu.

“Merhaba? Sizinle konuşuyorum. Tüm bunlarla ne kastediyorsunuz?”

Dizel kapıyı hafifçe itip isteksizce içeri girdi. Koku hemen dikkatini çekti. Yine de tekrar konuşmaya odaklandı:

“Bence şarkılar birer ipucu. Mesela Sister Sledge’ten ‘We Are Family’⁵ ya da Mariah Carey’den ‘We Belong Together’⁶, bunlar Markus Tumber’nın normal şartlarda asla çalmayacağı şarkılar. Bir sebebi olmadığı sürece radyoda bunları duyamazsınız. Farz edelim ki oynatma listesine Timber karar veriyor. Böylece neyi fark ediyoruz?”

“Metinler benzer.”

“*Clever & Smart*’ sayın meslektaşım.”

Dizel etrafa bakındı ve yavaşça küçük dairenin her odasına girip çıktı.

“Şarkı isimlerinin serbest birer çevirisini yapacak olursak, stüdyodaki herkesin birbirini tanıyan büyük bir aile olduğu ve birlikte hareket ettiği sonucuna varıyoruz. Anlıyor musunuz? Ancak henüz bitmedi. Daha sonra Fleetwood Mac’ten ‘Little Lies’⁸, ardından Simply Red’den ‘Fake’⁹ çaldı. Usta bize bunlarla ne söylemek istiyor? Çok açık,” Dizel kendi sorusunu kendi cevapladı, “stüdyodaki her şey tezgâh. Birbirlerini tanıyorlar.”

“Olabilir,” dedi Götz usulca, ardından hattan bir çatırtı duyuldu. “Bir saniye...”

5 (İng.) Biz aileyiz. (ç. n.)

6 (İng.) Biz birbirimize aitiz. (ç. n.)

7 İspanyol çizgi romanı Francisco Ibáñez tarafından 1958 yılından beri çizilen ve asıl adı *Mortadelo y Filemón* olan çizgi roman serisi. Trans-Internationaler Agentenring ajanı olan çizgi romanın iki ana karakteri, seri boyunca bir dizi olayı gün yüzüne çıkarmaya çalışır. (ç. n.)

8 (İng.) Küçük yalanlar. (ç. n.)

9 (İng.) Sahte. (ç. n.)

Arka planda duyulan sesler giderek daha da arttı; Götz'ün talimatlar verdiği açıktı. Muhtemelen, son çalan şarkıların sırasını talep ediyor ancak astı durumu kavrayamıyordu. Telefondaki sessizlik biraz uzun sürünce Dizel, bu vakti etrafa biraz daha bakınmak için değerlendirdi. Daha önce böylesine boş bir dairede bulunduğunu hatırlamıyordu. Burada hiçbir şey yoktu. Ne mobilya ne mutfak ve banyo armatürleri ne de lavabo, küvet, duş veya tuvalet vardı.

Herhangi bir kapı ya da duvarlarda bir duvar kâğıdı bile yoktu. *Hiçbir şey yoktu!*

Ayrıca etraf, burada saniyeler önce bir dezenfeksiyon dünya şampiyonası olmuş gibi kokuyordu. Burası için “klinik olarak temiz” ya da “yüzde yüz mikropsuz” gibi reklam cümleleri bile yetersiz olurdu.

“Döndüm,” dedi Götz. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Bana deli diyebilirsiniz ama bence Timber bize müzikal talimatlar veriyor. Mesela Shania Twain'den ‘Come On Over’¹⁰ ile bize gelmemizi söylüyor. Kate Bush, tepeye çıkmamızı istiyor. Yani ... “

Götz, Dizel'in sözünü böldü ve ekledi:

“... hücum etmeliyiz. Tamam bu, operasyon liderimizin verdiği bazı kararlarla örtüşebilir.”

“Steuer mı? Big Mac?”

“Evet.”

“Ona itimat etmezdim.”

Vuuuu.

Kapı rüzgâr yüzünden kapanınca Dizel korkuyla sıçradı. *Kahretsin! Öfkeyle kapıya baktı.*

10 (İng.) Hadi buraya gel. (ç. n.)

Artan adrenalini azaltmak için, “Lanet olası!” diye tekrar yüksek sesle söylendi.

“Neler oluyor? Sesiniz neden yankılanıyor? Şu an neredesiniz sahiden?”

“Friedberg Caddesi’nde, Leoni’nin eski dairesinde.”

“O da neden?” Götz’ün sesi o kadar afallamış geliyordu ki sanki Dizel’den evlenme teklifi almıştı.

“Etrafa bakıyorum.” Dizel, bakış açısını değiştirmek için oturma odasındaki yeni cilalanmış döşeme zemine yatıp tavana bakmaya başladı. Hiçbir şey yoktu. Bir köşede asılı tek bir örümcek ağı bile yoktu.

Buna imkân yok, diye düşündü. Kendi dairesinde temizlikçi kadın gittikten sonra bile halı lifleri süzölmeye devam ediyordu. Bu daire sekiz aydır boştu, öyle mi?

“Beni şimdi iyi dinleyin Dizel.” Götz’ün sesi aniden değişti. Artık öfkeli değil, daha çok uyaran, endişeli bir üslupla konuşuyordu.

“Kapı açık mıydı?”

“Evet. Geldiğimde aralıktı. Burada biri yakın zamanda tüm izleri temizlemişe benziyor. Etraf kesinlikle tertemiz. Buraya kıyasla yoğun bakım üniteleri çöplük gibi kokar.”

“Tekrar,” Götz, Dizel’in son sözünü kulak ardı etti, “geldiğinizde kapı açık mıydı?”

“Evet, ama...”

“Orada sizden başka biri var mı? Birini gördünüz mü?”

“Posta kutularının orada yaşlı bir kadın gördüm sadece.”

“Tamam, beni iyi dinleyin. Tehlikedesiniz. Hemen evden çıkın!”

“Neden ki?”

“Sadece söylediğimi yapın!”

“Tamam ama...” Dizel telefonunu kulağından çekti. *Piç; öylece kapattı!*

Tam kalkacaktı ki müzik sesi duyuldu. Boğuk baslar, sanki kapalı bir disko kapısından dışarı taşan sesi andırıyordu. Dizel yan dönüp kulağını yere dayadı. Müzik daha da yükseldi. Bu şarkıyı biliyordu. Bir kat aşağıda biri hip-hop müzik ile kendinden geçiyordu. Bu, Dizel’i fazlasıyla rahatsız etti. Az önce yerden aldığı mektup Marta Domkowitz’e gönderilmişti. Kapıdaki levhaya göre birinci katta, müziğin geldiği dairede yaşayan Marta’ya. Dizel ayağa fırladı ve Leoni’nin dairesini ardına bakmadan terk etti. Bir şeyden emindi. Ya ilk kez yetmiş üç yaşında bir gangsta rap tutkunu tanımak üzereydi ya da müzik, bir sesi bastırıyordu.

31.

Kolu aşığı itti. Klimalı kontrol odasının ağır yangın kapısı sorunsuzca açıldı. Kitty spor ayakkabılarını çıkarıp arkasından kapanmaması için kapıyla çerçeve arasına koydu.

Yalınayak, daha dün pedikür yaptırdığı ayakları ile odada ilerlerken kendini aniden daha da savunmasız hissetti.

Annesinin, “İşaretimi bekle,” dediğini duydu. Ira’nın sesi, Kitty mutfaktayken olduğundan daha sessiz geliyordu. Sözleri, MEO’daki uçak gürültüsünü andıran uğultu sayesinde teknik odanın havalandırma sistemi tarafından yutuluyordu.

“İçerideyim,” dedi Kitty. Aslında, ceset torbasının önüne gelmişti bile. Hemen girişin yakınında, ilk rafın önünde yatıyordu.

“Hayır! Bekle ... da ... dikkatini dağı... gerek ... “

“Çok geç. Ya şimdi ya da asla. Telsizin pili bitiyor.”

Kitty eğildi, son söylediklerinin annesi tarafından anlaşıldığından emin değildi.

Fermuarı açarken çıkan ses, kulaklarında bir yaprak kıyıcı gibi yankılandı. Kitty bu akustik fenomeni çocukluğundan biliyordu. Ne kadar sessiz olmaya çalışılırsa, çevresindeki sesler kendisi tarafından o kadar yüksek algılanırdı. Gece yarısı evden bir partiye gitmek için gizlice çıkmak üzereyken döşeme taktaları her adımında, normal bir zamanda çıkardıklarından çok daha yüksek sesler çıkarmıştı. Ceset torbasını, adamın kafası görünene kadar açtı ve yüzünü inceledi.

Ölmüş mü? Yoksa sadece uyuyor mu? Sonraki adımının ne olacağını bilmeden bakışlarını, ceset torbasındaki bedenin üzerinde gezdirdi. Ceset torbası, Kitty'ye buruşuk plastikten bir tabut izlenimi veriyordu. Sert ve hareketsizdi. Bakışları bir anlığına bedenin göğüs kafesinde durdu. İşte!

İnce bir çığlık attı. Kısa, çok yüksek sesli olmayan bir çığlık. Buna rağmen kendi sesi, kulaklarında bir kilisedeymişçesine yankılandı.

Kahretsin! Umarım Jan May bunu duymamıştır!

“Ne olu... or... .. ty?”

Annesinin anlaşılmayan sözlerini duymazdan geldi. Önce şüphelerinin üzerine gitmek zorundaydı. Kitty emin değildi. Az önce torba hareket mi etmişti? Adamın solgun dudaklarına dokunduğunda eli titriyordu. Tepki yoktu. *Nabız en iyi nereden ölçülür?*

Boynundan ölçmeyi denedi. Derisi kösele gibiydi. İyi tıraş olmamıştı. İyi hissettirmiyordu. Yıpranmış bir bulaşık bezi gibiydi. Kitty hiçbir şey hissetmiyordu. Kendi parmakları, hissettiği gerginlik nedeniyle inanılmaz derecede soğuktu ve neredeyse kaskatı kesilmişti. Sanki elinde eldiven olmadan arabanın ön camından bir miktar kar temizlemiş gibiydi.

Soğukluk benden mi geliyor yoksa bunu ceset mi yayıyor?

Kitty aniden tekrar çığlık attı. Çok yüksek sesli değil. İlk seferden biraz daha sessiz. Ancak bu kez panikli tepkisinin haklı bir gerekçesi vardı. Bunu annesine söylemeliydi.

Telsizi çalıştırdı. “Anne, sanırım o...”

“Ne?”

Kitty başparmağını konuşma düğmesinden çekti ve tüm gücünü topladı. Ancak iki saniye sonra yavaşça arkasına dönmeyi başardı. Evet. Tahmin etmişti.

Bir şey bulan yalnızca kendisi değildi. Jan May da bulmuştu. Jan May artık stüdyoda değil, tam arkasındaydı.

32.

Her çalışında elindeki telefon bir kilo daha ağırlaşıyordu.
Lütfen bu olmasın!

Çocuğu ığlık atmıştı. Ardından bağlantı aniden kesilmişti.
Şu an Jan da stüdyo hattına cevap vermiyordu.

Neler oluyordu? Kitty ona ne söylemek istemişti? Ve neden çığlık atmıştı?

Ira'nın sol bacağı titriyordu. Ancak titreyen bacağının da şakaklarından gözlerine akıp gözyaşlarıyla karışan terinin de farkında değildi. Bir yanı, Jan'ın telefonu sonunda açması için yalvarıyor; diğer yanı, korkunç gerçeğin gün yüzüne çıkmasından korktuğu için telefonu kapatmak istiyordu.

Peki ya Kitty?

Sekizinci çevir sesi nihayet kesildi. Önce sadece hışırtı duydu.
Ardından ilk kelime duyuldu:

“Merhaba?”

Ira daha önce hiç birbirine böylesine zıt iki duyguyu aynı anda hissetmemişti: mutluluk ve üzüntü, neşe ve korku, rahatlama ve panik. Her şeyi aynı anda hissediyordu. Tüm bu duyguları kızından gelen ürkek tek bir kelime tetiklemişti. Jan, telefonu Kitty'nin açmasına izin vermişti. Demek hâlâ hayattaydı. Ancak daha önce ölüme asla şu an olduğundan daha yakın olmamıştı.

“İyi misin canım?”

“Bu sadece senin suçun, anne,” Kitty hüngür hüngür ağlıyordu. Kendinde değildi. “Saklandığım yerde tamamen güvenderdim ama sen ...”

“... güvenimi kötüye kullandın,” diye ekledi Jan, Kitty’yi telefondan çekerek. “Bunun ne anlama geldiğini sorabilir miyim? Kendi kızınızı casus olarak stüdyoya mı sızdırdınız?”

“Gerçekten şimdi bunun hakkında radyoda konuşmak zorunda mıyız?” diye sordu Ira, bu konuşmanın da naklen yayınlandığının farkına varınca.

“Neden konuşmayalım? Kurallar değişmedi. Konuştuğumuz her şey, herkes tarafından duyulmalı. Bu ne anlama geliyor Ira? Bana bunun tesadüf olduğunu söylemeyin sakın.”

“Ama öyle. Kızımın radyoda geçici eleman olarak çalıştığını bugün bile bilmiyordum. Onu görmediniz, o da radyo istasyonundaki mutfağa kilitlenmiş oldu.”

Jan henüz tek bir kelime söylemeden, Ira onu ne kadar kaybettiğini hissetti. Bu yüzden henüz vakti varken karşı saldırıya devam etmeye karar verdi. Steuer birazdan gelir ve Ira’yı görevden alırdı.

“Hem neden Kitty’nin içeri sızmasına izin vereyim? Ve bunu nasıl yapabilirdim ki? Hayır. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Tıpkı UPS sürücüsü gibi. Haklı mıyım?”

Ira onu sinirlendirmiş olsa da Jan bunu belli etmedi. “Çok konuşuyorsunuz,” diye homurdandı.

“Kızımı tekrar telefona verin.”

“Talepte bulunacak durumda olduğunuzu sanmıyorum Ira.”

“Lütfen.”

Jan’ın verdiği cevabı pek anlamadı. Sesi çok uzaktan geliyordu. Mikrofonu kendinden uzakta tutuyor olmalıydı.

“Sizinle konuşmak istemiyor,” dedi.

“Kitty, beni duyuyorsan...”

“Artık sizi duyamıyor.” Jan’ın sesi yine net geliyordu. “Stüdyodaki hoparlörleri kapattım, kulaklığı olan tek kişi benim. Bir şey size göre de çok net Ira. Bu, son telefon görüşmemiz olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Eli, kargo pantolonunun sağ bacağına kenetlendi.

Tamamen gerginlikle, uyluğundaki büyük cebin çitçitini açtı ve sıkığı yumruğunu içine koydu.

Vücudunun hareketli her uzvunu, en azından dışarıdan biraz huzur almak için bir deli gömleğiyle sabitleyebilmeyi dilerdi. Gerçi içindeki gürültülü kavgaya bu bile fayda etmezdi ya.

“Sadece birkaç saat oldu ama harika bir iş çıkardınız: Kimse artık sizi burada istemiyor. Operasyon yönetimi, kişisel olarak işin içinde olduğunuz için sizi görevden almak zorunda. Kendimi sizin tarafınızdan ihanete uğramış hissediyorum. Artık kimse sizinle konuşmak istemiyor. Kızınız bile telefonu ona vermek istediğimde şiddetle başını sallıyor. Bana bunu nasıl başardığınızı söyler misiniz Ira?”

Ira irkildi. Müzakere merkezinin kapısı şiddetle açıldı. Steuer gürültülü ve ağır adımlarla içeri girdi. Saçları terden alnına yapışmıştı. Peşinden üniformalı iki memur geldi. Henüz bir şey söylememişti. Onu, yayındaki mikrofonların önünde tutuklayacak kadar aptal değildi. Ancak pozisyonunu almıştı. Ira’nın kızına yardım edebilmesi için elinde kalan son şey, bu telefon görüşmesiydi.

“Dinleyin Jan, siz psikologsunuz. Kızımı serbest bırakmalısınız.”

“Bunların birbirleri ile ne ilgisi var?”

“Kızım, Sara’nın intiharının sebep olduğu travmayı atlatamadı. Benimle o zamandan beri konuşmuyor.”

“Farkındayım. Sizi mi suçluyor?”

“Korkarım, evet.”

“Neden?”

Ira gözlerini kapattı. Sara ile son konuşmasından kesitler kulaklarında çınılıyordu.

İlaç içmeyeceksin değil mi?

Hayır, anneciğim!

“Size Sara’nın ölümünden kısa bir süre önce beni aradığını söyledim ya!”

“Evet, siz trendeydiniz. Bağlantı kötüydü. Ama tekrar dinlemek istediğimi pek sanmıyorum.”

“Hayır, hayır. Bekleyin. Şu an telefonu kapatabilirsiniz ama rehinelerinizi tanımalısınız. Kitty dengesiz. Size zorluk çıkarabilir.”

“Pekâlâ. Sara ile yaptığınız son telefon görüşmesinin nesi var?”

“Bir müzakerecinin yapabileceği en büyük hatayı yaptım.” Ira doğru kelimeleri aradı ancak bulamadı. Söyleyeceği şeyi daha az çirkin yapacak hiçbir kelime yoktu: “Soruları yanlış sordum. Ve düzgün dinlemedim.”

33.

Oraya girmeyeceksin, diye düşündü Dizel, birkaç saniye içinde ikinci kez bir evin kilitli kapısının önünde dururken. Kapıyı pek çok kez çalmasına rağmen Marta Domkowitz'in zili duymamasına, yüksek sesli rap müzik nedeniyle şaşırmamıştı. Şu anda Brooklynli bir DJ, eski karısına dünyadaki tüm bulaşıcı hastalıkları diliyordu.

Dizel, nihayet daireye girdiğinde kendi kendine, "Deli olmalısın," dedi. Daha sonra, onu koridorda adım adım ilerleten şeyin meraktan farklı bir şey olduğunu inkâr edeceğine şüphe yoktu. İçindeki korku, yaşlı kadının oturma odasına yaklaştığı her metrede daha da yükselen şarkı sözlerini bastırıyordu. Leoni'nin tamamen boş olan dairesinin aksine, buradaki mobilyalar huzur ve rahatlık yayıyordu. Duvardan duvara döşenmiş uzun tüylü, krem renkli halılar, atılan her adımı yutuyordu. Biedermeier tarzı, damarlı, koyu kahverengi ceviz ağacından yapılma iki küçük komodin gözüne çarptı. Marta Domkowitz, ayakkabılarında olduğu gibi mobilyalarda da kaliteye büyük önem veriyor gibi görünüyordu. Dizel bu işlerden pek anlamasa da parlak cilalı antikaların gerçek olduğunu tahmin ediyordu. Ve pahalı.

Durakladı.

Ve korkusu daha da arttı.

Eski olan binanın uzun koridorunun sonunda, sağır edici hip-hop müziği gibi resme uymayan bir şey daha vardı. Yer-

deki şeye yaklaştıkça halüsinasyon görmediğinden emin oldu. Önünde bir takma diş duruyordu, yanında da yeni basılmış beş yüz avrolardan meydana gelen bir para destesi.

Dizel çömeldi ve karşısında duran şeyleri inceledi. *Ona dokunma*, diye kendi kendine tavsiyede bulundu. Burada her ne oluyorsa, bilmediği bir dairede, tam da bir para destesinin üzerinde parmak izinin bulunmasını istemiyordu.

Bu da ne?

Bakış açısını değiştirmiş olmasaydı bunu asla bulamazdı. Dizel çömelmeye devam etti, eline bir mendil sardı ve dolabın altında duran paramparça olmuş ayakkabı kutusunu çıkardı. Karton kutu, içinde biri havai fişek tutuşturmuş gibi görünüyordu. Var olan bir kapaktan söz edilemezdi; kenarları parçalanmıştı, içindekiler karmakarışık duruyordu. Dizel kutuyu kendisine doğru çekerken içindekiler yere saçıldı. Pasaportlar, diğer kâğıtların arasında göze çarpıyordu. Dizel, iki belgeyi bir arada tutan lastiği çıkardı. Aynı anda müzik durdu. Ne yazık ki sadece birkaç saniye için... Sonra yeni bir şarkı başladı. Bu seferki daha da şiddetliydi. Arka plan korosu, şarkı söylemekten çok inliyor gibiydi.

Dizel ilk pasaportu açtı. Pasaportun yıpranmış cildindeki okunaksız yazıdan zaten şüphelenmişti. Pasaportun sahibi, Ukrayna vatandaşıydı. Ve fotoğrafa göre adı Leoni Gregor'du.

Bu ne anlama geliyor, diye düşündü. Leoni'nin kazası sahte, stüdyodaki rehin alma bir oyun, bir de Doğu Bloku'ndan mı geliyor?

Ya da Almanya'dan! İkinci pasaportu açtı. Bu da diğeri kadar gerçektir ancak bu, Berlin'de düzenlenmişti.

Dizel, deri botunun sağ tekinin hemen önündeki iki mektubu eline aldı. Birinde "Papa" yazıyordu, diğerinde "Jan". İkincisini açtı ve ilk satıra göz gezdirdi:

Hayatım, eğer bunu okuyorsan dünya senin için değişmiş olacak. Sana her zaman yalan söylediğimi düşüneceksin. Belki kötü şeyleri, suçları duymuşsundur bile, onlar...

Bir saniye! Okumaya ara verdi.

Oturma odasında bir şey mi vardı?

Dizel kalkıp dikkatlice köşeye baktı. Boştu. Arkasında bir başka antika koleksiyonu, deri bir koltuk takımı ve bir berjer vardı ancak Marta Domkowitz'ten iz yoktu.

Dizel, oturma odasına açılan kapının sağında modern, çoklu bir priz fark etti. Ayağıyla prizin kırmızı ışıklı güç düğmesine bastı ve gürültü hemen kesildi. Dizel tekrar arkasına dönüp dairenin girişine baktı. Yayın yönetmeninin beyni, son birkaç dakika içinde gelişen olayları mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. Bunu başarabilmek için, tekrar yavaş yavaş kapıya doğru ilerlerken kendi kendine konuşmaya başladı.

Pekâlâ, diyelim ki, Leoni en az iki karaktere bürünerek ikili bir hayat yaşadı. Nişanlısına bile bir şey anlatmadı. Neden?

Hiçbir fikrim yok.

Evinin aranacağını varsaymıştı.

Demek kirli işler çevirmişti?

Olabilir! Mektubunda "kötü şeylerden" bahsediyor. Hatta belki ortadan kaybolmadan önce dairesini kendi temizlemiştir.

Nereye kayboldu?

Hiçbir fikrim yok. Jan'ın da öğrenmek istediği bu.

Belki de Leoni öldürüldü, olay yerindeki deliller yok edildi ve gözden kaçırılan bir şey oldu? Ama ne?

Tabii ki buradaki yaşlı kadın, salak herif! Kadın, yabancılara iyi davranan biri. Senin gibi bir serseriye bile gülümsedi.

Yani Leoni değerli eşyalarını kendi dairesinde tutmaktansa Marta Domkowitz'e emanet etti? Para, pasaportlar?..

*Peki ama ayakkabı kutusu neden parçalanmış vaziyetteydi?
Para neden halının üzerindeydi?*

Belki de bu soruların cevapları mektuptadır?

Evet, kesinlikle. Mektup, salak herif! Okumaya devam et!

Ancak yapamadı. Dizel'in düşünceleri aniden yeni bir sesle bölündü. Aslında bu ses başından beri oradaydı. Arka plan korosu hiç inlememişti. İnleyen başka biriydi.

Dizel hızla oturma odasına döndü. Berjere doğru koşup etrafında döndü. Ardından tiksintiyle suratını ekşitti.

Marta Domkowitz, berjerde iki büküm oturuyordu; ağzı balık gibi açıktı. Kadının kanla kaplı suratına bakmak, hele sağ gözüne saplanmış tükenmez kalemin üzerindeki kalıntıları görmek korku filmlerine alışkın bir sinema tutkunu olan Dizel için bile zordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!.. Dizel kalemi çıkarmasının gerekip gerekmediğini veya kalemi çıkarmasının her şeyi daha kötü hale getirip getirmeyeceğini bile bilmiyordu. Yardım çağırmak için cep telefonunu eline aldı. Telefonu henüz açmamıştı ki Marta Domkowitz koltuktan kayıp İran halısının üzerine hareketsiz bir şekilde yığıldı. Dizel, kadını sırt üstü yatırıp nabzını ölçtü. Nabzı yoktu. Kadın ölmüştü.

Lanet olsun! Şimdi ne olacak?

Sürücü kursunda öğretilen ilk yardım müdahalelerini belli belirsiz hatırladı. Kalp masajı! Ellerini üst üste koyup kadının göğsüne bastırdı. *Bir, iki, üç, dört ...*

Suni teneffüs. Eliyle kadının burnunu kapatıp ağzını açtı ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. İçinden bir ses, yaşlı kadının misafiri için hazırlandığını söylüyordu. Dudaklarında soluk kırmızı ruj vardı.

Beş, altı, yedi, sekiz ... Sonra yine suni teneffüs. On yedide Marta kıpırdamaya başladı. On sekizde öksürdü. On dokuzda

Dizel suni teneffüs yapmayı bıraktı. Başarmıştı. Sadece üç saniye sürecek de olsa Marta yaşıyordu!

“Fena değil.”

Dizel birden arkasına döndü ve çok iyi tanıdığı bir yüz gördü.

“Ama ne yazık ki tamamen nafile.”

Neredeyse tamamen sessiz olan mermi, yaşlı kadının alnının tam ortasına isabet etti.

Ardından Dizel yanan bir ağrı hissetti. Ağrıyı, rahatlatıcı bir karanlık takip etti.

34.

insan bir alışkanlık hayvanıdır. İntiharı söz konusu olduğunda bile. Ira'nın tecrübelerine göre çoğunluk, intihar yöntemini seçerken en çok aşina olduğu araçlara başvuruyordu. Polisler silahlardan anlıyordu, doktorlar ve eczacılar ise ilaçlardan. Tren istasyonlarının yakınında yaşayanlar, deniz kenarında yaşayanlara kıyasla daha sık trenlerin önüne atlayarak intihar ediyordu. Deniz kıyısında yaşayanların duyduğu boğulma korkusuysa, hayatlarının son birkaç yılını yüksek binalarda anonim olarak geçiren akıl hastalarından daha azdı. Yüksek binalarda yaşayanlar, son yolculukları için genelde bir çatıdan atlamayı tercih ediyorlardı.

Ira, polis akademisinde bu konuyla ilgili cinsiyete göre değişen durumları da öğrenmek zorunda kalmıştı. Erkekler kendini asma ya da vurma gibi sözüm ona “daha güç” olan yöntemleri tercih ederken kadınlar, sözde “daha kolay” yöntemlere başvuruyordu.

Sara çiçekleri severdi. Bu yüzden sarı zakkumla intihar etmesi, istatistiksel kalıba uyuyordu.

Ira, Jan'a son dakikaları anlattı: “Küvete akan suyun sesini duydum. Sara'nın sesi çok durgun ancak oldukça net geliyordu. Ben de ona, ‘Kendine zarar vermeyeceksin, değil mi küçüğüm?’ diye sordum. ‘Hayır, anneciğim,’ dedi.

“Bileklerini kesmeyi mi düşünüyorsun?” Bu soruyu da hayır diyerek yanıtladı. Endişelenmememi söyledi. Beni sevdiğini, benim yanlış bir şey yapmadığımı söyledi. Ona, en kısa sürede

evde olacağıma dair söz verdim. Spandau'da küçük ama çok hoş iki odalı bir dairede, eski okul arkadaşı Marc'la yaşıyordu. Banyo yukarıda, dairenin ikinci katındaydı. Kendisine bir şey yaparsa yetiştirme şansımın olmayacağını biliyordum. Yalnızca taksiyle Lehart İstasyonu'ndan Spandau'ya gitmem bile yarım saat sürerdi ve trenim Hannover'dan elli dakika önce hareket etmişti."

"Arkadaşı neredeydi; Marc?" diye sordu Jan.

"İşteydi. Cenazede onunla biraz konuştum. Kendini suçluyor gibiydi ve benim gibi kederden uyuşmuştu. Sara'nın Marc'la olan ilişkisini bugün bile kavrayamıyorum. Sara'nın nasıl biri olduğunu biliyorsunuz. Marc'ın hep asexüel olduğunu düşündüm. Aksi halde, daireyi bir yıl boyunca Sara'yla ve muhtemelen diğer tüm erkeklerle paylaştığını hayal edemiyorum."

"Yani Sara size, kendine zarar vermeyeceğini söyleyerek yalan mı söyledi?"

"Hayır. Gerçeği söyledi. Hata bendeydi. Pencere pervazındaki hayattan bıkmış adamla ilgili ders kitabındaki olayı bilmiyor musunuz?"

Olay gerçekten yaşanmıştı. Bir polis memuru, bir binadan atlayıp intihar etme niyetinde olan biriyle bir saat boyunca müzakere edip iyi bir güven ilişkisi kurdu. Sonra büyük bir hata yaptı. 'Tamam, hadi bitirelim şunu. Şimdi aşağıya, bana gelmenizi istiyorum,' dedi. Şahıs kendini aşağı bıraktı. Polisin ayaklarının ucuna, kaldırıma çakıldı.

Sözlerime dikkat etmedim. Korkunç bir cevap almaktan korktuğum için belirsiz sorular sordum. 'Bileklerini kesmeyeceksin değil mi?', 'İlaç almayacaksın değil mi?' Hayır, almazdı. Artık almazdı. Çünkü çoktan almıştı. Sesinin ağırlaşp aniden huzursuz şekilde nefes alıp verdiğini fark ettiğimde çok geç ol-

duğunu biliyordum. Kendini öldürdü. Hem de her çiçekçiden temin edilebilen sıradan tohum kapsülleri ile.”

“Digoxin,” diye ekledi Jan.

“Evet.” Sarı zakkum tohumu, Sri Lanka’daki iki kız yanlışlıkla yüksek derecede zehirli kapsüllerden yediğinden beri intihar etmek isteyenler arasında ün kazanmıştı. Bir tohum tanesi, yüksek etkili bir kalp ilacının yüzlerce katı doz içeriyordu. Sadece tek bir kapsül, neredeyse yüzde yüzlük bir garantiyle kalbi, tamamen durana dek gitgide yavaşlatıp öldürüyordu. Sara’nın kapsüllere ek olarak bileklerini de kestiği gerçeği, hayattan ayrılma konusundaki kararlılığının bir kanıtıydı.

Ira kendine nasıl hâkim olduğuna hayret etti. Sağ bacağı, sanki biri baldır kasına elektrot bağlamış gibi titriyordu. Ama ağlamıyor ya da çığlık atmıyordu. Sara’yla son konuşmasını kendi evinde yalnızken düşündüğünde, hissettiği psikolojik ağrı genellikle hareket kabiliyetini kaybetmesine neden oluyordu. Yatakta felç olmuş gibi yatıyor, açık buzdolabının önünde oraya vidalanmış gibi duruyor ya da su çoktan soğumuş olsa da saatlerce küvette uzanıyordu. Kendi iç soğukluğu çok daha fazla olduğu için, suyun soğukluğunu hâlâ iyi buluyordu.

Şimdi, biriyle bu konu hakkında ilk defa konuşurken aynı anda telefonu tutup, pantolonunun cebinde elini dolaştırıp kafasını (hiç beklenmedik bir şekilde şefkatle bakan) Steuer’ya çevirebiliyordu.

Jan, “Bir saniye,” dedi. Ardından sesi kesildi. Stüdyoda bir şeyler oluyordu. Ira aniden yükselen konuşma sesleri duydu. Emin değildi ancak duyduğu, diğer rehinelerin onayı eşliğinde mikrofona anlaşılmayan bir şeyler söyleyen Timber’nin uzaktan gelen sesine benziyordu. Konuşmanın ortasında, yıldız sunucunun sesi, arka plandaki seslerle birlikte aniden kesildi. Jan, konuşmayı “sessize” almış olmalıydı. Ira, bugüne dek 101.5’te yapılan hiçbir

yayının bu kadar büyük bir dinleyici kitlesi tarafından, bu kadar büyük bir dikkatle dinlenmediğinden emindi.

Ira, ayağa kalkmaya çalıştı, ne kadar kolay yapabildiğini görünce yine şaşırdı. Saçını alnından çekti, sonra bileklerini Steuer'ya uzattı.

“Bana onunla bir dakika daha verir misiniz?” diye sormanın bir anlamının olduğunu sanmıyorum.”

Steuer şiddetle başını salladı. Şişkin üst gövdesi, hareketin ritmiyle sallanıyordu.

“Beş,” diye cevap verdi lafı ağzında geveleyerek. “Onu en az beş dakika daha hatta tutun. Olduğu yerden kıpırdamaması lazım. Hele yaşam alanına asla geçmemesi lazım.”

Ira kollarını indirdi. Bunun sadece tek bir anlamı olabilirdi. Bu, Götz'ün neden burada olmadığını da açıklıyordu. Adamlarıyla operasyonu konuşmuştu. Baskın düzenleyeceklerdi.

“Ya yapmazsam?”

“Yapmazsanız kızınızın kurtulma ihtimali azalır ve şimdi bu iki beyefendiyle gidersiniz.” Başıyla memurları işaret etti.

“Peki, devam edersem sonunda bana ne yapacaksınız?”

“Bu tamamen nasıl olacağına bağlı.”

“Neyin?”

“Operasyonun ilerleyişinin. Stüdyoda bulacağımız şeye de tabii. Belki yakayı disiplin soruşturmasıyla sıyıırırsınız.”

“Şimdi durmalıyız.”

Ira, Dizel'in masasındaki telefonda Jan'ın yeniden yükselen sesini yeni duydu. Telefonu alıp ahizeyi eliyle kapattı.

Steuer'ya, “Tamam, bir şartla,” diye fısıldadı.

“Hangi şartla?”

“İçecek bir şey istiyorum.”

Steuer, Ira'yı baştan aşağı süzdü. Gözleri, alnındaki ter damlalarına takıldı.

“Bunu görebiliyorum.”

“Hayır. Koladan bahsediyorum. İyisi mi, limonlu light bir kola.”

Steuer; Ira’ya, bir striptiz dansçısı sipariş etmişçesine baktı.

“Ve iki şişe istiyorum,” diye ekledi.

Birini şimdi. Birini evde. Sara’nın küvetinin yanındaki poşette bulduğum, şimdi buzluğumda olan zakkum kapsülleriyle.

Elini ahizeden çekti, ateşli bir şekilde, Jan’ı nasıl beş dakika daha telefonda tutabileceğini düşünüyordu. Özellikle Jan telefonu kapatmak isterken.

35.

Götz, titanyum alaşımlı kaskının vizörünü indirdi. Kamuflajlarını operasyonlara göre seçiyordu. “Kırıksız” sadece hayat sigortası değil, aynı zamanda şans kamuflajıydı. Operasyon ne kadar tehlikeliyse kamuflaj o kadar koyu oluyordu. Bugün simsiyah giyinmişti.

Götz, bir zamanlar MCB binasının çatısının etrafını saran beton çerçeveye çıktı, camların temizlenmesinde kullanılan vinç sistemine tutunup aşağı baktı. Çok aşağıda bir yerde, bugün normal şartlar altında camların kuzey cephesini temizlemek için iki temizleyicinin oturacağı platform vardı. Normalde oldukça kalabalık olan Potsdam Caddesi de terk edilmiş gibiydi. Pek çok operasyon aracı ve üç haber yayın aracı dışında, hiç kimse geniş bariyerleri aşp “sıcak bölgeye” girmemişti. Steuer, mahalle sakinlerinin park etmiş arabalarını bile çektimişti.

Götz kendi kendine, *hadi bakalım*, dedi ve çelik yeleşinin hemen altındaki kemerinde bulunan kancaya dokundu. Ardından sırtını boşluğa çevirdi. Ve atladı.

Götz, sadece birkaç metre sonra küçük ve siyah bir metal parçanın iki kolunu birbirine bastırdı; şu an asılı olduğu plastik halat, bu parçaya bağlıydı. Halat hemen sıkıştı; Götz, ayaklarıyla yirmi birinci ve yirmi ikinci katlar arasında duvardan destek aldı. Sırtını yola olabildiğince paralel konuma getirmek için birkaç santim daha aşağı indi. Ardından palanganın etrafındaki

kulpu gevşetti ve duvarı adımlayarak aşağı inmeye başladı. İsviçre yapımı alet bir cüzdandan daha küçüktü ve üretim maliyeti yalnızca birkaç franktı. Buna rağmen Götz, hayatını palangaya emanet etmekten korkmuyordu. Alet binlerce görevde iyi iş çıkarmıştı. Bu konumdayken kişi vurulsa ya da bilincini kaybetse bile, palanganın mekanığı sayesinde bir felaket yaşanmıyordu. Götz, aletin bırakılması durumunda halatın hareket etmeyeceği konusundaki üretici garantisine güveniyordu.

Kulaklıklılı kaskından Onassis'in yüksek sesle ve net bir şekilde, "Çıkış pozisyonundayız," dediğini duydu.

"Güzel. Helikopter ne durumda?"

"Hazır."

Operasyona Götz dâhil sekiz özel tim polisi katılıyordu.

A timini, bugün ikinci kez bir havalandırma boşluğuna giren Onassis yönetiyordu. B timi, koçbaşı ve flaş bombalarıyla stüdyonun tam önünde duruyor; C timi, açık otoparkta hareket iznini bekliyordu. Götz'ün planının işlemesi ve hayatı, bu üç timin birlik içinde hareket etmesine ve hata yapmamasına bağlıydı.

Ira'nın ekranına e-postayla, *Kitty'yi çıkaracağım*, yazdığı bir ileti göndermişti. Vedalaşmaya vakti olmamıştı. Müzakeresini bir saniyeliğine bile durduramazdı. Ve Götz, acele etmek zorundaydı.

Jan konuşmayı erken bitirirse sürpriz unsuru Ira'dan yana olmazdı.

Götz halatla inmeye devam etti. Nabzı hafif hızlandı ancak hâlâ antrenmansız ortalama bir insanın çok altındaydı. Hayatı kelimenin tam anlamıyla ince, örülü birkaç ipe bağlıydı.

Operasyonun Götz'e kalan kısmı aslında öngörülmemişti. Bu yüzden hiçbir prova yapmadan halatla inmek zorunda kaldı. Yalnızdı çünkü diğerleri operasyonun planlanmış kısmıyla meşguldü. Neyse ki Onassis'e ve diğerlerine güvenebilirdi. Onu birkaç açıdan koruyacaklardı.

Mikrofona, “Radyo programını sol kulaklığıma verin,” derken bir kat daha indi. Artık yirminci kattaydı.

Stüdyo terasıyla arasında yalnızca birkaç metre vardı. Teras, on sekizinci ve on dokuzuncu katlar arasında, tamamen görsel nedenlerle yapılmış anlamsız bir eklenti gibi duruyordu. Dizel, yapı deneticileri yasakladığı için terasta bugüne dek kimsenin oturmadığını söylemişti. Ancak şu an Götz’ün, mimarın salakça planlaması üzerine düşünecek zamanı yoktu. Sonraki adımlara konsantre olmak zorundaydı. Operasyon merkezindeki teknisyen nihayet harekete geçti ve radyo programını kask kulaklığına yönlendirdi. Götz, Jan ve Ira’nın hâlâ birbirleriyle konuştuğunu duyunca rahatladı. Ancak saldırganın sesi, hiç olmadığı kadar kızgın geliyordu. Stüdyoda tartışma vardı. Arka planda korkmuş bir sınıfta olan türden bir karışıklık vardı. En az üç kişi birbiriyle tartışıyordu.

Götz, *bu hiç iyi değil*, diye düşündü. Gerginlik tırmanıyor, Jan’ın davranışları gittikçe daha fazla öngörülemez hale geliyordu.

“Pozisyonuna hâkim misiniz?”

Sağ kulaklıktan Onassis’in, “Evet,” diye cevap verdiğini duydu. Operasyon yönetimi, altıncı kattaki ilk tatbikatlardan sonra baskını aşağıdan gerçekleştirmeye karar vermişti. Saldırganın zeminin sürekli titrediğini fark etmemesini istiyorlarsa, betonarme tavanı delmek için el aletleri kullanmak zorunda kalacaklardı ve bu çok uzun zaman alacaktı. Bu yüzden stüdyoya yine havalandırma boşluğundan girmeyi deneyeceklerdi.

Onassis yeniden pozisyon aldı, ikinci bir endoskopi kamerası hazırды. İlk girişimdeki kamera Jan tarafından fark edilip yok edilmişti.

Götz, “Tamamdır,” dedi ve ayaklarını terasın bakımsız çimlerine yerleştirdi. Kancayı açıp eğilerek girişin yarım kat üstüne çıkan döner merdivene doğru ilerledi. Operasyonun ilerleyişini

tekrar aklından geçirdi. Emri verince helikopter çalışmaya başlayacaktı. Ardından kapıyı kırıp saldırı pozisyonu almak için en fazla yarım dakikası olacaktı. Götz bu aşamada başarılı olduktan sonra B timi ön kapıyı kırıp stüdyoya flaş bombası atacaktı.

Götz yukarıya ulaşınca “yaşam alanına” açılan metal kapının kilidine plastik bir patlayıcı şeridi yerleştirdi, ardından silahını kontrol etti. Silahında, stüdyoda herhangi bir sebepten ışıkların sönmesi durumunda devreye girecek bir emniyet ışığı takılıydı.

“Güzel,” diye tekrarladı güzel olduğunu düşünmese de. Dijital kol saatine baktı, vakti vardı.

Artık Steuer’nın haklı olduğunu, Jan’ın rol yaptığını umalım.

Götz bilinçaltındaki tüm şüpheleri kovuşturdu ve ilk emrini verdi:

“C timi, hücum!”

Götz önce, “Anlaşıldı,” denildiğini duydu. Kısa süre sonra rotor kanatlarının boğuk uğultusu duyuldu. Artık geri dönüş yoktu. Operasyon başlamıştı. Helikopter çalıştırılmıştı.

36.

Jan, Ira'yla daha fazla konuşmak istemiyordu. Artık yapamazdı. Durum tamamen kontrolden çıkmaya başlamıştı. Yaşamı boyunca zaten pek çok grup terapisi yönetmişti. O grup terapilerinin sonunda da birçok insanın birbirine bağırıldığı olmuştu. Ama daha önce hiç şu an olduğu gibi saldırının merkezindeki kişi olmamıştı. Öfkeli köpek sürüsü, bir süre daha sadece sözlü saldırıyla yetinecek gibi gözüküyordu.

“Jan, seni aptal, anla artık. Şov bitti. Pes et!”

“Ya da en azından buradan çıkmamıza izin ver!”

“Planın işe yaramadı. Kontrol artık sende değil!”

Yorumsuz şekilde histerik karışıklığı dinledi. Sol kulağında kulaklık vardı. Sağ elinde tuttuğu Glock'u, hâlâ tam önünde duran Kitty'ye yöneltmişti. Reji masasının kendi tarafındaki tek kişi oydu. Diğer herkes, karşısındaki “tezgâhın” orada duruyordu.

“Tanrım, Jan! Dinle. İki saat sonra çıkacağımızı söylemiştin. Şiddet olmadan. Belki Timber piçi dışında kimse yaralanmayacaktı. Şimdi şu haline bak ... “

Theodor Wildenau daha sakin bir tonda konuşmayı denedi. Şovun prodüktörü Flummi, Jan'a şaşkınlıkla bakıyordu. Aydınlanmasını, Timber'nın tam aksine şimdi yaşıyordu.

“Alo? Jan? Hâlâ orada mısınız?”

Şimdi Ira da konuşmaya başlamıştı.

“Evet. Ancak konuşacak bir şey kalmadı.”

“Oradaki gürültü de ne?”

“Hiçbir şey.”

Telefonu kapattı. Kendini toparladı ve bağırmaya başladı:

“Kahrolasica çenelerinizi kapatın!” Sesi, sarf ettiği her kelimeyle daha da yükseldi ve istenen etkiye yarattı. “Rehineler” sustu.

“Bunun ne zaman biteceğine ben karar veririm. Nasıl devam edeceğine ben karar veririm. Kafanız alıyor mu?”

Sesi çatallandı.

“Şimdi pes edersek, her şeyi kaybederiz. Her şeyi! Anlıyor musunuz? Bu onların taktiği. Direncimizi kırmak istiyorlar. Bunun şimdi olmasını istiyorlar. Dışarı çıkıp öylece, ‘Bir nisan, bir nisan, sinirlenmeyin! Her şey bir şakaydı,’ diyebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hiçbir şeyden anladığınız yok! Eğer şimdi stüdyoyu kanıtsız terk edersek, hepinizi hapse tıkarlar. Kariyerleriniz mahvolur. Geleceğiniz de öyle! Onlar için manyağın biriyle bir radyo istasyonunu zapt eden delilerden başka bir şey olmazsınız.” Başını salladı. “Hayır, şimdi pes edemeyiz. Dayanmalıyız. Ancak halka Leoni’nin hâlâ hayatta olduğunu kanıtlarsak, bu komploju ve arka planını ortaya çıkarırsak hepimizin bir şansı olur.”

Sandra Marwinski, “Peki ya hiç kanıt yoksa?” diye sordu. Stüdyo duvarına yaslanmıştı; bluzunun altındaki kauçuk yastığı çıkardı. Perde kapanmıştı. Artık hamile rolü yapmasına gerek yoktu. Bugün artık Anton hakkında konuşmasına da gerek olmayacaktı. Cüzdanındaki engelli küçük çocuk fotoğrafını internetten indirmişti.

“Gerçekten deli olduğumu, Leoni’nin gerçekten öldüğünü mü kastediyorsun?”

Jan gücünün azaldığını hissetti. Bu psikolojik gerginlik onu bitiriyordu. Ayrıca saatlerdir bir şey yememişti. Midesinin iki avroluk bir madenî para büyüklüğüne geldiğini hissediyordu.

Sağ kolunun kasları ateş gibi yanıyordu. Sonuçta birine bu kadar uzun süre silah doğrultmaya alışık değildi.

“Tamam. Size bir teklifte bulunacağım. Kabul ediyorum: Bugün hiçbir şey, prova ettiğimiz gibi gitmedi. Yanıldım. Ama dürüst olalım, hiçbirimiz ilk infazdan sonra kartları hemen masaya koymayacaklarını düşünmüyorduk.”

“Çünkü yapamazlar!” dedi Timber. Jan cevap vermedi.

“Her şeyin daha hızlı ilerlemesini bekliyordum. Ama neden orada numaralara başvuruyorlar? Hayatlarınızı neden riske atıyorlar? Birbirimizi tanıdığımızı bilmiyorlar ki. Buna rağmen havalandırma boşluğundan tereddüt etmeden bir keskin nişancı gönderiyorlar. Müzakere yapmak istemiyorlar. Müzakereciyi stratejilerine dâhil etmek yerine aramaları yönlendiriyorlar.” Silahıyla Kitty’nin omzuna dokundu. “Bir şey gizlemek istiyorlar. Tıpkı Kitty’nin saklanması gibi gerçeğin de gün yüzüne çıkmasını istemiyorlar. Anlıyor musunuz? Beni susturmak istiyorlar. Ama neden? Soru şu: Leoni’ye ne oldu?”

“Öldü!” diye bağırdı Timber.

Jan, reddedercesine el salladı ve sırayla her bir suç ortağının gözlerine baktı.

“Sandra, Maik, Cindy, Theodore! Beni dinleyin: Gerçekleri biliyorsunuz. Bana bu zamana kadar yardım ettiniz. Şimdi sizden son bir iyilik istiyorum. Bana bir saat daha verin. Sadece bir *cash-call* daha. Eğer buna devam etmeme hâlâ izin verirlerse ve size, o zamana kadar Leoni’nin yaşadığına dair kesin bir kanıt sunamazsam hepinizin gitmesine izin vereceğim.”

“Bu delilik!” Maik tezgâha avuç içiyle vurdu. Gerçek hayatta sadece kadınlara ilgi duyan “sevgilisi” Cindy, onu sessizce onayladı. “Polisler neden taktiğini değiştirsin ki? Bu bir saat neyi değiştirecek ki?”

“Buradaki kız değiştirecek!” Jan tekrar Kitty’yi dürttü. “İra Samin bu durumdan kişisel olarak etkileniyor. Bir sonraki *cas-h-call*’u Kitty ile oynarsak, Leoni’yi bulmak için elinden geleni yapacak. Hiçbir şey bir annenin gücüne galip gelemes ve hiçbir şey ...”

Bu ne?

Jan cümlesinin ortasında arkasına döndü ve camların önündeki kepenklere baktı. Orada neler oluyordu? Titreşimi önce sadece ayaklarında hissetti. Ardından stüdyo kapısının yanındaki rafta duran CD’ler tıkırdamaya başladı. Sonunda, giderek yükselen ses dalgaları tüm odayı doldurdu. İstese bile konuşmaya devam edemiyordu. Helikopterin uğultusu o kadar gürültülüydü ki insanı rahatsız ediyordu. Hayır, daha da kötüsü. Can yakıyordu! Gürültünün yoğunluğu gitgide artıyordu. Jan kulağında, kulak zarına kuvvetle baskı yapan bir rüzgâr hissediyor gibiydi. Çığlık attı, silahı elinden bıraktı ve kulaklarını kapadı. Arkasına döndüğünde herkesin kendisiyle aynı durumda olduğunu gördü. Kimse silaha uzanamaz, kaçamazdı. Herkes cehennem acıları içindeydi. Jan, tüm gücüyle bastırđı parmaklarını kulaklarından çekse kanlı parmaklarıyla karşılaşacağından emindi. Acının şiddeti inanılmazdı.

37.

İlk yirmi saniye bir saat gibi geçti. Daha sonra olayların, polis raporuna “trajedi” olarak geçecek ilerleyişi başladı.

Helikopter, ses silahını stüdyoya doğrulttuğunda Götz, yaşam alanına açılan kapıyı patlayıcı ile açtı. Küçük stüdyo mutfağına koştu. Kaskının aktif durumdaki işitme korumasına rağmen kulaklarında, sanki bir rock konserinde hoparlörlerin hemen yanında duruyormuş gibi bir baskı hissetti. Bu silah gerçekten inanılmazdı!

Yolcu gemisi Queen Mary 2, özellikle Afrika kıyılarındaki modern Afrika korsanlarını püskürtmek için buna benzer bir cihazla donatılmıştı. Helikopterdeki, yolcu gemisindeki cihazın bir seviye altı olmasına rağmen bu ses seviyesine bile yalnızca gürültü kaynağının arkasında dayanabilirdi. Götz, çelik yeleşine asılı olan mini bilgisayarı açtı. Monitörden, birinci kattaki A timinin çalışmalarının gelişimini takip edebiliyordu.

Mikrofona, “MEO’yu emniyet altına alın!” diye bağırdı. Gürültü, akustik bir iletişimi mümkün kılmıyordu ancak sesi, bir dil bilgisayarı tarafından metne dönüştürülüp diğer timlere ve operasyon yönetimine iletiliyordu.

İki adımda teknik odaya girdi. Aslında yalnızca buradan gelecek bir tehlike olmayacağından emin olmak istiyordu. Onassis, iki saniye içinde tavan plakasını çıkarıp tüm stüdyoyu daha büyük bir kamerayla gözleyecekti. Bundan bir buçuk saniye sonra Götz,

monitörden stüdyodaki duruma ve Jan'ın konumuna hâkim olur olmaz gaz maskesini takacak ve B timini harekete geçirecekti.

Flaş bombası patlar patlamaz yapacağı şey Jan'ı etkisiz hale getirmek olacaktı; Onassis ise Götz'e, rehinelerden bazılarının tehlikeli olma ihtimaline karşı yukarıdan ateş desteği sağlayacaktı. Götz, gerekmesi durumunda Jan'ın C2 ve C3 boyun omurları arasına muşta ile sert, ancak omuriliğine zarar vermeyecek bir darbe vuracaktı. Jan böylece felç olacak ve artık Götz dışında kimsenin gerçekten karnının etrafında taşıdığını varsaymadığı patlayıcıyı aktive edemeyecekti.

Kaskının dijital ekranında sadece dört saniyenin geçmiş olduğunu gördü. En geç on saniye sonra ilk şok atlatılacaktı. Jan neler olup bittiğini anladığı an, acısına direnecek ve önlem alacaktı.

Ancak durum aniden kontrolden çıktı. İlk şok, UPS sürücüsü Manfred Stuck ile ilgili haberdı. Götz, operasyon yönetimine birkaç kelimeyle bilgi verdi; verdiği bilginin felç edici bir korku yaydığını biliyordu: “Ölü. Stuck ölü.”

Ve bu sadece ...

... Jan'ın gerçekten tehlikeli olduğu ve bu duruma hazırlandığı anlamına gelebilirdi.

“Operasyon iptal!” diye bağırdı Götz mikrofonuna. “Hedef tehlikeli. Tekrarlıyorum ...”

MEO'daki ses; helikopter, ses silahının yönünü değiştirmedığı halde aniden daha da yükseldi. Bunun tek bir sebebi olabilirdi. Götz, monitöre attığı tek bir bakışla bu sebebi doğruladı: Jan, yaşam alanının kapısında duruyordu.

Götz, içinden, *bu gerçek olamaz*, diye bağırdı. Bu herif buna nasıl dayanıyor?

Monitörden açıkça görünüyordu.

Götz içeri doğru bağırdı. Jan May, ona doğru geliyordu. Kulaklığı yoktu, sestem korunmuyordu. Cehennem acıları çekiyor olmalıydı. Ancak cesaretini çaresizliğinden alıyordu.

Götz'ün MEO'dan canlı çıkabilmek için küçücük bir şansı vardı. Hangi yöne gideceğinin önemi yoktu. Buradan çıkmak istiyorsa, sol yumruğunu yanıp sönen küçük bir aletle kaldıran Jan'ı geçmek zorundaydı. Bir şey söyledi ama Götz elbette tek bir kelime anlamadı.

Kulaklığına, "Durdurun! Hemen ses silahını durdurun!" diye bağırdı. Ses aniden kesildi. Götz kaskındaki elektronik işitme korumasını devre dışı bıraktı ve kulaklarında akan kanın uğultusunu duydu. Uğultu, Jan'ın hiddetli tehditlerine istemsiz bir şekilde eşlik ediyordu.

Jan, "Bunu siz istediniz! Şimdi hepimizi öbür dünyaya göndereceğim!" diye bağırdı. Ses saldırısından sonra kulaklarındaki çınlamayı bastırmaya çalıştığı açıktı. May lavabo hizasında durmuştu, artık MEO girişine sadece üç adım uzaktaydı.

Bu adam tamamen deli.

Götz son şansını kullanmalıydı. UPS sürücüsünün cesedini kaldırdı, bir kalkan gibi üzerine çekti ve öylece odayı terk etti.

Jan'a doğru, "Ateş etme!" diye bağırdı. Jan, Götz'ü gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu. Sükûnetini korudu ve tehdidini tekrarladı:

"Sizi uyardım. Bu düğmeye bastığımda hepimiz parçalara ayrılacağız. Umarım hazırsınızdır!"

Monitöre hızlı bir bakış atan Götz, Onassis'in stüdyoya tırmanmak üzere olduğunu gördü. Plakalardan birini kaldırmıştı bile. Anlaşılan, Jan stüdyo mutfağında sırtı Onassis'e dönük olduğu sürece Götz'e yardım edebileceğine inanıyordu.

Götz, aşağıdaki terasa çıkan döner merdivene açılan kapıya doğru geri geri ilerlerken Jan gibi sakince, "Sadece bu adamı

buradan çıkarmaya geldim,” dedi. UPS sürücüsünün kollarını ve kafasını omuzlarına koydu.

Stuck'ın sırtı, çelik yelegeine ek koruma sağlıyordu. Ancak saldırgan, üzerinde taşıdığı patlayıcıyı etkinleştirirse bu da bir işe yaramazdı.

“O burada kalıyor,” dedi Jan. “Tıpkı sizin gibi. Çünkü şimdi hepimiz çok özel bir havai fişek gösterisi yaşayacağız ... “

Saldırgan yumruğunu kaldırdı. Götz, Jan'ın diğer elindeki tabancayı ancak şimdi fark ediyordu.

Her şey büyük bir hızla gelişti.

Götz monitörde, kırmızı lazer ışınını gördü. Onassis, Jan'ı arkadan yakaladı. Plakasını kaldırdığı dar boşluktan başını ve silahını tuttuğu elini çıkarabilmek için kask takmamıştı. O anda Jan'ın başparmağı, bombanın patlamasına neden olacak telsiz kumandanın üstünde kıvrılıyordu. Artık Onassis'in beklemek için en fazla yarım saniyelik bir süresi vardı, felç atışının gerçekleşmesi gerekiyordu.

İşe yaramayacak, diye düşündü Götz. *Onassis'in silahı çok yüksek bir vuruş gücüne sahip.* Jan bu mesafeden kesinlikle öldü. Bu durumda sadece sekiz saniyeleri kalırdı...

Götz, “Onassis, hayır!” diye bağırdı, bu sayede on sekizinci ve on dokuzuncu katta bulunan herkesin ölümüne engel olmuş oldu. Bir kişi hariç...

Jan May arkasına döndü. Silahını kaldırdı. Polise nişan aldı. Göz açılıp kapanıncaya kadar silah ateş aldı. Kasksız özel tim polisini şakağından vurdu. Onassis'in son bakışı şaşkınlık doluydu. Onassis'in bedeni tekrar havalandırma boşluğuna çekildi.

Jan May, şokun etkisiyle mutfağın ortasında kalakaldı, özel tim polisinin kafasını uzattığı tavandaki yere hayretle baktı. Ardından elinde tuttuğu silaha baktı; ne yaptığına kendisi de inanamıyor gibiydi.

Götz, Jan'ın bu halini fırsat bildi ve omuzlarına yasladığı UPS sürücüsü ile mümkün olan en hızlı biçimde çıkışa koştu. Patlayıcıyla açtığı kapıdan geçip döner merdivenlerden indi, yeşillendirilmiş terasın kenarına koştu. Stüdyoda bir patlama bekliyordu; her şeyi göze aldı ve kendini boşluğa bıraktı.

38.

Ünlü radyo istasyonu 101.5, bugün on beş yıllık tarihinin muhtemelen en büyük reyting sonucuna ulaştı. Buna rağmen kimsenin kutlama yapmak için bir nedeni yok. Bu sabah saat yedi sularından beri, akli dengesinin yerinde olmadığı aşikâr olan bir adam, aralarından birini mikrofon başında infaz ettiği altı kişiyi elinde tutuyor. Stüdyodan şoke edici haberler almaya devam ediyoruz. Bir özel harekât polisinin saldırı teşebbüsü kan gölüyle sonuçlandı. Yetkililer tarafından onaylanan bilgilere göre; A stüdyosunda, bir Özel Harekât polisinin ölümcül şekilde vurulduğu bir çatışma yaşandı. Aynı zamanda operasyon lideri de olan bir başka polis, tehlikeli bölgeden uzaklaşmak için ölüme meydan okuyarak on dokuzuncu kattaki terastan aşağı atladı. Polis, iki kat aşağıdaki cam temizleme aracı sayesinde mucizevî şekilde kurtuldu. Polisin, kurtarma operasyonu sırasında sırtında taşıdığı rehine ise ne yazık ki o kadar şanslı değildi. Şu ana dek iki kişinin canına kıymış olan radyo katili tarafından çoktan vurulmuştu. Tüm Almanya, bu çılgınlığın daha ne kadar süreceğini merak ediyor...

Steuer, “Buyurun, izleyin!” diye bağırdı. Koca elini televizyona doğru öfkeyle sallıyordu. Ira, MCB binasının lobisinde durmuş, karşılama masasının hemen üzerindeki büyük ekrana bakıyordu. Bu ekranda normalde kiracıların kısa reklam filmleri sonsuz bir döngüyle yayınlanıyordu. Kapı görevlisi, (gündeme

uygun olarak) yirmi dört saat yayın yapan bir haber kanalını açmıştı. Androjen bir haber spikerinin mana dolu sesi zemin katta yankılanıyor, sert bakışlarıysa aynı anda on altı ekranda birden görölüyordu.

Steuer, “Hepsi sizin suçunuz!” diye bağırdı. İri gövdesiyle Ira’nın önünde durarak onun görüşüne engel oldu.

“Şu an boğazınıza kadar boka battığınızın farkında mısınız Ira? Çernobil, bugün sebep olduğunuz şeyin yanında ufacık bir hata sayılır!”

“Ben harekete geçilmesini hiç istemedim!” Ira, Steuer ile konuşurken gözlerini kaçırıyordu. Ondan korktuğu için değil.

Kendisinden korkuyordu. Kitty için duyduğu endişe tüm duyularını hatta belki kendini kontrol etme yeteneğini de uyuşturmuştu. Steuer ile bir saniyeden de kısa bir süreliğine göz göze gelip şişman suratına bir yumruk patlatmaktan korkuyordu.

“Her şeyin sadece bir blöf olduğunu, Jan’ın tehlikesiz olduğunu söyleyen sizdiniz.”

“Sizin de bunun aksini kanıtlayabilecek bir görgü tanığınız vardı!” diye bağırdı Steuer. “Bana hiçbir şey söylemediniz ve kasıtlı olarak adamlarımın bir felakete koşmasına neden oldunuz.”

Ben de emin değildim ki, diye düşündü Ira. O an, dünyadaki en kötü ikinci duygu, Steuer’nın haklı olmasıydı. Onu kandırmış ve diğer rehinelerin hayatlarını kızınıninkinin önüne koymuştu. Daha da kötüsü, her şeyin boşuna olduğu düşüncesi idi.

Steuer, bu kez ambulansa doğru iki sedye götüren bir grup sağlık görevlisine dönerek, “Durun!” diye bağırdı. İki adımda yanlarına gitti ve çarşafı kaldırdı.

“İşte. Bakın. Bu televizyondan daha iyi Ira. Buradaki adam...” ölmüş olan Onassis’in yüzünü işaret etti “... ailesi ve çocukları var. Bu da...” diğer sedyeye yöneldi. “... bu akşam kız arkadaşıyla bowlinge gidecekti. Şimdi ikisinin de ailelerini arayıp onlara

bugün eve gelmeyeceklerini söyleyeceğim. Tükenmiş durumdaki bir alkolik, oyunu kendi kurallarına göre oynamayı tercih ettiği için yarın da gelmeyecekler, bir daha asla gelmeyecekler, diyeceğim.”

Yere tükürdü, eliyle girişı kontrol eden iki polisi çağırdı.

“Bu şahsı görüş alanımdan çıkarın ve karakola götürün.”

Adamlar hevesle başlarını salladı. Ira, adamlar, “Emredersiniz efendim!” deyip topuk selamı verseydi şaşırmayacaktı. Bunun yerine, fermuar sesi gibi bir ses duydu. Plastik kelepçeler bileklerindeydi, artık götürülebilirdi.

39.

Mercedes marka araba, yeni cilalanmış linolyum zeminin üzerinde otoparkın dar virajları dönerek yukarı doğru hızla ilerlerken arabanın siyah geniş lastikleri, yeni spor ayakkabılar gibi gıcırdıyordu. Ira arka koltukta oturuyordu, yorgun başını kaplamalı camlara yaslamıştı. Olay yerinden ayrılışı, oraya gelişine benzer şekilde olmuştu. Bitkin, alkol yoksunluğunda ve kelepçeli ellerle... Steuer en azından bir nebze sağduyulu davranıp onu basına malzeme etmemişti. Muhtemelen atılmasını beklediği başlıklardan korkuyordu. Müzakerecinin MCB binasından ağır bir suçlu gibi çıkarılması, elbette Özel Harekât ekibinin liderinin de itibarını kötü bir şekilde zedelerdi. Can sıkıcı açıklamalarda bulunmak zorunda kalmamak için Ira'yı karakola yollamak üzere arka kapıdan kaçırmıştı.

“Burada içecek bir şey var mı?” diye sordu arabayı süren genç sivil polise. Öne doğru eğilince emniyet kemeri gerildi.

“Bu bir limuzin değil,” diye cevapladı polis, soğuk bir tavırla. “Burada minibar yok.”

Ira, arabaya binerken geç memurun dış görünüşüne dikkat etmemişti; şu an sadece kahverengi gözlerini ve dikiz aynasına yansıyan kaşlarını görebiliyordu. Karakterini değerlendirmek için çok az ipucuna sahipti.

Ira, “Belki bir yerde durabiliriz?” diye sordu şakayla karışık. “Karakoldaki içecek otomatında light kola yok.”

Ira, memur sağı keskin bir dönüş yapınca tekrar arkasına yaslandı. Yön duygusu onu yanıltmıyorsa Leipzig Caddesi'nden doğuya doğru ilerliyorlardı.

İlerideki trafik ışıklarından sağa dön de on dakika sonra evde olayım, diye düşündü. *Böylece benimle ilgili sorun kendiliğinden çözülür. Hapları suyla alırım, ne olacak?*

Ira hayalî düşüncelere kapılmış değildi. Baş ağrısını yarım şişe votkayla dindirecek olsa bile söz sahibi olmayacaktı. Artık operasyona dâhil değildi. Bizzat Steuer tarafından cezalandırılmıştı. Artık Kitty'ye yardım edemezdi.

Ira, sağ camdan görkemli Federal Konsey binasını geçtiklerini gördü. Mercedes'in hız gösterge ibresi doksana sabitlenmişti. Bu, bu saatte Leipzig Caddesi için alışılmadık bir hızdı. Yollar tedbir amaçlı kapatılmış olmasaydı, burada diğer tüm arabalarla birlikte yoğun bir trafiğe takılacaklardı.

Araba Friedrich Caddesi'ne doğru keskin bir şekilde döndüğünde Ira'nın midesi bulandı. Ira, sivil polis aniden frene basıp yeraltı otoparkının girişine doğru keskin bir dönüş yaparken öğürüyor ancak yutkunmaya devam ediyordu.

Bitkinlikle, "Ne oluyor?" diye sordu. Otomatik kapı kilidinin çıkardığı sesi duydu. Araba, kapalı farlarıyla zayıf aydınlatılmış otoparkın dönemeçli yolundan aşağıya indi. Eksi üçüncü kata geldiklerinde nihayet durdular.

"Neredeyiz?" Ira sorusuna yine cevap alamadı. Kelepçeli ellerini kaldırıp koluyla nemli alnını sildi. Korkudan m, alkol alamadığından mı terlediğinden emin değildi. Aynısı, kapıyı açmaya çalıştığı parmaklarının titremesi için de geçerliydi. *Artık her neredeysek, burası kesinlikle en yakın karakol değil,* diye düşündü. Aynı zamanda, garip bir biçimde sakindi çünkü araba kapısı öylece açılıvermişti. Arabadan inen memur, kapıyı kilitlememiş, kilidi açmıştı. Ira, bunun nedenini kısa süre sonra

anladı. İki park yeri mesafesi kadar arkada, açık yeşil bir acil çıkış tabelasının hemen altında biri duruyordu.

İri yapılı adam, sivil polise, “Teşekkür ederim,” deyip kolunu sıvazladı. “İyi iş çıkardın.”

Sonra kolunu polisin omzuna dolayıp onunla birlikte otoparkın koyu gri beton duvarına döndü. Ira, iki adamın ne fısıldaştığını duyamıyordu. Sadece adamın arabayı kullanan polise zarf büyüklüğünde bir şey uzatıp tekrar kolunu sıvazladığını gördü. Adam, Ira’ya doğru yaklaşırken polis beklemeye koyuldu.

“Hallettim Ira. İn. Vaktimiz çok az.”

Ira kaşlarını kaldırdı, kafasını salladı ve şaşkınlıkla ona baktı.

“Bana ne yapmayı düşünüyorsun Götz?”

40.

Haber spikeri, metnini okumayı bitirdikten kısa süre sonra panik benzeri bir kargaşa meydana geldi. Jan, tavanın altındaki televizyona hâlâ bakan tek kişiydi. Diğerleri öfkeyle bağırıyordu. Ortama öyle bir kaos hâkimdi ki Timber oturduğu yerden kalkmıştı ve hedefi belliydi: Fark ettirmeden yaşam alanına olabildiğince yaklaşmak istiyordu.

Jan, “Sakın kıpırdama!” diye bağırdı Glock’unu Timber’ya doğrultarak. Timber içgüdüsel olarak kollarını kaldırdı.

“Ve siz ...” Herkesin tek tek gözlerinin içine baktı, “... beni dinleyin!”

Bağırması kısa sürede istediği etkiyi yarattı. Grubun sözcüsü konumuna gelen Theodor Wildenau bile konuşmaya bir anlığına son verdi.

Jan, “Sadece havaya ateş ettim!” diye bağırdı. Sesi, düşmanca bir tavra bürünmüş insan topluluğunun önünde miting düzenleyen bir konuşmacı gibiydi. “Ben kimseyi öldürmedim. Ne UPS sürücüsünü ne de polis memurunu.”

“Bizi aptal mı sanıyorsun Jan?” diye bağırdı Theodor. Yüzü öfkeyle gerilmişti. Sabahki esprili halinden eser yoktu.

“Hepimiz silahı nasıl doğrulttuğunu gördük. Sonra ateş ettin. Ve polis düştü. Şu an televizyonda iki ceset gösteriliyor. Cidden bir ile biri toplayamadığımızı mı düşünüyorsunuz?”

“Size daha kaç kez söylemeliyim? Her şey danışıklı bir dövüştten ibaret. Kimse ölmedi. Bizi birbirimize düşürmek istiyorlar ve görünüşe göre bunu çok da iyi başarıyorlar!”

Sandra Marwinski, “Bence artık normal değilsin,” dedi. “Aslında kız arkadaşının hayatta olup olmaması umurumda değildi. Sadece biraz para kazanmak istiyordum ve bunun için hamile kadın rolünü seve seve oynadım. Ama beni çifte cinayet işine bulaştırmana izin vermeyeceğim.” Tezgâhın oradaki bar taburesinden inip kot ceketinin içinden cep telefonunu çıkardı.

“Şimdi gideceğim. Kapıyı açmaman sorun değil. UPS görevlisini götüren adamın gittiği yönden gideceğim. Mutfaktan, terasa.” Elinde tuttuğu telefonu salladı. “Oraya inince yardım çağıracağım.”

“Bunu yapmayacaksın Sandra.”

Timber öfkeyle, “Yok, hayır, yapacak,” diye tısladı. Theodor, Maik ve Cindy başlarını salladı. Sadece Kitty, tüm bu kargaşanın içinde insan boyundaki hoparlörün yanında bir sefalet yığını gibi duruyor, olan biteni endişeli gözlerle izliyordu.

Timber, “Hep birlikte çekip gideceğiz,” diye devam etti. “Gitmemizden memnun olmazsan bizi arkamızdan vurabilirsin.”

Grup hareketlenmeye başladı. Ürkek Flummi bile artık korkmuyor gibiydi. Jan’ı iterek yanından geçti ve stüdyo mutfağının açık olan kapısına doğru aceleyle ilerledi.

Jan çaresizce kollarını kaldırdı, ellerinin tersini zonklayan şakaklarına bastırdı ve telaşla düşündü. *Ne yapmalıyım? Onları nasıl durdurabilirim?* Düşünceleri beyinde silindir pistonları gibi çarpışıyordu. Timber kapı eşiğine ulaşmıştı bile. Gruptaki hiç kimse artık Jan’ı dikkate almıyordu. Her şey tamamen kontrolden çıkmıştı.

Kontrolü tekrar ele almazsam her şeyi kaybederim. Jan bir karar verdi. Pazarlık etmek zorundaydı. Son seçeneğini kullanmalıydı.

Ateş etmesi, herkesin mevcut konumunda kalmasını sağladı. Theodor, Jan'ın suratına bakmaya cesaret eden ilk kişi oldu.

“Bir dahaki sefere kurşunu doğrudan kafasına sıkacağım,” derken kolunu Kitty'nin boynuna dolamıştı. Kitty'nin tüm vücudu titriyordu ama ses çıkarmıyordu.

“Belki artık kendi hayatınızın sizin için bir anlamı yoktur. Ama bu ufaklığın sizin yüzünüzden ölmesiyle başa çıkabilir misiniz?”

“Bunu yapmayacaksın seni domuz!” Sandra bir şey söyleyen ilk kişi oldu.

“Neden yapmayayım ki? Neler yapabileceğimi kendiniz gördünüz.”

“Gördünüz’ mü... “Theodor’un geniş yüzü renkten renge girdi.

“Evet haklısınız,” dedi Jan. “Kabul ediyorum: Onları öldürdüm. Her ikisini de. Polisi de sürücüyü de. Ben kötü biriyim. Baştan beri hepiniz tuzağıma düştünüz. Bir şey daha söyleyeyim mi?” Şok ifadeli suratlarına baktı.

“Bugün en az bir kez daha öldüreceğim. Yoksa siz gerçekten tüm bunları Leoni’yi çok sevdiğim için yaptığımı mı düşünüyordunuz? O kaltak ölmeyi hak etti. Onu elime geçirir geçirmez öldüreceğim.”

41.

Götz, elindeki tırtıklı bıçakla yavaş yavaş Ira'ya yaklaştı. Ira saçma bir savunma hareketiyle ellerini kafasına kaldırdı.

Götz, “Hareket etme,” diye mırıldandı. Ardından plastik kelepçeyi kesti.

Ira bileklerini ovuşturdu. Plastik kelepçeler, geleneksel ağır metal kelepçelerden kesinlikle daha iyiydi. Tek sorun, ellerinin günde iki kez kelepçelenmeye alışık olmamasıydı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu etrafa bakarken. Küçük dairede hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bir mobilya mağazasının vitrinine benziyordu. Amacına uygun, temiz ama tamamen soğuk. Ancak, Götz'ün ev düzeni, Ira için eskiden beri tamamen önemsizdi. Dupleks dairenin, banyo ve yatak odasının bulunduğu üst katında çok daha fazla zaman geçirmişti. Götz, onun için başarısız evliliğinden sonra sürüklendiği gelip geçici tek gecelik adamlar denizinde bir çapadan başka bir şey olmamıştı. Ancak tüm olanlardan ve onun için yaptıklarından sonra, Götz'ün bu ilişkiye daha farklı anlamlar yüklediği bugün daha da belli olmuştu.

“Seni buraya getiren polis...” dedi Götz, “...bir hata yaptı. Çok büyük bir hata. Meslektaşları onu durdurduğunda kanındaki alkol seviyesi bir nokta sekiz promildi. En büyük hayali ileride Özel Harekât polisliğine kabul edilmek. Dosyasındaki para cezasıyla taksi sürücülüğüne bile başvuramazdı.”

“Sen de ceza kaydını bilgisayardan sildin, değil mi?”

“Evet. Karşılığında seni buraya getirdi. Bana.”

“Ama neden?”

“Belki Steuer’ya katlanamadığım için. Belki nezarethanede kramplar içinde kıvranmanı istemediğim için. Ya da seni, Kitty’yi kurtarmak için müzakere sürecine tekrar dâhil etmenin bir yolunu aradığım için.” Geniş omuzlarını silkti. “Birini seç işte.”

Ira yıpranmış deri ceketini çıkarıp umursamazca krem rengi halının üzerine bıraktı. Dizlerinin üstüne çöküp kollarını Götz’ün ayak bileklerine dolayarak uykuya dalmak istiyordu.

“İçecek bir şeye ihtiyacım var,” dedi. “Güçlü bir şeye.”

Götz, “Üst katta, yatağın yanında duruyor. Yukarı çık, banyo yap ya da duşa gir. Evi biliyorsun zaten,” dedi ve Ira’yı hafif kavisli ahşap merdivenlere yöneltti.

Ira titriyordu, tek eliyle merdivenin korkuluğuna tutundu.

Götz, Ira’ya arkadan sokularak destek oldu. Çenesi boynuna değiyordu. Ira, Götz’ün ılık nefesini kulaklarında hissedebiliyordu.

İlk basamağa bakınca hatıraları bir sağanak gibi üzerine yağmaya başladı.

Notlar. Sara’nın evindeki. Her basamakta bir not.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Götz ve irkildi. “Sen de eskiden nasıl olduğunu ve şu an nasıl olmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet,” deyip Götz’ten uzaklaştı, gözleri yaşarmıştı. “Ama düşündüğüm şey biz değiliz.”

“Kim öyleyse?” Saçlarını yüzünden çekip nazikçe dudaklarını öptü. Ira karşı koymadı.

Bir süre sonra, “Sara,” dedi. İlk basamağa oturdu.

“Onu nasıl bulduğumu sana hiç anlattım mı?”

“Evet. Küvette.”

“Hayır, öncesinde olanları kastediyorum.”

Götz başını iki yana salladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

“Spandau’da oturuyordu. Bunun gibi dubleks bir dairede. Onunki bundan biraz daha küçüktü.” Burnunu çekti. “Sonunda evine ulaştığımda giriş kapısı açıktı ve çok geç olduğunu biliyordum. İçeri koştum, gördüğüm ilk şey o not oldu.”

“Veda mektubu mu?”

“Hayır.” Ira şiddetle başını salladı. “Ya da evet, belki o tür bir şeydi.”

“Ne yazıyordu?”

“*Yukarı çıkmaya devam etme, anne!*” Ira, diz çökmesine rağmen hâlâ kendisinden yarım kafa boyu uzun olan Götz’e baktı.

“Merdivenlerin her basamağında başka bir not vardı: ‘Devam etme!’, ‘Ambulans çağır!’, ‘Beni bu halde görme!’ Adım adım ilerlerken tüm notları topladım. Yavaşça, sanki transta gibi ilerliyordum. Ama Sara’nın son isteğini yerine getirmedi.” Artık gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Sondan bir önceki notu görünce ayaklarım gerçekten yukarı çıkmak istemedi. Kâğıtta ‘Seni seviyorum anne,’ yazıyordu. Ama sonra son basamağa baktım ...”

“Ne yazıyordu?” Götz, Ira’nın gözyaşını öptü, öne eğildi ve titreyen bedenini sarıldı.

“Hiçbir şey,” diye ağladı Ira. “Hiçbir şey. Banyoya koştum ama elbette çok geçti. Sara için artık hiçbir şey yapamazdım. Şimdi o an aklıma her geldiğinde o son basamak beni takip ediyor. Uykuda ya da gündüz vakti, hiçbir önemi yok, o anlar etrafımı sarıyor. Orada eksik bir not kâğıdının olduğu hissinden kurtulamıyorum. Kızım bana bir şey daha söylemek istedi ama o son kâğıdı asla okuyamadım!”

42.

Jan, şoktaki gruba silahını tuttuğu elini sallayarak tekrar stüdyoya girmelerini işaret etti. Jan'ın söylediğini yaptılar; isteksizlerdi ancak yaptılar.

Jan, Kitty'nin kafasını yukarı çekti ve onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Daha sonra Timber ve Flummi'ye, arşiv CD'lerinin durduğu metal rafı, kaçış yollarını kapatmak için yaşam alanının girişine çekmelerini emretti.

Jan, reji masasına geçerken kendi kendine, *Tanrım, burada ne yapıyorum*, diye sordu. Artık mikrofonun ses ayarının nereden yapıldığını biliyordu. Billy Idol'ın 1980'lerin başına ait hitini yarıda kesip yayına girdi:

“101.5'i dinliyorsunuz, bir kural değişikliği daha yapmak zorundayım.”

Ses silahının kulaklarında bıraktığı çınlama hâlâ o kadar güçlüydü ki kendi söylediğini duymakta bile güçlük çekiyor, kendini mutsuz ve tükenmiş hissediyordu. Ter, ensesinden sabit bir doğru boyunca aşağı aktı.

Buna uzun süre dayanamayacağım.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce öksürdü.

“Son gelişmelerden sonra bir final turu istiyorsunuz gibi görünüyor. Beni öldürmek istediniz öyle mi? Stüdyoya baskın düzenlemek istediniz? Peki, tamam. Oyunu daha zor koşullar altında oynamak istiyorsanız koşulları seve seve zorlaştıırırım.”

Tekrar öksürdü, bu kez mikrofon açıktı.

“Bir dahaki sefere ya hep ya hiç mantığıyla hareket edeceğim. Yine bir numarayı arayacağım. Cep telefonu veya sabit hat, kurumsal ya da özel hat; fark etmez. Daha yüksek riskle ama aynı zamanda daha yüksek kazanımlarla oynayacağız. Birisi telefona doğru parola ile cevap verdiği takdirde tüm rehineleri serbest bırakacağım.”

Jan etrafına baktı.

“Ancak yanlış parola ile cevap verilirse herkesi öldüreceğim.”

Stüdyo saatinin kan kırmızı LED göstergesine baktı.

“Sonraki tur bir saat sonra!”

43.

Ira kendini suçlu hissediyordu. Suçlu çünkü Götz'ün komodininin üzerinde duran ağır votka bardağındaki berrak sıvıyı açgözlülükle içivermişti. Suçlu çünkü kızı sadece bir kaç yüz metre ötesinde ölüm tehlikesindeyken banyo yapmak için beyaz bluzunun düğmelerini açıyordu. Ancak hepsinden çok, Götz'le yakınlaştığı için suçlu hissediyordu. Yakınlaşmaları fiziksel değildi ama Sara'nın ölümü hakkında onunla konuşmak çok daha yoğun bir şeye sebep olmuştu.

Elini, paslanmaz çelikten geniş boğumlu bataryanın, jakuzi büyüklüğündeki küvete akıttığı sıcak suyun buharına uzattı. Kapı çaldı.

“Bir dakika.” Soğuk fayansların üzerinde çıplak ayakla ilerlerken bluzunu eliyle kapattı. “Bir şey mi unuttun? Henüz soyunmadığım için şanslısın...”

Yüzü, bir maskenin donukluğuna büründü.

Yarım saniye geç tepki gösterdi. Banyonun kapısı, Ira onu tekrar kapatmaya çalışırken paraşütçü botlarına çarptı. Ardından maskeli adam, zorla banyoya girerken Ira'nın suratına ince bir sopayla kuvvetle vurdu. Ira, sersemlikle yere düşerken havlu dolabına tutundu ve dolabı içindekilerle birlikte yere indirdi.

Hissettiği son şey, boğazındaki iğne ve ardından gelen uyuşukluktu. Adamın enjekte ettiği şey, diş hekimlerinde yapılan

lokal anestezi gibi hissettiriyordu, aralarındaki tek fark bunun tüm vücuda yayılıyor oluşuydu. Ardından her yer karardı.

Katil, onu banyo zeminine yatırıp sessizce mırıldanırken Ira kendinde değildi. “I Did it My Way” şarkısını mırıldanırken bluzunu ilikledi, soğumaya başlayan ayaklarına az önce tuvaletin yanına fırlattığı spor ayakkabılarını giydirdi ve Ira’yı kalın beyaz bir bornoza sardı. Artık yalnızca ondan kurtulması gerekiyordu.

III. Bölüm

“I don’t want to start any blasphemous rumors
But I think that God’s got a sick sense of humor
And when I die I expect to find Him laughing.”

(Birtakım günahkâr söylentilere yol açmak
istemiyorum
Ama Tanrı’nın hastalıklı bir mizah anlayışının
olduğunu düşünüyorum
Ve öldüğümde onu gülerken bulacağımı
düşünüyorum.)

Depeche Mode

“Fakat bence en iyi ve en güvenli kamuflaj, hâlâ saf
ve çıplak gerçeklik.
Tuhaf ama buna kimse inanmıyor.”

Max Frisch
Biedermann ile Kundakçılar

I.

Kapağı açık şişe, yer çekimine sihirli bir el tarafından tutuluyormuşçasına meydan okurken kehribar rengi gülüşü loş odaya yayıldı. Şişenin aslında devrilip yüksek oranlı içeriğini mikroba bulanmış haliya boşaltması gerekirdi ancak ağır kristal cam gibi şişe de duvara yapışmıştı.

Ira birkaç kez göz kırptı, ardından dengesi biraz düzeldi. Bir an için bir duvara yaslandığını düşündü ancak sonra vücudunu sert tahtaya bastıran basıncı hissetti. Ayakta değildi, yatıyordu. Ama nerede?

Ira, bir migren atağındaki mide bulantısını andıran kusma refleksini bastırma umuduyla pozisyonunu değiştirmeye çalıştı ancak biraz bile başarılı olamadı. Ne gövdesi ne de bacakları hareket ediyordu.

“Bu da ne böyle?” diye eğlenmiş bir şekilde soran bir ses duydu. “Şınav mı çekiyorsunuz?”

Ira, büyük bir çaba sarf ederek sırtüstü döndü ve tepesinde duran bulanık bir yüz gördü. Kafasını kaldırdı, çevresini yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Şişeler, bardaklar, lavabo. Bir barda olduğuna şüphe yoktu. Üzerinde yattığı şey ahşap bir bardı.

“Siz kimsiniz?” diye mırıldandı. Uyuşuk dili, kuru ağzında ölü bir balık gibi duruyor, felçli bir hastanın çıkardığına benzer, güçlkle anlaşılan sesler çıkarıyordu.

Adam, "Lütfen uyuşturucu ilacın yan etkilerini bağışlayın," dedi acıyarak. "Sadece randevumuza vaktinde geleceğinizden emin olmak istedim."

Ira, iki elle tutulup kaldırıldığını ve bir vitrin mankeni gibi bir bar taburesine oturtulduğunu hissetti. Uyuşuk beyninde çevresinin görüntüleri yuvarlanıyordu. Bir süre sonra arkasında duran adam kayboldu, karşısında tanıdık bir yüz şekillenmeye başladı. Bu yüz, son zamanlarda neredeyse her gazetenin kapışındaydı: "Okşayıcı" olarak anılan Marius Schuwalow. İki gün içinde Ukraynalının davası görülecekti. Ancak kimse bu sefer hüküm giyeceğine inanmıyordu. Delil yetersizliği yüzünden kefaletle serbest kalmıştı. Organize suç örgütünün başı tüm şahitleri manipüle etmiş, parayla susturmuş ya da "okşayarak" yolundan çekmişti.

Lakabı kelime anlamını karşılıyordu. "Okşamak" için hid-roflorik aside batırılmış özel eldivenler kullanıyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı. Otopsi masasına çıplak bir şekilde bağlanan kurbanlarının derilerine, ölümcül hidrojen florür doku ve kasları geri dönüşü olmayan şekilde yakıp kurban kan kaybından ölene kadar masaj yapardı. Kurbanlarının çoğunun akciğerleri, ölüm çığlıkları sırasında soludukları zehirli gazdan ötürü patlardı.

Arkasındaki şişe koleksiyonuna bir barmen gibi işaret ederek, "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Schuwalow. "Bir yudum alabilirmişsiniz gibi görünüyorsunuz Bayan Samin."

Aksansız bir yüksek Almanca konuşuyordu. Schuwalow, Londra ve Tübingen'de yıllarca hukuk ve ekonomi okumuş, ortalamanın üzerindeki IQ'su sayesinde dereceyle mezun olmuştu. Bugüne dek olduğu gibi, yaklaşmakta olan duruşmalarda da kendini savunacaktı. Bu, umutsuz davayı açan rakibi Johannes Faust'u küçük düşürmenin bir başka yoluydu.

Ira, "Bu saçmalık da ne?" diye çıkıştı. "Neredeyim?"

“Cehennem’de.”

“Bunu görebiliyorum.”

“İltifatınız için teşekkürler ...” Marius Schuwalow sırtıttı.

“... ama mecazi anlamını kastetmiyorum. Bu müessesenin adı gerçekten de Cehennem. Sanırım ‘ayyaş muhitinde’ nadiren bulunuyorsunuz.”

Henüz o kadar düşmedim, diye düşündü Ira. Belin’de sarhoş olunacak onca seçeneğin arasında burası, en varoş muhitlerden biriydi.

Lietzenburg Caddesi ile Ku’damm arasında, bir alışveriş merkezinin en uzak köşesinde bir düzine bar, ayakkabı kutuları gibi sıralanmıştı. Bu barları birbirinden ayıran tek bir şey vardı: Ya iflas etmek üzerelerdi ya da çoktan etmişlerdi.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye tekrar denedi. Schuwalow onu bu kez anlamış gibi görünüyordu. Kumandaya uzanıp Ira’nın arkasında, bir oturma grubunun hemen üzerinde asılı olan tozlu televizyonu açtı.

“Bana bunu genç arkadaşınız da sordu.”

Ira arkasına dönünce odada kendisinden başka kimlerin olduğunu gördü. Televizyonun hemen altında, vücudunu protein tozlarıyla şişirmiş, uzun suratlı, kel bir adam duruyordu. Ira’yı kollarından tutup kaldıran adam muhtemelen oydu. Adamın yanında, başını bitkinlikle masaya koymuş kişinin radyo istasyonunun genel yayın yönetmeni olduğunu gördü. Uzun surat, Dizel’in başını saçlarından şiddetle tutarak yukarı kaldırdı. Dizel’in alnındaki bir yaradan akan kan, şişmiş gözlerinin üzerinden süzülerek masaya damlıyordu.

“Ne güzel bir parti, öyle değil mi?” Ira’yı görünce şiş suratıyla gülümsedi. Ardından bayıldı.

Schuwalow, Ira yeniden ona dönerken, “Leoni’nin nerede olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum,” dedi.

“Bu konuda yalnız değilsiniz.”

“Az önce arkadaşınız da bunu söyledi ve bu yüzden boş yere acı çekti.” Schuwalow sigarasının dumanını Ira’nın yüzüne üfledi. “Sizin biraz daha mantıklı olduğunuzu ve ikimizin bu işi biraz hızlandırabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Hiçbir şey bilmiyorum. Hem bilsem bile...” Ira, yoldan geçenlerin barın içini rahatça görebileceği kahverengimsi renkli cama işaret etti. “Bildiklerimi size kesinlikle burada söylemeyeceğim. Tabii, bana insanların içinde işkence etmek istemiyorsanız.”

“Neden etmeyeyim ki?” diye sordu Schuwalow gerçekten şaşırmış bir ifadeyle. “Ne olacak ki? Şunu görüyor musunuz?” Katlanabilir pazar arabasıyla camın önünden telaşla geçen gergin bir ev hanımını işaret etti. “Geçiti” sadece Kurfürstendamm’a çıkan kestirme bir yol olarak kullandığına şüphe yoktu.

“Öğle vakti burada kafayı çeken insan müsveddelerini görmek istemediğine eminim. Hem içeri baksa bile...” Ira’nın yüzüne, yerel bir birahanenin eşantyonu olan bir ayna tuttu. “Ne görür ki acaba?”

“Tükenmiş bir alkolik,” diye itiraf etti Ira.

“Kesinlikle. Böyle bir ortamda göze çarpmazsınız bile. Çılgınlık atabilir, kan içinde kalabilir, barın üstünde tepinebilirsiniz. Burada ne kadar dikkat çekersiniz, sizi o halde gördükleri için sizin adınıza utanan iyi insanlar o kadar hızla kapının önünden geçer giderler. Bu yüzden meselelerimi insan içinde halletmeyi o kadar seviyorum ki sevgili Bayan Samin. Çünkü şunu unutmamalısınız: Hiçbir şey, alenilikten daha anonim değildir.”

Ira yürüttüğü müzakereler sırasında birçok psikopatla tanışmıştı. Schuwalow’un tamamen deli olduğunu ve gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için bir yalan makinesine ihtiyacı yoktu.

“Hadi gidelim. Tezgâhın arkasındaki asit fiçileri hazır mı?”

“Ama olur mu öyle? Sizin için daha uygun bir şey düşündüm. Ben bir iş adamıyım ve siz bir müzakerecisiniz. Bu yüzden size bir teklifte bulunacağım.”

Schuwalow, bileğindeki ince saate baktı. “Şanslısınız. Cehennem’de şu an *happy hour* var. Bu, bana vereceğiniz bir bilgiye karşılık size iki bilgi vereceğim anlamına geliyor. Kulağa nasıl geliyor?”

Ira, cevap verme zahmetinde bulunmadı.

“Bir numaralı bilgi: Leoni Gregor kesinlikle ölmedi. Oradaki fotoğrafı görüyor musunuz?”

Ira tekrar arkasına döndü ve televizyona baktı.

Bulanık dijital bir fotoğraf neredeyse tüm ekranı kaplıyor, paparazzi çekimi gibi görünüyordu. Fotoğraftaki hamile kadın, bir İspanyol süpermarketinde alışveriş yaparken fotoğraflandığının farkında değil gibi görünüyordu.

Marius, “Bu Leoni, muhtemelen hamileliğinin sekizinci ayında,” diye açıkladı. “Fotoğrafı üst düzey bir savcının sabit diskinden aldık. Johannes Faust.”

“Buna nasıl ulaştınız?” diye sordu Ira, hayretle.

“Alacağınız ikinci bilgi bu değil Bayan Samin. Bu, size şimdi söyleyeceğim şey kadar ilginç değil.” Schuwalow, Ira’nın çenesini tutup başparmağı ile işaret parmağı arasında canını yakıncaya kadar sıkıştırdı. Sözlerini, ulusa sesleniş konuşması yapan bir ABD devlet başkanymış gibi vurguladı:

“Leoni Gregor benim kızım!”

2.

Ira o kadar şaşırmıştı ki bir an için bulantısını unuttu. Son duydukları, onun için içinde bulunduğu tüm bu durumdan neredeyse daha da akıl almazdı.

Schuwalow, “Leoni’yi neredeyse iki yıldır görmedim,” diye devam etti. “Elli altıncı doğum günümünden kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Bu arada, ailece son bir araya gelişimizde ismi Feodora’ydı ”

Feodora Schuwalow. Ira, bir zamanlar moda dergilerinin sayfalarını süsleyen Ukraynalı genç kadını hatırladı. Fotomodeldi ve bir mafya ailesine üye olması, onu dedikodu basını için gerçekten ilginç kılıyordu. İki yıl önce ekranlardan aniden kaybolmuştu. Onu yatağa mahkûm eden nadir bir hastalıktan söz ediliyordu. Söylentiler MS’ten AIDS’e kadar uzanıyordu. Birdenbire ortalıkta görülmez olmuştu. Ve bu durum, bugüne kadar değişmemişti. Ira’nın hatırlayabildiği kadarıyla Feodora’nın yüzü Leoni Gregor’unkine uzaktan yakından benzemiyordu.

Marius, “Birden fazla yüz ameliyatı geçirdi,” dedi.

“Neden?”

“Eh, kesinlikle estetik kaygılardan dolayı değil. Sonuçta eskiden de çok güzeldi.”

“Amacınız ne?” Ira gelecekteki katiline uzun uzun lanet okumak istiyordu ama her sözü acı çekmesine neden olurdu.

“Sevgili Bayan Samin, bugün radyodan benim de tanık olduğum kadarıyla siz de aile problemleriyle ilgili acı deneyimler yaşamak durumunda kalmışsınız. Böyle bir şeyin, en mutlu evlerde yaşanması sizi şaşırtmayacaktır. Benim evim de o evlerden biriydi.”

“Feodora evden mi kaçtı?”

“Öyle de denebilir. Tartıştık. Nasıl olur, bilirsiniz. Küçük bir çatlak her iki tarafa da aşılamazmış gibi gelen derin bir hendeğe dönüşür. Baba-kız ilişkimiz her zaman gergindi. Aile şirketimi yönetme yöntemlerimiz farklıydı diyelim.”

Ira, “Ah, asit dolu fıçıları karıştırmaya son vermek mi istedi?” diye sordu ve gözlerini ovuşturdu.

“Bana karşı tanıklık etmek istedi.” Marius, manası derin sözcüklerin bir süre havada kalmasına izin verdi, ardından “Faust, onu bir numaralı tanık olarak davaya dâhil etti.”

“Ondan sonra onun kaybolmasına izin verdiniz.” Ira’nın elleri bar tezgâhının kenarında kasılıyordu. “Kendi kızınızı öldürdünüz!”

“Bilemediniz.” Marius, sulu bir garsonu başından savar gibi bir el hareketi yaptı. “Keşke öyle olsaydı. Ama Leoni bana ihanet etti: Saf değiştirdi. Kızım şu an bir tanık koruma programında bulunuyor.”

3.

Yavaş yavaş her şey anlam kazanmaya başlıyordu. Leoni'nin Jan'a karşı bile neden bu kadar ketum olduğu, neden iz bırakmadan ortadan kaybolduğu ve Jan'ın onu neden asla bulamadığı belli oluyordu. Marius konuşmaya uzun bir ara verdi. Sanki son cümlesi, yeni bir kadeh almadan önce tadına varılması gereken bir yudum şaraptı. Belki de sadece Ira'nın şoke olmuş suratını izlemekten zevk alıyordu.

"Aslında Leoni, Jan'la tanıştığında zaten tanık koruma programındaydı," diye devam etti. "Yüzü çoktan değiştirilmişti. Faust ona yeni bir isim, tamamen yeni bir kimlik vermişti. Kariyer tutkunu başsavcımız, son yıllarda davayı kazanmak için her yolu denedi," diyerek olayın üzerindeki sis perdesini aralamaya devam etti Schuwalow.

Ira, adama karşı duyduğu dehşeti, hissettiği fiziksel acıdan neredeyse daha dayanılmaz buluyordu. Marius'un şu an söyledikleri doğruysa, Jan'ın hastalıklı sevgisi Leoni'nin sonunu getirecekti.

Sonuçta mafya, Leoni'nin nihayet saklandığı yerden çıkmasını bekliyordu!

"Faust'un Leoni'yi burnumun dibine saklaması oldukça iyi bir hamleydi. Leoni'yi, iki sene önce ortadan kaybolduğu günden bugüne kadar Berlin'de her yerde aradık. Ama sonra Leoni büyük bir hata yaptı. Bir psikoloğa âşık oldu."

"Jan May."

Ira iplerin gitgide daha kalın bir yumağa dönüştüğünü hissediyordu.

“Kesinlikle. Zavallı adam hâlâ nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyor. Geçmiş yalandan ibaret olan bir kadınla bir ilişkiye başladı. *Kızım!* Olayı araştırırken sadece sorularla karşılaşp hiç cevap elde edememesine şaşmamalı. Tanık koruma programındaki bir baş tanıkla evlenmek istiyordu. Tutkulu aşkını bangır bangır duyurmasaydı, farkına bile varmayacaktım. Bundan bir sene önce Jan May’ı gözetlememiz saçma bir tesadüften başka bir şey değildi. Olası davalarda lehimize görüş bildirecek bir bilirkişi arıyorduk. Jan, izlediğimiz birçok psikologdan sadece biriydi.”

“Jan’ın bilgilerine göz gezdirirken kızınızı buldunuz.”

“Hayır. Öyle olmadı. Öncesinde Faust Leoni’yi ele vermişti.”

“Bu olamaz,” diye itiraz etti Ira. “O piçin yapabileceklerini biliyorum ama cinayet işlemesine imkân yok.”

“İnsanlar hep şaşırtıyor, değil mi? Kendi kızınız mı kıdemli bir savcı mı, fark etmiyor. Bu arada Faust, yedi yüz elli bin avro istedi.”

“Kızınız için mi?”

“Hayır. Leoni’nin ölmesi için!”

“Durun, durun, durun!..” Ira ekrana hayretle baktı. “Öz kızınızı savcıya mı öldürttünüz?” Schuwalow başını salladı.

“Öyle yaptığımdan uzun zamandır emindim. Düne kadar her gece kızımın trajik bir araba kazasında öldüğü bilgisiyle huzur içinde uyuyordum. Bana bir milyon avronun dörtte üçüne mal olan planlı bir kazada ölmüştü. Kazanın ölümle sonuçlandığından bugüne dek hiç şüphem yoktu. Faust kazadan sonra bana bir kanıt vermişti.”

“Ne kanıtı?”

“Feodora’nın cesedini.”

“Cesedini incelediniz?”

“Faust mahkemenin patoloji bölümünde bir randevu ayarladı. Kendi aile hekimim Feodora’nın diş kalıbını ve gerekli doku örneklerini topladı. Sağ orta parmağının izini bile aldım. Yanmamış tek parmağı oydu. Farklı iki uzman daha sonra sonuçları birbirlerinden bağımsız olarak onayladı.”

“Öyleyse Faust aslında kızınızı öldürttü.”

“Öyle olduğunu düşünüyordum. Bu sabah radyoyu açıp Jan May’ın yönelttiği birkaç haklı soruyu duyana kadar. Örneğin, otopsi raporunda neden hamilelikten bahsedilmiyordu? Bay Wagner’nın yoğun bir soruşturmadan sonra onayladığı gibi, kazanın fotoğrafı neden sahteydi?” Marius’un alnı, yıllık bilançoda bir usulsüzlük keşfetmişçesine endişeli kırıışıklarla doldu. “Jan May’ın amok koşusu içime haklı şüphe tohumları ekti. Ve ben şüphelerden nefret ederim. Benim işimde şüphe demek ölüm demek. Ya Leoni gerçekten yaşıyorsa? Ya Faust beni kandırıdıysa ve kızım yarından sonra bana karşı tanıklık edecekse?”

“Faust bunu nasıl yapmış olabilir ki? Sonuç olarak Leoni öldü mü ölmedi mi?” diye sordu Ira bir çırpıda.

“Siz söyleyin. Önce kızımın gerçekten hamile olup olmadığını araştırdım. Bunun için Leoni’nin tanık koruma programı kapsamında iletişim halinde olduğu kişiyle, Leoni’nin Friedberg Caddesi’ndeki son dairesinin alt katında yaşayan yaşlı bir kadınla biraz sohbet ettik. Adı neydi Bay Wagner?”

Uzun surat, Dizel’in başını tekrar masadan kaldırdı, böylece yayın yönetmeni tekrar kendine geldi. Marius sorusunu tekrarladı.

“Şu an adını hatırlamıyorum. Ya da hayır, hatırlıyorum. Sanırım ...” Dizel, Schuwalow’a doğru bir kan pıhtısı tükürdü.

“Peltek bir telaffuzunuz var dostum. Ama sanırım ‘Marta’ demek istediniz. Biraz yaşlıydı ama memurluk yapıyordu. Kötü bir fikir değil. Yetmiş üç yaşındaki birinin tanık koruma programının irtibat kişisi olduğundan kim şüphelenir? Leoni’nin

güvendiği tek kişiydi. Ayrıca ona bebekten de bahsetmişti. Bir tükenmez kalemı yakından gösterince insanların size anlattıkları oldukça şaşırtıcı.”

“Bize bunları neden anlatıyorsunuz?” diye sordu Ira.

“Çünkü anlattıklarımı bana karşı kullanmayı asla düşünmeyeceksiniz. Bunun için gerekli önlemleri aldım. Ancak bunları anlatmamın asıl sebebi, kızımın nerede olduğunu öğrenmek istemem.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Ira. “Neden Faust’a sormuyorsunuz?”

“Beyefendi villasını kaçar gibi terk etti. Ancak bu sayede en azından bilgisayarındaki verileri kolayca alabildik. Teknolojiden pek anlıyor gibi görünmüyor. Bilgisayarının geri dönüşüm kutusunda Leoni’nin görüntülerini bulduk. Bu arada az sayıdaki e-posta trafiği, savcımızın özel bir uçakla yurtdışına çıkmayı planladığını düşünmemize yol açtı. Onu ne zaman durdurabileceğimizi bilmiyorum. O zamana kadar stüdyo çatısında size ne söylediğini bilmek istiyorum Bayan Samin.”

“Hiçbir şey. Onun ekibinde değilim. Farkında değilsiniz sanırım ama müzakereden alındım, memurluğum da resmî olarak askıya alındı! Bu bilgilerin verileceği son kişi ben olurum herhalde.”

“Olabilir. Hatta size inanıyorum. Ancak, temkinli olmaktan hoşlanıyorum.” Ira’ya boş bir bardak uzattı.

“İyisi mi hızlıca bir şey sipariş edin.”

“Ne için?”

“Şimdi hep birlikte gideceğimiz yerde uzun süre içecek bir şey olmayacak.”

Schuwalow etiketi olmayan bir şişeyi kapıp viski bardağını o kadar doldurdu ki berrak sıvı bardağın kenarlarından taşmadan bombe oluşturdu. “Aslında size kendi memleketimin

votkasından ikram etmek isterdim ama daha sert bir şey tercih ettiğinizden eminim.”

Bardağı yavaşça Ira’ya doğru itti.

“Stroh rum yüzde seksen alkol oranlı. Birkaç yudum almanız lazım, yoksa yolda dökersiniz.”

Ira’nın arkasındaki uşak, adamın sözleri bir komutmuşçasına oturduğu yerden kalktı, Dizel’i omuzuna aldı ve yola koyuldu.

4.

Götz, *sadece bir dakika*, diye düşündü ve silahını çekti. *Gitmelerinin üzerinden sadece bir dakika geçmiş olabilir.* Ayağını dikkatli bir şekilde dairesinin açık olan kapısına yasladı ve geç kaldığını çok iyi bilmesine rağmen sessizce içeri süzüldü. İçeride artık kimse yoktu. Ira kaçırılmıştı.

Ira'yı bırakıp gidişinden bu yana geçen süreyi gözden geçirdi, MCB binasına geri döndüğünde özür dilemek için Ira'yı aramaya niyetlendiği anı düşündü. Onun gergin durumundan faydalanıp ileri gitmişti. Götz, telefon üçüncü kez çalarken lobide durmuş, asansörlerin önünde bekliyordu. Ira cevap vermediği için telesekreter çıktığında hemen fırlayıp Friedrich Caddesi'ne geri dönmüştü. Çok geçti. Bir dakika ile kaçırmıştı. Banyonun kapısı kırık, odalar boştu.

Götz, taksitlerini evin geri kalan mobilyaları gibi geciktirdiği kanepesine oturdu ve ne yapacağını düşünmeye başladı. Operasyon merkezini bilgilendirmek zorundaydı. Ama bunu yaparsa, Steuer onu operasyondan çekerdi. Sadece bu olayı değil, başına buyruk davranıp en yüksek emirlere karşı durduğu ve bir şüpheliyi polis gözetiminden kaçırdığı için mesleğini kaybederdi.

Önündeki cam masanın üzerinde titreyen cep telefonu, gelen bir aramayı bildiriyordu. *Operasyon merkezi. Steuer.*

Onu aramaya başlamışlardı bile. Götz kararını verdi. Başka seçeneği yoktu.

5.

Gerçek cehennem sadece birkaç adım uzaktaydı. Ira'nın dermansız bacaklarıyla yürüdüğü kısa yol, dört metre ötede barın arka tarafındaki mide bulandırıcı mutfakta sona erdi.

Schuwalow, alüminyum kapının yanındaki klavyeye sekiz basamaklı bir şifre girerken, “Şehirdeki bu küçük dükkânların nasıl ayakta kaldığını kendinize sık sık sormadınız mı?” diye sordu. Ira hidrolik bir tıs sesi duydu, bu sesi açılan kilidin tıkırtısı takip etti.

“En dandik dükkânların en pahalı muhitlerde oluşu dikkatinizi çekmedi mi? Müşteriden fazla personeli olan butikler ve bunun gibi terkedilmiş barlar?”

Marius'un kaba görünümlü adamı kapıyı açtı ve omzunun üzerinden sarılmış bir halı gibi sarkan Dizel'i baş aşağı odaya bıraktı. Genel yayın yönetmeni yere düşünce öksürmeye başladı.

Kiralık odalarını yeni müşterilerine gösteren bir emlakçı gibi, “Size açıklayayım,” dedi Schuwalow neşeyle. “Bu yerlerden bazıları benim. Hayatta sık sık olduğu gibi, gerçek iş fikri bazen ancak ikinci bakışta ortaya çıkıyor. Bu durumda, gerçek iş fikri bu oda oluyor.”

Ira sallanıyordu, odaya kısa bir bakış atmıştı ve acilen bir yere tutunması gerekiyordu ancak Marius'un uzattığı eli tutmaktansa yere serilmeyi tercih ederdi.

“Bu da ne?” diye sordu; güçlükle nefes alıyordu. Bu odaya normal koşullarda girmesine imkân yoktu, bu yüzden aslında çok da umurunda değildi. Oda, kaba bir inşaatmışçasına boştu. Masa, sandalye, ısıtma ile zemine, tavana ve duvarlara eşit şekilde yapıştırılmış korkunç duvar k ğidından başka hiçbir şey yoktu.

“Ben buraya ‘hatırlama odası’ diyorum.”

Marius, Ira’nın elindeki bardağı aldı ve Ira’yı odaya itti.

Ira, karşı gelmek için fazla bitkindi. Henüz ikinci adımından sonra, kendi ayaklarına takıldı ve dengesini kaybetmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldı. şimdi duvar k ğidına dokunurken k ğidin etkisi daha da iğrenç hale gelmişti. Tüm oda, izleyiciye aşağı doğru inen bir girdabın ortasında olduğunu düşündüren optik bir illüzyondan ibaretti.

Beyaz işkence, diye yankılandı Ira’nın kafasında. Profesyonel çevrelerce bu işkence yöntemine aynı zamanda duyusal yoksunluk denirdi. Genellikle suçluların gözleri, kulakları, ağızları ve burunları kapatılıp elleri bağlanır; saatlerce diz çökmeleri sağlanırdı. Beyaz işkence, yabancı istihbarat servisleri arasında çok popülerdi çünkü fiziksel bir iz bırakmazdı. Üstelik Schuwalow bu yöntemi geliştirmiş gibiydi. Bir yandan onu tecrit etmek istiyor, diğer yandan onu katlanılmaz duvar resminin görsel uyaran yüklemesine terk etmek istiyordu.

“Kapıyı tekrar kapatır kapatmaz sizi kimsenin duyamayacağını söylememe gerek yok. Bu odada, tavandaki muhtemelen fazla parlak halojen farlar dışında elektrik yok. Gaz veya su da  yle. Cep telefonlarınız da  alışmıyor tabii ki. Burada sadece nefes almanıza izin var.” Marius tavana baktı.

“Aman ha, tırnaklarınızı kırmayın. Havalandırma boşluğuna giden küçük ızgara kapalı, ayrıca kapalı olmasa dahi oraya küçük parmağınızla bile sığamazsınız.”

“Ne kadar?” diye sordu Ira.

“İşin nereye varacağını kavradığınızı görüyorum Bayan Samin. İş ortaklarım tartışma yöntemlerime ayak uydurmak istemediğinde onları buraya, ‘hatırlama odama’ getiriyorum. Çevresel değişim genellikle harika etkiler yaratıyor. Çoğu, kısa süre sonra unuttukları şeyleri hatırlıyor.” Marius sırtıttı. “Şimdiye kadar bunun sebebinin abartılı iç mekân tasarımı mı su eksikliği mi olduğunu çözemedim. Şimdi size neden içecek bir şey vermek istediğimi anlıyor musunuz?”

Marius, Ira’nın sadece bir yudum alabildiği bardağı dikkatle yere koydu.

“Ah, son olarak: Normalde buraya haftada bir gelir, yanımda atıştırmalıklar getiririm. Ancak sizin durumunuzda vakit biraz dar, bu yüzden hafızanızı hızlandıracak bir şey düşündüm ”

Ira sanki bir korku sesi uzmanı, bedensel acının özünü akustik olarak canlandırmayı başarmışçasına bir ses duyuyordu.

İnsanın duyma eşiğinin çok az üzerindeki titreşimli saf tonlar, Ira’nın acı merkezini deşiyor; kulakları ses dalgalarından, paslı bir diş matkabı uyuşturulmamış, iltihaplı bir kök kanalına darbeler vuruyormuş gibi etkileniyordu.

Schuwalow, “Yarın sabah tekrar geleceğim,” dedi ve bu dört kelime bile dikkat dağıtmak için iyiydi. Ira, akustik terörün ilk saniyelerinden itibaren, durmaksızın alüminyum folyo çiğniyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Dizel uyanmış, kanla kaplı yüzünü asıyordu.

“Bana yarın Leoni’yi nerede bulacağımı söylemezseniz, sizi ‘hatırlama odasında’ unutacağım.” Kapının kapanmasıyla Marius’un aptal şakasına gülüşü yarıda kesildi.

6.

Ira, havalandırma ızgarasının altında durmuş, kemerini oraya takmanın bir yolunu bulmak için boş bir çaba sarf ediyordu. Çelik plakalar ince bir tarak kadar sıkıydı. Üstelik tavan çok yüksekti ve Dizel'in ona kendini asabilmesi için yardım etmeyeceği kesindi. LSD benzeri bir etki yaratan duvar resmini görmemek için bir anlığına gözlerini kapattı ancak bu sadece akustik uyarının yoğunlaşmasına sebep oldu. Ardından gözü, kapının yanında yerde duran viski bardağına takıldı.

Kapsülleri neden evde bıraktım ki sanki? Bu sabah evimden neden çıktım ki, diye umutsuzca düşündü. Tişörtünü yukarı kaldırıp kıvrılmış ucunu, birkaç kez kulaklarına soktu. Nafile. Sesleri duymasına kemikleri yetiyordu. Korkunç titreşimler, göğüs kafesini ve kafatasını yankı alanı olarak kullanıyordu.

Ira duvardan destek alarak ilerleyip bardağı aldı. Maalesef bu zamana dek o kadar çok alkol almıştı ki bilincini kaybetmek bir yana dursun, yüksek alkol oranlı içki uykusunu bile getirmezdi. Yine de içkiyi bir solukta içecekti. Dizel, odanın diğer köşesinden anlaşılmaz bir şey homurdandığında içkiyi kafasına dikmek üzereydi.

“Ne?”

Dizel, “İçme!” dedi tekrar.

İçkinin tüm bunlara hızla son verebilmesi umuduyla, “Zehirli mi demek istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, bu bizim tek kurtuluşumuz.”

Dizel emekleyerek Ira’ya yaklaştı ve bardağını dikkatle elinden aldı. Bardağı titreyen parmaklarıyla usulca yere koyarken ona kutsal bir emanetmiş gibi bakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Ira.

“Şimdi soyunman lazım.”

7.

Tüm bu psikolojik eziyete rağmen beyaz işkencenin hiç değilse bir olumlu etkisi vardı: Dizel'in hayatta kalma dürtüleri tamamen açığa çıkmıştı.

“İç çamaşırımı da mı?” diye sordu. Ira külotu ve sutyeni hariç her şeyi çıkarmış, odanın ortasında duruyordu. Dizel'in de üzerinde sadece buruşuk bir boxer kalmıştı; tişörtünü çıkardığına, dövme üst bedenini görülebilir kıldığı için bile değmişti. Artık Ira, yayın yönetmeninin göbek deliğini çevreleyen alev denizine bakabilir, dikkatini bir kaç saniye için dağıtabilirdi.

Dizel sırtarak, “Seksi iç çamaşırların kalabilir, birbirimizi henüz o kadar iyi tanımıyoruz,” dedi ve dişlerinin arasındaki boşluğu fark etti. Schuwalow ona pek nazik davranmamıştı.

Dizel, yüksek alkollü romu giysi yığınının üzerinden Ira'nın ayaklarına dökerken Ira, “Bunun ne işe yarayacağını hâlâ anlamıyorum,” dedi.

“İçki için üzgünüm ama sana yemin ederim, kaçmayı başarabilirsek sana koca bir şişe ısmarlayacağım.” Dizel cebinden bir paket kibrit çıkardı.

“Evden asla iş aletlerimi yanıma almadan çıkmam,” dedi yine gülümseyerek.

“Bunu gerçekten yapmayacağını söyle bana.”

“Kamp ateşi yakmayı mı? Başka ne yapayım ki?”

Dizel ilk kibriti çaktı. Başarısız. İkinci kibrit çöpünü çıkardı.

“Planın işe yaramazsa ne olacak?”

“Güven bana. Üstümüzde ofisler, dükkânlar hatta daireler var. Radyo istasyonu Potsdam Meydanı'na taşınmadan önce bu komplekste dört yıl çalıştım. Burası çok hassas bir duman alarmına sahip. Buraya benim yüzümden iki kez itfaiye geldi, sadece ofiste sigara içtiğim için.”

Ira ince kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki, bu odanın binadaki alarm sistemine bağlı olduğunu sana kim söyledi?”

“Hiç kimse.”

Alevler, Ira'nın kargo pantolonunun üzerinde titreşiyordu, Dizel'in tişörtü çoktan tutuşmuştu bile. Çoğu iç mekân yangınında olduğu gibi, burada da etraf hızla is içinde kaldı.

Ira öksürdü ve en azından bir kumaş parçasını solunum maskesi olarak saklamanın akıllıca olmuş olacağını düşünerek, “Peki, kontrol merkezinin alarma tepki verip harekete geçmesi ne kadar sürüyor?” diye sordu.

“Eh, püf noktası burası,” dedi Dizel hırıltıyla. Duman Ira'nın gözlerini öyle yaşartmıştı ki Dizel'i zar zor görebiliyordu. Ayrıca oda, halojen lambanın plastik çeperine kurumlar yapıştıkça gitgide daha da karanlık oluyordu.

“Nasıl yani?”

“Dediğim gibi. Duman alarmı çok hassas. Sık sık yanlış alarm veriyor.”

Ve sık sık da görmezden geliniyor, diye düşündü Ira. Giysi yığınınan aniden alev yükseldi; muhtemelen Dizel'in kotunda başka yanıcı maddeler de vardı. Isı, neredeyse öksürük krizine sokan duman kadar dayanılmazdı ve Ira boğulmayı mı yanmayı mı tercih ettiğinden emin değildi.

8.

Aynı dakikalarda, Berlin'den arabayla üç saatlik mesafedeki Theresa Schuhmann, kilerde yeni yıkanmış renkli çamaşırları asıyor, küçük oğlunun yaklaşmakta olduğu tehlikeyi ne görebiliyor ne de duyabiliyordu.

Oğlunun bahçede, bir zamanlar içinde bahçe ekipmanlarının bulunduğu, hava sıcaklıkları sıfırın altına düşmeden önce (şu an istese de istemese de kır evinin mutfağında baktığı) tavşanların beslendiği harap haldeki ahşap kulübenin orada olduğunu sanıyordu. Oysa küçük Max havuzun kenarına diz çökmüş, sanki yeni bir hayvan türü keşfetmiş gibi havuzu örten brandaya bakıyordu.

Max “kafein çağında”ydı. Theresa, beş yaşındaki oğlunun içinde bulunduğu dönemi arkadaşlarına bu şekilde anlatıyordu. Max, bu aralar bulunduğu yer nefes kesen bir hızla dönmediği ve bir hız treni olmadığı sürece aynı yerde üç dakikadan fazla duramıyordu. Theresa'nın kocası Konstantin, aşırı temkinli bir babaydı ve tek oğlunun doğumundan önce küçük ve bakımlı evlerinde tehlikeye sebep olabilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı. Bugün bile evde kapaksız tek bir elektrik prizi ve boy hizasında sivri köşe ya da kenarlar yoktu. Ecza dolabının içindekilerle de bir doktor, Kongo'daki bütün bir köyün ilaç ihtiyacını giderebilirdi. Yine de baba, riskleri sıfıra indirememişti. Max yüzmeyi öğrenmediği müddetçe havuza asla yalnız başına yaklaşmamalıydı. Konstantin bunu Theresa'ya defalarca söylemişti. Fakat

hem çamaşırları halledip hem de yerinde durmayan oğlunu bir yere bağlamadan nasıl kontrol edeceğini söylemeyi unutmuştu.

Theresa, son kıyafeti plastik bir mandalla ipe asıp makinenin tamburunda kalan bir şey olmadığından emin olmak için eğildi ve şaşırdı.

Etraf neden birden bu kadar sessiz olmuştu?

Aslında öncesinde de ses yoktu. Ancak öncesinde muhtemelen yalnızca bilinçaltında duyduğu bazı sesler şimdi kesilmiş gibiydi. Sanki oturma odasında olup biteni görebilecekmiş gibi kilerin gri tavanına baktı. Ancak gerçekten işe yaramış gibiydi.

Aman Tanrım!

Hiçbir şey görmemiş, duymamış veya koklamamış olmasına rağmen tehlikeyi hissetti.

Max!

Basamakları koşar adım çıkıp koridora açılan, aralık bıraktığı kiler kapısını itti.

Neredesin?

Bağırmak istemiyordu çünkü bağırırsa bir şeylerin birkaç dakika önce olduğundan farklı olduğunu kabul etmiş olurdu. Mutfığa hızlı bir bakış attı. *Hiçbir şey yoktu.* Arkasına döndü, pencereden bahçedeki verandaya baktı. Max'tan iz yoktu. Görebildiği tek şey, yüzme havuzunun gerilmiş brandasıydı.

Sonunda idrak etti. Tehlike çanlarını duydu, aynı zamanda yaptığı hatayı fark etti. Duyduğu şey, içinde çalmıyordu. Ve tehlikede olan Max değil, tanımadığı biriydi.

Ses kesildi. Theresa koşarak oturma odasına girdi ve Max'ı gördü. Nasıl yaptığını anlamıyordu. Telefona erişebilmek için nasıl o kadar uzanabildiğini bilmiyordu.

Küçük elleriyle telefonu tutuyordu. Theresa, asık dudakları ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissetti.

Telefonu elinden almadan önce Max'ın, "Alo?" dediğini duydu.

Ardından, “101.5’i dinliyorum ve şimdi bir rehineyi serbest bırak!” diye bağırdı. Çünkü artık bağırabilirdi. Şimdi her şey yoluna getirecekse kükreyebilirdi. Telefon, hattın diğer ucunda kapatıldıktan sonra duyduğu ritmik dıt sesi, alaycı bir kahkaha gibiydi ve bu sese, Theresa’nın kulaklarında dolanan kan eşlik ediyordu. Başı dönüyordu.

Arayan o muydu?

Ekrana baktı. Berlin’in kısa, kolay hatırlanan alan kodunu gördü. Arayan, az önce Konstantin’in iş yerinden arayıp bahsettiği, Berlin’in yanı sıra burada, Jena’da da insanların paniğe sürüklenmesine neden olan manyak mıydı? Bakışları, Konstantin’in aramasından beri sessiz görüntüleri oturma odasını aydınlatan televizyona yöneldi.

Telefonunun yeşil düğmesine bastı, çevir sesini duydu ve tuşlamaya başladı.

Arayan radyodaki psikopat mıydı? Ve telefonu kapatmadan önce bunu gerçekten söyledi mi: “Çok geç!”

Nefesini tuttu ve kurtuluş için yalvardı. Ancak olmadı. Otomatik olarak oluşturulan bir bilgisayar sesi duyuldu ve ona acımasız bir gerçeği sundu:

“Burası favori kanalınız 101.5. Şu an stüdyodaki tüm hatlar ne yazık ki meşgul. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.”

Theresa telefonu elinden düşürdü; kendi kendine kimi öldürdüğünü soruyordu.

9.

Kaburgası kuru bir dal gibi kırılmıştı. Ira neredeyse, kırık kaburgasının dumanla kaplı ciğerlerini içeriden delmesini diliyordu. O zaman gün nihayet sona erer, Özel Harekât polisinin sırtında taşındığı sırada ölmüş olurdu.

Kendine geldiğinde kızarmış yüzünde bir oksijen maskesi vardı ve ambulans doktoru, ona serum takıyordu. Etrafına baktı, elini tutan Götz'ü gördü. Sedyeyle getirildiği ambulansın kapıları hâlâ açıktı. Trafik gürültüsü, telsiz komutları ve ateşli konuşmalardan oluşan kolaj, kafasında yankılanıyordu.

“Dizel nerede?” diye sordu Ira. Ardından maskeyi suratından çekip ikinci kez sordu.

Tuhaf yayın yönetmeninin kurtulamamış olmasından korkuyordu.

“Yolda,” dedi Götz usulca. Götz duman kokuyordu, kapıyı kırıp Ira'yı cehennemden çıkaran o olmuştu.

Ve bu arada en az bir kaburgamı kıran.

“Ciddi yanıkları var, muhtemelen o da senin gibi dumandan zehirlenmiş ancak başaracak.”

Ekip liderinin son sözleri, Ira'nın öksürükleriyle bölündü. Sağlık görevlisi maskeyi tekrar yüzüne geçirdi, fakat maske orada sadece iki nefes süresince kaldı.

Ira, “Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu nefes nefese. Doğrulamak istedi ancak acısı buna müsaade etmedi. Hatırlayabildiği tek şey,

daire testerenin alüminyum kapıda delik açarken çıkardığı ses ve Götz'ün onu omzuna alıp "hatırlama odası"ndan çıkarırken duyduğu acıydı.

Götz, eve dönüşünden açık bulduğu odanın kapısına ve operasyon merkezinden aranmasına varıncaya dek, Ira'nın kaçırıldığını nasıl fark ettiğini anlattı.

"Steuer'ya bir şey söylemek zorundaydım," diye fısıldadı. Götz, Ira'ya doğru o kadar eğilmişti ki onları gören biri Götz'ün Ira'yı öpmek üzere olduğunu düşünürdü. Ira için Götz'ün sıcak nefesi, bugün tenine değen en hoş şeydi.

"Kaçtığın yalanını söyledim. Böylece yerini telefon sinyalinin tespit ettirmek için bir bahanem oldu. Telefon sinyalini doğrudan görev aracına gönderttim."

"Ama telefonum o zindana girdiğimiz andan itibaren çalışmıyordu ki," dedi Ira.

"Evet. Sinyal aniden kesildi. Ancak o zamana kadar alanı 0,5 kilometrekareye kadar daraltmıştık. Tam o alanda bir yangın ihbarının haberini alınca yerinizi tespit edebildik."

O deli gerçekten de çılgınca planıyla hayatımızı kurtardı, diye düşündü Ira; gülse miydi ağlasa mıydı bilmiyordu.

"Peki ya Kitty?" diye sordu. En önemli soru buydu.

Götz, Ira'yı, "Bunu iyileştğinde konuşuruz," diyerek yatıştırmaya çalıştı ama bu sefer kırık kaburgası bile Ira'yı sedyede tutamıyordu.

Sağlık görevlisi, "Durun, sizi hastaneye götürmemiz gerekiyor!" dedi.

Ira, "Ne için?" diye sordu ve Götz'ün uzattığı elini geri çevirdi.

"Size tedavi etmek, organlardaki hasarın büyüklüğünü tespit etmek..."

Ira, şaşkın doktorun sözünü kesip, “Bunların hiçbirine gerek yok,” dedi ve kolundaki iğneyi söküp attı. “Benim kendime has testlerim var.”

Doktor, “Affedersiniz?” diye hayretle sordu. Ira arkasına döndü.

“Buraya bakın. Gözlerimden kan geliyor mu?”

Doktor başını iki yana salladı.

Ira, “O zaman devam edebiliriz,” deyip bir taşıma kayışına tutunarak ambulansın arka kapısına ilerledi ve metal merdivenlerden indi.

10.

Götz, “Gerçekten berbat görünüyorsun,” diyerek sessizliği bozan taraf oldu. İtfaiyenin geniş çaplı operasyonu yüzünden Kurfürstendamm trafiği de felç olmuştu, görev arabasıyla ara sokaklardan merkeze ilerliyorlardı.

“Olabilir. Bana bu dandik kıyafetleri veren sizsiniz,” dedi. Normalde Özel Harekât ekibi bu kurbağa yeşili polis eşofmanlarını, uykusundan apar topar uyandırılan, genelevde tutuklanan çıplak suçlulara verirdi.

Ira yola baktı. Ardından şaşkın sağlık görevlisinin kendisine istemeyerek verdiği Novalgin şişesini yavaşça açtı. Kıymetli vakitini hastanede, zaten hissettiğinden farklı bir sonuç vermeyecek olan anlamsız muayenelerle harcayamazdı. Harcamadı da.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Götz.

Ira, ona yorgun bir şekilde baktı. *Harika*. En azından Novalgin’in yan etkileri kendini göstermeye başlamıştı.

“Şimdi Kitty’yi kurtarmalıyız. Ve bunu Faust aracılığıyla yapacağız,” diye yanıtladı. “Anahtar o!”

Götz sağ kaşını kaldırdı ama pek de şaşırmış görünmüyordu. Yavaş ilerleyen bir tırı solladı ve sol şeritten ilerlemeye devam etti.

“Önce bana ne olduğunu anlat. Seni öldürmek isteyen kimdi?”

“Marius Schuwalow.” Ira, mümkün olan en hızlı şekilde Berlin’deki Ukraynalı organize suç örgütü liderinden edindiği bilgilerin bir özetini verdi.

“Leoni yaşıyor, Schuwalow bu yüzden Faust’u öldürmek istiyor. Faust bu nedenle bir uçak kiraladı ve ülkeyi terk edecek. Yani zaman kaybedemeyiz,” dedi.

“Seni karakola götürmem gerek Ira.” Götz gözünün ucuyla Ira’ya baktı. Alnından endişeli bir çizgi geçti. “Ya da hastaneye. Ama kesinlikle başka bir yere değil.”

“Biliyorum.” Ira nefes verdi. Götz onun için zaten yeterince risk alıyordu.

Götz, “Neden stüdyoyu arayıp Jan’a bildiklerimizi anlatmıyoruz?” diye teklif etti.

Ira ona bakmadan cevap verdi: “Çünkü kanıtımız yok. Fotoğraf yok, telefon numarası yok. Bize inanmak için bir nedeni yok. Olmaz.” Ira başını salladı. “Leoni’yi stüdyoya istiyor. Onun karakterini değerlendirdiğimde Leoni’yi telefona bağlayarak bile Jan’ı memnun edemeyeceğimizi düşünüyorum,” dedi.

Ira suratını astı. Göğüs kafesi, aldığı her nefeste biraz daha ağrıyordu; görünmez bir ağırlık, vücudunu koltuğa itiyormuş gibi hissediyordu. Sonra bu ağırlığın bir adının olduğunu fark etti. Buna *korku* deniyordu.

“Hâlâ bana Kitty’nin nasıl olduğunu söylemedin,” dedi, öncesinde sesine nötr bir ton verme zahmetine girmeden. Radyoyu açmak istedi ancak Götz onu durdurdu.

“İyi,” dedi, elini tuttu.

“Ama?”

“Ama sen kaçırılırken bir gelişme oldu.”

“Ne oldu?” Ira’nın boğazı o kadar kuruydu ki kelimeleri anlaşılır bir şekilde telaffuz edebilmesi için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

“Jan altı rehineyi serbest bıraktı!”

Altı mı? Neden bu kadar çok? Neden hepsini değil?

“İçeride kim kaldı?”

Korkunç cevabı Götz'ün gözlerinden okudu.

Aman Tanrım...

“Stüdyodakilerin hepsini kontrol edemediğinden şüpheleniyoruz,” diye devam etti. “Rehineler, ölümlerden sonra daha fazla oynamak istemediler. Muhtemelen bir isyanı önlemek istedi ve oyunun son turunda ya hepsi ya da hiç için oynadı. Tüm rehineleri salıvereceğini ya da hepsini öldüreceğini açıkladı.”

“Öyleyse neden Kitty'yi hâlâ tutuyor?”

Ira, endişeyle elindeki ağır kesici şişesinin etiketini kazıyordu.

“Tabii son *cash-call* planladığı gibi gitmedi.”

“O ne demek?”

“Telefonu küçük bir çocuk açtı. Ardından telefonu annesi aldı ve doğru parolayı söyledi.”

“Bu doğru olamaz.”

“Herzberg manyak herifle konuşmak istedi ama stüdyoya bağlanamadı. Jan aramayı nihayet kabul ettiğinde uzun süre konuştular, sonra Jan aniden rehineleri serbest bıraktı. Ancak küçük çocuk oyunu bozduğu için Kitty'yi sonraki tur için rehin tuttu.”

Götz, sanki mutsuz bir elçi değil de oyundaki kötü adammış gibi mahcubiyetle boynunu kaşıdı.

“Çok üzgünüm.”

Ira yutkundu. Yorgunluğu aniden yok oldu. “Onunla ne yapacak?”

“Ne diyeyim ki?” Götz bir an bakışlarını Ira'ya yöneltti; gözlerindeki hüznün, Ira'ya kırılmış kaburgasından daha fazla acı veriyordu.

“Yeni bir istekte bulundu mu?” diye sordu ifadesiz bir şekilde.

Götz boğuk bir sesle, “Evet,” dedi. “Elli dakikamız kaldı. Sonra kesinlikle final turunu oynamak istiyor. O zamana kadar Leoni'den bir yaşam belirtisi gelmezse rastgele numaraları ara-

maya devam edecek.” Durdu, sonra ekledi: “Ama Berlin’deki bir numarayı değil. Almanya’nın herhangi bir yerindeki bir numarayı.”

Ah olamaz, zorluk seviyesini artırdı.

Götz, “İşe yarayabilir Ira,” dedi. “Birileri telefonu doğru parolayla açarsa Kitty’yi serbest bırakıp kendini vurmak istiyor,” diye mırıldandı. Senaryosunun gerçekleşme olasılığının ne kadar küçük olduğunu fark etmesi gerekiyordu. Psikopatın halihazırda, kıl payı başarısızlıkla sonuçlanan *cash-call* turunda, Thüringen eyaletinden bir numarayı aradığı gerçeğini gizlemişti. Yaklaşık kırk milyon sabit hat bağlantısı olan Almanya’da Kitty’nin hayatta kalma şansı sıfırdı. Ira tekrar radyoya hamle yaptı. Bu kez düğmeye basmayı başardı. 101.5’te şu anda müzik çalıyordu. Silbermond. Ira, Götz’ün onaylamayan bakışını görmezden geldi.

Ira, “Öyleyse Steuer gerçekten de haklıydı? Her şey bir senaryoydu öyle mi?” diye sordu.

“Muhtemelen. Daha rehinelerin ifadesi alınacak. Ancak kesin gibi görünüyor. UPS çalışanı hariç tüm stüdyo misafirleri birbirlerini tanıyor. Sözde rehineler hâlâ buna itiraz ediyor ancak sunucu Timber’yla yapımcısının ifadeleri örtüşüyor.”

Mercedes, Urania yakınlarındaki Kaufhaus des Westens’in arkasındaki kavşağa yaklaştı.

“Ama ne yazık ki artık bildiğimiz gibi, zararsız bir Punch ve Judy gösterisi yapmıyor. Stuck’ı ve Onassis’i öldürdü.” Götz operasyonu öfkeyle hatırladıkça Ira, Kitty için o kadar endişeleniyordu.

Ira, “Kızımı kurtarmanın tek bir yolu var,” diyerek kısa sessizliğini bozdu. “Havaalanına gidip Faust’u durdurmalıyız.”

“O nasıl olacak? Ve hangi havaalanına? Özel uçaklar hem Tempelhof hem Tegel hem de Schönefeld havaalanlarından kalkıyor.” Parmağıyla üç havalimanının hepsinin birden yönünü gösteren büyük tabelayı işaret etti. “Kafamın zaten giyotinde

olmasını bir kenara bırakalım, bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun? Bu kadar kısa süre içinde siren lambasını çalıştırsak bile şehrin içinden zar zor çıkarız.”

“Bir arama ilanı gönderemez misin?”

“Tabii. En iyisi üç havalimanını birden tamamen kilitleyeyim. Peki, hangi sebeple? Aslında gözaltında olması gereken Ira Samin Marius Schuwalow’dan inanılmaz bilgiler aldı. Bu yüzden onu karakola götürmek yerine, görevdeki başsavcının foyasını ortaya çıkarmaya götürüyorum?”

Kalın pençesini deri direksiyona vurdu ve direksiyonu aniden çevirdi.

“Hem bu nasıl mümkün olacak? Özel uçaklarda bakabileceklerimiz bir yolcu listesi bulunmuyor. Üstelik artık Faust’un bir sahtekâr olduğunu biliyoruz. O bir aldatma ustası. Leoni’ye yeni bir surat verip onu Berlin’de mafyanın burnunun dibinde sakladı. Uçağa kendi adıyla biniş yapmayacak. Tanık koruma programını devre dışı bırakan biri...”

“Ne dedin?” diye sözünü böldü Ira telaşla.

“Ne? Farklı bir isim kullanacağını söyledim.”

“Hayır, sahtekârlıkla ilgili bir şey söyledin.”

“Evet. Herkesi kandırıyor.”

“İşte bu. Geri dön.”

“İşte bu dediğin ne?”

“Bu son şansımız. Reinickendorf’a varmamız ne kadar sürer?”

“Bu trafikte mi? Çevre yolundan mı? En az yarım saat.”

“O zaman olabildiğince hızlı sür.”

Götz sert bir fren yapınca Ira öne doğru savruldu. Üst gövdesini bir ağrı dalgası kapladı. Arkalarındaki iki araba, aynı anda korna çalmaya başladı.

Götz ona baktı ve kalın işaret parmağını yüzünün önünde tehditle tuttu. “Ne yapmamı istediğinin farkında mısın? Uğruna

yıllardır çalıştığım her şeyden vazgeçeyim öyle mi? Özel Harekât ekip liderliğimden, emekliliğimden ve en önemlisi saygınlığımdan? Şimdiden kovulmanın eşiğindeyim.”

Ira sessiz kaldı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Götz haklıydı. Onun için zaten çok fazla fedakârlık yapmıştı.

“Dairemin borcu bitmedi, geçen sene kumarda şansım yaver gitmedi. Boğazıma kadar borcum var ve mesleğimi kaybetmeyi göze alamam.”

“Biliyorum.”

“Güzel ama senin için hissettiklerimi de biliyorsun. Bunu gerçekten sadece senin için yapacaksam...” neredeyse bağıırıyordu “... lanet olası planına bir kez daha dâhil olmak istiyorum. Planın ne?”

Ira gözlerini kapattı. Sonra titreyen dudaklarıyla Götz’e planını anlattı.

On iki saniye sonra Mercedes, otobüs şeridi boyunca siren lambası açık şekilde hızla ilerlemeye başladı. İstikamet çevre yoluydu.

II.

1890 yılı dolaylarında Heiligensee’de inşa edilen Kuruluş Dönemi¹¹ tarzı villa, Anıt Koruma Dairesi’nin büyük özeniyle korunuyordu. Bembeyaz bir cephesi, vitraylı yüksek pencereleri bulunan, alt katların üzerinde bir kubbe gibi yükselen kulelere ve cumbalara sahip olan bu on beş odalı klasik tarzdaki mülk yakın zamanda baştan aşağı restore edilmişti.

Ira ve Götz, mülkün sahibinin yapıyı bu zamana dek korumasını sağlayan sevgi dolu bağlılığın pek farkında değildi. Ira ve Götz, evin çakıl yoluna girer girmez ilk mermi ateşlendi ve hemen yanlarındaki topraktan yapılmış pişmiş vazoyu parçaladı.

Ira, “Demek ki evde,” diye mırıldandı Götz’ü hemen arkasından takip ederken. Deneyimli Özel Harekât polisi görev silahını çoktan çekmiş, silahın emniyet kilidini açmıştı. Çakıl yoldan ayrılıp zikzaklar çizerek park boyunca ilerlediler. İki çam ağacı ve heybetli bir akça ağaç, basamakları ön terasa çıkan kavisli taş merdivene giden yolda çok az koruma sağlıyordu.

Ancak her kim onlara çatının altındaki cumbalı pencereden ateş ettiyse, iyi bir keskin nişancı değildi. Ira, iki kez daha bir Beretta’nın karakteristik atış sesini duydu. Ancak, her iki mermi de Ira ve Götz’ün birkaç metre uzağında çimlere saplandı.

11 Alman İmparatorluğu’nun 1871’de kuruluşundan sonraki yirmi yıla verilen isim. Aynı zamanda bir mimari tarzdır. (ç. n.)

Götz, koşarken bile pek tereddüt etmeden teras kapılarının cam pencerelerine ateş etti.

Ira'ya doğru dönmeden, "Aşağıda kal!" diye bağırdı.

Ira, *söz konusu bile olamaz*, diye düşünüp Götz'ün peşi sıra kırık camların arasından oturma odasına atladı. Götz halihazırda giriş salonuna geçmiş, oradan da heybetli ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya koyulmuştu. Silahının lazeri, duvarlarda asılı olan pahalı sanat eserlerinin ve duvarlara gömülmüş nişlerde bulunan, bir ışıkla aydınlatılan heykellerin üzerinde dolanıyordu.

Ira, Götz'ün herhangi bir tedbir almayışına şaşırıyordu. Odaları tek tek kontrol etmeden üç kat çıkmış, çatının altındaki kata gelmişti. Sadece silahın sıkıldığı odanın kapısının önüne geldiğinde pozisyon aldı: Omzunu kapı çerçevesinin hemen yanına dayayıp duvara paralel durarak tek eliyle silahını baş hizasında tuttu, silahın namlusunu tavana yöneltti. Diğer eliyle arkasından yaklaşan Ira'ya, gelmemesini işaret eden bir hareket yapıyordu.

Ira Götz'e, "Bekle!" diye seslendi ancak iş işten geçmişti. Götz GSG 9¹² botlarıyla kapıyı şiddetle tekmeledi; koyu kahverengi renkli, lake ceviz ağacından yapılma kapı gürültüyle açıldı.

Götz, "İndirin silahınızı!" diye kükredi. Lazer başsavcının alnındaydı. Faust, boş gözlerle davetsiz misafirlerine bakıyordu.

"Ah, siz miydiniz?" dedi; sesi neredeyse özür diler gibiydi. Sanki başka birini bekliyormuş da mermilerinin hedefi de başka biriymiş gibi konuştu. Ira, adamın koca cüssesinden yalnızca üst gövdesini ve silahını tuttuğu sağ elini görebiliyordu. Göbeğinden aşağısı, arkasında oturduğu Biedermeier tarzı eski bir masanın arkasında kalıyordu. Oda, muhtemelen bir tür çalışma odası ya da kütüphaneydi. Faust'un ateş ettiği açık pencereden, öğleden sonra güneşinin sıcak ışığı giriyor, odanın zevkli de-

12 Almanya Federal Polisi'nin özel operasyon ve terörle mücadele birimi. (ç. n.)

korunu Ira'nın görebileceği kadar aydınlatıyordu. Üzerlerindeki etiketlerle hukuksal içerikleri hakkında bilgi veren deri ciltli, numaralandırılmış sayısız kitabın olduğu koyu renkli dolaplar, yer döşemelerinden neredeyse tavana kadar uzanıyordu. Ira, aşınmış spor ayakkabıları ve büyük beden eşofmanıyla burada bulunmaya pek de uygun olmadığını hissediyordu.

“Silahınızı bırakın dedim!”

Faust, ağarmış saçlı kafasını sallayıp, “Hayır,” diye karşı çıktı. Dirseğini masanın üzerine dikti ve Ira'ya nişan aldı.

“Bunu yapmamı istiyorsanız beni vurmanız gerekiyor.”

“Bunu yapmayacak,” dedi Ira, midesini hedef alan silahı görmezden gelmeye çalışarak. “Bize Leoni'nin nerede olduğunu söylemediğiniz sürece yapmayacak.”

“O öldü.”

“Ölmedi. Onun fotoğraflarını gördüm. Hamileliğinin sekizinci ayında. Fotoğraflar bu evden alındı. Size ait olan bir sabit diskten.”

“Ah Ira,” Faust üzgün bir şekilde iç çekti. Sağ göz kapağı titriyordu. “Bugün ne kadar çok şeyi berbat ettiğinizi biliyor musunuz?”

“Neyi berbat ettim? Güney Amerika'ya kaçma planınızı mı? Hani şu, Leoni için aldığınız yedi yüz elli bin avroyu yemeyi düşündüğünüz yere kaçma planınızı?”

Faust, Ira'ya bilmediği bir dilde konuşuyormuş gibi baktı.

“Karaciğer kanseriyim,” dedi.

“Bu da size baş tanıklarınızı mafyaya satma hakkını veriyor, öyle mi?”

“Anlamıyorsunuz. Hiçbir şeyi anlamıyorsunuz,” diye sesini yükseltti Faust. Ağzından küçük bir tükürük ipliği çıktı ve çenesine yapıştı. “Nasıl hem beni burada bulabilecek kadar zeki

hem de olaylar arasındaki bağlantıları anlayamayacak kadar aptal olabiliyorsunuz Ira?”

Ira aşağılayıcı bir ifadeyle, “Kolaylıkla tahmin edilebilir birisiniz Johannes,” dedi. “Bir düzenbaz, numaralarını asla değiştirmez. Leoni’yi babasının gözlerinin önünde sakladınız ve aynı yöntemin kendiniz için de işe yarayacağını düşündünüz. Mafyanın bugün dairenizi aramasının ardından artık burada güvende olacağınızı düşündünüz. Kiraladığınız özel uçak, kana susamışçasına peşinizde olanları yanlış yöne sürükleyecekti.”

Faust, Ira’yı, “İyi akıl yürütmüşsünüz, size şapka çıkarıyorum,” diyerek tebrik etti. “Şoförümü bile kandırdım ve onu Doğu İstasyonu’nda atlattım. İlerleyen zamanlarda sorgulanacak olursa herkes, oradan başka bir ülkeye ya da havaalanlarına gitmek için bir trene bindiğimi düşünecekti.”

“Ama bu ne işe yarayacaktı ki? Burada sürekli olarak saklanabilmenize imkân yok. Her şey en geç yarın ortaya çıkardı.”

“Öylesi benim için yeterli olurdu.”

“Yeterli olur muydu? Ne için? Leoni hakkındaki planlarınız için mi?”

Ira, Götz’ün söylediği ilk sözlerle sıçradı. Faust’a o kadar odaklanmıştı ki Götz’ün varlığını unutmuştu.

“Bir sonraki tura yirmi dakikadan az kaldı. Leoni’nin nerede olduğunu bize artık söyleyin.”

“Güvende,” dedi Faust. Ardından bir kez daha tekrarladı: “Güvende. Bugün ona zarar verdiğinizizi biliyor musunuz Ira? Leoni ölürse, bunun tek suçlusu siz olacaksınız.”

12.

“**P**aragöz piç kurusu!” Ira artık kendini tutamıyordu. Alnına düşen saçı çekip ellerini yumdu. Masanın üzerinden Faust’a doğru atlayıp ona çılgınca vurmak istiyordu. Ancak şu an onunla sözle anlaşmaktan başka seçeneği yoktu.

“Leoni’yi ele verip sattınız. Bana suçlu olmaktan bahsetmeyin. Leoni tanık koruma programındaki baş tanıktı, bunu biliyorum. Ancak sonra o çok büyük para için bir şans gördünüz. Bunu nasıl yaptınız? Schuwalow’u arayıp ona anlaşma mı teklif ettiniz?”

Götz, “Ira, Kitty’yi düşün,” diye onu uyardı. “On yedi dakika kaldı.”

“O haklı.” Faust’un yaşlı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Değerli vaktinizi yalan yanlış söylentilerle harcıyorsunuz. Kariyer tutkunu olabilirim ama kötü biri değilim.”

“Ah, öyle mi? Tamam. Öyleyse şimdi bunu kanıtlayın ve Leoni’nin nerede olduğunu bize hemen söyleyin.”

“Bunu yalnız olsaydık yapabilirdim Ira.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Ira, bir Faust’a bir Götz’e bakıyordu. Götz ileriye doğru bir adım atıp Ira’nın ve böylece namlunun önünde durdu.

“Aptal olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Onu vurabilmeniz için dışarı mı çıkayım? Hadi, yaşlı adam. Oyunları bırakın. Leoni nerede?”

“İra, sözlerimi iyi dinleyin.” Faust, Götz orada değilmiş gibi konuşuyordu. Faust, İra’ya aniden s harfini telaffuz etmekte zorluk çekiyormuş gibi görünmeye başladı. Ağır bir kırmızı şarabın keyfine vardıktan sonra kendisine de böyle oluyordu.

“Leoni’yi satmadım. En azından düşündüğünüz şekilde değil. O, en önemli tanığımdı. Siz de biliyorsunuz ki iki gün içinde dava görülmeye başlanacak. Bundan bir yıl önce Marius Schuwalow’un bir psikolog aradığını ve başka insan yokmuş gibi Jan May’ı incelediğini öğrendiğimizde, Leoni’nin kimliğine ulaşmasının an meselesi olacağını biliyorduk. Bu yüzden riskli bir plan yaptık. Marius’la bir pazarlık yaptım: Kızının ölümüne karşılık yedi yüz elli bin avro istedim. Buraya kadar her şey çok güzeldi. Tabii ki başından beri onu öldürmeyi hiç düşünmemiştik. Schuwalow olaya el atmadan önce hızlı davranmamız gerekiyordu. Bu yüzden Leoni’nin bunlardan, biz işi kaşla göz arasında halletmeye başladığımızda haberi oldu. Sahte bir araba kazası ayarlayıp Leoni’yi yurtdışında gizli bir tanık koruma programına soktum. Çocuğunu orada güvenli bir şekilde dünyaya getirebilecekti. Kaza, dosyaya eklenen arşiv fotoğraflarından alınma bir fotomontajla ve patolojiden bir evsizin cesediyle mükemmel bir şekilde ayarlandı. Otopsi bile bir tiyatroydu. Adli Tıp’taki patoloğlardan birinin hobisi sihirbazlık. Marius’un uşakları evsizden doku örneklerini bizzat aldılar. Daha sonra patolog, içinde Leoni’nin bir dişinin, doku numunelerinin ve orta parmağının izinin olduğu poşeti fark edilmeden değiştirdi. Sizin deyiminizle bir sahtekârın el çabukluğu İra. Basitti ama işe yaradı. Leoni’yi ya da gerçek adıyla Feodora’yı babasından korumak için, her şeyin kusursuz olması gerekiyordu. Marius, ancak o zaman kızının öldüğüne ve davayla ilgili korkacak hiçbir şeyin olmadığına inanırdı.”

“Leoni Jan’ı neden hiç aramadı?” diye sordu Ira. Hikâyenin tamamı kendi içinde mantıklıydı ancak Ira’nın hâlâ şüpheleri vardı.

“Yaptı. Leoni onu aradı. Hem de sözde kazanın olduğu gün. Kazadan yaklaşık otuz dakika sonra. Ona, kızlarının doğumundan sonra geri döneceğini ve o zamana kadar endişelenmemesini söylemek istedi. Ama Jan’ın yapması gereken tam olarak endişelenmekti. Marius’un sakinleşmesi için Jan’ın yasının gerçek olması gerekiyordu. Jan May tek güvenlik riskiydi. Bu nedenle Leoni’nin Jan’la yaptığı telefon konuşmasında hattı bozdurdum ve onunla tekrar temas kurmasına engel oldum. Onu yurtdışına götürmemizin gerçek sebebinin Jan olduğuna inandırmak zorunda kaldım.” Faust, sarf ettiği her sözle Ira’ya daha da yorgun görünmeye başladı. Pili bitmek üzere olan bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ancak gergin tavrından, hikâyeyi birine anlatmanın onun için ne kadar önemli olduğunu görüyordu.

“Jan’ın onu Marius’a gammazladığını söyledim. Böylece Leoni’nin Jan’ı bir daha asla aramayacağından emin olduk. İşin aslını duruşmadan sonra tabii ki söyleyecektim.”

“Tabii o zamana kadar Jan May’ın hayatını mahvetmek için her şeyi yaptınız! Çalışma ruhsatını bile elinden aldınız.”

“Çünkü çok fazla soru sordu. Dediğim gibi, tek güvenlik riski Jan’dı.”

Gözleri yeniden o tanıdık kibirle parladı.

“Olanlar sadece Jan May ve Leoni Gregor ile ilgili değil. Marius Schuwalow aleyhinde kazanılan bir dava, bir suç zincirini kırıp binlerce insanın hayatını kurtarmak anlamına geliyor.”

“Hiçbir sözünüze inanmıyorum. Bunları hayrına değil, kendiniz için yaptınız. Sonuçta parayı çaldınız ve kaçılıyorsunuz.”

“Kaçmıyorum. Paranın da tek kuruşunu harcamadım.” Ira, Faust’un bakışlarını takip etti ve masanın solundaki sarı bez çantayı gördü.

“Marius’un ödemesini tabii ki kabul ettim. Kızını bedavaya öldürmeyi kabul etseydim, olanları fark etmezdi mi sanıyorsunuz? Bu, planın bir parçasıydı. Yine söylüyorum, karaciğer kanseriyim. Yedi yüz elli bin avroyu ne yapayım? En fazla beş aylık ömrüm kaldı. Son aylarımı Bolivya sahillerindeki bir köy hastanesinde değil, Alman doktorların yanında yaşamak istiyorum, ben İspanyolca bile bilmem ki.”

“Bir saniye.” Ira sanki onu daha iyi duyabilmesine yarayacakmış gibi başını yana eğdi. “Öyleyse Leoni, Berlin’e geri mi dönecek?”

“Tabii ki. İki gün sonra. Her şey ayarlanmıştı. Babasını ve mafyayı, kutsal ailenin tüm üyelerini her şeyin yolunda olduğuna inandıracaktım ve...” Faust, sol yumruğunu açmakta olan bir çiçek gibi açtı. “Üç gün sonra da Leoni ifade verecek, Schuwalow’un suç örgütü çökecek, Jan da nişanlısıyla tekrar bir araya gelecekti. Ne yaptığınızı şimdi anlıyor musunuz? Siz ve hastalıklı aşkının peşinden koşan radyodaki o manyak, ne yaptığınızı anlıyor musunuz? Leoni’yi bulmak için çaresizce çaba harcayarak mafyaya Leoni’nin izini buldurttunuz. Artık dava mahvoldu, hayatım da sona erdi.”

“Öyleyse neden Leoni’yi nerede sakladığınızı bize söylemiyorsunuz?”

“Söylersem öldürülecek. Hem de acılar içinde!”

“Zaten ölen insanlar oldu,” diye cevapladı Ira. “Daha kaç insanı kurban etmek istiyorsunuz? Kızım o lanet olası ölüm stüdyosunda ve bana Leoni’yi nereye götürdüğünüzü söylemezseniz, Jan kızımı saniyeler sonra öldürecek. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Leoni umurunuzda değil. Sadece kendiniz için

endişeleniyorsunuz. Yoksa saldırganı susturmak için elinizden gelen her şeyi yapmazdınız. Jan May çok konuşmadan ya da ben Leoni'yle ilgili çok fazla şey öğrenmeden ve Marius'un şüpheleri onaylanmadan önce stüdyoya operasyon düzenlenmesini istediniz. Rehine dramına son vermek için yapmanız gereken tek şey telefona uzanmaktı. Leoni şu an Berlin uçağında olabilirdi ve kimse de ölmezdi. Ama siz bunu korkudan yapmadınız, parasını aldığınız için Okşayıcı'nın asitli eldivenleriyle tüm hıncını sizden çıkarmasından korktunuz."

Başsavcının göz kapakları titriyor, inanılmaz derecede yorgun görünüyor.

"Evet, doğru. Tabii ki korkuyorum. Ancak tam da bu yüzden kaçmak diye bir seçeneğim olmadı." Faust yutkundu. "Gördüğünüz gibi saçlarım hâlâ başımda. Kemoterapiyi reddediyorum. Neden, biliyor musunuz? Acıdan korkuyorum. Ama görüldüğü gibi, kalan tüm yollar beni acı dolu bir sona götürüyor. Ya morfinin etkisini kaybetmesini ya da Marius'un gelmesini bekliyorum."

Faust, Götz'e döndü.

"Artık her şeyi öğrendiğinize göre fikrinizi değiştirdiniz mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Beni şimdi vuracak mısınız?"

"Hayır."

Başsavcı, "Öyleyse ben yapacağım," dedi. Ve kafasına bir kurşun sıktı.

13.

Sadece on dakika kalmıştı.

Ira masaya koştu ve Faust'un nabzını kontrol etti. Ölü.

Bu doğru olamaz! Lütfen, sevgili Tanrım, doğru olmasına izin verme!

Bu sessiz dileği bir mantra gibi, sonsuz döngüyü kırmak için kendi kafasına vurana kadar, sürekli tekrarladı. Masanın çekmecelerini açtı. Hiçbir şey yoktu. Sadece sıradan ofis malzemeleri, pipo içmek için gereken birkaç kâğıt ve bazı araç gereçler vardı.

Sanki bir sisin içinden bakıyormuş gibi, Götz'ün operasyon merkeziyle telsiz bağlantısı kurmakta olduğunu gördü. Muhtemelen ambulans çağırıyordu.

Düşün. Leoni'nin yerini sana neden söylemedi? Bunun hiçbir mantığı yok ki.

Neden onu kendi ölümü pahasına korusun? Düşünceleri bu fikir etrafında dönüp duruyordu.

Neden Leoni'nin saklandığı yeri ele vermedi? O bilmiyor muydu? Biliyordu, bilmeseydi söylerdi. Öyleyse tekrar: Neden hiçbir şey söylemedi? Belki de...

İki eliyle şakaklarına dokundu.

Bekle bir dakika. Belki de SÖYLEDİ!

Ira etrafına baktı. Cam vitrinin alt bölmesinde bir müzik seti vardı. Vitrine koştu, camları açtı ve radyonun sesini sonuna kadar açtı.

101.5, bir numaralı hafızadaydı. Şu an radyoda, bir Motown klasiğinin ortası çalıyordu.

“Neyin peşindesin?” Götz telsizi ağzından çekti ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

Ira, Götz’e doğru yürüdü ve parmağını Götz’ün dudaklarına koydu. Sonra onu kolundan tutup aşağıya, kendine çekti.

“Bolivya’da deniz yok,” diye fısıldadı.

“Ne?” Götz, Ira’ya aklını yitirmiş gibi bakıyordu.

“Sahili yok. Anlıyor musun? Faust az önce Bolivya sahilindeki bir hastaneye gitmek istemediğini, tek kelime İspanyolca bilmediğini söyledi.”

“Herhalde kafası karıştı.”

“Hayır. Düşün. Yalnız olmadığımız için bize Leoni’nin yerini söyleyemeyeceğini söyledi. Sanırım odasının Marius tarafından dinlenmesinden korkuyordu. Öylece konuşmak istemedi. Ama bize bir ipucu verdi.”

“Bolivya mı?”

“Hayır. Mafya hakkında ne kadar garip konuştuğunu hatırlamıyor musun? Onlara ‘kutsal aile’ dedi. Kutsal ailenin İspanyolcası ‘Sagrada Familia’. Bu bir...”

“... bir kilise. Barcelona’da. Biliyorum.”

“Barcelona’nın da denize kıyısı var!”

Götz radyoyu cebine sokup ellerini Ira’nın omuzlarına koydu.

“Kahretsın, Leoni’yi orada nasıl bulacağız? Barcelona İspanya’nın en büyük şehirlerinden biri! Ve sadec ...” saate baktı, “... sadece yedi dakikamız kaldı.”

Radyoda çalan şarkının sesi, Götz’ün söylediğini tehditkâr bir biçimde onaylarcasına gitgide alçaldı.

“Hatırla Götz!” diye fısıldadı Ira. “Dikkatini başka ne çekti? Faust bize başka hangi ipucunu verdi?” Artık fısıldamıyordu.

“Bir şey dedi mi, bir jest yaptı mı, bir şeyi işaret etti mi? Bir şeyi...”

Götz ve Ira önce birbirine, ardından odanın köşesine baktı. Sarı bez çantaya.

14.

Sınır koruma memurları, yeni Amerikan pasaportunu ikinci kez okuyucudan geçirdi. Kontrolden ondan önce geçen hiç kimsenin işi bu kadar uzun sürmemişti. Susan, küçük Maja'yı diğer koluna aldı ve genç adama gülümsedi. Kaşlarının arasındaki büyük sivilce ve boynundaki, tek kullanımlık ucuz bir jiletin acemice kullanılmasıyla ortaya çıkan kırmızı lekeler sayılmazsa çok hoş biriydi. Tepki yoktu.

Memur, gülüşüne karşılık vermek yerine Susan'ın sahte pasaportuna, sanki üç kuruşluk maaş bordrosuna bakıyormuş gibi sert bir ifadeyle baktı. Ardından telefonu aldı.

Neler oluyor? Şimdiye kadar belgelerle ilgili hiçbir sorun yaşamamıştı. Mükemmellerdi. Ayrıca Bağdat'a değil, sadece İsviçre'ye gitmek istiyordu.

Adam El Prat Havaalanı'ndaki bir ofisi ararken bir yandan Susan'ın fotoğrafını yüzüyle karşılaştırıyordu. Susan, görüntülerin, adamın kafasının içinde nasıl uçuştüğünü görebiliyordu. Kendisiyle ilgili bir şeyi adamın dikkatini çekmişti ancak adam dikkatini çeken şeyi doğru bir şekilde sınıflandıramıyor gibi görünüyordu. Omuzlarını silkti. Görünüşe göre telefona cevap veren olmamıştı. Kısa bir iç çekişle evrakları camın altından kadına itti ve sıradaki kişiye suratsız bir ifadeyle gelmesini işaret etti.

Susan kendi kendine, *bu da neydi*, diye sordu ve yürümeye devam etti. Bir tabela, yolcuları sıkılaştırılmış güvenlik önlem-

lerine karşı uyarıyordu. Dizüstü bilgisayar taşıyorsa bilgisayarı çantasından çıkarması gerekiyordu. Çizme giyenlere, çizmeleri çıkarıp X-ray cihazından geçmek üzere banda koymaları öneriliyordu. Susan'ın bunların hiçbirini yapması gerekmiyordu. İnce bileklerini ön plana çıkaran hafif deri sandaletler giymişti. El bagajını; kucağındaki Maja, içinde bebek eşyaları olan bir çanta, cep telefonu ve pantolonunun sağ cebindeki küçük anahtar oluşturunuyordu. Çantasının Zürih Merkez İstasyonu'ndaki dolaplardan birine sığması gerekiyordu. Orada saklanacağı yerin yol tarifini ve yeni iletişim kişinin adını öğrenecekti. Catalunya Meydanı'ndaki dairenin ve Barcelona'da güvendiği kişinin görev süreleri dolmuştu.

Önünde duran kadın da bir çocukla uçacaktı. Küçük çocuk bir dinozor tişörtü giymişti ve beş yaşlarındaydı. Annesi çocuğu, bir süpermarket kasasında duruyorlarmış da çocuk, taşıyıcı banda ondan izinsiz şekerlemeler koymasın diye bileğinden tutuyormuş gibi tutuyordu. Küçük çocuk Maja'ya döndü ve gülümsedi. Susan bebeğini öptü ve kafasındaki yumuşak tüyleri okşadı. Önünde duran küçük çocuk, Susan'ın bebeğini öperkenki yüz ifadesini gördü, gözleri aniden değişti. Gülümsemesi son buldu ve saf şaşkınlığa dönüştü. Susan aniden arkasına döndü. Önce pasaport kontrolüne, ardından annesi tarafından çekiştirilerek götürülen dinozor tişörtlü çocuğa baktı.

Kendi kendine ikinci kez, *burada neler oluyor*, diye sordu. Küçük afacan, Susan'a daha önce gişedeki memurun surat ifadesiyle bakmıştı. Yüzünde bir şey mi vardı? Yara izleriyle mi ilgiliydi?

Acilen bir aynaya ihtiyacı vardı.

Susan'ın sırası gelmişti; çantayı banda, anahtarı yeşil plastik bir kabın üzerine koydu.

"No," diye cevap verdi, X-ray cihazının arkasında duran şişman İspanyol'un sorusuna. "Başka bavulum yok."

Geçmesine izin verildi. Etraftan cık sesleri duyunca adamın pasaportunu o kadar uzun süre incelemesinin ve annesi tarafından sürüklenirken hâlâ parmağıyla kendisini işaret eden dinozor tişörtlü çocuğun bakışının nedenini anladı.

Susan aynaya bakmıyor ancak kendi yüzünü görüyordu. Televizyondaydı. Duty-free mağazasının kasasının üstünde, pasaport kontrol gişelerinin tam karşısındaki televizyonda. Ekranda, “*Dónde está Leoni Gregor?*”¹³ yazıyordu.

Susan, kontrol prosedürlerini trans halinde sürdürdü. Saçında kırmızı balyajlar olan bezgin sarışının talimatlarını takip etti, gözünü sesi kısık olan televizyondan ayırmadan sırayla ayaklarını küçük, gri bir tabureye koydu.

Leoni Gregor nerede? Bu kadını tanıyan var mı?

Ekranda bir sayı gösteriliyordu. Sonra resmin sağ köşesinde Susan’ın bir daha asla görmek istemediği bir şey belirdi. Feodora Schuwalow’ken hayalini kurduğu, kendini Leoni Gregor olarak tanıtmak zorundayken kendisinden daha çok sevdiği birinin fotoğrafı. Onun ihaneti sebebiyle ölmek istemediği için şu an Amerikan takma adını, Susan Henderson ismini kullanmak zorundaydı. En büyük aşkının ve aynı zamanda en kötü düşmanının, kucağındaki çocuğun babasının fotoğrafını gördü. Jan May’ı.

“Sanırım biri seninle konuşmak istiyor bebeğim,” dedi, arkadaşlarıyla yanından geçerken kemersiz kot pantolonu kalçasından kayan cılız bir genç.

Kontrolden geçip duty-free dükkânına vardığını ancak şimdi fark etti. Birden elindeki telefon çaldı.

İlk dürtüsü telefona cevap vermektir.

13 (İsp.) Leoni Gregor nerede? (ç. n.)

Bu numarayı yalnızca iki kişi biliyordu. Zürih'teki yeni iletişim kişiisi de sayılacak olursa   . Ancak ekranda şu an bu isimlerden hiçbiri görünmüyordu.

Yine televizyona baktı, hâlâ geniş formatta bir fotoğrafı gösteriliyordu. Sadece fotoğrafın altındaki yazı değişmişti. şimdi Berlin'deki bir radyo istasyonundaki rehin alma ile ilgili bir şey yazıyordu.  almayı uzun süre önce bırakan telefonu cebine soktu ve ekranda kayan yazıyı okudu. Ölenlerin olduğu, Jan May'ın hasta bir katil olduğu, rastgele insanları arayıp rehinelere öldürdüğü ve onu aradığı yazıyordu.

Beni mi? Hâlâ hayatta olduğumu nereden biliyor?

Faust bu sabah, kendi güvenliği için yer değiştirmesinin gerektiğini iletmişti. Rutin bir  nlemdi. Onun dışında her şey normal seyrindeydi.

Ve şimdi Jan May uluslararası televizyonlar aracılığıyla beni arıyor ve beni bulana kadar masum insanları öldürüyor öyle mi? Bu konuda bana hiçbir şey söylenmedi.

Belki de seni arayan numarayı tanımaman iyi bir şey, diye düşündü. Belli ki Faust ve adamlarından tüm gerçeği zaten  ğrenemiyorsun.

Aceleyle tuvalete gitti, kendini bir kabine kilitledi ve cep telefonunda "cevapsız  ağrı" olarak görünen tek numarayı aradı.

15.

Kitty, su bardağını uyuşmuş parmaklarıyla kavradı. Jan'ın gözlerinde bir işaret arıyordu. İçindeki iyi tarafın kötü tarafına galip geleceğine dair bir işaret... Kitty'ye göre Jan, kötü bir insan değildi. En azından tamamen kötü değildi. İnternette oyunun sonraki turu için telefon numarası ararken kendisini silahla tehdit eden adamın kendisi de koşulların kurbanından başka bir şey değildi. Çaresiz ve tükenmişti. Bu sabah psikopat kılığına bürünmüş, stüdyoya sızmıştı. Kostümünü aşama aşama çıkarmış, sonunda acınacak haldeki biçare bir insana dönüşmüştü. Asıl kurban Kitty değil, Jan'dı.

Kitty kendi kendine, *onu doğru mu okuyorum yoksa Stockholm sendromunun belirtilerini mi göstermeye başladım*, diye soruyordu. Bu tip psikolojik paradokslardan sonra pek çok rehine, tutsaklığı sırasında işkencecilerine karşı dostça düşünceler geliştirirdi.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi tereddütle. Bardağı, dünyanın en değerli porseleniymiş gibi dikkatle tezgâha koydu.

“Ne yazık ki öyleyim,” dedi Jan, Kitty'ye bakarak.

“Neden? Hangi amaç uğruna? Benim ölmem Leoni'yi geri getirmeyecek.”

“Biliyorum. Aslında seni hiç ...” Cümlesinin sonunu getirmedi.

“O zaman buna neden bir son vermiyoruz?”

“Çünkü hayatta yalnızca iki şey önemlidir Kitty. Umut ve kararlar.”

“Bunu anlamıyorum.”

“Bu, bazıları için hayaller ya da hedefler oluyor. Beni teşvik eden şey ise umutlar. Babamdan daha iyi bir iş sahibi olma, üstü açık bir araba alabilme, belki biraz ün kazanma umudu. Ama hepsinden önce hayatımın aşkını bulabilme umudu. Ancak tek başına umut yeterli değil Kitty. İnsanın kendini gerçekleştirebilmesi için kararlar alması gerekiyor. Denklemde diğer tarafında bu var. Ama hayatta çok az insan bunu yapıyor. Bu gezegendeki insanların çoğu, koltuklarına rahatça yaslanıp kendilerinin alamadıkları kararları, perdedeki kahramanların almasını izliyor. Neredeyse hiç kimse bilinmeyene doğru bir yolculuğa çıkmıyor. Filmin başrol oyuncusuna, çöldeki gizli hazineyi bulmak adına iyi ücretli işini bırakması için bağırıyoruz. Bunu, gerçek hayatta işverenimiz bize bir yıllık ücretli izin vermediği sürece asla yapmayız. Tepedeki az sayıdaki insan ile geri kalan insan kitlesi arasında küçücük bir fark var. Birileri umut etmekle yetiniyor, diğerleri bunun yanında kararlar alıyor. Her riski göze alıyorlar. Ve sona varıldığında her şeyi kaybedeceklerse, bunu göze alıyorlar.”

“Öyleyse hâlâ Leoni’nin size döneceğini umut ediyorsunuz?”

“Evet. Bu kadar ileri gitmeye de karar verdim.”

“İnsanları öldürmeye de mi?”

“Gerçeği mi söyleyeyim? Bilmiyorum. Hayır. Aslında bu, planımın bir parçası değildi. Dışarıdakilerin hiçbiri inanmayacak olsa da ne polisi ne de UPS sürücüsünü vurdum. Ceset torbasındaki bedenin hareket ettiğini kendi gözlerinle gördün ya?”

“Evet,” diye yalan söyledi Kitty. Aslında bundan artık emin değildi. Her şey çok hızlı gelişmişti.

“Yaptığım hazırlıklar sırasında planım işe yaramazsa ne kadar ileri gideceğime hiç kafa yormamıştım.”

“Buna şimdi karar verdiniz yani?”

“Sanırım öyle.”

Jan kulaklığı taktı, reji masasındaki işaretli regülatörü yukarı itti ve mikrofonu dudaklarına yaklaştırdı. O ana kadar çalan müzik durdu.

“Senden hoşlandım Kitty,” dedi, söyledikleri yine radyodan duyuluyordu.

“Bu turda Berlin’den bir numara seçeceğim. Şansının yüksek olduğu bir numara.”

“Kimi arıyorsunuz?”

“Şimdi anlayacaksın.”

16.

“**A**lo, orada mısınız?”

Götz; Ira, Leoni ile telefonlaşırken Mercedes’i yüz yirmi ile şehir içi otoyoldan Beussel Caddesi’ne sürdü. Navigasyon sistemi, her altmış saniyede bir MCB binasına yeni bir varış zamanı hesaplıyordu. Şimdi sadece dört dakika kalmıştı.

“Evet, evet. Buradayım. Ancak tüm bunlara inanamıyorum. İsminiz neydi?”

“Ira Samin. Bugün, psikolojik müzakereci olarak nişanlınızla uzun süre konuştum. Aynen söylediğim gibi: Jan May sizi babanıza gammazlamadı. Ve siz, şu an ciddi bir tehlikedesiniz.” Ira, Leoni’ye, kimsenin bilmediği telefon numarasına nasıl ulaştığını açıkladı. Birkaç dakika önce Faust’un villasında aklını kaybetmeye çok yaklaştı. Sonra bez çantada İspanya’ya bir cep telefonu numarasının yazdığı bir defter bulmuşlardı. Ancak ilk aramada telefonu açan olmamıştı.

“Faust öldü mü?” diye sordu Leoni dehşet içinde. “Babam hayatta olduğumu biliyor öyle mi? Ve Jan, ben Berlin’e, yani ona dönene kadar rehineleri vuracak?”

“Aynen öyle,” dedi Ira içinden Faust’a küfrederek. Leoni’yi böyle bir durumda korunaksız ve aleni şekilde nasıl sıradan bir yolcu uçağına bindirebilirdi? Görünüşe göre hayatta geçirdiği son saatlerde ölüm korkusuyla muhakeme yeteneğini kaybetmişti. Ya da Steuer’nın, Leoni’nin fotoğrafının İspanyol medyasında

dağıtılmadan önce harekete geçeceğini hesaba katmıştı. Ancak şimdi Leoni Barcelona'daki havaalanında dikkat çekiyordu. Daha doğrusu, Tanrı'ya şükür ki cevapsız çağrıya geri döndüğü umumi bir tuvalette oturuyordu.

“Bana bunların tümünü ispatlayabilecek biri var mı?” diye sordu kısık sesle.

“Evet. Operasyondan sorumlu Özel Harekât ekibi lideri Oliver Götz yanımda oturuyor.”

“Emin değilim. Sanırım telefonu kapatacağım.” Arka planda bir kapı gıcırdadı, Ira topuklu ayakkabı tıkırtıları duyuyordu. Ayrıca Leoni'nin sesi artık yankılanmıyordu. Tuvaletten çıkmış olmalıydı.

“Hayır, kapatmayın. Bu bir tuzak değil. Şu an nereye gidiyorsunuz?”

“Uçağın biniş kapısına. Uçağım birkaç dakika içinde kalkacak. Şimdiden geciktim bile.”

“Tamam, tamam. Sizden çok şey istediğimi biliyorum. Ama ben babanızın suç ortaklarından biri değilim. Bunu kanıtlayabilirim. Köpüğü hatırlıyor musunuz?”

“Ne köpüğü?”

“Bir zamanlar Jan'ın yatak odasına doldurduğunuz köpüğü. Birbirinizi bulutların üzerindeymiş gibi sevmeniz için yapmıştınız.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Jan anlattı. Görüyor musunuz, size yalan söylemiyorum. Dinleyin...” Ira radyonun sesini yükseltti. “İşte. Kendiniz dinleyin, bu onun sesi. Şu an radyoda bir rehineyle konuşuyor.”

Ira, Jan'ın konuştuğu rehinenin kendi kızı olduğunu sakladı. Leoni bu bilgiden haberi olmadan bile yeterince korkmuştu ve kafası karışmıştı. Jan, şu an Kitty'yle ekrandaki kahramanlar ve filmler hakkında konuşuyordu. Kafası karışmış gibiydi. Bir sonraki tur gecikmişti.

“Tamam bu, Jan’ın sesi. Ama bu bir ses kaydı olabilir.”

“Değil.”

Altona Caddesi’ndelerdi, Zafer Sütunu etrafında dönen kavşağa doğru hızla ilerliyorlardı. Tüm trafik ışıkları yeşildi ancak bunun pek faydası yoktu çünkü kapatılan yollar yüzünden trafik, 17. Juni Caddesi boyunca tıkanmıştı. Götz gaza basmaya devam etti, siren lambası sayesinde diğer arabaların bir koridor oluşturacağını düşünüyordu.

“Tamam, benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Leoni.

Arka planda sevecen bir kadın sesi, “Uçağa binmeden önce cep telefonunuzu kapatmanız gerekiyor,” dedi. Ira önündeki torpido gözüne, açılınca dek öfkeyle vurdu.

“Hayır, yapmayın Leoni. Sakın uçağa binmeyin. Size yalvarıyorum! Önce Jan’la konuşun!”

“Yapamam.”

Yer hostesi, “Lütfen telefonunuzu kapatın Bayan Henderson,” dedi. Bu kez sesi pek hoş değildi.

“Tek bir telefon konuşması. Jan’a sadece hayatta olduğunuzu kanıtlamanız lazım.”

“Beni ve kızımı bulsun diye mi?” diye fısıldadı Leoni öfkeyle. “Bizi öldürsün diye mi? Hayır, sağ olun. Şimdi uçağa binip bunu etraflıca düşüneceğim. Sonra iletişim kişimle konuşacağım. O onay verirse belki sizi geri ararım.”

“Leoni, lütfen ...”

Telefonu kapattı.

Ira, “Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı ve eliyle hava yastığının kapağına vurdu. Götz, trafikten kurtulmak için parkın tam ortasından geçen asfaltsız bir orman yoluna saptı. Ancak yolu şimdi de Doğa Koruma Dairesi’nin terk edilmiş iki aracı kapatmıştı. MCB binasına kuş uçuşu sadece birkaç yüz metre kalmışken sıkışmışlardı ve Leoni ile bağlantıları kalmamıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Götz ancak Ira cevap vermedi. Arabanın kapısını açık bırakıp park boyunca Potsdam Meydanı’na doğru koşmaya başladı. Çığlık atmamak için her adımda dudağını ısırды. Kırık bir kaburga, duman zehirlenmesi ve alkol yoksunluğu birleşimi, Tiergarten boyunca koşmak için pek de iyi bir koşul değildi. Henüz iki yüz metre koşuktan sonra soluğu kesilmiş halde mola vermek zorunda kaldı. O an, tüm ağrısını aniden uyuşturan bir şey içinde ümidin yeşermesini sağladı. Cep telefonu çalıyordu. *Leoni fikrini değiştirdi.*

Telefonu açmadan önce saate baktı. Henüz geç kalmış olamazdı. Jan, sonraki turu başlatmamış olabilirdi.

Ira telefonu soluk soluğa, “Geri dönüşünüz için teşekkür ederim,” diye açtı.

Kısa süre sonra dayanılmaz ağrısı geri döndü. Ağrı, bu kez eskisinden de kötüydü.

17.

“**B**u yanlış parolaydı Ira.”

Jan May rafa yöneldi ve bir dizi CD’yi bir el hareketiyle yere indirdi. Sonra arkasına dönüp tezgâhı tekmeledi. Bükülen metal takırdadı ancak hıncını alamadı. Tamamen kendinden geçmişti.

“Ne yaptınız? Kahretsin, kızınıza adil bir şans vermek istedim! Bu yüzden sizin numaranızı tuşladım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Biliyor musunuz?”

Kitty’ye bakarken gözleri yaşlarla doldu ancak elinden bir şey gelmedi. Zayıflığını görse ne olurdu ki?

Çok yorgundu. Sanki biri içinde bir kibrit tutuşturup gücünün son zerresini yakmış gibiydi.

Yanağındaki bir damla gözyaşını dirseğinin içiyle silerken sessizce, “Az önce ikinci kızınızı da öldürdünüz,” dedi.

Kitty’nin sessiz dudakları, *lütfen*, diye yalvarıyordu. Jan, artık Kitty’nin muntazam yüzüne bakmaya bile dayanamıyordu. Şok, gözlerini aydınlatmış ancak güzelliğinden bir şey kaybettirmemişti. Kitty’nin yarısı yıkılmış stüdyoda, duvardaki kurşun izlerinin önünde durduğunu gördükçe savaş bölgelerinde ya da çöplüklerde oynayan gelişmemiş ülkelerin çocuklarının görüntülerini hatırlıyordu. Hepsi genç, masum ve çaresizdi. Tıpkı Katharina Samin gibi.

Jan, “Şimdi kapatmam gerekiyor Ira,” dedi.

Kitty'nin annesi hattın diğer ucunda, "Hayır, Jan! Lütfen yapmayın! Yaşamasına izin verin," diye yalvarıyordu. Bir maraton koşuyormuş gibi soluk soluğaydı.

"Bana sizi dinlemem için bir neden verin."

"Olabilecek en iyi şey: Leoni."

"Ne olmuş ona?"

"Onu buldum."

Son sözleri onu bir lumbago gibi sıçrattı. Kitty'nin önünde bayılmaktan korkuyordu, tekrar reji masasının önündeki sandalyeye yaslandı.

"O nerede?"

"Bunu söyleyemem."

"Yine blöf yapıyorsunuz Ira. Sadece kızınızın hayatını kurtarmak istiyorsunuz."

"Evet. Bunu istiyorum. Ama yemin ederim ki size yalan söylemiyorum. Leoni Gregor'u buldum. "

"Öyleyse kanıtlayın."

"Yapamam. Radyo üzerinden yapamam."

"Neden?"

"Çünkü Leoni'yi tehlikeye atmış oluruz. Şimdi size nişanlınızın başına ne geldiğini ve şu an nerede olduğunu söylersem onun ölüm fermanını vermiş oluruz. Lütfen. Milyonlarca insan bizi dinliyor. İçlerinde..."

Jan, Ira'nın öksürük nöbetinin geçmesini bekledi. Kitty'nin başının üzerindeki dijital duvar saatine baktı. Ira, altı saniye sonra toparlanabildi. Ancak sesi hâlâ yere yığılmak üzere olan bir astımlı gibi geliyordu.

"Bizi, Leoni'nin nerede saklandığını ve ne bulduğumu hiçbir koşulda öğrenmemesi gereken biri dinliyor. Bana güvenmelisiniz. Size söyleyeceklerim kesinlikle gizli. Telefon görüşmemizi yayından çıkarın. O zaman konuşabiliriz."

“Bu bir tuzak Ira. İlk önce çağrılarını yönlendirdiniz. Kızının yan odada olduğunu benden sakladınız. Sonra arkadaşınız stüdyoyu basarken beni oyaladınız. Şimdi Leoni’yi bulduğunuza inanayım, öyle mi? Tam da şimdi? Öylece inanayım mı? Kanıt olmadan? Siz benim aptal olduğumu falan mı sanıyorsunuz?”

“Çok zeki olduğunuzu düşünüyorum. Bu yüzden dinleyiciler olmadan, yalnız konuşmamızın ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız.”

“Hadi ama, dışarıdakiler bir sonraki çarpık hamlenizin ne olduğunu görmesin diye yayının bitmesini istiyorsunuz sadece.”

“Bu saçmalık Jan. Bundan benim ne karım olur? Belki on dakikalık bir gecikme. Hileli kartlarla oynamam Kitty’yi kurtarmaz. Size yemin ediyorum, Leoni’nin nerede olduğunu biliyorum. Onu size getirebilirim. Ancak şu an bunun hakkında daha fazla konuşamam.”

“Siz iyi bir müzakerecisiniz Ira ama korkarım bu kez fazla ileri gidiyorsunuz. Fazlasını anlatmalısınız.”

“Ne anlatayım?”

“Tamam. Bu zamana dek hep Leoni karşımda kanlı canlı durursa buna bir son vereceğimi söyledim. Ama tamam, madem nerede olduğunu bana söylemek istemiyorsunuz, en azından telefonla görüşmemi sağlayın.”

Ira tekrar öksürdü ve arka arkaya birkaç kez tükürdü.

“Ne yazık ki bunu da yapamam.”

“Peki, bunun için ne gibi bir bahaneniz olduğunu merak ediyorum.”

“Hiç Leoni’nin sizinle konuşmak istemeyeceğini düşündünüz mü? Sonuçta şu an televizyonlarda fotoğrafınız var ve radyo katili olarak anılıyorsunuz.”

“Leoni beni seviyor. Gerçekte nasıl biri olduğumu biliyor.”

“Yerinizde olsaydım bundan o kadar emin olmazdım.”

“Neden? Size ne söyledi?”

“Şu an tam da bunun hakkında konuşamam. Lütfen! Telefon görüşmemiz fazla bile sürdü. Hattı yayından alın.”

Bunu istesem bile nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü Jan. Yapımcı, serbest kalmadan önce, gelen çağrılarını doğrudan yayına aktarılacak şekilde ayarlamıştı. Şimdi Jan, bunu nasıl eski haline getireceğini bilmiyordu.

Tabii ki Kitty'den rica edebilirim ama ...

“Hayır, yapmayacağım,” diye karar verdi. “Ve eğer herhangi birinizin elektriği kestiğini fark edersem Kitty ölür. Duydunuz mu? Beni daha fazla oyalamanıza izin vermeyeceğim. Şimdi size son kez soruyorum: Leoni nerede? Ya hemen bir cevap verirsiniz ya da telefonu kapatıp oyunun son turunu bitiririm.”

Duyduğu tek şey bir hışırtı olduğu için tekrar sordu:

“İra?”

Nefes ve rüzgâr sesinin karışımı daha da yükseldi. Jan'ın tüyleri diken diken oldu. Sekiz ay önce Leoni ile son konuşmasında da bu sesleri duymuştu.

Sana söylediklerine inanma...

“Pekâlâ...” İra'nın kısık sesi Jan'ı geçmişten koparıp bugüne getirdi.

“Sadece şunu söyleyebilirim: Leoni şu an uçakta. Uçağı kalkmak üzere. Onunla en erken on dakika içinde görüşebilirim. Ancak sizinle konuşmak isteyip istemediğinden emin değilim.”

“On dakika çok fazla. Leoni'yi şimdi istiyorum.”

“Sizin sorunuz ne? Beni dinlemiyor musunuz?” Artık İra, az önce telefonu yanlış parolayla açtığı anda Jan'ın öfkeli olduğu kadar öfkeliydi.

“Nişanlınızı tekrar görmek istiyor musunuz?”

“Evet.”

“Hayattayken mi yoksa metal bir tabutun içinde mi?”

“Sizce?”

“Peki, size bir anlaşma teklif ediyorum. Birazdan yanınızda olacağım. Kitty’ye karşılık beni alın.”

Jan kaşlarını çattı. *Neyin peşinde?*

“Bu ne işe yarayacak?”

“Bu ciddi olduğumun kanıtı. Bu meselenin kızımla hiçbir ilgisi yok Jan. Her şey Leoni ile ilgili. Şimdi içeri gireceğim, mikrofonu kapatıp size bildiğim her şeyi anlatacağım. Duyacaklarınızı beğenmezseniz benimle bir tur *cash-call* oynayabilirsiniz.”

“Oyunun son turu zaten sona erdi. Kitty kaybetti.”

“Jan, amacınıza çok yaklaştınız. Aylarca cehennem azabı çektiniz. Tüm hayatınızı bir kefeye koydunuz. Masumlar ölmek zorunda kaldı. Şimdi gerçekten son rehininizi öldürüp hayatınızın geri kalanını tek bir soruyla mı yaşayacaksınız?”

“Ne sorusu?”

“Teklifimi kabul etmiş olsaydınız sizi gerçekten Leoni’ye kavuşturur muydum kavuşturmaz mıydım sorusu.”

“Kızınıza karşılık sizi alayım, öyle mi?” Jan gülmeden edemedi. “Bu, tüm eğitim kitaplarının yasakladığı bir şey değil mi?”

“Eğitim kitapları, olaydan şahsen etkilenen birinin müzakereleri yönetmesini de yasaklıyor. Jan, beni dinleyin. Bana birkaç saat önce sorduğunuz soruyu hatırlıyor musunuz? Okyanusta küçük bir salda olsaydım ve dalgalardan kimi kurtarabileceğime karar vermek zorunda kalsaydım ne yapardım: Sara’yı mı, Kat-harina’yı mı kurtarırdım?”

“Evet.”

“Sorunuzu hâlâ cevaplamadım,” Ira kesik kesik soluyordu. “Daha bu sabah mutfağında beynimi uçurmak istiyordum. Muhtemelen hâlâ da istiyorum. Ama şu an ölsem, ölümümün bir anlamı olur. Kitty’yi bırakın, beni alın.”

“Borcunuzu ödemek istiyorsunuz Ira. Sara’yı ve Kitty’yi bir kerede kurtarmak istiyorsunuz, haklı mıyım?”

“Evet.”

“Ama bu mümkün değil. Sal üç kişi için çok küçük.”

“Tam da bu yüzden suya atıyorum ya zaten. Bu yüzden stüdyoya, yanınıza geliyorum.”

Jan, konuşurken yeniden oturduğu deri tabureden yavaşça kalktı. Sırtı duvara yaslanıncaya kadar geriye doğru üç adım attı.

Kitty’den mümkün olduğunca uzağa gitmeliydi. Elindeki silaha baktı. Uzun süredir son rehinesini hedef almamıştı. Sağ kolu durumunu yansıtıyordu. Kolu aşağı sarkmıştı. Anlaşılan Ira da pek iyi değildi. Sadece son bir dakikada bile öksürük krizleri yüzünden sözlerine üç kez ara vermek zorunda kalmıştı.

“Peki, tamam,” dedi aniden, telefon görüşmesine başladığından beri ilk kez doğrudan Kitty’nin gözlerine bakıyordu. Umut vardı. Bir karar vermişti.

“Beş dakika sonra görüşürüz Ira. Hile yapmak yok.”

18.

Leoni'nin beyaz bluzu kan kırmızıya döndü. Şaşkınlıkla aşağı baktı. Kucağındaki Maja da aynı durumdaydı.

Türlülanslar neden hep hostes içecek dağıtırken başlıyordu?

Plastik çatal bıçak takımının etrafına sarılmış küçük peçeteye önce kızının yüzünü, ardından bluzunu sildi. Nafile. Mikrodalgada ısıtılmış tavuğa duyduğu iştah zaten yok olmuştu. Önce yeni bir kimlik sahibi olmuş ve Barcelona'yı vakitlice haber verilmeden terk etmek zorunda kalmıştı. Sonra tüm televizyon kanallarında kendi fotoğrafını görmüştü; en geç İsviçre makamları tarafından gözaltına alınacağını hesaba katmak durumundaydı. Ve şimdi geçmişin dalgaları başının üstünde bir fırtına gibi çarpıyordu.

Jan May.

Ya onu gerçekten öldürmek istiyordu ya da kendisinin bilmediği bir şey vardı. Her iki durumda da tehlikedeydi ve daha önce sesini yalnızca telefonda duyduğu Ira Samin denen kişiye güvenmeye niyeti yoktu. Dünyadaki hiçbir şey onu Terör Mağarası'na, Berlin'e, oraya, babasının sadece onu öldürmeyi beklediği yere geri döndüremezdi.

Midesi bozuk bir şey yemiş gibi gurulduyor, ağzındaki acı tadın artan yoğunluğu bu hissi güçlendiriyordu. Kemer ikaz ışıkları sönmüştü, üzerine dökülen domates suyunu yıkamak için hızla kalkmak istiyordu. Leoni kızını yavaşça yan koltuğa yerleştirdi. Neyse ki yanlarında kimse oturmuyordu. Zürih

uçuşu genel olarak pek kalabalık değildi. Pencere kenarındaki koltuğunun sol kolçağını yukarı doğru itti, Maja'nın önünden sürtünerek geçip tam tümüyle ayaklanacağı sırada ağır bir el onu koridor kenarındaki koltuğa bastırdı.

“Bayan Henderson?”

“Ne cüretle?” diye cevapladı İngilizce. Rol yapmak, son yıllarda yaşanan olaylardan sonra onun için sıradanlaşmıştı.

“Ne yazık ki koltuğunuzu terk etmeniz yasak.”

“Hangi gerekçeyle?” Yardımcı pilotun bronzlaşmış elini omuzundan indirdi.

“Korkarım ki bir havacılık riski oluşturuyorsunuz. Yerinizden kıpırdamamanızı rica ediyorum, aksi halde sizi etkisiz hale getirmek zorunda kalacağım.”

Korkuyla elektroşok cihazını gördü. İri yapılı pilot, silahı, arka sıralardan kimsenin göremeyeceği şekilde tutuyordu.

“Lütfen zorluk çıkarmayın.”

“Ama bu ne demek oluyor? Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Buna ben karar veremem. Yer kontrolünden gerekli talimatları aldım.”

“Hangi talimatlar?”

Uçak iki metre alçaldı ancak Leoni'nin dikkati, her zamanki uçuş korkusuna kapılamayacak kadar dağılmıştı. *Burada neler oluyordu? Bu adam hangi tarafın adamıydı? Babası tetikçilerini buraya da göndermiş olabilir miydi?*

Sorusunun cevabını, yardımcı pilot Leoni'nin koltuğunun yanında, koridorda duran hostese yol verirken düşüncelerini bölen anonsla aldı. Hostesin elinde de elektroşok silahı vardı.

“Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatle dinleyin. Maalesef ayrıntılarını açıklayamayacağımız ulusal güvenlik nedenlerinden dolayı uçuş programımızı değiştirmemiz yönünde talimatlar

aldık. Planlandığı gibi Zürih'e u mayacağız. U uşumuz Berlin-Tegel'e gerçekleşecek."

Pilotun, değişiklik sebebiyle ortaya çıkan rahatsızlıklardan ötürü dilediği samimi  z rl r, yaklaşık elli hiddetli yolcunun çıkardığı gürültünün arasında kaybolup gitmişti. Leoni dışarıya, sonu olmayan bulut örtüsüne baktı ve kendi kendine bugün ölüp ölmeyeceğini sormaya ba ladı.

19.

Ira, eşofmanı yavaşça derisi sıyrılmış bacaklarının üzerine çekti. Kumaşın, kuru cildinin üzerindeki her hareketi, açık bir yaraya zımpara kâğıdı sürülüyormuş gibi hissettiriyordu

“Buna izin veremem.”

Ira gözlerinin önünde soyunmaya başlamışken Steuer, on dokuzuncu kattaki müzakere merkezinden ayrılmak için bir girişimde bulunmadı.

“Bana engel olmayı bir deneyin isterseniz,” diye cevapladı Ira ve Steuer’ya arkasını döndü. Ira, aciz öfkesinin Steuer’ı için için parçalara ayırdığını hissetti. Ira’yı tutuklatabilirdi. Ancak bunu yaparsa, ilan edilmiş rehine takasına engel olma sebebini kamuoyunun önünde haklı göstermek zorunda kalacaktı.

Götz, operasyon yöneticisine son gelişmeleri zaten telsiz üzerinden bildirmişti. Marius Schuwalow’un işkencesinden Faust’un itirafına ve intiharına kadar her şeyi anlatmıştı. Steuer, Leoni’nin hâlâ hayatta olduğunu ve şu an İspanya hava sahasını terk etmekte olduğunu da biliyordu.

Ira, aniden boynunda nemli bir nefes hissetti. Donup kaldı.

“Benim bir pislik olduğumu ve bu dramın kahramanı olduğunuzu düşünüyorsunuz, değil mi? Ama yanılıyorsunuz.”

Ira eşofmanı diğer bacağından da çıkardı ve eşofman altını yarım metre ötedeki bir sandalyeye attı. Tek başına bu hareket bile canını, kaburgalarına tekme atılmış gibi yaktı.

Parmaklarıyla göğüs kafesinin sol alt kısmındaki yumruk büyüklüğündeki şişliğe dokundu ve sanki Steuer ona elektrik şoku vermişçesine sıçradı.

“İster inanın, ister inanmayın. Ben sizin tarafınızdayım.”

Ira kısa bir kahkaha attı.

“Bugün bunun pek farkına varamadım.”

“Öyle mi? Biraz da olsa fark edebilmeniz bile yeterli bir kanıt. Sizi operasyondan neden çektim sanıyorsunuz? Tam da şu an olan şeyin olmasını engellemek için. Aptalca bir şey yapmamanız için. Duygularınız kontrolü ele aldı.”

Ira, Steuer’nın saldırgan bakışını sırtında hissetti.

“Aslında sizi umursamayabilirdim Ira. Ama burada konu sadece siz ya da kızınız değilsiniz. Jan’ın Schuwalow ile birlikte hareket ediyor olabileceğini hiç düşündünüz mü?”

Hayır. Bunu gerçekten de hiç düşünmemişti.

“Ona güvenmek için tek bir sebep yok. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu nereden biliyoruz? Gerçekten aşk mı? Yoksa Leoni’yi bulması ve duruşmadan önce öldürmesi için Schuwalow’dan para mı alıyor?”

Steuer kısa bir aradan sonra devam etti:

“En azından sorguladığımız rehinelere bazılarının söylediği şey buydu: Jan, Leoni’yi onu kendisine getirdiğimiz anda öldüreceğini açık açık söylemişti. Tıpkı Stuck’ı ve Onassis’i öldürdüğü gibi.”

Ira, Steuer’nın hipotezini boşa çıkarmak için hangi argümanları kullanabileceğini düşündü ancak sağlam argümanlar bulamadı. Belki Jan, stüdyoda isyan çıkaran rehineri şoke edip düzen sağlamak istediği için bir kez daha blöf yapmıştı? Öte yandan, Jan psikoloji eğitimi almış bir aktördü. Bugün hepsini birkaç kez kandırmıştı. Bu yüzden ondan böylesi bir aldatmaca da beklenirdi.

Ira, tam Steuer'nın yorumuna ekleme yapacakken ensesinde hissettiği nefes aniden yok oldu. Steuer'nın fiziksel yakınlığını artık o kadar etkili hissetmiyordu. Ira, nefret ettiği bu adama tekrar yüzünü dönmek istemiyordu ama oldukça emindi; geriye doğru bir adım atmış olmalıydı. Hatta belki birkaç adım. Sesi, kanıtlarcasına biraz uzaktan geliyordu.

“Leoni, Swiss Havayolları'nın Barcelona'dan Zürih'e giden 714 numaralı uçuşunun yolcu listesinde Susan Henderson olarak kayıtlı. Gerekli tedbirleri aldurdım. Uçağın iniş yeri değiştiriliyor.”

Artık kendine engel olamıyordu. Arkasına döndü ancak adamın sadece geniş sırtını görebildi. Steuer kapıda bir kez daha durakladı.

“En az iki saat sabredin Ira. Leoni'yi binanın çatısına getireceğiz.”

Ardından kayboldu.

20.

Enjoy the Silence. Sessizliğin tadını çıkar. Jan May bir Depeche Mode hayranı olmalıydı. Stüdyoda yalnız kaldığından beri müzik seçimini kendisi yapıyordu. Bu, büyük ölçekli editör ofisindeki tavan hoparlörlerinden İngiliz synthpop efsanesinin şarkılarının şimdiden ikinci yankılanışıydı.

Ira, stüdyo alanına öfkeli kocasının dövmek üzere olduğu endişeli bir eş gibi yaklaştı. Boş masaların yanlarından yavaşça geçerken tüm vücudu yanıyordu. Stüdyo kompleksinin cam duvarındaki yansımasını görünce aklına aniden annesi geldi. Salina Samin, hayatı boyunca kusursuz giyinmeye özen göstermişti. Erkekler tarafından hoş bulunmak için değil, bir kaza olacağı korkusuyla. “Acil durumlar her zaman beklenmedik şekilde gelir,” derdi. “Eğer hastaneye götürülürsen, oradaki doktorlara çirkin iç çamaşırlarınla görünmek istemezsin herhalde?” Kaderin cilvesi bu ya, duşta ayağı kayıp boynu kırılan annesi çırılçıplak ölmüştü.

Keşke bugün annemi dinleseydim, diye düşündü çaresizce. Birkaç saat içinde ikinci kez, bu kez Jan’ın isteği üzerine, üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Ellerini kaldırmış stüdyo kompleksine doğru yürürken çıplak ayakları soğuk zemine değiyordu. A stüdyosunun yangın koruma kepenkleri hâlâ kapalıydı. Göz teması kurmanın imkânı yoktu. Ancak Ira’nın sefil görüntüsü birkaç güvenlik kamerasına yansıyor. Ten rengi külotu ile

siyah dantelli sutyenini gören memurların yorumlarını tahmin edebiliyordu.

“Karanlıkta giyinirsen olacağı bu!” dedi kendi kendine. “Aslında bu sabah sadece bir light kola almak için Hakan’a uğramıştım.”

Düşüncelerinde, *kendimi zehirleyecektim*, diye ekledi.

Ira, haber stüdyolarını editörlerin alanından ayıran kalın camların yalnızca iki metre uzağındaydı.

Tam üzerinde asılı olan bir hoparlörden aniden, “Kapıyı açıp karşılama bölümüne gelin!” diyen bir ses yankılandı. Depeche Mode’un sesi kesilmişti. Jan tekrar yayındaydı. Ira’yla radyo üzerinden konuşuyordu.

Ira, Jan’ın talimatına uydu. Ses yalıtımlı ağır kapıyı olanca gücüyle itti, bir basamak çıktı ve içeri girdi. Etrafına baktı. Solunda, haber ve hava durumu sunucuları için mikrofon, bilgisayar ve ayaklı tabure gibi pek çok yayın ekipmanının bulunduğu hafif yükseltilmiş bir platform vardı. Bu ekipmanların yanından geçen dar koridor, doğruca kapısı kapalı olan A Stüdyosu’na çıkıyordu.

“Şimdi eller yukarı!” Bu kez ses, haber bölümündeki küçük bir bilgisayar hoparlöründen geldi.

Ira iki kolunu da havaya kaldırdı. Kollarını omuz hizasına getirdiğinde omurlarının birinden sağlıksız bir kıtlama sesi geldi. Şimdi, yakınlardaki Kurfürsten Caddesi’ndeki uyuşturucu bağımlısı fahişelerden biri gibi hissediyordu. Stüdyoda onu bekleyen sapık müşterisine, çürüklerle kaplı bedeniyle yarı çıplak vaziyette ilerliyordu. Tek fark, karşılığının yirmi avro gibi cüzi bir ücret değil, her şey yolunda giderse, kızının hayatı olmasıydı.

En azından dün koltuk altlarımı tıraş ettim, diye düşündü A Stüdyosu’nun kapısı aniden içeri doğru çekilirken.

“Kitty!” diye bağırdı yüksek sesle. Kızının babasından aldığı sarı saçları, kapı eşiğinden gördüğü ilk şeydi. Şimdi saçları

daha da uzundu. Saçları ilk bakışta yüzüne doğru taranmış gibi göründü. Sonra Kitty'nin arkasının dönük olduğunu fark etti.

“Arkanızı dönün,” diye emretti Jan.

“Şimdi geri gidin! Bana doğru gelin! Ama yavaş yavaş.”

Ira küçük bir çocukken bile kendini hiçbir zaman geri geri arkadaşlarının kucağına bırakmak istemezdi. Bunu yapacak güvene asla yeterince sahip olmamıştı. Bir keresinde kendini zorlamış, oyun parkının kumlu zeminine kafasının arkasını vurmuştu. O zamanlar akli başına gelmiş olmasına rağmen, o korku içinde yer etmişti. Ira, tehlikeye sırtını dönmek yerine doğrudan gözlerinin içine bakmayı tercih ediyordu. Ancak şu an Jan ona bir seçim hakkı tanımıyordu.

“Çabuk!”

Bacaklarını geri geri birbiri ardına yerleştirirken kalbi, kırık kaburgasına acı veren bir şekilde baskı yapıyordu. Aşağıya, yere baktı. Duvara paralel yürürse er ya da geç kapıya ulaşacaktı. Ve Jan'a.

Henüz bu şekilde acı verdiğinden dolayı ona uzun gelen iki uzun metre boyunca ilerlemişti. Bir şey ona dokunmuştu. Yumuşak bir şey. Sağ bileğine belli belirsiz değmişti. Bir adım ötesindeki kızının şok içindeki yüzüne baktı.

Ona aynı şeyi emretti, diye düşündü Ira. Kitty'nin de geri geri gitmesi gerekiyordu. Bu basit numara ile oyalanmışlardı, savunmasızlardı ve bir şey kararlaştıramıyorlardı. Ayrıca Jan bu şekilde, Ira'nın vücudunda bir silah taşıyıp taşımadığını da görebiliyordu

“Şimdi arkanıza dönün. İkiniz de, hemen.”

Bu da yine mükemmel bir hamleydi. Ira, Kitty'ye muhtemelen ağlamış olmasından daha da korkutucu görünen küçük bir gülümseme attı. Kitty'nin yüzü, sanki beceriksiz bir plastik cerrahın ürünüymüşçesine bir maske gibi donuktu.

Ira, olabildiğince yavaş bir şekilde kızına sırtını çevirdi ve yarım daire çizerek Jan'a döndü. Zaman çok kısaydı. Kitty'nin iyi olup olmadığını anlamak için yeterli değildi. Ona bir işaret vermeninse imkânı yoktu.

“Çok güzel,” dedi Jan, Ira'nın gözlerine bakarken.

“Şimdi devam edin! Kitty çıkışa gidiyor,” silahını Ira'nın alnına doğrulttu, “ve siz de bana geliyorsunuz.”

21.

Marius Schuwalow tuvalet kâğıdını kasaya koyduğu sırada uydu telefonu çaldı. Aldi'den alışveriş yapmaktan utanç duymuyordu. Tam aksine, limuzinini otoparka park ettiğinde diğer müşterilerin şok içindeki bakışlarının keyfini çıkarıyordu. Bazıları onu tanıyordu. Sonuçta davasının görülmesine az bir zaman kala fotoğrafı, tüm gazetelerde yayımlanıyordu. Bu yüzden kasada çok kısa süre bekliyordu. Birileri ona hep sırasını veriyordu.

Marius, gerçek hayata yaptığı kısa yolculuğun tadını çıkarıyordu. Haftada en az bir kez Aldi'nin Schmargendorf şubesine gidiyor, sıradan vatandaşları gözlemliyordu. Sivilceli personelle sohbet edip utangaç ev kadınlarının dikkatini özel fırsatlara çekiyor ve her gün akşam yemeği için harcadığı paranın, pek çok Aldi müşterisinin bir haftada kazandığı paradan çok daha fazla oluşunun keyfini çıkarıyordu. Sadece geçmişte ödemesi gereken kefalet bile, çoğu insanın bir daha çalışmasına gerek kalmayacak bir hayat sürmesine yeterdi.

“Durum raporu!” dedi. Yarım saattir bu çağrıyı bekliyordu.

“Kitty serbest. Onun yerine Ira stüdyoya girdi.”

“Tamam. O halde her şey plana göre ilerliyor.”

Marius, alışveriş arabasından küçük bir kutu kafeinsiz hazır kahve çıkardı. Önünde, yaptığı alışverişin ücretini ödeyecek küçük bir kız vardı. Anlaşılan, annesinin ona verdiği para yeterli değildi.

“Evet. Kızı sorgulanıyor.”

“Bir şey görmüş mü?”

“Henüz bilmiyoruz. Bu pek mümkün değil gibi duruyor. Diğer rehineler de bir şey görmemiş.”

“Tamam. Yine de onunla ilgilenmeliyiz.”

Marius kelime seçimine fazla dikkat etmiyordu. Uydu hattı dinlenebilir değildi.

“Bir saniye.” Anteni kapattı ve gri telefonunu kasadaki diğer eşyaların yanına koydu. Sonra esmer küçük kıza doğru eğildi. Kız yedi yaşlarındaydı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı, tüm bedeni titriyordu.

Schuwalow güler yüzle, “Neyin var ufaklık?” diye sordu. Manikürlü eliyle çocuğun kafasını okşadı.

Kasiyer, “Bir avrosu eksik,” diye cevap verdi.

“Sorun değil, prenses,” Marius gülümseyerek küçük kızın narin çenesini kendine doğru çevirdi. “Aldıklarını götür ve anene, bir dahaki sefere daha iyi hesaplamasını söyle, tamam mı?”

Küçük kız başını salladı.

Kasiyere, “Ben ödüyorum,” dedi ve kasanın yanındaki tezgâhtan bir sürpriz yumurta aldı.

“Bu da senin için tatlım.” Sürpriz yumurtayı kızın avucuna koydu. Kız ağlamayı kesmişti.

Marius uydu telefonunun antenini çıkarıp konuşmasına devam etti. “Kitty şimdi nereye götürülüyor?”

“Dizel’in de ameliyat olmayı beklediği Charité’ye.”

“Orada hiç adamımız var mı?”

“Henüz yok.”

“O zaman hemen olmasını sağla!” Marius, ağır bir poşetle çıkışa giden kızın arkasından el salladı. Kız tekrar Marius’a dönmüştü ve tekrar gülümsüyordu.

Kasiyer, “On iki avro yirmi dokuz sent, lütfen,” dedi. Schuwalow kasiyere cevap vermeden beş yüz avroluk bir banknot verdi.

“Peki ya, Leoni?” diye sordu, kasiyer öfkeyle para üstünü sayarken.

“Yaklaşık iki saat içinde Tegel’e inecek, ardından helikopterle MCB binasının çatısına götürülecek.”

“Güzel, onu en kısa zamanda tekrar görmek istiyorum. Gudrun’da iki kişilik bir masa ayırttım, dışarıda oturacağız.”

Hattın öbür ucundaki isimsiz şahıs, “Anlaşıldı,” dedi. Berlin Friedrichsfelde Merkez Mezarlığı, Gudrun Caddesi’nde bulunuyordu.

“Aynısı Kitty için de geçerli.”

“Evet.”

“Yeni bir aksilik istemiyorum. Hastaneye gelir gelmez davet edilecek.”

“Anlaşıldı.”

Diğer taraftaki adamın sesi, sık sık böyle emirler alıyormuş gibi ruhsuz ve rutindi.

Marius köstebeğe veda edip konuşmayı sonlandırdı ve satın aldıklarına bakıp gülümsedi. Aldıklarını bagajına koyma zahmetinde bulunmadı. Her şeyi, çıkıştaki büyük çöp kutusuna attı. Her zaman yaptığı gibi. Bu ucuz ürünleri kullanmaya henüz hiç tenezzül etmemişti. Parasını bozdurmaktan vazgeçmeyi tercih ederdi. Ya da bugün Leoni ve Kitty’nin yaşamasına izin vermeyi.

22.

Ira'nın karşılaşmalarının ilk birkaç saniyesinde kabul etmek istemediği bir şey vardı. Bugünkü terörden bu adam mı sorumluydu? Jan, ilk bakışta psikopat bir kitle katilinden çok kurban gibi görünüyordu.

Karşısında dururken ilk olarak, *fazla sempatik*, diye düşündü. Başlangıçta kızının potansiyel katilinden nefret etmeye kararlıydı fakat şu an bunda zorlanıyordu. İkisi de Kitty'nin lavabonun altında saklandığı küçük mutfakta duruyordu. Jan, Ira her şeyi tüm detaylarıyla anlatmaya başlamadan önce bir bardak su isteyince olası bir kaçış yolunu kapamak için devirdiği CD dolabını tekrar kaldırmıştı. Jan'ın Ira'ya inandığı açıktı.

Leoni'nin yakında yanına geleceğine, Berlin'e doğru yola çıkmış olduğuna inanıyordu.

Aslında Ira'nın rahatlamış olması gerekiyordu. Jan, onu ne bağlamış ne de tehdit etmişti. Genel olarak tehlikeli değil, tam aksine tükenmiş bir intiba bırakıyordu. Ancak Ira etkili bakışlı bu zeki adam tarafından kandırılmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Polis psikolojisi ile ilgili temel eğitim kitabı bile dış görünüşe bakarak herhangi bir çıkarımda bulunmayı yasaklıyordu. Jan, bir sokak köpeğinden farksızdı. Oldukça zararsızmış gibi görünmesine rağmen bir anda sinsice ısırabilirdi. İç dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gerçekten aşk onu

delirtmiş miydi? Yoksa Steuer'nın düşündüğü ve birkaç rehine-
nin de ifadesinde belirttiği gibi Leoni'yi öldürmek mi istiyordu?

Jan'a, sevgilisinin başına gelenleri anlatırken sürekli, *akıl almaz*, diye düşündü. Bugünkü oyunu da bir o kadar akıl almazdı.

Ira soluksuz sözlerini, "İşte, artık öğrendiniz," diye bitirdi.

Jan, Ira'nın karşısında vidalanmış gibi duruyor, yerinden bir milimetre dahi kıpırdamıyordu.

"Ama..." duraksayarak konuşmaya başladı, "bu, bugün Leoni için yaptığım her şeyin..."

"... onu ölümcül bir tehlikeye soktuğu anlamına geliyor, evet."

Ira titriyordu. Jan'ın bıraktığı kazağı, çıplaklığını az da olsa kapatması için giydi. Kirli kumaş, beklenmeyecek şekilde ferah tıraş sonrası losyonu kokuyor, Ira'nın kalçalarını bir etek gibi sarıyordu.

"Burada su dışında bir şey var mı?" Buzdolabını açtı. Loş halojen lambanın, titrek ışığıyla odayı aydınlatması bir saniye sürdü. Hiçbir şey yoktu. Sadece çatlamış bir kavanoz Nutella ve paketi açık, kokuşmuş bir tereyağı parçası vardı. Ama kola yoktu. Limonlu light kola hiç yoktu. Ira, kapağı şapırtılı bir ses çıkaran buzdolabını kapattı. Lavabodan bir bardak alıp musluğu açtı. Aslında yine daha sert bir şeye ihtiyacı vardı. "Cehennem"de içtiği küçük bir yudum içki, Novalgin ve son birkaç saatte artan adrenalin salınımı, titremesini biraz geciktirmişti.

Ancak dolaşım sisteminin işleyişine bakılacak olursa yavaş yavaş takviye yapmanın vakti gelmişti.

Ira, "Şimdi çatıda neler olacağı hakkında konuşmamız lazım," dedi.

"Çatıda mı?" Jan, katlanır küçük bir mutfak masasının yanındaki tabureye oturmuş, başını Ira'ya doğru kaldırıyordu. Silahını sol eliyle sıkıca tutuyor ancak yere doğrultuyordu.

“Leoni helikopterle getirilecek. Yukarı çıkacağız. Sevgilinizi göreceksiniz. Siz tutuklanacaksınız, ben de evime gideceğim. Anlaşma bu.”

“Ona sarılmak istiyorum!” dedi garip bir şekilde.

Ira, “Size sarılan bir bazuka olmazsa şükredin,” dedi. “Yukarıda sizi bekleyen bir düzine silahlı Özel Harekât polisi olacak. İki mobil operasyon ekibi içinde bulunduğumuz binanın çatısında, bir keskin nişancı ekibi de karşı binanınkinde. Çatıya adım attığımız andan itibaren telaşlı hareketlerde bulunmamalısınız. Tüm silahlarınızı atıp ellerinizi yavaşça yukarı kaldıracaksınız. Herkes tek bir hata yapmanızı bekliyor. Ne de olsa bir polis katilisiniz.”

Jan, “Ben kimseyi öldürmedim,” diye itiraz etti.

“Manfred Stuck ve Onassis’i saymazsak, evet.”

“UPS sürücüsü ile keskin nişancıyı mı kastediyorsunuz?”

“Evet. Onassis en iyi adamlarımızdan biriydi. Küçük oğlu yarın dokuz yaşına girecek.”

“Bu oyuna bir son verin Ira. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Stuck ve Onassis yaşıyor.”

“Hayır.” Ira üzüntüyle başını salladı ve suyun son yudumunu lavaboya döktü. “Cesetleri kendi gözlerimle gördüm.”

“Yalan söylüyorsunuz!” Jan, o ana kadar vücudunu gergin tutan bir yay kopmuş gibi görünüyordu. “Bu olamaz!”

“Sadece bir hatırlatma: Stuck’ı siz infaz ettiniz. Milyonlarca kişi duydu. Kızım da gördü.”

Jan gerginlikle gözlerini kırpıyordu. Dudaklarının rengi gitmişti. Ira, Jan’ın düşündüğünü, açıklamalar aradığını hissedebiliyordu.

“Gördüğünü zannetti,” dedi uzun bir aradan sonra. Ardından lavaboya iki metre mesafedeki zemini işaret etti. “Tam burada oldu. Stuck’ı sakinleştirdim, ona hızlı etki eden uyuşturucu bir

ilaç verdim. Yoğunluğu fazla bir flunitrazepam. Bu ilaç vücudu yetmiş iki saate kadar etkisiz hale getirir, kurban daha sonra hiçbir şey hatırlayamaz. Sonra radyodaki herkes iyice duyabilsin diye kurusıkı tabancamı ateşledim. İşte bu yüzden...” Jan lavaboya gidip dolabın kapağını açtı. “... kızınız olanları buradan çok iyi görebildi. Ama her şey sadece bir blöftü.”

Bu mümkün olabilirdi ama ... Ira, düşünürken hâlâ elinde tuttuğu bardağa baktı.

“Peki ya Onassis?”

“O ...şey ...ben, ben ...”

Jan gözlerini endişeyle mutfakta dolaştırdı ancak gözlerini sabitleyebileceği bir nokta bulamadı. Bu soru, onu UPS sürücüsüyle ilgili olandan daha fazla endişelendiriyor gibi görünüyordu.

“Bunun için hiçbir açıklamam yok,” dedi. Sonra, “Belki de yanlış tarafta duruyordu,” diye mırıldandı.

“Schuwalow’un tarafında mı?”

Köstebek Onassis olabilir miydi?

“Tabii ki!” Jan’ın vücudu sarsıldı. “Benimle gelin!” Silahıyla stüdyoya giden yolu işaret etti, stüdyoya ulaştıktan sonra da havalandırma boşluğunu.

“Mafya için çalışıyordu. Onu fark etmemi istedi. Yukarıda kasten o kadar çok gürültü yaptı.” Jan heyecanla stüdyoda oradan oraya gidiyor, ellerini birbirine vuruyordu. “Evet, işte böyle oldu! Perde arkasında bir savaş gerçekleşti. Radyoda duyulandan çok daha büyük bir savaş.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“İnsanları rehin almam mafyanın ekmeğine yağ sürdü. İlk başta dünyanın tamamı gibi benim deli olduğumu düşündüler. Ancak ben sizinle pazarlığı uzattıkça Schuwalow şüpheye düştü. Kendi kendine sormaya başladı: ‘Ya savcı beni kandırıdıysa?’,”

‘Ya yedi yüz elli bin avroyu kızımın yaşaması ve iki gün içinde tanıklık etmesi için ödediysem?’”

“Buraya kadar tamam.” Ira başını salladı. “Sizin ve Marius’un bir noktada benzer bir ilginiz var. İkiniz de Leoni’yi istiyorsunuz. Sadece küçük bir farkla. O, Leoni’yi öldürmek istiyor.”

“Bu yüzden Schuwalow’un, stüdyoya girilmesini engellemesi gerekiyordu.” Jan’ın vücudu tekrar gerildi.

“Her ne pahasına olursa olsun. Leoni’ye ne olduğu ortaya çıkmadan ortadan kaldırılmamam gerekiyordu. Çılgınlığı anlıyor musunuz? Mafya baskını sabote etti. Marius Schuwalow gizli müttefikinizdi Ira. Benimle görüşme süreniz uzadıkça Leoni için tehlike arttı.”

“Ve Faust için.”

“Doğru. Sadece davayla ilgileniyor olsaydı beni Leoni’yle telefonda konuştururdu. Ama o, kirli parayı almıştı. Schuwalow, hiçbir şekilde kızının hâlâ hayatta olduğunu bilmemeliydi. Faust beni susturmalıydı. Mümkün olan en hızlı şekilde. Bu yüzden Steuer’ya baskı uyguladı, soruşturmayı sabote etti ve sizi müzakerelerden çekti. Ne pahasına olursa olsun stüdyoya baskın düzenlenmeliydi.”

Ira başını salladı.

“Hikâyede hâlâ boşluklar var. O halde Stuck ve Onassis neden artık hayatta değil? Onassis yanlışlıkla kendini vurmadı herhalde!”

“Karşı soru: Cesetleri ne kadar süre muayene ettiniz?”

Ira tereddüt etti.

“Steuer ceset torbasını açtı, ben de bir baktım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Hâlâ hayatta olduklarına eminim.”

O zaman Steuer da işin içinde olmalı. Ira başını geriye eğdi. Ama bu mantıklı değil ki.

23.

“**B**üyük bir hata yapıyorsunuz!”
“Sizden henüz ekibin komuta yetkisini almadığım için memnun olabilirsiniz.”

İkisini sadece Steuer'nın operasyon merkezindeki ağır bir masa ayırıyordu. Götz, iki dakika önce Özel Harekât Şefi'nin ofisine girerken kapıyı çarpmıştı. Ira, bir saatten fazla bir süredir saldırganın elindeydi. O zamandan beri Ira'dan haber alamıyorlardı.

Radyoda seksenli yılların hitlerinden oluşan bir yayın vardı. Sıradaki *cash-call* turunun başlama saati açıklanmadığı halde, 101.5'in yayın döngüsü hala Federal Almanya Cumhuriyeti'ndeki iki yüz elli radyo istasyonunun neredeyse tamamı tarafından naklen yayınlanıyordu. Bu kadar insan radyolarının başında, en son 1954 yılında Almanya, turnuvanın favorisi olan rakibi Macaristan'ı yenip dünya şampiyonu olduğunda toplanmıştı.

“Tamamen delirdiniz mi Götz?”

Odada yalnızdılar ancak ikisi de dışarıdan birileri konuşmalarını duymasın diye öfkeli seslerini alçaltıyordu.

“Aklınızdan ne geçiyordu? Bir şüphelinin tüymesine izin vermenize sessiz kalacağımı mı sandınız? Kim olduğunuzu zannediyorsunuz? Ekibinizden herhangi bir geri bildirim almadan gidip yanmakta olan izbe barları tahliye ediyor; buradaki rehine-

lerle ilgilenmek yerine, açığa alınmış bir şüpheliyle gidiyorsunuz. Ve şimdi tekrar gitmek istiyorsunuz.”

“Bildiğiniz gibi helikopter pilotluğu eğitimi aldım. Leoni elli dakikadan az bir süre sonra Tegel’e inecek. Onu güvenli ve hızlı bir şekilde MCB binasına getirebilirim.”

“Hayır.” Steuer parmaklarını masaya yasladı. Yarışa başlama-ya hazır bir kısa mesafe koşucusu gibi duruyordu.

“Ama neden? Buradaki kimseye güvenemeyiz. Faust birileriyle iş birliği yapıyor olmalı. Marius Schuwalow da aramıza kesin bir köstebek sızdırdı. Görevi bana vererseniz Leoni’nin yaşamını ve iyiliğini bizzat garanti edebilirim.”

“Söylediklerimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum. Aslında sizi, tıpkı Ira Samin gibi görevden almalıydım. Ama ne yazık ki size burada hâlâ ihtiyacım var.” Steuer oturdu ve deri sandalyesine yaslandı.

“Yani, burada. Havada bir yerde değil.”

Yolunda gitmeyen bir şey var, diye düşündü Götz. Neden bu kadar inatçı?

“Bu saçmalık ve bunu siz de biliyorsunuz. Leoni iner inmez onu emniyete almak keskin nişancıların işi olacak. Çoktan çatılardaki yerlerini aldılar. Ekibim yeterince kalabalık. Eğer Leoni’yi gerçekten korumam gerekiyorsa, başından itibaren ona yakın olmalıyım. En azından onunla uçmama izin verin.”

Steuer’nın gözleri aniden kısılıp kaşlarını çattı. Daha sonra dâhili telefon sisteminin odunu andıran ahizesini aldı.

Götz, “Ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Çıkışlardaki tüm memurlara, tekrar izinsiz ayrılacak olursanız bana bildirmelerini söyleyeceğim.”

Götz elini salladı ve ağır bir nefes verdi. “Buna gerek olmayacak. Anladım.”

Moruk delirmiş olmalı.

Odadan çıkmak için döndü, sonra durakladı

“En azından Leoni’yi kimin alacağını biliyor muyuz?”

“Evet.” Steuer, Götz’ü dikkate almayı bırakıp bilgisayara bazı komutlar yazdı. Muhtemelen tüm ekiplere, Götz’ün binadan çıkmasının yasak olduğunu bildiriyordu.

“Leoni güvende. GSG 9¹⁴ en iyi adamını yolluyor.”

Çok güç sarf etmesi gerekiyormuşçasına bir tavırla bir kez daha kafasını kaldırdı ve Götz’e alaycı bir bakış attı.

“Bana güvenin.”

14 Almanya federal polisinin, terörle mücadele ve özel operasyon birimi. (ç. n.)

24.

“**T**üm bunlar sona erdiğinde başınıza neler geleceğini düşündünüz mü?”

Ira, Jan'ın tüm yüz kaslarını izledi. Jan, bu düşünce onu endişelendiriyorsa da bunu saklamayı iyi beceriyordu. Jan sessiz kalınca onun yerine Ira cevapladı: “Hapishane sizi bekliyor. Leoni, valizindeki üç dilek hakkıyla gelen bir peri değil. Sırf onun elini tuttunuz diye hiçbir şey yoluna girmeyecek. Hiçbir şey tekrar yoluna girmeyecek. Hapse gireceksiniz Jan. Yıllarca ondan ayrı kalacaksınız. Sonuca baktığımızda hiçbir şey başaramadınız.”

“Saçmalık. Leoni birkaç saat öncesine kadar resmî olarak ölü sayılıyordu. Tersini ispatladım ve bir komployu ortaya çıkardım. Leoni yaşıyor. Ve geri dönüyor.”

“Zaten gelecekti. Yarından sonraki gün, duruşma için.”

“Bu da saçmalık. Faust son saniyeye kadar yalan söyledi. Tanık koruma sistemini manipüle etti ve sistemi özel bir para basma makinesine dönüştürdü. Yedi yüz elli bin avroyu alıp doyasıya yemek istedi. ”

“Karaciğer kanseriydi,” dedi Ira.

“Davayı tam da bu yüzden önemsemiyordu. Bir düşünün: Doktorlar ona ne kadar süre vermişti? Altı ay mı? Bahse gire-
rim, Leoni'yi yurtdışında kendi haline bırakıp kalan günlerinde lüksün dibine vurmak istiyordu.”

“Bu çok saçma. Böyle bir sır uzun süre saklanamaz. An gelecek, her şey ortaya çıkacaktı.”

“Neden? Leoni asla beni kendi rızasıyla aramazdı. Babasından korktuğu için ömür boyu ondan saklanırdı. Hem öyle olmasa bile nasıl ortaya çıkacaktı? Yalanlarının bir gün ortaya çıkması Faust’un umurunda mıydı? O ölümcül bir hastalığı olan bir adamdı. Her şey ortaya çıktığında çoktan toprağın altında olurdu.”

“Olabilir. Yine de bugün olanları haklı çıkaramazsınız.”

Ira, Jan ağzını açıp tek kelime etmeden elini kaldırıp onu susturdu.

“Evet, evet, ne söyleyeceğinizi biliyorum. Siz sadece şartların kurbanısınız, değil mi? Hayatınızla oynandı. Güç tutkunu bir savcı, devlet sistemini hayatının davasını kazanmak veya para için manipüle etti. Her neyse. Bunun için herkese yalan söyledi. Meslektaşlarına, Leoni’ye ve hatta mafyaya bile. Siz de sizin için önemli olan her şeyi kaybettiniz: mesleğinizi, servetinizi ve onurunuzu.”

Jan, “Nişanlımı ve bebeğimi unutuyorsunuz,” dedi. Başını yana eğdi. Bir saniye sonra Ira boğuk bir ses duydu. Sesten etkilenmeden devam etti:

“Elbette. Bunların hepsi korkunç Jan. Yine de bunların hiçbirisi, bugün size masum insanlara yönelik bir terör saldırısı yapma hakkı vermez. Stuck, Timber, Flummi ve kızım yanlış bir şey yapmadı. Benimle işkence görüp yanmanın eşiğinden dönmeden önce radyonun yayın yönetmeninin dişlerini kırdılar.”

Ira, Diesel’in verdiği sözü hatırladığı için duraksadı. Ira’yı, tüm bunlar geride kaldıktan sonra bir şeyler içmeye davet etmişti.

Aniden, “Tüm bunların haricinde bugün milyonlarca avroluk bir operasyonu tetikleyip Almanya’yı olağanüstü hal durumuna soktunuz,” diye ekledi.

“Biliyorum. Üzgünüm. Ama başka seçeneğim yoktu.”

“Bu sizin gibi bir adamın söyleyebileceği en acıklı cümle. Her zaman bir seçeneğiniz vardı. Sadece kararlarınızın bedelini ödeyecek kadar cesur değildiniz.”

“Ah, öyle mi? Nasıl bir seçeneğim vardı? Her şeyi denedim. Polise, siyasilere ve medyaya gittim. Dalga geçildim, görmezden gelindim ve sabote edildim. Yasal her yolu tükettim ama bu büyüklükteki bir komploya karşı hiçbir şey elde edemedim. Buradaki amok koşum bile sizin yardımınız sayesinde işe yaradı. Dinliyorum, Bayan Samin: Başka ne seçeneğim vardı?”

“Çok basit: Leoni’yi unutabilirdiniz.”

“Asla.”

Cevap, refleksten daha hızlı geldi.

“Görüyor musunuz,” Ira zaferini ilan etti, “hepimizin yaşadığı şey bu. Her zaman seçeneğimiz var ama sonuçlarından korkuyoruz. Nefret ettiğimiz işi bırakabiliriz. Ama o zaman işsiz kalırız. Bizi aldatan adamı terk edebiliriz. Ama o zaman yalnız oluruz. Siz de Leoni’yi bir daha asla görmemeyi seçebilirdiniz. Ancak bu bedel size ağır geldi. Bu yüzden masum insanlar bugün sizin için bu bedeli ödemek zorunda kaldı.”

“Sadece beylik laflar mı ediyorsunuz yoksa aynı kıstası kendinize de uyguluyor musunuz?”

Ira, bir an için baş ağrısını düşündü. Sonra uğultunun dışarıdan geldiğini fark etti. Bir helikopter. Ses giderek arttı.

“Benim hakkımda mı konuşmak istiyorsunuz? Peki, buyurun. Bu sabah kendimi öldürmek istedim. Evde duvara bakmaya devam edip kendimle ilgili kuşkularımı ucuz içkilerle boğabilirdim. Yani bu seçeneğe sahiptim ve kararımı verdim. Ölmek istiyordum.”

“Bunu istemenizin sebebi Sara’nın intiharı değil mi? Ya da o zamandan beri sizinle görüşmek istemeyen Kitty?”

“Hayır. Bu çok ucuz olurdu. ‘Kızının kendini zehirlemesi durumunda anne onu takip etmelidir,’ diyen ahlaki doğal bir yasa yok ki. Daima başkalarını suçlarız. Ya da hayat travmamızın koşullarını sorumlu tutarız. Aslında bizi öldürebilecek tek bir kişi var. Sadece bir kişi, izin verirsek bizi tamamen yok etme gücüne sahiptir. Bu kişi kendimiziz.”

Önce Jan’ın kendisiyle dalga geçeceğini düşündü. Sonra yüzündeki samimi onaylamayı gördü.

“Bravo.” Jan sessizce alkışladı. “Aslında bugünkü oturum için sizden ücret almam gerekirdi.”

“Neden?”

“Çünkü az önce cevabı buldunuz!”

“Hangi sorunun cevabını?”

“Sizi harekete geçiren sorunun Ira. Kızınız Sara’ya kimin çıkış yolu bırakmayacak kadar çok zarar verdiği sorusunun.”

Ira, *neden bahsediyor*, diye kendi kendine soruyor, istemsizce son basamağı düşünüyordu. Kayıp notu.

“Sara’nın son sözlerini bir kez daha tekrar edin,” dedi Jan yumuşak bir sesle. Ira, trans halindeymişçesine boğuk bir sesle cevap verdi: “Yakında bana bunu kimin yaptığını öğreneceksin. Ve sonra her şey yoluna girecek.”

“Görüyor musunuz? Sara haklıydı. Bunu yaşadınız Ira. Kendiniz tecrübe ettiniz. Bu sabah intiharınız için hazırlık yaptığınız sırada kızınızla aynı eşikte duruyordunuz. Onu oraya kimse götürmedi. Kimse Sara’yı istismar etmedi. Kızınız cehenneme tek başına gitti. Bunun suçlusu siz değilsiniz.”

Boğuk sesler şimdi net bir şekilde duyulabiliyordu. Helikopter ya inişe geçmiş ya da çoktan inmişti.

“Suçlayabileceğimiz kimse yok. Sara hariç.”

Ira başını salladı. Saçları pek hareket etmedi; kire, tere ve biraz kana bulanmıştı.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü siz ve Sara birbirinize akıl almaz şekilde benziyorsunuz. Sadece dış görünüşünüz değil, araç seçiminiz de çok benziyor. Gitmeye fazlasıyla hazırsınız. Kendinizi feda etmeye hazırsınız.”

“Onu tanı mı yordunuz ki.”

Jan ağzını açtı ancak konuşmaya başlaması biraz zaman aldı:

“Belki de onu düşündüğünüzden daha iyi tanı yordum Ira,” dedi sonunda.

Ira, Jan’a tam olarak ne demek istediğini sormadan önce telefon sisteminin bilgisayar monitörü iki kez bip sesi çıkardı.

Açılan metin kutusu, yanıp sönerek gelen bir aramayı bildiriyordu.

Numarayı tanı yordu. Götz. Zamanı gelmişti.

25.

Ekip lideri, Jan aramaya cevap verince, “Leoni geldi,” dedi kısaca. Saldırgan başını salladı, herhangi bir mimik yapmadı, cevap vermeden telefonu kapattı.

Ira’ya döndüğünde yüz ifadesi, bu sabah amok oyununa başlamadığı zamanki özgüvenle doluydu. Vücudundaki son adrenalin kalıntılarının harekete geçtiği belliydi.

“Arkanızı dönüp ellerinizi dua ediyormuş gibi tutun Ira!” diye emretti. Sesi de yavaş yavaş güç kazanıyordu. Ira, söyleneni yaptı ve arkasında bir şeyin yırtıldığını duydu. Jan, Ira’ya çok yaklaştı. Ellerini, esnek olmayan gri bir bantla bilek hizasından bağladı.

Ira kendi kendine, *neden arkamda duruyor*, diye soruyordu. *Ne yapıyor?*

“Arkanıza dönmeyin,” dedi Jan, sanki bu kadar yakınındayken Ira’nın düşüncelerini okuyabiliyordu. Sonra arkadan kolunu kalçasına doladığını hissetti. Ira, Jan ona dokundukça korkudan içten içe titriyordu. Birkaç saniye öncesine kadar durumun kendi kontrolünde olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse düşüncelerini bile kontrol edemez haldeydi.

Ya Steuer haklıysa? Ya Jan ikili bir oyun oynuyorsa ve Leonî’nin peşindeyse?

Jan, “Fiziksel yakınlık için özür dilerim, maalesef şu an böyle olmak zorunda,” dedi. Sonra karnını Ira’nın sırtına daha da yaklaştırdı.

Rehinelerden bazıları, Jan'ın Leoni'yi öldüreceğini iddia etmişti. Öyleyse ona dışarıdan yardım eden köstebek kimdi? Jan'ın motivasyonu ne olabilirdi ki?

Ira'nın düşünceleri tüm bu sorular etrafında dönerken Jan, endüstriyel gri bandı sol eline aldı.

Ira, *beni kendine bağlıyor*, diye düşündü. Gerçekten de öyleydi. Bir kargo paketi gibi birbirlerine bağlanmışlardı. Jan, bandı kırık kaburgasının yakınından dolarken keskin bir acı hissetti.

Jan neredeyse bütün bandı tüketmişti. Bandı, karnından kalçalarının üzerine, oradan da sırtına dolamıştı.

“Basit ama oldukça etkili bir yöntem.”

Ira, Jan'a bu konuda hak veriyordu. Dört katlı bandı elleriyle koparamazdı, özellikle de bant katmanları birbirine yapışmışken. Çok dar bir hulahupa hapsolmuş küçük bir kız gibi hissediyordu. Kurtulması söz konusu değildi. Ayrıca Ira, Jan'ın bu hamlesiyle kaçınılmaz bir şekilde nişan hattına girmiş oluyordu. Bu durumda keskin nişancılar tek bir kurşun bile sıkamazdı. Jan'ın sırtına hedeflenmiş bir kurşun bile vuruş gücünden dolayı çok tehlikeli olurdu. Ayrıca Jan'ın üzerinde hâlâ patlayıcı olabilirdi.

“Dinleyin...” dedi Ira, Jan onu tüm vücuduyla ancak nazıkçe ileri doğru iterken. Ira'nın yürümesi gerekiyordu, tökezlerse Jan'la birlikte yere serilirdi.

“İkimiz de tüm bu olanların nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz, değil mi?”

“Doğru.”

“O halde benim için son bir iyilik yapabilir misiniz?”

Ira'yı ağırlığını iki bacağını arasında değiştirterek transferleri yaparak stüdyo çıkışına yönlendirdi. Oldukça hantal ve yavaş şekilde ilerleyebiliyorlardı.

“Nasıl bir iyilik?”

“Kızım ile tekrar konuşmak istiyorum. Az önce mümkün olmadı. Lütfen.”

Jan kısa bir süre tereddüt etti.

“Tamam,” dedi usulca. Ira, bir saniye sonra kafasının hemen yanında bir bip sesi duydu, sonra Jan’ın cep telefonunu kulağında hissetti.

“Ama zaman kaybetmek istemiyorum. Yukarı çıkarken konuşmanız gerekiyor.”

“Tamam.” Ira öksürdü, bu da attığı her adımda duyduğundan daha fazla acı verdi.

“Telefon otomatik konuşma tanıma ile çalışıyor. Numarayı söylediğinizde aramayı yapacaktır.”

Ira’nın açtığı kapıya güçlkle ulaştılar. Anahtar hâlâ yerinde duruyordu ve elleri sıkıca bağlı olmasına rağmen kapının koluna kolaylıkla ulaşabiliyordu. Cam cepheli stüdyo alanından editörlerin bölümüne giden küçük basamaklar, daha büyük bir sorun teşkil edecekti. Beklendiği gibi iki keskin nişancı, giriş merdivenlerinin yakınındaki arka çıkışta duruyordu. Ira, son yarım saatte Jan’ı bu konuda bilgilendirmişti. Sadece yolun güvenliğini sağlamak için orada olduklarını da söylemişti. Kimse, onlara binanın çatısına ulaşana kadar ateş açmayacaktı. Çatıya ulaşana kadar uzun bir yol kat edeceklerdi.

Bağlantı nihayet sağlanana kadar Kitty’nin numarasını üç kez tekrarlamak zorunda kaldı. O zamana kadar editörlerin bölümündeki yolun yarısını arkalarında bırakmışlardı. Kitty telefonu açana kadar gerginlikle çevir seslerini saydı. Asansörlere on beş metre kalmıştı. Asansöre bindiklerinde telefon çekmeyecekti. Ira, yaşayan bir hedef olarak saldırganla çatıya çıkmadan önce kızına ne söylemek istediğini biliyordu; üç dakika içinde bunu söylemesi gerekiyordu.

26.

“**S**eni serbest bıraktı mı? Güvende misin?”

Kitty ekrandaki numarayı tanımamış, annesinin sesini duyunca çok şaşırmıştı. Charité’nin en üst katındaki hasta odasının penceresine yürüyüp karşıya, Potsdam Meydanı’na baktı. Sony Center, MCB binasını görmesine engel oluyordu ancak yönünü, komşu tuğla binanın yükselen çatısına göre bulabiliyordu.

“Evet, her şey yolunda, ufaklık.”

Kitty kramp benzeri bir gerginliğin azalışını hissetti. Ancak şimdi, şakaklarından yayılıp başını, matkapla deliniyormuş gibi ağrıtan ağrıyı hissetmeye başlamıştı.

“Neler oluyor? Hangi cihazla arıyorsun?”

“Bunun şu an bir önemi yok. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Evet, her şey yolunda.”

Kitty, yine kendi sesindeki net ve sert tonlamayı fark etti. Aslında annesiyle böyle konuşmak istemiyordu, özellikle bugün olanlardan sonra. Öte yandan uzlaşmacı bir konuşmaya hazır bile değildi. Söyleyeceği şey için kesinlikle daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Bir de huzura.

“İyi olduğuna sevindim anne ama...”

Gözlerini kapattı. Anne. Ira’ya daha önce hiç bu şekilde seslenmemişti. Kulağa çok soğuk ve ısmarlama geliyordu.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum tatlım,” dedi Ira.

Kitty, “Hayır, mesele bu değil,” diye araya girdi, çarşafı yeni değiştirilen yatağına doğru yürüdü. Kolalı çarşaf, Kitty yatağa kot eteğiyle otururken çıtırdadı.

“Hazırlanmam lazım. Birkaç dakika içinde benimle rehin alma olayı hakkında konuşmak isteyen bir psikolog gelecek ve ben henüz duş bile almadım.”

“Psikoloğu tanıyor muyum?”

“Bilmiyorum.” Kitty tekrar ayağa kalkıp kapısı aralık olan banyoya doğru yürüdü. Lüks banyo bir otel odasının banyosunu andırıyordu; taharet musluklu bir klozeti ve köşe küveti bile vardı.

“Adı Pasternatz ya da onun gibi bir şey. Beni evinden aradı, birazdan yanımda olacak.”

“Pasternack mı?” Ira o kadar yüksek sesle bağırdı ki Kitty telefonu diğer kulağına götürmek zorunda kaldı.

“Evet, olabilir. Pasternack. İsmi bu. Senin neyin var?”

“Sen... Yardım ... çağı... ty!” Ira’nın söyledikleri kesik kesik geliyordu.

“Söylediklerini anlayamıyorum, anneciğim; telefonun çekmiyor.”

“...bırak old... hep!”

“Ne diyorsun?”

Kitty telefonu kulağına sıkıca bastırdı ancak yardım çağırmasını söyleyen ve derhal odadan çıkması için yalvaran annesini duyamadı.

Bağlantı kopmuştu, Dr. Pasternack da kesinlikle ona gelmeyecekti. Ira’nın aynı zamanda arkadaşı olan meslektaşı, altı aydır Güney Amerika’da çalışıyordu ve Noel’den önce dönmesi beklenmiyordu.

Kitty, annesinin onu aradığı numarayı geri aradı ancak yalnızca bildiklerini tekrar eden bir bilgisayar sesinin konuşmasını duydu. Annesi kapsama alanı dışındaydı.

Soyunup sıcak suyun altına girmeden önce, *tekrar kapsama alanına girince arar nasılsa*, diye düşündü.

27.

Oraya asla gitmek istemiyordu.

Bu sallanan teneke kutunun içindeki gürültü yeterince kötüydü. Peki, ya orada? Maskeli adamlardan korkuyordu. Orada, büyük çanak antenin solunda. Ya da dumanların çıktığı gri bloğun biraz uzağında. Hayır, bunu istemiyordu. Sessizce inledi. Ardından yüksek sesle ağlamaya başladı ve kısa süre sonra deli gibi bağırdı.

“Hişştt.”

Leoni bebeğinin kulağına sakinleştirici bir şekilde fısıldadı.

“Yanımdayım Maja, hişşştt.”

Otuz saniye önce gökdelenin çatısına yumuşak bir iniş yapan helikopterin pleksi camından dışarı baktı. Makineli silahlarını kuşanmış iki özel harekât timi pozisyon alıyordu. MCB binasının, muhtemelen iklimlendirme için bazı önemli fonksiyonlara sahip olan hafif alaşımlı küplerinin arkasına geçmişlerdi. Küpler devasa davlumbazlara benziyor, arada bir buhar çıkarıyorlardı.

Leoni'nin refakatçisi, “Lütfen, size kalkabileceğinizi söyleyinceye kadar oturmaya devam edin,” dedi. Üniformalı polis, onu Tegel'de karşılayıp Federal Sınır Koruma Teşkilatı'nın helikopterine götürmüştü. Anızı andıran iki milimetre uzunluğundaki saçlarını, aynanın önünde kendisi kesmiş gibi görünüyordu. Sarı saçların arasında kırmızımsı kafa derisi parılıyordu.

“Anladım,” dedi Leoni yumuşak bir şekilde. Sözleri hâlâ dönmekte olan pervanelerin sesi tarafından yutuldu. Camdan bir kez daha baktığında çatıdaki manzara büyük ölçüde değişmişti. Polisler ortalıkta yoktu. Bunun yerine tanımlayamadığı bir kütle, diğer uçtaki çelik kapıyı, çatıya çıkan tek yolu kapatmıştı.

Leoni, kendisiyle dış dünya arasında yeterli bir koruma oluşturup oluşturmadığını kontrol etmek için cama avucunu bastırdı.

Kütle kapıdan çatıya geçti. O an Leoni kulaklarında tuhaf bir baskı hissetti. Etrafındaki sesler, diskoda tuvalete gidildiğinde müziğin sesinin değişmesine benzer şekilde donuk bir karaktere büründü. Ses her yerdeydi ama uzaktan geliyordu.

Kütleyi seçebilmeye başladı. İki kafa, dört kol, dört bacak ve iki üst gövde. Bir kadın ve kadının arkasında bir adam. Jan! Adamın Jan olduğu besbelliydi.

Korkutucu çiftin helikoptere doğru attığı her adımda, Leoni'nin kulaklarındaki baskı artıyordu. Ayrıca, Maja'nın oturduğu üst bacakları karıncalanıyordu ancak bunu artık fark etmiyordu bile. Artık tüm dikkati birkaç ay önce hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği, şimdiyse garip bir şekilde bir yabancıya siyam ikizi gibi yapışmış olan adamdaydı. Bu yabancı, Ira Samin olmalıydı. Steuer, Leoni'nin telefonuna müzakerecinin bir fotoğrafını yollamıştı. Böylece düz siyah saçlı ve belirgin elmacık kemikli çekici kadını gördüğünde tanıyacaktı. Fotoğrafta Ira ince vücut yapısını fazlasıyla belirginleştiren kıyafetler giyiyordu.

Şimdi kot pantolonunun ve dar tişörtünün yerini büyük beden bir kazak almıştı ve Leoni yanlış görmüyorsa ayakları çıplaktı. Leoni gözlerini kırptı. Bir kez. Sonra tekrar. *Gerçekten kafasına silah mı tutuyor?*

Aniden arkadan bir gölge geçti. Asker gibi donanmış bir Özel Harekât timi üyesi, elinde silah ve megafonla girişten uzaklaşıp uydu anteninin arkasına saklandı.

Orada neler oluyor?

Leoni tekrar Jan'a baktı. Helikopterle zar zor yürüyen ikili arasında sadece birkaç metre kalmıştı. Artık yüz hatlarını tanıyabiliyordu. Kıvrımlı kaşları, Jan uyurken sık sık öptüğü dudakları. Şimdi hareket ediyorlardı. Jan telefonla konuşuyor, telefonu sol kulağına tutuyordu.

Leoni'ye korkmasına gerek olmadığını, Jan'ın tepeden tırnağa kötü bir insan olmadığını, sadece çaresiz olduğunu söylemişlerdi. Yaptığı her şeyin sebebinin aşk, tek amacının da onu tekrar görmek olduğundan bahsetmişlerdi.

Leoni'nin Jan'ın yeşilimsi mavi gözlerine sadece bir kez bakması yetmişti; Leoni'yi görünce parıldayan gözlerine. Kanıt olarak, gözlerini kırpmadan yanaklarından süzülen gözyaşlarına ihtiyacı yoktu. Haklıydılar. O bir tehdit değildi. Asla olmamıştı. Şimdi bile, Leoni'yi ve diğer kadını öngörülemeyen bir tehlikeye maruz bırakıyor olmasına rağmen Jan bir tehdit değildi.

Üşümese de tüyleri diken diken olmuştu. Ancak ruhu hafiflemişti. Ancak şimdi, son aylarda kendiyle birlikte oradan oraya taşıdığı yükü fark etti. Yükünü, ihanete ve aşağılanmaya bağladı. Faust, Jan'ın onu babasına gammazladığını söylediğinde duydukları, canını diğer her şeyden daha fazla yakmıştı. Ruhunu sıkan şeyin, Jan'a duyduğu nefret olduğunu düşünüyordu ancak ruhunu asıl sıkan şey ihanete uğramış aşkının yasıydı.

"Dışarıda kimin olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı Leoni sevgiyle bebeğini okşarken. Küçük kız kucağında titriyordu.

Leoni, Faust tarafından kullanıldığı için ağlıyordu. Kaybettiği zaman için ve Maja, babasıyla ilk kez ölüm riski altında tanışacağı için ağlıyordu.

28.

Götz hayatı boyunca basit bir sloganla hareket etmişti: Bir şeyin yanlış olduğuna inanıyorsan bu inancın genellikle doğrudur. Elinde tuttuğu cep kitabı büyüklüğündeki ekrana bakarken onu neyin endişelendirdiğini bilmiyordu. Ancak kesinlikle yolunda gitmeyen bir şey vardı. Gözlerini kısıp ileriye baktı. Öğleden sonra güneşi berbattı ama kaskının vizörünü kapatmak istemiyordu.

Ira ve Jan, helikopterde oturan Leoni'ye doğru Polonez dansı yapmaya çalışan iki sarhoş gibi sendeleyerek ilerliyordu. Götz, Leoni'nin pleksi kare camın arkasındaki yüzünü bulanık bir şekilde görebiliyordu. Uzaktan, hangi duygusal durumda olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Götz, korku ve endişe dolu bir heyecan karışımı hissettiğini düşünüyordu. Leoni'nin gördüğü görüntünün, büyük bir kavuşma sevinci uyandırmadığına emindi. Götz, tüm ekibini havalandırma sisteminin iki büyük, gri metal kaplı egzoz blokunun arkasına yerleştirmişti. Adamları lazer nişangâhlarını sallanıp duran ikiliye yöneltmişti ancak hareket halinde olmaları nedeniyle kesin bir hedef alamıyorlardı. Hedefte bir Ira'nın başı, bir Jan'ın başı oluyordu. Jan'ın, Ira'nın şakağına dayadığı silahı tuttuğu sağ kolu da çok titriyordu.

Götz, saldırganın kurbanıyla birlikte çıktığı küçük çatı çıkışının arkasında duruyordu. Solundaki üçlü B takımı koruma

sağlarken kurşungeçirmez ekipmanla donanmış ikili A takımı, hedefe doğru ilerleyecekti.

Ancak plana göre ilerlemeyen bir şey vardı.

Götz monitöre dokunup ekrana birer birer adamlarının kask kameralarını getirdi. Herkes Ira ve Jan'a odaklanmıştı. Bir kişi dışında herkes...

Orada neler oluyor?

“Her şey yolunda mı Speedy?”

“Evet.”

“Peki neden saat on iki yönünde değilsin?”

“Oradayım ya.”

Götz, emin olmak için dört numaralı kameranın görüntüsüne tekrar baktı. *Hayır*. Speedy, diğerleri gibi saldırgana ve rehinesine odaklanmış olmalıydı. Ancak ekranda bunun yerine sadece Ira ve Jan'ın yavaşça helikoptere doğru ilerlediği grimsi siyah çatı kaplaması görünüyordu. Hâlâ dönmekte olan pervanelerin birkaç metre uzağındalardı.

Götz, “Kaskını kontrol et, Speedy,” deyip etrafına bakındı. Bulunduğu yerden adamlarını tanıyamıyor ancak karşıdaki DB binasının çatısındaki keskin nişancıları seçebiliyordu. Cam gökdelen, bulundukları yerin iki kat yüksekindeydi. Üç keskin nişancı, diğer beş Özel Harekât polisi gibi emir bekliyordu. Aslında sayıları altı olacaktı. Ancak Onassis artık aralarında değildi. Götz her zaman en çok ona güvenmişti. *Ondansa Onassis'e ...*

“Speedy, hâlâ bir şey göremiyorum.”

Ira ve Jan helikopterden sadece altı metre uzaktaydı.

“Bir saniye.”

Götz kulaklıktan bir tıkırtı duydu ama monitörde hiçbir değişiklik göremedi. Ancak bu sorun bir süre beklemek zorundaydı. Jan kararlaştırıldığı gibi, pervanelerin bir adım gerisinde,

tebeşirle işaretlenmiş yerde durmuştu. Götz megafonu eline alıp rüzgâr sesine karşı bağırdı:

“Merhaba, Oliver Götz konuşuyor; Özel Harekât timini ve keskin nişancı ekibini yönetiyorum. Şu an sekiz tam otomatik silah size doğrultulmuş vaziyette. Size söylenenlere sadık kalırsanız, bugün her şey sorunsuzca son bulacak. Şimdi son rehineyi serbest bırakın.”

Duyurusu boyunca Speedy’nin kask kamerasının görüntüsü netleşmemişti. Bu yüzden Götz, çıkışın arkasındaki siperinden ayrıldı. Bir elinde megafon, diğer elinde yarı otomatik silahla eğilerek B ekibine koştu.

Devasa uydu sisteminin arkasında bir mola verdi. Buradan en azından adamlarının sırtını görebiliyordu.

Lanet olsun! Nerede bu herif? Orada neden sadece iki kişi duruyor?

“Speedy?”

Cevap yoktu. Karşısında da değişen bir şey yoktu. Jan, Ira’yı çözmek için harekete geçmiyordu.

Götz megafonla, “Başka seçeneğiniz yok Jan!” diye bağırdı. “Leoni helikopterde. Sadece Ira’yı serbest bırakırsanız dışarı çıkacak.”

Jan, başparmağı ve işaret parmağıyla telefon işareti yapıp kulağına götürdü.

Götz bir ileriye, bir B takımına bakıyordu. Çok hızlı karar vermek zorundaydı. Saldırgan ile telsiz bağlantısı mı kurmalıydı yoksa bir tehlike olmadığı sürece konuşlanmayı durdurmalı mıydı?

“May’ın cep telefonu numarasını istiyorum. *Left and only!*” diyerek operasyon merkezine emir verdi. *Left and only*, konuşmanın sol kulaklığa verilmesi ve başkaları tarafından duyulmaması için kullandıkları ekip içi bir şifreydi. Konuşmayı özellikle Speedy’nin duymaması gerekiyordu.

Götz sadece otuz saniye sonra saldırganın, “Dışarı çıksın!” dediğini duydu.

“İra’nın gitmesine izin verdiğiniz an çıkacak.”

“Hayır. Öyle olmayacak. Helikopterdekinin Leoni’nin dublörü olmadığından emin olmalıyım.”

Kahretsin! Götz yere yattı ve yavaşça B ekibinin olduğu yere sürünmeye başladı.

Klima ünitesinin arkasında duran adamlarıyla arasındaki mesafe altı metreye düşmüştü.

Götz kanal değiştirdi. “Speedy. Kendini göster!”

Cevap sağ kulaklığına geldi: “Emredersiniz!”

“Derhal!”

“Pardon. Kamera kaymış. Kaskı çıkarmam gerekti; siperdeyim.”

Kulağa mantıklı geliyordu. *Ancak onu şimdi yeniden görüyor olmam gerekirdi!*

“Peki, tamam Jan.” Götz tekrar saldırganla konuşmaya başlamıştı. “Silahınızı bırakın.”

“Sonra Leoni dışarı çıkacak mı?”

“Evet, çıkacak,” diye onayladı. Adamlarına, ne olursa olsun ateş etmemeleri talimatını vermişti.

Helikopterle bağlantıyı pilot üzerinden sağlayan operasyon merkezine, “Leoni hazır olsun ve işaretimle helikopterden insin,” dedi.

Kısa süre sonra Jan, silahı İra’nın şakağından insana eziyet veren bir yavaşlıkla indirdi. Sağ kolunu uzatıp silahı yere attı.

Götz, operasyon merkezine, “Şimdi!” dedi. Bir saniye sonra Leoni’nin helikopter penceresindeki yüzü kayboldu.

“Geliyor Jan.” Götz, B timindeki adamlarının sadece iki metre uzağındaydı, hâlâ yerde yatıyordu. Götz, önünde iki adam ve uzatılmış bir bacak görünce şaşırdı. *Speedy klima ünitesinin*

arkasında diz mi çöküyor? Öyleyse son telsiz görüşmesi bunu doğruluyordu. Monitördeki görüntü, sanki biri kamerayı kuvvetle sarsıyormuş gibi sürekli değişiyordu.

Bu sırada Leoni, helikopterin açık cam kapısından inmişti. Götz önüne bakıyordu.

Leoni iş kadını kıyafeti ve rüzgârda dalgalanan saçlarıyla pahalı bir parfüm ya da yeni bir sigaranın reklamında oynayan bir oyuncuyu andırıyordu. Tek fark, burada inanılmaz büyüklükte bir rejinin olması ve Götz'ün filmin nasıl biteceğini bilmiyor olmasıydı. Şu an senaryoyu bilen tek kişi Jan'dı. Jan, karşısında gördüğünün Leoni olduğuna açıkça ikna olmuştu. Hızlı üç el hareketiyle Ira'yı kendinden ayırıp bantları çözdü. Ira, izah edilemeyen sebeplerle hâlâ Jan'ın çok yakınında duruyor, Jan ve Leoni'nin birbirlerine yavaş yavaş yaklaşmasını izliyordu.

May, "Şimdi nişanlıma hoş geldin diyeceğim," dedi titreyen sesiyle. "Sonra beni alabilirsiniz."

Götz, "Ani hareket yok. Hata yok!" diye uyardı. Ira hâlâ Jan May'ın çok yakınında, nişan hattında duruyordu. Operasyonun planlanması aşamasında herkes, Jan ve Leoni'nin olası sarılmasını beklemek konusunda mutabık kalmıştı. Çünkü bu, Jan'ın dikkatini dağıtacak en büyük şey olacaktı; tabii Jan'ın daha büyük amaçları olmazsa.

Götz'ün taşınabilir monitörü aniden parladı. Götz nasıl bir hata yaptığını gördü. Speedy'nin kamerası tekrar sorunsuzca çalışıyor, Götz'ün gördükleri kalp atışlarını hızlandırıyordu. Beyni sahneyi ayrı görüntülere böldü: Leoni'nin tereddütle uzattığı elini tutan Jan. Üzerindeki bant kalıntılarından kurtulurken Jan ve Leoni'yi izleyen Ira. Birbirine yavaşça yaklaşan, iki yüz. Ve arka planda pervaneleri nihayet tamamen duran helikopter.

Başı! Leoni'ye buraya gelirken refakat eden polisin başı! Polisin başı, boğazından kanlar akarken uyuyormuşçasına cansız bir şekilde plastik cama dayanmıştı.

Götz, düşüncelerinde, *kokpit*, diye bağırdı. Tehlikenin kaynağı Speedy değildi, kendi ekibi değildi. Tehlike arkadan değil, önden gelmişti! Yerini terk edip Leoni'nin refakatçisini öldüren, artık ortalıkta görünmeyen pilottan gelmişti.

Götz göz açıp kapayıncaya kadar sezgilerine teslim olmuş, adımlarını düşünmeye son vermişti. Öncelikle her iki konuşma kanalını da aktif hale getirdi. Ardından ayağa kalkıp koşmaya başladı.

“Pilot!” diye bağırdı. Koşarken kısa bir süre arkasına döndü ve iki ekibe de işaret verdi. Elini kaldırır kaldırmaz ateş etmelerini emretti.

Tekrar önüne döndüğünde adam, helikopterin kapısında belirdi. Elinde bir silah vardı.

Hayııııııı!

Götz, pozisyon almak için yana atıldı. Koşarken silahını katile doğrultuyordu.

Aman Tanrım! Bu mesafeden herkesi vuracak. Jan'ı, Leoni'yi. Ve Ira'yı.

“Yere yat!” diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki sesi megafonsuz da duyulabildi. Pilot başını kaldırdı ve Götz'e baktı.

Boş versene! Götz koşmaya devam etti. Doğruca ateş hattına.

29.

Oan Jan için önemli olan tek şey vardı: Leoni'ye dokunmak. Jan'ın endişeli parmakları, sinemada gizli aşkıyla ilk kez fiziksel yakınlık sağlamak isteyen bir gencin parmakları gibi titriyordu. Heyecanlı ve beklenti doluydu, aynı zamanda utanç verici bir reddedilişten korkuyordu. Leoni narin eliyle Jan'ın elini tutup hafifçe sıktığında hissettiği birlik duygusu, neredeyse acı verecek kadar güzeldi. Jan gözlerini kapattı ve dünyayı algılayan tüm duyularını susturdu.

Bu anı beklemişti.

Son haftalarda bunun için yaşamış ve tüm yaşamını bu an için feda etmişti. Şimdi sadece o ve Leoni vardı. Onu kendine çekti. Leoni direnmedi. Aksine. Neredeyse ilk zamanlarındaki gibiydi. Tek bir kelime etmeden birbirlerini sevdikleri zamanlardaki gibi. Öncesinde de o anda da sarf edecekleri her cümle, bu anın değerini azaltırdı. Dünyadaki hiçbir dil, şu anın anlamını gereğince tanımlayamazdı. Jan ağzını açtı, yanağında Leoni'nin uzun süredir özlediği nefesini hissetti. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki tüyleri görünmez bir temasa girmişti bile. Ardından dudakları da kavuştu.

Leoni, Jan onu kendine çekip öperken inledi. Jan, Leoni'yi sekiz aylık ayrılıklarını telafi etmeye çabalıyormuşçasına bir yoğunlukla öptü.

Jan, Leoni'yi tabii ki bir daha asla bırakmazdı. Onu tabii ki bir an için gözünün önünden ayırmazdı. Leoni'yi kendisinden koparmalarına bir daha asla izin vermezdi. Her şey eskisi gibiydi. Pürüzsüz teninden, fırından yeni çıkmış kek kokusu yayılıyordu. Parmaklarını gezdirdiği ipeksi saçları elini okşuyordu. Dillerinin birbirine daha iyi değebilmesi için Leoni parmak uçlarında yükseldiğinde vücutlarından geçen apaçık sarsıntı... Leoni'nin gözyaşlarının tadı bile eskisi gibiydi. Belki tek bir fark vardı.

Jan rahatsız edici düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama etraflarındaki sesler bilincine nüfuz etmeye başlamıştı bile.

Değişen tek şey öpücüğün tadıydı. *Değil mi?*

Biraz metalikti. Biraz demirli.

Leoni'nin vücudundan bir sarsıntı daha geçti ancak bu kez sarsıntının sebebi, parmak uçlarında yükselmesi değildi. Jan onu hâlâ öpüyordu. Ancak acı tat, daha da yoğunlaşmıştı. Ve sesler de daha yüksekti. Başka türlü olmazdı. Gözlerini açtı.

Doğrudan ona baktı. Ve çığlık atmak istedi.

Bakışları boştu. Bakışlarındaki sıcaklık göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş, göz bebekleri donuklaşmıştı.

Jan madenî bir hışırtı duydu. Havalı bir silahın ölümcül şarjör sesi. Başını geri çekti ve Leoni'nin dudaklarının kenarından çenesine doğru akan kanı gördü. Bir atış daha duyuldu. Ardından Leoni öksürdü ve ağzından daha fazla kan akmaya başladı.

30.

İlk mermi kimseye isabet etmemişti. Götz, henüz pozisyon almamıştı ve havaya ateş etti. Dikkatleri dağıtmasıyla pilot silahının tetiğini çekinceye kadar yarım saniye kazandı.

Jan ve Leoni birbirlerini kucaklayarak kendilerini mükemmel bir hedef konumuna getirirken Ira kendini hemen yere attı.

Vücudundan bir acı dalgası geçti, vurulduğunu düşündü. Ancak duyduğu acının sebebi, kırık kaburgasının üzerine düşmesiydi.

İkinci mermi, pilotun silahından çıkıp Götz'ün sol omzunu sıyırdı. Ancak ucuz aksiyon filmlerinin aksine, Götz aldığı yarayla metrelerce geriye uçmadı. Üst gövdesi, sanki bir futbolcu ona tam vuruş sırasında çarpmış gibi yana doğru hafifçe savruldu. Sarsıldı. Ancak ayakta kalmaya devam etti. Ve yarı otomatik tabancasıyla doğrudan pilotun korunmasız başına ateş etti.

Pilot silahını dolduruyordu. Pompalı tüfeğinin ilk boş kovanı, geniş bir yay çizerek yere düştü. Bu sırada helikopterden atlayarak Götz'ün mermisinden kurtulmuş oldu. Ancak katilin siperi yoktu. Ve şimdi yeni bir tehlike ile karşı karşıyaydı: Ira.

Ira, az önce Jan'ın yere attığı silahı adama doğrulttu, gözlerini kapatıp ateş etti.

* * *

Amok Oyunu

Daha sonra adli tabip, toplam üç merminin hedeflerine ulaştığını bildirecekti. Mermilerin ilki Götz'e, ikincisi katilin boynuna isabet etmişti. Katil, mermisi Leoni'nin sırtına saplanmadan bir nanosaniye önce ölmüştü. Ancak Ira'nın elinden, olanları izlemek dışında bir şey gelmemişti. Jan'ın silahı kurusıkı çıkmıştı.

31.

Götz, uyuşturucu etkisindeymiş gibi Steuer'ya yaklaştıkça, "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı. Deri ceketinin, merminin sıyırdığı sol omuz kısmı yırtılmıştı. Ira, Götz'ün aldığı yaranın büyüklüğünü kestiremiyordu ancak görünüşe göre hâlâ operasyon liderini, sağlıklı koluyla neredeyse yere savuracak kadar güce sahipti.

Steuer kesik kesik soluyarak, "Şoktasınız," diyerek geri geri yürüyordu. Götz kendinden geçmişti. Öfkesi, kan dolaşımına ağrı kesici bir litre adrenalin pompalıyor olmalıydı.

"Sizdiniz!" diye bağırdı ve Steuer'yı itti. "Pilotu siz seçt..." Götz, cümlesini yarıda kesip yanlarından iki sedyeyi geçirmek isteyen sağlık görevlilerine yol verdi. Sedyelerin birinde helikopterde öldürülen polis memuru vardı. Diğerindeyse bir sağlık görevlisi, kana bulanmış elleriyle Leoni'ye kalp masajı yapıyordu.

Götz, "Onu nereye götüreceksiniz?" diye sordu şaşkınlıkla ve sedyelerin arkasından bakakaldı. İlk olarak Jan ve bebek tehlike bölgesinden uzaklaştırılmıştı. Leoni'nin bacakları sedyede kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

Steuer, "Sizin de gitmeniz gereken yere," dedi.

"Aşağıda bir ambulans bekliyor. Benjamin Franklin'e gidecek."

"Tabii, buradan en uzak hastaneye gidiyor. Neden direkt Moskova'ya götürmüyorsunuz?"

Götz tiksintiyle yere tükürdü.

“En iyisi Leoni’nin yolda ölmesi, değil mi? Oysa Charité buraya, buradan görülebilecek kadar yakın.”

Ira, arkasında kil kırmızısı klinik binasının tabelasının yükseldiği Sony Center’a baktı.

Charité. Hastanenin sadece ismi bile korkunç bir düşünceyi, Ira’nın sinir hatlarına takılan paslanmış dikenli tellermişçesine pekiştiriyordu. *Kitty!*

Ona gitmesi gerekiyordu. Mümkün olduğunca hızlı.

Götz’ün kulağına, “Leoni’yi oraya götürmek istememesinin bir nedeni daha var,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Kitty! Charité’de. Schuwalow katillerinden birini ona yolladı.”

“İyice kafayı mı yediniz, Ira?” diye karşı çıktı Steuer. Ira’nın son sözlerini duyduğu açıktı. İki kolunu havaya kaldırdı.

“Başka yolu yok. Potsdam Meydanı civarında korkunç bir trafik var. Ambulans Steglitz’e, merkeze doğru yüz metre gitmekten daha hızlı ulaşır.”

Götz artık Steuer’yi dinlemiyordu bile. Gözleri huzursuzca Ira, Steuer ve Leoni’nin sedyesinin az önce gittiği metal kapı arasında hareket ediyordu. Göz göze geldiklerinde Ira, Götz’ün ilk şoku yavaş yavaş atlattığını gördü. Ancak acı, bilincinde geziniyordu. Ira boğazını temizleyip kuru dudaklarını açtı.

“Lütfen bana yardım et,” demek istedi. “Kitty’ye yardım et.” Ama sanki hissettiği korku, ses tellerine ağırlık yapıyor gibiydi. Ses tellerinin titreşmesini sağlayacak gücü kalmamıştı. Ancak buna gerek de yoktu. Götz onu böyle de anlayabiliyordu.

Steuer’ya, “Buna izin vermeyeceğim,” dedi

“Anlamadım?”

“Leoni’ye ambulansa aşırı dozda atropin verilmesine izin vermeyeceğim.”

“Travma yaşadınız Götz. Saçmalıyorsunuz.”

“Güzel...” Götz tekrar tükürdü, Ira, Götz’ün tükürüğünde gördüğü kırmızılığı uydurmuş olmayı umuyordu.

“...o zaman ben de onunla gideceğim. Ambulansta Leoni’ye eşlik edeceğim. Ve nereye gidileceğine ben karar vereceğim.”

Götz, Ira’ya onu merdivene doğru takip etmesi için bir işaret verdi.

“Hayır, olmaz...” Steuer gitmelerine sersemce engel olmaya çalıştı

“Neden?”

“Çok fazla zaman kaybediyoruz. Hem ambulansta yeterince yer yok.”

“Tabii ki var.” Götz alaycı bir şekilde gülümsedi. Vücudunu yeni bir acı dalgası sardı. Gözleri yaşardı.

“Ben de öyle düşünmüştüm piç kurusu!”

Gitgide kapanan havaya baktı, yavaş yavaş yaklaşan yağmur bulutları peşlerinden bir çözüm getiriyor gibiydi.

“O zaman sadece B planı işe yarayacaktır.”

“B planı mı?” Steuer şaşkınlıkla tekrarladı.

Götz, operasyon liderine daha da yaklaştı.

“Telsizinizi alın. Açıklayacağım.”

Götz’ün sözleri, Steuer’nın suratına öfkeyle çarptı. Ancak Steuer’nın hissettiği tek şey, Götz’ün alnına dayadığı silahın namlusuydu.

32.

“**B**u sadece delilik!..” diye bağırdı Ira. Ira, helikopterin pervanelerinin hücum açısını değiştirmek için koltuğunun yanındaki kolu çeken Götz’ün hemen arkasında duruyordu. Helikopter çoktan tam hızda çalışmaya başlamıştı; Götz ve Ira, aceleyle taktıkları kulaklıklar aracılığıyla anlaşıyordu.

Götz, “Bunun nasıl uçurulacağını biliyorum!” diye bağırdı.

“Ama vuruldun. Çok fazla kan kaybediyorsun.”

“Leoni’den daha fazla değil!”

Bu konuda kesinlikle haklısın.

Ira kulaklığını yardımcı pilot koltuğuna attı ve arkaya geçti. Leoni’nin sedyesi, koltuk arkasına birkaç bagaj kayışı ile sabitlenmişti, vücudu battaniyelerle örtülmüştü. Steuer’nın talimatıyla tekrar çatıya dönen sağlık görevlileri, Leoni’nin durumunu kısa sürede stabilize etmiş gibi görünüyordu.

Ira, helikopterin hız kazandığını ve dışarıdaki rüzgârın gitgide şiddetlendiğini fark etti. Helikopter, Leipzig Caddesi’ne doğru sağa kesin bir dönüş yaptı. Meşhur hastane, hava yoluyla maksimum iki dakikalık mesafedeydi. Uçuş kısa süreceği için sürgülü kapıları açık bırakmışlardı. Ira, bir yolcu koltuğuna tutunuyor, Leoni’ye doğru eğiliyordu.

Leoni’nin tüm vücudu huzurlu bir izlenim bırakıyordu. Hareketsizdi.

Fazla hareketsiz. Ira, Leoni'nin kana bulanmış saçlarını dikkatlice suratından çekti ve elektrik çarpmışçasına geri çekildi.

“Götz!” diye haykırdı. Götz, Ira'yı duymuyordu. Helikopterin uğultulu gürültüsü, Ira'nın ince sesini yutuyordu.

Çaresizce yere bakması bir dakikadan fazla sürdü. Helikopterin küçük bir türbülansa girmesiyle ancak kendine gelebildi. Aklını tamamen kaybettiğini düşündüğünde ayağa kalktı, tavandan sarkan kulaklıklardan birini alıp Götz'le iletişim kurabilmek için kafasına geçirdi.

Kare camdan dışarı baktı. Cam, tam Leoni'nin az önce oturduğu yerdeydi. Götz, pilotun dikkatini dağıtmak için ateş ettiğinde mermisi cama isabet etmişti. Şimdi parçalanmış cam, Ira'nın bir süre önce aldığı karar için tüyler ürpertici uygunlukta bir çerçeve oluşturuyordu.

Ira sessizliğini, “Neler oluyor?” diyerek bozdu. Yine kulaklığı çıkarıp atmak istedi. O korkunç cevabı duymak istemiyordu.

Götz, “Aşağı iniyoruz,” dedi. Brandenburg Kapısı, parlamento binasının camdan kubbesi, Holokost Anıtı, bu simge yapıların hiçbiri görüş alanlarında değildi. Farklı bir yöne gidiyorlardı ve Charité'nin yakınında bile değillerdi. Bunun yerine Kreuzberg'de kullanılmayan bir demir yolu bölgesine yaklaşıyorlardı.

33.

“**A**nlamıyorum,” dedi Ira, sanki bir makas kasığından içeri girmiş, ağzını açarak iç organlarını yırtıyormuş gibi korkunç bir ağrı hissederken.

Götz, “Ah, evet!” diye bağırdı ve arkasına döndü. Yüzü tamamen ifadesizdi. “Her şeyi anlıyorsun.”

Ira, yumruğunu sıkıp çığlık atmamak için bileklerini ısırды. Elbette anlıyordu. Şimdi. Çok geç. Köstebek oydu. Götz, Schuwalow’un yordakçısıydı.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Bunca zaman boyunca tek bir hedefi vardı: Leoni’nin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek. Bu yüzden stüdyoya yapılacak baskını mümkün olduğu kadar geciktirmek için her şeyi yapmıştı. Onu olay yerine götürüp Steuer’ı müzakere için ikna etmesinin tek nedeni buydu. Diesel, sözde rehinelerin gerçek kimliğine çok yaklaşıncı onu radyodan göndermiş, toplantı sırasında operasyona karşı olduğunu açıkça dile getirmişti. Ve operasyona engel olamayınca stüdyoya kendisi girmişti.

“Manfred Stuck onu bulduğunda hayattaydı!” Bu bir soru değil, umutsuz bir tespitti. Götz yine de başını salladı.

“Sadece uyuşturucunun etkisindeydi. Onu sen vurdun, Jan değil. Tıpkı Onassis’i vurduğun gibi. Operasyondan sonra kimsenin stüdyoya girmeye cesaret etmesini istemedin. Rehin

alma vakasının Leoni bulunana kadar devam etmesi için her şeyi yaptın.”

Götz cevap niyetine helikopteri sallayıp alaycı bir şekilde güldü. Yerden sadece birkaç metre yukarıdaydılar. “Schuwalow’un beni kaçıracağını da biliyordun, değil mi? Bu da bir tiyatroydu. Kaçırılmamdan kurtarılmama kadar her şey.” Ira’nın düşünceleri başının üzerindeki pervanelerden daha hızlı dönüyordu.

Tabii ki. Steuer, Ira’yı olay yerinden attıktan sonra Götz, Ira’nın müzakere masasına geri dönmesini sağlamak zorunda kalmıştı. Marius bu yüzden bilgi paylaşımında bu kadar cömert davranmıştı. Faust, tanık koruma programı ve Leoni arasındaki bağlantılar hakkında sadece belli başlı bilgileri öğrenip Leoni’yi aramaya devam etmeliydi. Götz onu kötüye kullanıp manipüle etmişti. Ira, Götz yüzünden haberi olmadan bir mafya kuklası haline gelmişti. Üstelik neredeyse onunla tekrar yatağa girecekti. Faust bile Götz’ün tezgâhın bir parçası olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

Son sözlerinden biri, “*Yalnız olsaydık bunu size söyleyebilirdim,*” olmuştu. Bu sözlerin artık farklı bir anlamı vardı.

“Tüm bunları neden yaptığını sormama gerek yok, değil mi?”

“*Dairemin borcu bitmedi, geçen sene kumarda şansım yaver gitmedi. Boğazıma kadar borcum var,*” diye Götz bizzat itiraf etmişti. “*Mesleğimi kaybetmeyi göze alamam.*” Artık Ira, Götz’ün kime borçlu olduğunu ve meslek kelimesiyle hangi işi kastettiğini biliyordu.

Ira kulaklıklarını çıkardı ve sağa sola tutunarak kokpite geçti. “Bunu ne kadar para için yapıyorsun? Leoni’yi başkası halletseydi Marius tasmanı çözmez miydi? Pilotu bu yüzden mi vurdun?”

“Her şeyi biliyorsan, neden hâlâ soruyorsun?”

Helikopterin ayak bölmesi, saydam pleksi bir pencereyle kaplıydı. Ira bir yabancı ot yığınınına yaklaştıklarını görebiliyordu. Götz, inmek için iyi bir yer seçmişti. Bir tarafta harap halde tuğladan bir kır evi, diğer tarafta sökülüp atılmış ray yığınları vardı.

Bu umutsuz ortamda Ira'nın aklına bu sabah geldi. Dondurucusundaki kapsülleri düşündü. Muhtemelen şu an ölmüş olan kızını düşündü. Sara'yı, Jan ile yaptığı konuşmaları ve Leoni'yi hatırladı. Ve aniden tamamen sakinleşti. Nabızı yavaşladı ve helikopterin iniş tertibatı çakıllı zemine değerken içine neredeyse kurtarıcı bir sakinlik yayıldı.

Ira, arkasına dönüp yolcu bölmesindeki kırık cama baktı, bakışları Leoni'yi teğet geçti. Birkaç dakika önce Steuer'nın alnına dayanan silahın, şimdi sırtını hedef aldığını hissetti.

34.

Her şey yalandı. Şu an imzaladığı grimsi renkli A4 kâğıdın her satırı yalandı. Günün travması ona geri dönüşü olmayan bir zarar verememişti. Kız kardeşini takip etmek istemiyordu. Yaşamına son vermek, kendi özgür iradesiyle aldığı bir karar değildi. Kitty yine de tarih ve saati, imzasının yanına yazdı. Bunu yapmasının tek sebebi, önce kendini Dr. Pasternack olarak tanıtip ardından yüzüne silah doğrultan kar beyaz doktor önlüklü zarif adamın öyle istemesiydi.

“Çok güzel,” dedi, pahalı saatine bakabilmek için susturuculu tabancayı hafifçe eğdi. “Şimdi hapları iç.”

Kitty şaşkınlıkla katilinin evli olduğunu fark etti. Komodinin üzerinde duran dört hapi işaret ettiği elinde platin bir alyans vardı. Bir şişe suyun yanında, sanki zararsız birer şekerlemlermiş gibi öylece duruyorlardı.

Kitty, “Bundan paçanızı sıyıramazsınız,” dedi.

Adam, hafif bir gülümsemeyle, “Merak etmeyin, ben başımın çaresine bakarım,” diye karşılık verdi. Kitty’ye yarısına kadar suyla dolu plastik bardağı uzattı.

Kitty, hararetli bir şekilde nasıl zaman kazanabileceğini düşünüyordu. *Direndim, neredeyse banyodan kaçıyordum, mektubu olabildiğince yavaş yazdım. Başka ne yapabilirim?*

“Ama stüdyoda hiçbir şey görmedim ki,” diyerek son kez şansını denedi. “Sizi ele verebileceğim hiçbir şey yok.”

“Acele et!” Yakarışlarını görmezden geldi. “Ek süre doldu.”

Kitty, titreyen bacaklarıyla yatağın kenarına oturdu. Pence-
renin arkasında yükselmekte olan siyah bir bulut gördü. *Demek
şimdi iki yalanla ölüyorum*, diye düşündü umutsuzca. İlk iki
ilacı alırken Sara’nın son mektubunu hatırladı. Annesinin hiç
okumadığı mektubu. Son basamaktaki iki not kâğıdını.

Kitty, ablasının evine annesinden sadece birkaç dakika önce
gelmiş, gizlice ayrılmadan önce not kâğıtlarını yanına almıştı.
Böylece Ira, Sara’yı buna iten gerekçeleri asla öğrenmeyecekti.
Kaderin cilvesi bu ya, Kitty bugün fikrini değiştirmişti. Her şeyi
itiraf etmek istiyordu. Annesini ziyaret edip onunla her şey hak-
kında açıkça konuşmak niyetindeydi. Ama şimdi her şey farklı
olacaktı. Şimdi bildiklerini kendisiyle mezara götürecek ve zorla
yazdığı veda mektubuyla dünyaya başka bir yalan daha bırakacaktı.

“Daha hızlı.” Katil, Kitty’yi acele ettiriyordu. Kitty, bir an
adama neden ateş etmesi için bir sebep vermediğini düşündü.
Böylece annesi en azından onun gerçek kaderini bilirdi. Ani-
den hayatta kalma içgüdüğü ve bu içgüdüünün ortaya çıkardığı
umutlar, belki de bir şekilde hayatta kalmayı başarabileceği
düşüncesi galip geldi.

Üçüncü hap ağzında kayboldu. Yutkunurken başını geriye
doğru eğdi. Gözü, ucunda acil durum zili olan kesik kabloya
takıldı. Mektubunda bundan da bahsetmişti. Geri dönüşü ol-
masın diye kabloyu kestiğini yazmıştı.

Dördüncü hap, şişmiş diline yapışmadan önce katilinin canı
yüzü bulanıklaştı. Hapın acı tadı yüzünden suratını ekşitmemek
için inanılmaz bir çaba harcıyordu.

Kitty dengesini kaybetti ve yatağa devrildi. Göz kapakları-
nın yavaşça kapanmaya gücü kalmamıştı. Bu yüzden adamın
kolunu plastik bir bantla nasıl bağladığını görmemesi mümkün
değildi. Enjeksiyon için doğru yeri bulması çok uzun sürmedi.

35.

“**S**on durak.” Götz pilot koltuğunda oturmaya devam etti.
“Burada iniyorsun.”

Götz, pervaneleri durdurmayınca Ira, onu indirip uçmaya devam edeceğini düşündü. Uçuştan önce, sayesinde helikopterin yerinin tespit edilebildiği sinyal ileticiyi tahrip etmemiş olması imkânsızdı.

“Hayır, inmiyorum.”

Onunla konuşurken yüzüne bakmak Ira’nın midesini bulandırıyor. Ira, çıplak eliyle parçalanmış cama uzanıp büyük bir parça aldı.

“Ne yapıyorsun? Oyun bitti.”

“Bitmedi.” Ira tiksintisini dizginledi, artık doğrudan Götz’ün gözlerine bakıyordu. Gerçekleştirmeyi planladığı umutsuz eylem için doğrudan göz teması kurması gerekiyordu.

“Ben bir müzakereciyim, unuttun mu? Bu yüzden pes etmeyeceğim, tam aksine sana bir teklifte bulunacağım.”

Götz şaşkınlıkla kahkaha attı.

“İnanılmazsın Ira. Daha ne için pazarlık yapalım ki? Hiçbir güce sahip değilsin. Artık elinde hiçbir koz yok.”

“Hayır, bu var!”

Ira, keskin kenarlı pleksi parçasını gösterdi ve Götz daha yüksek sesle güldü.

“Bu ne? Omzumun yarısı yarık. Gerçekten bir parça pleksiden korkacağımı mı düşünüyorsun?”

Ira, “Korkup korkmaman onu nereye saplayacağıma bağlı!” dedi ve kendi bileğini kesti.

36.

Götz hayretle, “Kahretsin, ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Ira’nın sol kolundan kanlar fışkırıyordu. Ira; bileklerini enine kesmekle sadece tendonlarını birbirinden ayıran, bu yüzden de intihar girişimi başarısızlıkla sonuçlanan yüzde doksanlık kesimin aksine, bileğini damar boyunca dikine kesmişti.

Akan kanın, kendine yerde bir akarsuymuşçasına yol yapışını izlerken cevap verdi: “Unuttun mu? Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.”

Götz pilot koltuğunda endişeyle kıpırdanıyordu. Hava kötüleşmiş, rüzgâr şiddetini artırmıştı. Helikopteri yerde tutmak istiyorsa oturduğu yerden kalkmaması gerekiyordu.

“Sen gerçekten delisin Ira.” Artık Götz’ün söylediklerini kulaklıksız da duyabiliyordu.

“Helikopterden hemen inmezsen seni de götürmek zorunda kalacağım. Ya uçuşta ölürsün ya da Schuwalow iner inmez bu işi tamamlar.”

Ira başını hafifçe salladı.

“İkimiz de bunu önleyeceğini biliyoruz Götz. Beni öldürmek istemiyorsun.”

“Bugün UPS şoförünü ve bir meslektaşımı vurdum. Gerçekten bugünkü işimin bittiğini mi düşünüyorsun?”

“Konu bensem evet. Ben senin zayıf noktanım, Götz. Ben senin yumuşak karnınım.”

Ira, hafif sersemlemiş hissediyordu. Çıplak ayakları, yavaş yavaş Leoni'nin sedyesine doğru yayılan kandan birikintiye de-
ğiyordu.

Kısa süre içinde bayılmak istemiyorsa oturması gerekiyordu.

"Gözlerinin önünde kan kaybından ölmeme dayanamazsın."

"Saçmalık, yanılıyorsun."

"Bu noktada değil. Beni iyi dinle. İkimiz de sona yaklaşı-
yoruz. Kaybedecek vaktimiz yok. Öyleyse bir anlaşma yapalım:
Sana Leoni'yi vereyim, sen de bana..."

"Ben Leoni'ye zaten sahibim," dedi öfkeyle. "Tek yapmam
gereken onu Schuwalow'a götürmek."

"Hayır, hayır, hayır!" Ira kafasını geriye eğip gözlerini ka-
pattı. Şu an vücudunda ne olduğu düşüncesini, ağır ve işkenceli
ölüm düşüncesini bastırdı.

"Beni dinlemiyorsun. Sana Leoni'yi kızım karşılığında ve-
riyorum!"

Götz gerçekten şoke olmuş görünüyordu. Artık tek bir ke-
lime anlamıyor gibiydi.

"Kitty'nin başına bir şey gelmesini engelle, ben de hemen
inip Leoni'yle gitmene izin vereyim."

"Sen tamamen delisin," diye cevaplayıp önüne döndü. "Artık
gidiyorum."

"Hayır!"

"Evet." Başının üzerindeki iki küçük şalteri indirdi.

"Sana yardım edemem Ira. İstesem bile edemem. Schuwa-
low Leoni'yi teslim alır almaz ismimi listesinden çıkaracak. Ben
onun oyununda küçük bir piyonum. Kızının yanındaki katili
ıslığımla durdurma gücüm yok."

Tüm helikopter bozuk bir çamaşır makinesi gibi titriyordu.

Ira, "O zaman benimle son anın, çaresizce kan fıskiyesini
durdurmaya çalışman olacak," diyerek son kozunu kullandı.

Götz tekrar arkaya, Ira'ya baktı.

“Hangi fiskiye?”

Onu daha iyi görebilsin diye ayağa kalkıp solgun kalçasının üzerindeki kazağı kaldırdı. Solgun yüzünde tek bir renk kalmamıştı.

“Konu atardamarlar olunca çok uzun sürüyor. Bilincimi kaybettikten hemen sonra kolumu bağlayabilirsin.” Tekrar gözlerinin içine baktı.

“Ama buraya atacağım küçük bir kesikten sonra, profesyonel bir tampon olmadan beni kurtaramazsın.”

Pleksi parçasını kasık atardamarına yerleştirdi. “Kızımı kurtar yoksa burada gözlerinin önünde öleceğim!”

37.

Komodinın üzerindeki telefonda gelen kuş sesi, her geçen saniye daha da yükseldi. Ses, şırıngadaki son damla Kitty'nin damarına ulaştıktan kısa süre sonra başlamıştı. Şimdi zil sesinin yüksekliği, insanı rahatsız eden boyutlara ulaşmıştı. Sahte doktor, Kitty'nin kolundan enjeksiyon iğnesini çıkardı, tam kapatmak için Kitty'nin cep telefonuna uzandığı sırada ısrarla arayan numarayı tanıdı.

“Ne oldu?” diye sordu. Sonra sessizce hattın diğer ucundan söylenenleri dinledi.

“Bu gerçekten Schuwalow'un talimatı, öyle mi?”

Kullanılmış şırıngayı önlüğünün cebine attı. O ana kadar odadaki her şeye dokunduğu krem rengi ameliyat eldivenlerini bir süre daha çıkarmadı.

Kısa bir süre sonra, “Hayır,” diye cevap verdi. Ardından daha güçlü bir sesle tekrarladı: “Hayır! Olmaz. Artık çok geç. Enjeksiyonu çoktan yaptım.”

Titizlikle bir şey unutup unutmadığını kontrol etti. Ancak her şey mükemmeldi. Ne tanık ne de kanıt vardı. Ortasından katlanmış intihar mektubu, Kitty'nin cansız bedenini yarıya kadar örten örtünün üzerinde duruyordu.

“Ama bu mantıklı değil,” dedi. Ardından arayan kişinin söyledikleri bitince, “İyi, peki,” diye onayladı. “Madem Marius böyle olmasını istiyor.”

Katil yatağa yaklaşıp Kitty'nin sol gözünü açtı.

Emri yerine getirdi. Onun için fark etmezdi. Parasını iki durumda da alacaktı. Ve para çoktu. O kadar çoktu ki karşılığında işe yaramaz şeyler de yapılabilirdi.

Kendisine verilen görevleri yerine getirdikten sonra cep telefonunun şarjını çıkarıp cebine koydu. Odayı yavaş adımlarla ve arkasına bakmadan terk etti. Bugünkü işini halletmişti.

38.

Birini ölüme götüren kişiye güvenilebilir mi?

Ira, hareketsiz yüküyle kendisinden gittikçe artan bir hızla uzaklaşan helikopterin arkasından bakarken kendini başka seçeneğinin olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Götz ona, “Seninle konuşamaz,” demişti. “Ama kızın hâlâ hayatta.” Bunu ispatlamak için telefonunu Ira’nın kaskatı kesilmiş ellerine vermişti. Telefonun tuşları, idareten bileğine bağladığı kazak gibi kanla kaplıydı.

Kendi kendine, *gerçeği mi söyledi*, diye soruyordu. Cevabın hayır olması daha muhtemeldi. Her şey bitmişti. Çok geçti. Ne yazık ki şimdi her şey sona ermişken bu sabahki gibi umursamaz bir kayıtsızlık sergileyemiyordu. Ancak artık bunun da önemi yoktu. Öyle ya da böyle Kitty’yi bir daha göremeyecekti. Katili tarafından çekilmiş olsa da en azından son bir fotoğrafını görmüştü. Yeşilimsi bir ışıkla parıldayan ekrandan bir yağmur damlasını silip kızının açık gözlerine baktı. Bir yağmur damlası daha düştü, ardından bir damla daha. Korkunç günün güzel havası sona ermişti. Tıpkı kendisi gibi. Burada, hiçliğin ortasında. Tıpkı Kitty gibi. Çünkü bu fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

Götz Ira’ya, “Gözbebeğinin flaşa nasıl tepki verdiğini görüyor musun?” deyip helikopterden inmesi için yalvarmıştı. Katil

iki fotoğraf çekip fotoğrafları MMS ile peş peşe Götz'ün cep telefonuna göndermişti. "İki fotoğraf, farklı iki boyutta gözbebeği, görüyor musun?" Gülünç. Dolaşım sistemi o zaman da şu an olduğu gibi çökmek üzereydi. Artık hiçbir şeyi birbirinden ayırt edemiyordu.

Ancak dünyaya veda etmeden en azından bir şeyi anlamıştı: Götz onu öldürmek istememişti. Öldürememişti. Ira, onun zayıf noktasıydı. Ira ne yazık ki onun kötü kaderi olamamıştı. Helikopterden inmesine Götz de en az kendisi kadar şaşırmıştı. Sefil hayatıyla ilgili en azından son kararı kendisi vermek istemişti. Öleceği zamanı ne Götz ne de Schuwalow belirleyebilmeliydi. Ölürken bu sabah planladığı gibi yalnız olmak istiyordu.

Çiseleyen yağmur biraz daha yoğunlaştı ve helikopter karmakta olan gökyüzünde bir tenis topunun büyüklüğü kadar kaldı. Ira helikopterin arkasından bakıp Götz'ün, Leoni'nin cansız bedenini babasına teslim etmesinin ne kadar süreceğini düşündü. Helikopterden inmeden önce Leoni'nin yüzünü görünce yaşadığı şokun etkisiyle neredeyse felç olmuştu. Önce Götz'e söylemeyi düşünmüştü. Ancak her şey sona ermişti. Oyunun sonunda Götz'ten bu basit gerçeği saklamasının, hissettiği son mutluluk olmasını istemişti. "Peki o halde," dedi kendine. Burnundan derin bir nefes aldı ve tozlu şehir kokusuna karışan ıslak çim kokusunu son kez içine çekti.

Bunu özleyeceğim, diye düşündü. Özleyeceğim pek şey yok ama kokuları özleyeceğim.

Sağ eli titriyordu, telefonun titreşimini algılaması birkaç saniye sürdü. Kızının bulanık fotoğrafı yerini gelen çağrının bildirimine bırakmıştı.

⇒ Bilinmeyen Numara.

Omuzlarını silkti.

Son düşüncesi, *light kolayı tercih ederdim*, oldu. *Limonlu light kola...*

Ardından pleksi parçasını yerleştirdi ve aslında her şeyi açıklayacak olan son çağrışı görmezden geldi.

39.

İki hafta sonra

Kuş bakışı bakılınca Moabit Hapishanesi'nin yıldız şeklindeki beş kanadı ona hep devasa bir yel değirmenini hatırlatıyordu. Aşağıda, hapishanenin merkezi binasının önünde bulunan dikenli tellerin arkasındaki kırmızı gözetleme kulelerinin bıraktığı izlenim, çok daha az romantikti. Geçen onca zamana rağmen binanın yüksek güvenli kanadına gitmesi gerektiğinde Steuer'nın hâlâ biraz midesi bulanıyordu.

Saate baktı, biraz vakti vardı. Saat on bire doğru güvenlik noktasının arkasında buluşmak için sözleşmişlerdi. Tıpkı havaalanında olduğu gibi, güvenlik bölgesine geçmek isteyen herkes, tüm metal ve tehlikeli eşyalarını girişte bırakıp bir metal detektöründen geçmek zorundaydı. Steuer, güvenlik noktasını geçip vücut ağırlığıyla âdeta bir dayanıklılık testine tabi tuttuğu ahşap, sağlam olmayan, kolçaksız sandalyeye oturmuştu.

Ira, Steuer'yı birkaç dakika sonra, "Özür dilerim," diyerek selamladı. Yüzüne renk gelmişti ancak hâlâ çok uzun süren bir hastalık sürecini henüz atlatıyormuş gibi görünüyordu. Olan da bir bakıma buydu.

"Neden özür diliyorsunuz? Dakikten de dakiksınız."

"Hayır, onun için değil." Ira'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Steuer bu yüz ifadesini tanıyordu; çoğu insan tarafından yalnızca saygı duyulacak, ancak asla sevilmeyecek bir insan olduğunu biliyordu ve Ira'nın utangaç gülümsemesinin, ona duyabileceği sempatinin üst sınırı olduğunun farkındaydı.

“Yanlış tahminim için özür dilerim,” diye açıkladı. “Faust’un sizi ağına düşürdüğünden çok emindim.”

Steuer güldü. Muhtemelen en uygun kelime ağına düşürmektir. Gerçekten de başsavcı tarafından kandırılmıştı. İlk *cash-call*’dan kısa bir süre sonra, Jan talebini radyoda ilk kez dile getirdiğinde Faust, Steuer’ı arayıp Leoni’nin hayatta olduğu hiçbir koşulda ortaya çıkmaması gereken önemli bir tanık olduğunu söylemiş, bedeli ne olursa olsun stüdyoya hemen baskın düzenlemeleri gerektiğini dile getirmişti.

“Hakkınızda yanılmışım...” dedi Ira, “...bunun için çok ama çok üzgünüm.”

“O halde en azından ortak bir noktamız var.” Önüne döndü, sonunda kendilerini buluşmalarının gerçek nedeninin beklediği uzun koridordan aşağı yürüdüler.

“Ben de büyük bir hata yaptım. Götz ile iş birliği yaptığınızı düşündüm. Onunla helikoptere binmenize izin vermemin tek nedeni buydu.” Steuer, sözlerinin kulağa kaba gelmemesi için çabalıyordu. Aslında Ira'nın özrünü ciddiye alması gerçekten umurunda değildi. Steuer, helikopterin sinyal ileticisinin ekrandan kaybolmasından kısa süre sonra Götz’ün cep telefonu sinyalini takibe aldırarak Ira'nın hayatını kurtarmıştı. Ira telefona cevap verseydi, kasığındaki çirkin yara izine sahip olmamış olacaktı. Sağlık ekipleri oraya son saniyede değilse de son dakikada varmıştı.

“Birbirimizi yanlış anlamayalım da. Hâlâ bir müzakere yürütmeye uygun olmadığınızı düşünüyorum. Siz hastasınız. Dengesiz bir alkoliksiniz. Bu konuda yanılmadım...” Sonrasında

sarf ettiği kelimeleri özellikle vurguladı: “Başından beri olay yerinde bulunmanızı bu yüzden, sadece bu yüzden istemedim.”

“Ne zaman anladınız?” diye sordu Ira. “Köstebeğın o olduğunu nasıl anladınız?”

“İlk kez Götz, Leoni’yi havaalanından almak konusunda ısrar ettiğinde şüphelendim. Ama o zaman bile tam anlamıyla emin değildim. Bildiğım tek şey köstebek ortaya çıkacaksa bunun MCB binasının çatısında olacağıydı.”

Steuer durdu ve ona baktı.

“Tüm bunların nasıl üstesinden geliyorsunuz? Yani, psikolojik olarak?”

Ira’nın kahkahası çıplak beton duvarlarda yankılandı. “Fiziksel olarak bir enkaz olduğum açıkça görülebiliyor yani, öyle mi?”

Steuer can sıkıntısıyla ağzını buruşturdu.

“Kızınızla ilgili konuyu soruyorum.”

Ira, cevap vermeden önce gerginlikle ellerini yeni yıkanmış saçlarında gezdirdi.

“Götz hiç değilse bu konuda gerçeğı söyledi.”

Yürümeye devam ederken bilinçsizce adımlarını aynı anda atmaya başladılar.

Steuer, nezaketen, “Kızınız nasıl oldu?” diye sordu. Önemli bilgileri zaten dosyalardan biliyordu. Suçlu, Kitty’ye ilk olarak sakinleştirici vermiş, ardından uyuşturucu enjekte etmişti. Zehir; Götz, Kitty’nin telefonunu arayıp katille konuşunca görevini tamamlayamamıştı.

“Bu arada bana güvenseydiniz, suikastçıyı elimizden kaçırmazdık.”

Sorgu odasına açılan kapıya varmışlardı. Dergi karıştırmakta olan uzun boylu polis memuru ayağı kalktı, mahcubiyetle Özel Harekât timi liderini selamlayıp ikiliye kapıyı açtı.

Amok Oyunu

Steuer, Ira'ya yol verdi. Konuşmadan içeri girdikten sonra, sorgu odasını görmelerini sağlayan tek tarafı aynalı camın arkasında yan yana ancak aralarında bir miktar mesafe bırakarak durdular.

Jan May, şartlara göre oldukça iyi görünüyordu. Steuer gerçeği bilmiyor olsaydı, Jan'ın kesinlikle koyu takım elbisesinin içinde müvekkilini bekleyen bir avukat olduğunu düşünürdü. Steuer, Ira'ya baktı. Ancak Ira, tek elini nişanlısının saçlarında gezdiren güzel kadından gözlerini alamıyordu. Kadın, kare metal masadan düşmesin diye diğer eliyle bebeğini tutuyordu.

40.

Hapishanenin yeni inşa edilmiş kanadındaki eski klima, küçük sorgu odasını soğutmayı bile başaramıyor, bir bakteri mikseri olmaktan öteye gidemiyordu. Jan May, bunu ispatlarcasına kolalı keten bir mendili ağzına götürüp öksürdü. Ardından burnunu sildi.

Ira sessizliği, “Artık mutlu musunuz?” diye sorarak bozdu. Her iki dirseğini de karşılıklı oturdukları sorgu masasına dayadı.

“Leoni ve çocuğum hayatta olduğu için mutluyum, evet,” diye cevapladı gülümseyerek. “Bunun için size minnettarım.”

“Ah, hayır.” Ira elini salladı ve parmağıyla arkasındaki aynayı işaret etti. “Övgüleriniz yanlış adrese gidiyor. Bunu Steuer sağladı.”

Medya son günlerde sürekli Özel Harekât timinin liderinden bahsediyordu.

Steuer önce Leoni’nin yerine bir dublör getirmeyi planlamıştı. Ancak hiç kimse Jan’ın gerçekte ne kadar tehlikeli olduğundan ve çatıdaki aldatmacayı fark ederse neler yapabileceğinden emin olamamıştı. Bu yüzden Leoni’ye, daha sonra hayatını kurtaracak olan en yüksek kalite çelik yelek giydirilmişti. Çatıda kalp masajı yapılıyormuş gibi görünen hareketler, sağlık görevlisinin iç kanamanın kaynağını bulmak için nafile girişimleriydi. Çünkü Leoni korkudan dilinin bir parçasını ısırıp koparmıştı. Sonrasında Steuer, Götz tarafından yaralı bile sayılamayacak kadını

tekrar helikoptere getirtmeye zorlandığında Steuer'nın adamları ne yapacağını biliyordu. Leoni, merdivenlerde, kafa karıştırmak için hazırlanan iki cansız mankenden biriyle değiştirilmişti. MCB binasının girişinde cansız mankenlerle farklı yönlerle gitmek için bekleyen üç ambulans vardı; bu numarayla katiller gerçek Leoni'nin hangi araçta bulunduğunu bilemeyecekti.

Sonunda Götz, Schuwalow'a yalnızca cansız bir manken götürmekle kalmadı; mankene aynı zamanda bir GPS vericisi yerleştirilmişti. Verici sayesinde polis mafyaya ulaşmıştı.

Ira, "Nişanlıyla az önce ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu. Ira'nın odaya girmesinden kısa süre sonra Leoni, Ira'yla hafifçe el sıkışıp kucağında bebeğiyle odayı terk etmişti.

"Ona avukatımdan aldığım harika haberleri anlattım. Şansım yaver giderse kızımın üçüncü doğum gününü kutlarken yine özgür olacağım," diye cevapladı. "Şans gerçekten benden yana olursa elektronik kelepçe alıp cezamı ev hapsinde çekeceğim."

"Tanık koruma programı kapsamında mı?"

"Evet, ailemin yanında."

"Güzel. Ve şimdi meseleyi tamamen kapatmak için benden de güzel bir şey duymak istiyorsunuz, değil mi?"

Jan, Ira'ya kıpırdamadan bakıyordu.

"Büyük çaplı bir suikastı ortaya çıkardığınız için mutlaka takdir edilmek istiyorsunuzdur, öyle değil mi?"

Jan sonunda haklı çıkmış olmalıydı. Faust, Leoni'yi resmî makamları atlatarak gizli bir tanık koruma programına dâhil etmişti. Faust'un dava hazırlığıyla ilgili belgelerinden, Leoni'yi tekrar Almanya'ya getirmeyi hiçbir zaman planlamadığı olukça açıktı.

"Leoni yaşıyor, Marius tutuklandı ve muhtemelen kızının ifadesi, Berlin'deki en büyük organize suç örgütünü yerle bir edecek. Siz de en ciddi suçlamalar hakkında suçsuz bulundu-

nuz Jan. Balistik incelemeler Stuck ve Onassis'in katilinin Götz olduğunu ispatladı."

Jan onaylarcasına başını salladı.

"Asla kimseye zarar vermek istemedim. Timber hariç olabilir."

Ira kısa bir kahkaha attı. Onun Timber'yla geçmişini biliyordu. Jan, Markus Timber'ya, programında Leoni'nin açığa kavuşturulamayan kayboluşuna değinmesini rica ettiği bir e-posta yollamıştı.

Timber'nın, aslında Dizel'in Jan'a bildirmesi için verdiği cevap, "Manyağı geri çevir," olmuştu. Ancak Timber, alıcı listesine yanlışlıkla Jan'ı da eklemişti. Bu cevap yüzünden muhtemelen Ira da Timber'nın burnunu kırardı. Yine de şu an psikoloğa sempati duymuyordu. Son birkaç gece uyumayıp Jan'a sempati duymayı denemişti. Ancak ona olan öfkesinin önüne geçememişti. "Muhtemelen hayatımı size borçlu olduğumu düşünüyorsunuz Jan. Öyle değil mi?" diye sordu bir cevap beklemeden. "Sırf kendimi öldürmeyip şu an karşınızda oturduğum için bile kendinizle inanılmaz gurur duyuyor olmalısınız."

Jan gülümsemeyi bıraktı.

"Hayır. Bunun için mutlu ve müteşekkirim. Ama kendimle gurur duymuyorum."

"Saçmalamayın. Harika hissediyorsunuz. Kızımı kurtardığınızı ve intihar etmeme engel olduğunuzu düşünüyorsunuz. Fakat ne yazık ki sizi bu konuda hayal kırıklığına uğratacağım. Çok zekisiniz, kabul ediyorum. Yalnızca para karşılığı tuttuğunuz sözde rehinelerin ifadeleri bile, her şeyi ne kadar mükemmel planladığınızı kanıtlıyor.

"Amatör bir oyuncu topluluğunu herhangi bir iddia hakkında dava etmek zor olacak. Bunun için sizi tebrik etmek zorundayım. Ancak rehin alma eyleminiz sırasında gerçekleştirdiğimiz tüm çözümleyici konuşmaları unutabilirsiniz. Hâlâ travmamın

üstesinden gelemedim. Dünyam, kızımın hafta sonu ziyaretleriyle pembeleşmiş değil. Bu arada Kitty beni görmezden gelmeye devam ediyor.”

Jan ona sessizce baktı. Yeşilimsi mavi gözlerinin sıcaklığı, Ira’nın sert sözlerine rağmen soğumamıştı.

Jan’ın sevecen bakışları Ira’nın öfkesini artırmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Ira, o kadar büyük bir hızla ayağa kalktı ki oturduğu tahta sandalye devrildi.

“Harika bir aktörsünüz ama berbat bir psikologsunuz.” Masanın etrafında yürüyerek daire çizmeye başladı. “On gün önce boş nutuklar attınız ancak söylediklerinizin hiçbirisi işe yaramadı. Hem stüdyoda Sara’yı benden daha iyi tanıyormuş gibi yaptığınız tespitler de neydi öyle?”

Jan, tek kelime etmeden ceketinin orta düğmesini açtı ve iç cebinden ikiye katlanmış, birkaç sayfalık bir mektup çıkardı. Sayfaları, sanki değerli bir tabloymuşçasına nazikçe masaya koydu.

“Bu ne?”

“Sorunuzun cevabı.”

Ira durdu, sayfaları parmak uçlarıyla tuttu. Yüz ifadesi, içi kurtçuklarla dolu bir tenekenin kapağını kaldırıyormuş gibiydi. Yıpranmış sayfaları açıp el yazısıyla yazılmış ilk satıra hızla göz gezdirdi. Ardından daha dikkatli baktı. Kavisli, düzgün bir el yazısıydı.

Jan, “Son basamak,” dedi.

Bu gerçek olamaz.

Ira, oda sıcaklığı aniden en az on derece düşmüş gibi hissetti. Mektubu Jan’ın yüzüne çarpmak istedi ancak bunu yapacak gücü yoktu.

Ira, sandalyesini kaldırmak için eğildiğinde Jan’ın, “Onu tedavi ettim,” dediğini duydu.

“Sara’yı?” Başı dönmeden önce oturması gerekiyordu.

“Sara muayenehaneme ilk kez on sekiz ay önce geldi. Onunla pek çok seans düzenledik. Bana duygularını, zorunluluklarını ve komplekslerini anlattı. Ve sizi ne kadar çok sevdiğini.”

Ira, mektubun sayfalarını karıştırırken transtaymışçasına, “Sara’nın terapisti sizdiniz!” diye tekrarlıyordu.

Jan, sesini yükselterek, “Neden Herzberg’i reddedip başından beri ünlü Ira Samin’le pazarlık etmek istedim sanıyorsunuz?” dedi. “Sara’nın ölümünden sonra yaşadıklarınızı medya aracılığıyla takip ettim Ira. Benimle aynı acıyı çektiniz. Siz de sevdiğiniz birini ‘nedenini’ bilmeden kaybettiniz. Beni anlayacağınızı, benimle konuşacağınızı biliyordum. Siz bu mesleğin en iyisisiniz. Baskınların yapılmasına, artık hiçbir çare kalmadığında müsaade ediyorsunuz. İhtiyacım olan şey tam da buydu. Diğer tarafta bir müttefike ihtiyacım vardı. Bana zaman veren birine. Size ihtiyacım vardı.”

“Ama, ama...” Başını kaldırdı, alnına düşen kalın bir tutam saçı görmezden geldi.

“...öyleyse Katharina’yı da mı tanıyordunuz?”

Jan tekrar başını salladı.

“Sara küçük kardeşi Kitty’den sık sık bahsetti. İtiraf etmek gerekirse, radyoda rehin alma fikrini aklıma ilk o getirdi. İlk başta yerel bir televizyon kanalını işgal etmeyi düşünmüştüm. Ancak bir televizyon stüdyosu amaçlarıma hiç uygun değildi. Çok fazla insan vardı. Kapalı oda yoktu. Sonra aklıma Sara’nın Kitty’yle ilgili anlattıkları geldi. Bir seansta kız kardeşinin 101.5’te gönüllü staj yapmayı ne kadar çok istediğinden bahsetmişti, radyo fikri aklıma o zaman geldi. Radyo istasyonları pek güvenlik önlemlerine sahip yerler değil. Kimse bir radyo istasyonunda terör saldırısı olmasını beklemez.”

“Kızımın lavabonun altında saklandığını geçen tüm o süre boyunca biliyordunuz yani?” Ira yine ayağa kalkmıştı.

Jan başını şiddetle salladı.

“Bu sadece talihsiz bir tesadüftü. Maalesef Kitty ben stüdyoya girmeden hemen önce, banyodayken mutfığa girdi. Ancak stüdyoyu zapt ettiğimde Kitty’nin rehinelerin arasında olmadığını fark edince yan odada olduğundan şüphelendim.”

“Herkes yalan söylediniz!”

“Hayır. Herkes değil. Bana, ‘Kitty’ye bir şey yapacak mısınız?’ diye sordunuz. Cevabım hayırdı. Onu sadece her şeyin gerçek gibi görünmesi için bir görgü tanığı olarak kullandım. Hatta Kitty’ye, sizinle iletişim kurabilmesi için Stuck’ın telsizini bıraktım Ira. Asla gerçekleşmeyen bir cinayeti doğruladı. Stuck’ın hâlâ hayatta olduğunu fark etmek üzereyken müdahale etmek zorunda kaldım.”

Ira tekrar, “Beni kullandınız,” dedi ve ayağa kalktı. İki adımda kapıda ulaştığı kapıya vurmaya başladı.

“Götz’ten zerre kadar farkınız yok.”

Grimsi yeşil çelik kapı dışarıdan açıldı.

Ira gözden kaybolmak üzereyken Jan, “Hakkımda istediğinizi düşünün. Ama mektubu okuyun,” dedi. Ira arkasına bakmadı.

“Mektubu okuyun.”

Ira’nın duyduğu son söz bu oldu. Polis memuru çelik kapıyı tekrar kilitlemişti.

Sonsöz

Tabii ki öyle yaptı. Hem de aynı akşam. Mektubu okudu. İki sayfaydı. Geri dönüştürülmüş kâğıda yazılmıştı. Sayfaların her iki tarafında da yazı vardı. İlk kelimeyi okuduktan sonra banyoda yarım saat kusması gerekmişti. Sonra tekrar toparlanmıştı. En azından biraz daha iyiydi. Tekrar eski yemek masasına oturup gözlerine sessiz emirler verdi. On beş dakika sonra gözbebekleri emirlerine kulak verdi, sonunda okumaya devam edebildi:

Vasiyetim

*Sevgili Anne, Sevgili Kitty,
Sayın Doktor May,*

Bu satırları ellerinizde tuttuğunuzda artık aranızda olmayacağım. Mektubumu hepinize birden yazıyorum çünkü ölümümünden sonra muhtemelen hepinizin ortak bir şeyi olacak: suçluluk duygusu. Bir anne, bir kız kardeş ya da bir terapist olarak her biriniz, başarısız olduğunuzu düşüneceksiniz.

Sen, anne; aynı anda hem anne hem de psikolog olduğun için muhtemelen kendini en çok sen suçluyorsun. Bu yüzden bu mektubu en üst basamakta bulan sen

olacaksın. Diğer notlarımı görmezden geldiğinden çok eminim. Uyarılarıma rağmen yürümeye devam ettin ve beni küvette buldun. Ne de olsa dikbaşlılık aileden geliyor.

Dr. May ve Kitty, umarım vasiyetim size bir gün sonra posta yoluyla ulaşmış olacak. Ama boşuna umutlanmayın. Size bırakabileceğim değerli bir şeyim yok. Sahip olduğum şeylerin hangisini isterseniz alabilirsiniz. Eminim giysilerim, televizyonum ve paslanmış arabam hakkında hızla bir anlaşmaya varırsınız.

Size bırakabileceğim tek değerli şey, duygularım ve düşüncelerim.

Ira, ilk sayfanın son satırına baktı. Kâğıda büyük bir damla yaş düştü, üzücü kelimelerin yazıldığı koyu mavi mürekkep dağıldı.

“İyi misin?” diye sordu odanın diğer ucundan kısık bir ses. Ira, yüzünden birkaç damla gözyaşını silip ona baktı. Dizel, sözünü yerine getirmek için uygun olmayan bir zaman seçmişti. Eve, yarım saat önce, “Sana, oradan çıktığımızda seni bir şeyler içmeye davet edeceğim, demiştim,” diyerek girmişti. Bir elinde benzin istasyonundan aldığı bir demet çiçek, diğerinde alkolsüz bir şişe “Mr. Bubble” vardı.

Şimdi mutfak ile oturma odasını birbirinden ayıran kapıya yaslanmış, koltuk değneklerine yükleniyordu. Boynundaki ten rengi bandajın üzerinde “Radyodan nefret ediyorum” yazıyordu. “Hatırlama odasında” boğulup öleceklerini düşünüp panikle kendini yanan kıyafet yığınının üzerine attığı için tüm üst gövdesinde yanıklar vardı.

Dizel, sesinin el verdiği en nazik tonlamayla, “Ne okuyorsun öyle?” diye sordu. Sesi çaresiz geliyordu. Ira tekrar Dizel’den gitmesini rica etmeyi düşündü. Az önce muhtemelen yeterince kesin bir şekilde söylemediği için, Ira’nın kendisini başından

savmasına izin vermemiştir. Ira, korktuğu şeyin gerçekleşmesi, bir sonraki sayfada tahmin ettiği şeyi okuyacak olması halinde yanında birinin olduğunu bilmekten dolayı içten içe memnundu.

Ira, “Bitmek üzere,” diyerek sabretmesini istedi ve sayfayı çevirdi.

Anne: Hayatının yarısını bir “neden” arayarak geçiriyorsun. Neden erkekler konusunda bu kadar farklıyım? Beni ziyaret ettiğinde neden hep üzgündüm? Sorunlarımın üstesinden gelmem ve hayattan yeniden zevk almam konusunda bana neden yardım edemedin?

Hepiniz, her şeyin sebebini öğrenmek istiyorsunuz. Hayatınızı boşa harcamanın, bir işe yaramayacak cevaplar aramaktan daha saçma bir yolu yok mu?

Anne: Sen ruh sağlığı alanında uzmansın. Pek çok karmaşık sorunun ilk sebebini, yıllar süren değişimden sonra bir daha asla bulunamayacağını söylediğimde benimle aynı fikirde olacaksın. Sonunda elimizde hep tek bir neden kalıyor. Belirtilerle meşgul oluyor, kökler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Terapilerinizde keşfettiğim üzere sorun; poliamorim (doğru yazdım mı Dr. May?), cinsellikle ilgili toplumun büyük kısmından farklı olan tutumum değildi. Bu, içimin derinliklerine yerleşmiş aşağılık kompleksinin bir belirtisiydi. Bunu iyi tespit ettiniz ancak ne yazık ki tespit etmeniz bana yardım etmedi. Şimdi biliyorum ki çok sayıda erkek üzerinde kurduğum hâkimiyetin tadını, kendimi tam da onlara sunarak çıkarıyordum. Kurcalamaya devam etmek istiyordunuz Dr. May. Kompleksimin son zamanlarda neden arttığını bulmak istiyordunuz. Bu uğraşınızı, bu zamana kadar olduğundan daha da nafile

buluyordum. Beni yanlış anlamayın. Ancak ruh dünyamın ne kadar derinine inersek inelim, asla ruhumun “büyük patlaması”na ulaşamayacaktık. Bir noktada, kimsenin cevabını bilmediği bir ilk soru ile karşılaşacaktık. Bu arada klişeleri de bir kenara bırakalım: Hayır, istismar edilmedim. Hayır, küçüklüğümde yorganımın altına giren bir aile dostu yoktu.

Seni seviyorum, anne. Beni hiç ihmal etmedin. Gözden kaçırdığın hiçbir şey olmadı. Sen suçlu değilsin.

Sana da kızgın değilim Kitty. Elbette başka insan yokmuş gibi Marc’la yattığını öğrendiğimde dehşete düştüm. Başlangıçta kendimi, Marc’ın belki normal bir ilişki kurabileceğim ilk adam olduğuna ikna etmeye çalışmıştım. Ancak gerçek şu ki ona karşı hislerim tekrar kaybolmuştu. Kendimi, onunla tüm bunları aşabileceğime ikna etmek istedim. Aslında kendimi bu düşüncelerle yine sadece küçültüyor, aşağılık kompleksimi besliyordum. Bu yüzden kendini suçlama Kitty. Ev arkadaşımın yaşadığın şey, yapmak üzere olduğum şeyin ne sebebi ne de vesilesi.

Ira’nın konsantrasyonu, sinir bozucu telefon sesi yüzünden tam da bu kısımda, mektubun neden en üst basamakta olmadığını öğrendiği sırada bozuldu. Kitty, Sara’nın evine ondan önce gidip mektubu almış olmalıydı. Ira yutkundu ve içindeki boşluğun neredeyse yanan bir hüznle dolduğunu hissetti. *Bu, bana duyduğu ani öfkeyi açıklıyor,* diye düşündü. Kitty, Sara’nın bağışlayıcılığını kabullenmek istememişti. Kız kardeşine ihanet ettiği için suçlu hissetmeye devam etmişti. Utancından mektubu saklamıştı. Sonunda da kendi suçluluk duygusunu başkasına aktarmıştı. Kendi annesine.

Ne kadar haklıydın Sara, diye düşündü. Hepimizin ortak bir yanı var.

“Ben bakarım!” Telefon hâlâ inatla çalışıyordu. Dizel aramaya cevap vermek için mutfığa doğru topallayarak ilerlerken güçlkle nefes alıyordu. Ira’nın eski moda, krem renkli telefonu Alman Federal Postanesi’nden alınmıştı, kadranı bile vardı. Buzdolabının hemen yanında asılıydı.

Dizel’in telefona, “101.5 dinliyorum ve şimdi söyleyeceklerin önemli değilse pencereden atla,” diye cevap verdiğini duydu. Sonra etraf sessizleşti. Bir dakika sonra Dizel’den hâlâ ses gelmeyince Ira omuzlarını silkti.

Yanlış numara.

Ira, iki bacağına da yukarı çekti ve eski yemek masasının önündeki sandalyede bağdaş kurdu. Terli elleriyle bir sonraki sayfayı aldı:

Eylemim itibarınızı zedeleyecek olsa da siz iyi bir psikologsunuz Dr. May. Tahmininiz yüzde yüz doğrudu. Elzem tavsiyenize uydum. Sevkimi önerdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. MR tetkiki, artan depresyonumun sebebinin fiziksel olduğu şüphesini doğruladı ve bana yeni bir kelime öğretti: glioblastoma. Kitty, bu kelimeyi internette aratırken yanına “beyin tümörü”, “ameliyatı mümkün olmayan” ve “ölümcül” kelimelerini eklersen daha fazla sonuçla karşılaşırısın. Diğerleriniz, çoğu kişinin bu hastalık sebebiyle en geç bir yıl sonra öldüğünü biliyor. Kemoterapi tedavisi, yalnızca acının uzamasına yol açıyor. Ameliyat olmam imkânsız çünkü tümör hücreleri, beyin dokumun tamamına nüfuz etmiş gibi görünüyor.

Peki, ya şimdi? Artık hepiniz, zaten hırpalanmış kişiliğimin neden daha da değiştiğini biliyorsunuz. Size intiharımın makul bir açıklamasını bile yapıyorum. Mutfak masasının yanında yığılıp kalıncaya ve vücudumun sağ tarafını hareket ettiremeyecek hale gelinceye kadar beklemek istemiyorum. Bir devlet hastanesinin dört kişilik odasında yavaş yavaş ölürken çaresizce yabancılara teslim edilmek istemiyorum.

Nöroloğun benim için yazdığı ilaçların prospektüslerini okuduğumda bundan başka bir karar veremedim. Anne, bu elbette en çok senin için zor olacak. Çocukların ebeveynlerinden önce ölmesinin korkunç olduğunu her zaman söylerler. Ama önümüzdeki aylarda ölüm sürecimi izlemen senin için çok daha korkunç olmaz mıydı? Peki ya, benim için? İstersen bencil olduğumu düşün ama aynı anda hem senin çekeceğin hem de benim çekeceğim acıyla başa çıkacak gücüm yok. Özür dilerim. Henüz belirtilerimi kontrol edebiliyorken harekete geçmeliyim.

Omzundaki sıcak el, tenini, hayvanlara vurulan sıcak damga gibi yaktı.

Ira, yine de Dizel'in dokunuşundan memnundu ve Dizel oturma odasından gelirken döşemelerin gıcırtısını duymadığı için şaşkıındı.

Hıçkırıklara boğulmuşken, "Kimdi?" diye sordu, ne dediğini kendi bile anlamadı. Tüm bedeninden bir titreme geçti.

Dizel, cevap vermek yerine boynuna nazikçe masaj yapmaya başladı.

Bir süre sonra, "Seni yalnız bıraksam iyi olur," diye fısıldadı.

"Evet," derken Dizel'in elini tekrar omzuna bastırdı. Dizel durdu. Ve son satırları birlikte okudular:

Tamam, bu kadar giriş konuşması yeterli. İşte sonunda geliyor. Son dileğim:

Dr. Jan May; size, benim için elinizden gelen her şeyi yaptığınızın teyidini miras bırakıyorum. Sayenizde bu dünyadan; bana iyi gelen bir düşünceyle, tamamen işe yaramaz biri olmadığım düşüncesiyle ayrılıyorum.

Sen, Kitty; sana hiçbir zaman kızmış olmamamın tesellisini miras bırakıyorum. Hiç kimseden kavgalı ayrılmamak gerekiyor, ben de seninle kavgalı ayrılmayacağım. Seni seviyorum, kardeşim.

Ve sana anne; ölümümle ilgili hiçbir suçunun olmadığı gerçeğini miras bırakıyorum. Sevginle benim için her şeyi yaptın. Terapi tekliflerin, onları reddetmeme rağmen sonunda Dr. May'a gitmemi sağladı. Belki seni, son yolculuğuma çıkmadan önce, seni şimdiden ne kadar özlediğimi duyman için ararım.

Sana bıraktığım mirasa bir de talep ekliyorum: Lütfen artık bir "neden" arama.

Neden olduğum gibi oldum? Neden glioblastoma? Bu piçler neden tam da benim beynimi mahvediyorlar? Neden başka bir çıkış yolu göremedim?

Her zaman daha fazlasını sorabilirsin anne. Bunu yapma. Buna bir son vermezsen bu düşünceler seni içten içe yok edecek. Tıpkı beni yok ettikleri gibi.

Seni her şeyden çok seviyorum. Yakında görüşürüz.

Akli dengesi tamamen yerinde olan,

Sara Samin

Yarım saat konuşmadılar. Belki de daha uzun süre. İkisi de saate bakmadı. İkisi de sessizliği boş sözlerle bozmak istemedi. Ira, "Senin için yapabileceğim bir şey varsa," ifadesinin, muh-

temelen en çok kullanılan, aynı zamanda var olan en anlamsız ifade olduğunu düşündü. Bu sözler, genellikle ölümlerden sonra cenazelerde veya tedavi edilemeyen hastalıkların teşhisi sonrasında; yani birinin, bir diğeri için yapabileceği hiçbir şey kalmadığında söylenirdi. Ira için bu boş sözlerin başında, “Her zaman yanındayım,” geliyordu. Ira, Dizel bu merhametli yalana da başvurmadığı için mutluydu. Dizel, tüm bunları söylemek yerine aniden konuyu değiştirdi:

“Tüm şişeleri gördüm Ira.”

Ira, burnunu gürültülü bir şekilde temizleyip yapmacık bir şekilde sırttı.

“Bağımlı olduğumu biliyorsun.”

“Tüm buzdolabını dolduracak kadar mı?”

“Bir tane getirsene.”

“Tabii, yapacak başka bir şeyim yok zaten.”

“Kendini davet ettirdin. Uğramanı istemedim. Ama madem buradasın, en azından bir işe yarayabilirsin.”

Dizel elini salladı, ayaklarını sürüyerek mutfığa ilerlemeye başlamıştı bile.

“Getirdiğin alkolsüz içkiyi lavaboya dök de kendine de düzgün bir şey al,” diye seslendi. “Birlikte içeriz.”

“Yok, ben almayayım, o şeyi içerek yalnız başına mahvolabilirsin,” dedi mutfaktan küçümseyerek. Buzdolabının kapısı açıldı ve birkaç şişe birbirine çarptı.

“Bu zıkkım sonunda seni mezara götürecektir.” Bir litrelik bir şişeyle yemek masasına döndü. “Bu ne bu arada?” Şişenin yanına bir buzdolabı poşeti koydu. Ira şişenin kapağını açıp ilk yudumunu aldı.

Dizel, “Dondurucudaydı. Hâlâ bunlara ihtiyacın var mı ki?” diye sordu. Ira, içinde kapsüllerin olduğu poşete bakmadı.

“Belki.”

Ira onunla tartışmak istemiyordu, kapıdan gelen sesin konuyu dağıtmasından memnun oldu. Kapıya vuruluyordu. Önce hafifçe, sonra biraz daha yüksek sesle.

Ayağa kalkarken, “Bu arada, az önce telefondaki kimdi?” diye sordu.

“Muhtemelen şu an kapıda olan kimse o. Ona gelmesini söyledim.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Tahmin edebildiğine eminim.”

Ira, aniden Dizel’e döndü ve işaret parmağını üst bedenine doğrulttu.

“Beni iyi dinle Dizel. Birbirimizi tekrar görmek istiyorsak bazı kurallarımıza uymak zorundasın, anladın mı?”

Dizel, sırtarak “Ah, şimdi Götz’ün seni neden bu kadar sevdiğini anlıyorum,” dedi.

“Bir numaralı kural: Evime asla bilgim olmadan birini davet etme.”

“Peki, iki numaralı kural?”

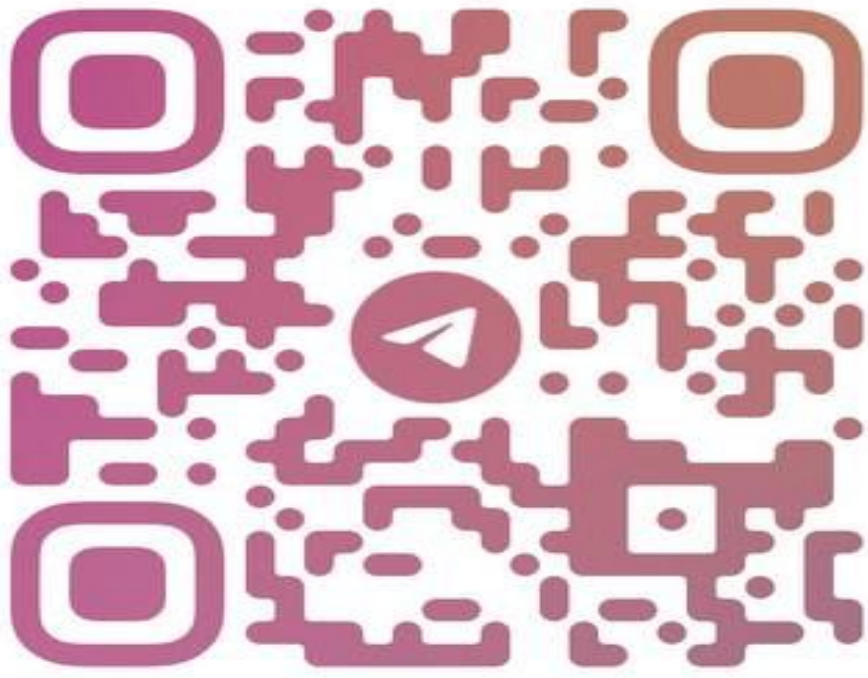
“Bana yalan söyleme. Limonlu light kola sevmediğini sanıyordum.”

“Sevmiyorum zaten.”

“Arkamı döndüğümde şişemden içmeyi de bırak. Buzdolabında istemediğin kadar var.”

Dizel’e sırtını dönüp kapıyı açarken gülümsemeden edemedi. Ardından kızını kucakladı.

@AYISIGIKITAP